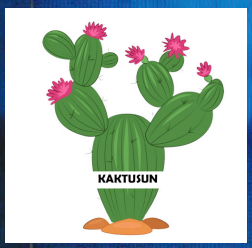
Uluslararası Bestseller 1 Numara

SYLVIA DAY

Sende Tutuklu Kaldım

BİR CROSSFIRE ROMANI

DK

Yazar fotoğrafı: © Ian Spanier Photography 2014

DK
DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-2749-8
9 786050 927498

sertifika no: 11940

Tavsiye edilen satış fiyatı
₺ 24

Sylvia Day, *New York Time*s bestseller listelerine giren, uluslararası listelerde 1 numara olan kitapların yazarıdır. Day'in 20'nin üzerinde ödüllü kitabı vardır, romanları 40'dan fazla ülkede satılmaktadır. Sylvia Day'in 28 ülkede bestseller listelerinde 1 numara olan kitapları on milyonlarca adet satmış, "Crossfire" serisinin TV dizisi olarak uyarlanması için Lionsgate ile anlaşma yapılmıştır. www.SylviaDay.com, Facebook.com/AuthorSylviaDay veya Twitter@SylDay'den yazarı takip edebilirsiniz.

Sende Tutuklu Kaldım

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN
DİĞER KİTAPLARI

Sana Soyundum
Sende Kendimi Buldum
Sana Bağlandım

SENDE TUTUKLU KALDIM

Orijinal adı: Captivated by You
© 2014 Sylvia Day
Yazan: Sylvia Day
İngilizce aslından çeviren: Ayşe Kaya

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

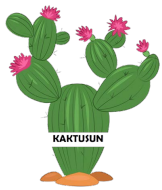
1. baskı / Haziran 2015 / ISBN 978-605-09-2749-8
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Sarah Oberrender
Kapak fotoğrafı: Edwin Tse
Kapak uygulama: Erbil Kargı
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sende Tutuklu Kaldım

Sylvia Day

Çeviren: Ayşe Kaya

DK DOĞAN KİTAP

Bu kitap, Gideon'la Eva'nın hikâyesinin yeni bölümünü
sabırla bekleyen tüm okurlar için.
Umarım siz de benim kadar seversiniz.

1

Kızgın tenime buzdan iğneler gibi saplanan su damlacıklarının verdiği acı, tam olarak hatırlayamadığım kâbustan geriye kalan inatçı gölgeleri savuşturuyordu.

Üzerime yapışan korku ve bulantı, suyla birlikte akıp gitsin diye gözlerimi kapatıp tamamen girdim duşun altına. Bedenim bir titremeyle gerildi ve düşüncelerim karıma yöneldi. Yandaki dairede huzur içinde uyuyan meleğime. Hemen şimdi istiyordum onu; onda kaybolmak istiyordum ve bunu yapamadığım için kahroluyordum. Onu kollarıma alamadığım için... Dolgun bedenini altıma alıp içine gömülemediğim ve hatıraları onun dokunuşuyla dağıtamadığım için.

"Kahretsin." Avuçlarımı serin fayanslara dayadım ve bıraktım, üzerime ceza gibi dökülen soğuk sağanak kemiklerime işlemesin. Boktan, bencil herifin tekiydim ben.

Benim yerimde daha iyi bir adam olsa, Eva Cross'u gördüğü an arkasını dönüp ondan uzaklaşırdı.

Bense tutup onunla evlenmiştim. Ve evlilik haberimizin bir avuç insan arasında bir sır olarak kalmasını değil, bilinen her mecrada yayımlanmasını istiyordum. Daha da kötüsü, Eva'yla aynı odada uyumayı bile beceremeyecek kadar berbat durumda olduğum gerçeğini de bir şekilde telafi etmek zorundaydım, çünkü onu elimden bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Sabunlanıp hızlıca yıkanarak, uyandığımda her yanımı kaplamış olan yapışkan terden arındım. Birkaç dakika içinde yatak odasına dönüp üzerime bir eşofman altı geçirerek çalışma odama geçtim. Saat daha sabahın yedisiydi.

İşe gitmeden önce biraz uyuyabilsin diye Eva'yı en yakın arkadaşı Cary Taylor'la paylaştığı dairede bırakıp çıkalı sadece bir iki saat olmuştu. Duyduğumuz ihtiyaç ve arzunun büyüklüğüyle bütün gece birbirimizden ayrılamamıştık. Ama başka bir şey daha vardı. Eva'nın o ısrarcı hali aklıma takılmış, huzursuz etmişti beni.

Karımı rahatsız eden bir şey vardı.

Bakışlarım önce pencereye ve onun ötesindeki Manhattan manzarasına kaydı, sonra da odanın boş duvarına takıldı; Beşinci Cadde'deki çatı katımızdaki çalışma odamda, bu duvarın yerindeki duvarda karımın ve ikimizin fotoğrafları asılıydı. Son birkaç ay boyunca o resimlere bakarak o kadar çok saat geçirmiştim ki duvardaki kolajı net olarak canlandırabiliyordum gözümde. Bir zamanlar dünyamın sınırlarını çizmek için şehre bakardım. Şimdi bunu Eva'ya bakarak yapıyordum.

Masama oturup fareyi sarsarak bilgisayarımı uyandırdım ve karımın yüzü monitörümü doldururken yavaşça derin bir nefes aldım. Masaüstü duvar kâğıdım olan fotoğrafında makyajsızdı Eva ve burnunun üstüne saçılmış belli belirsiz çiller onu olduğundan da genç gösteriyordu. Bakışlarım yüz hatlarında gezindi – kaşlarının kıvrımında, gri gözlerinin ışıltısında, dudaklarının dolgunluğunda. Kendime onu düşünme izni verdiğim anlarda o dudakları tenimin üstünde hissedebiliyordum neredeyse. Meleğimin öpüşleri birer kutsama, hayatımı yaşanmaya değer kılan birer vaatti.

Kararlı bir şekilde soluk vererek telefonu elime aldım ve Raúl Huerta'yı aradım. Saat erken olduğu halde hızla ve uyanık bir ses tonuyla açtı Raúl.

"Bayan Cross ve Cary Taylor bugün San Diego'ya gidiyorlar" dedim; bunun düşüncesi bile parmaklarımın kıvrılıp yumruk olmasına neden oldu. Raúl'a başka bir şey söylememe gerek yoktu.

"Anlaşıldı."

"Anne Lucas'ın yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı ile dün gece gittiği yerlerin detaylı bir dökümünü öğlene kadar masamda istiyorum."

"Öğleden önce hazır olur" dedi.

Telefonu kapatarak Eva'nın büyüleyici güzellikteki yüzüne baktım. Mutlu, rahat bir anını yakalamıştım bu pozda ve onu yaşamının geri kalanında bu ruh hali içinde tutmaya kararlıydım. Ama dün gece, benim bir zamanlar kullandığım bir kadınla arasında geçen olası bir atışma keyfini kaçmıştı. Anne'le uzun zamandır yollarımız kesişmemişti ama eğer karımı öfkelendiren oysa yeniden görüşeceğiz demekti. Yakında.

Gelen kutusunu açıp e-maillerimi gözden geçirmeye başladım ve bir yandan yanıt gerektirenlere kısa yanıtlar yazarak konusuyla daha ilk anda dikkatimi çekmiş olan mesaja doğru ilerledim.

Eva'yı görmeden önce varlığını hissettim.

Başımı kaldırdım ve tuşlara vuran parmaklarım yavaşladı. Ani bir arzu dalgası, onunla olmadığım her an hissettiğim o huzursuzluğu yatıştırıverdi.

Manzaranın tadını çıkarmak için arkama yaslandım. "Erken kalkmışsın meleğim."

Eva, elinde anahtarlarıyla kapıda duruyordu; sarı saçları seksi bir dağınıklık içinde omuzlarına dökülmüştü, yanakları ve dudakları uykudan al al olmuştu ve kıvrımlı vücudunun üzerinde sadece bir atletle şort vardı. Sutyensizdi ve dolgun göğüsleri pamuklu atletin altında yumuşak bir şişkinlik yaratıyordu. Erkeklere diz çöktürmek için yaratılmış o ufak tefek, biçimli vücuduyla, benim ondan önce birlikte fotoğraf-

landığım bütün kadınlardan ne kadar farklı olduğunu sık sık söylerdi Eva.

"Senin özleminle uyandım" diye yanıt verdi, beni her seferinde sertleştiren o boğuk sesiyle. "Sen ne zamandır ayaktasın?"

"Çok olmadı." Klavye çekmecesini iterek masamda ona yer açtım.

Çıplak ayaklarıyla yanıma yaklaştı; beni baştan çıkarmak için çaba göstermesine bile gerek yoktu. Onu ilk gördüğüm an anlamıştım beni mahvedeceğini. Gözleri ve hareketleri bunu vaat ediyordu. Nereye gitse erkekler ona bakıyordu. Onu arzuluyordu. Tıpkı benim arzuladığım gibi.

Yeterince yaklaştığında belinden yakaladım onu ve masama oturtmak yerine kucağıma almayı tercih ettim. Başımı eğerek meme ucunu ağzıma aldım ve uzun uzun, sert sert emdim. Soluğunun kesildiğini duydum, vücudunun ona verdiğim hisle sarsıldığını hissettim ve içten içe gülümsedim. Ne istersem yapabilirdim ona. Bana bu hakkı vermişti. Bana bugüne dek verilen en güzel armağandı bu.

"Gideon." Ellerini saçlarıma daldırdı.

Kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım bile.

Başımı kaldırıp öptüm onu; tarçınlı diş macununun tadı geldi ağzıma ve altından da onun o benzersiz kendi tadı. "Hmm?"

Yüzüme dokundu, bakışları bir şeyler arar gibiydi. "Yine kâbus mu gördün sen?"

Hızlı bir soluk verdim. En başından beri ta içimi okuyabiliyordu Eva. Bir gün buna alışabilecek miydim, emin değildim.

Başparmağımı meme ucuna yapışan ıslak penyenin üzerinde gezdirdim. "Şu anda ilham verdiğin erotik rüyalardan bahsetmeyi tercih ederim."

"Neyle ilgiliydi?"

Israrcılığı karşısında dudaklarım gerildi. "Hatırlamıyorum."

"Gideon..."

"Uzatma meleğim."

Eva'nın bedeni kasıldı. "Ben sadece sana yardımcı olmak istiyorum."

"Bunu nasıl yapabileceğini biliyorsun."

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Seks manyağı."

Biraz daha sarıldım ona. Onu kollarıma almanın verdiği hissi anlatacak sözcükleri bulamadan, burnumu boynuna gömerek teninin o güzelim kokusunu içine çektim.

"Şampiyon."

Ses tonundaki bir şey huzursuz etti beni. Yavaşça geri çekilerek bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Konuş bakalım."

"San Diego konusunda..." Gözlerini yere indirdi ve altdudağını dişlerinin arasına aldı.

Durdum ve lafın nereye varacağını beklemeye başladım.

"Six–Ninths orada olacak" dedi sonunda.

Benim zaten bildiğim şeyi benden saklamaya kalkmayışı içimi rahatlatmıştı. Ama onun yerine başka tür bir gerginlik sardı içimi.

"Yani bunun bir sorun olduğunu söylüyorsun." Sesim titrememişti ama aslında hiç de sakin değildim.

"Hayır, sorun filan değil" dedi alçak sesle. Ama parmakları saçımın arasında huzursuzca dolanıyordu.

"Bana yalan söyleme."

"Söylemiyorum." Derin bir soluk alıp gözlerini gözlerime dikti. "Doğru olmayan bir şeyler var. Kafam karışık."

"Tam olarak nedir kafanı karıştıran?"

"Böyle davranma ama" dedi sessizce. "Buz kesip soğuma hemen benden."

"Beni mazur görmelisin. Karımın başka bir adam yüzünden kafasının karıştığını söyleyişini dinlemek ruh halim üzerinde pek iyi bir etki yapmıyor."

Sıyrılıp kalktı kucağımdan, ben de engel olmadım; aramız-

da biraz mesafe olunca onu izleyip tartabilecektim. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Midemdeki buz gibi düğümü görmezden gelmeye, hissetmemeye çalışıyordum. "Dene."

"Sadece..." Yere doğru bakarak altdudağını kemirdi. "Bir şey var... bitmemiş bir şey."

Göğsüm sıkışıp yanmaya başladı. "Seni tahrik mi ediyor?"

Kasıldı. "Öyle bir şey değil."

"Sesi mi? Dövmeleri mi? Sihirli aleti mi?"

"Kes şunu. Bu konuda konuşmak kolay değil. Daha da zorlaştırma."

"Benim için de bayağı zor" dedim öfkeyle, ayağa kalkarak.

Hem düzmek hem de cezalandırmak isteğiyle tepeden tırnağa süzdüm onu. Eva'yı bağlamak ve onun üzerindeki hâkimiyetimi tehdit edebilecek herkesten uzakta bir yerlere kapatıp kilit altına almak istiyordum. "Adam sana bok gibi davranıyormuş Eva. 'Golden'ın video klipini seyredince unuttun mu bunları? İhtiyaç duyduğun ama benim sana veremediğim bir şey mi var?"

"Hıyarlık etme." Kollarını kavuşturdu ve bu savunma pozisyonuyla beni daha da sinirlendirdi.

Bana karşı açık ve yumuşak olması gerekiyordu. Ona tümüyle sahip olmaya ihtiyacım vardı. Benim için taşıdığı önem gözümü döndürüyordu bazen. Yitirmeyi düşünmeye bile katlanamadığım tek şeydi o. Ve duymaya tahammül edemeyeceğim tek şeyi söylüyordu bana.

"Lütfen çirkinleşme bu konuda" diye fısıldadı.

"Şu anda ne kadar şiddet dolu hisler içinde olduğum düşünülürse bayağı medeni davrandığım söylenebilir aslında."

"Gideon." Gri gözleri suçluluk duygusuyla karardı, sonra da gözyaşlarıyla ışıldadı.

Bakışlarımı kaçırdım. "Yapma!"

Ama her zamanki gibi içimi okumuştu.

"Seni kırmak istememiştim." Yüzük parmağındaki pırlanta –onun üzerinde sahip olduğum hakkın sembolü– üstüne vuran ışığı yansıtarak rengârenk kıvılcımlar yarattı duvarda. "Canının sıkılmasından ve bana kızmandan nefret ediyorum. Beni de incitiyor bunlar. Brett'i istemiyorum ben. Yemin ederim ki istemiyorum."

Huzursuzca cama doğru gittim, Brett Kline'ın arz ettiği tehlikeyle baş edebilmek için ihtiyacım olan sükûneti bulmaya çalışıyordum. Yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Evlilik yeminini etmiş, yüzüğü Eva'nın parmağına takmıştım. Onu kendime her şekilde bağlamıştım. Ama yine de yeterli değildi.

Şehir önüme serilmişti ama daha yüksek binalar yer yer manzaramı kapatıyordu. Çatı katındaki dairemden kilometrelerce uzağı görebiliyordum. Ama Eva'nınkinin bitişiğinde tuttuğum bu Yukarı Batı Yakası dairesinin ufku sınırlıydı. Bitip tükenmek bilmeyen kurdeleler gibi uzanan, sarı taksilerle dolu sokakları ya da gökdelenlerin pencerelerinden yansıyan gün ışığını göremiyordum buradan.

Eva'ya New York'u verebilirdim. Ona dünyayı verebilirdim. Bundan daha fazla sevemezdim onu; aklım fikrim ondaydı. Ama yine de Eva'nın geçmişinden çıkıp gelen aşağılık bir herif beni saf dışı bırakma yolunda ilerliyordu.

Eva'nın Kline'ın kollarındaki halini hatırladım, onu sadece bana karşı hissetmesi gereken bir tutkuyla öpüşünü. O herife karşı duyduğu arzunun onu hâlâ etkiliyor olabileceği ihtimalini düşününce bir şeyleri parçalamak geldi içimden.

Ellerim yumruk olup sıkılmış, parmak eklemlerim yerlerinden fırlayacak gibi olmuştu. "Daha şimdiden biraz ara vermemiz mi gerekiyor? Kafa karışıklığını düzeltsin diye Kline'a biraz zaman mı verelim? Belki de ben de aynı şeyi yapıp Corinne'in kafa karışıklığından kurtulmasına yardımcı olmalıyım."

Eski nişanlımın adı geçince titrek bir soluk aldı Eva. "*Ciddi misin* sen?"

Berbat bir sessizlik uzadı gitti aramızda.

Sonra, "Tebrikler geri zekâlı" dedi. "Beni, Brett'in hiç incitmediği kadar kötü incitmeyi başardın az önce."

Arkama döndüğümde tam kapıdan çıkıyordu, sırtı kaskatı ve gergindi. İçeri girmek için kullandığı anahtarların çalışma masamın üzerine bırakılmış olduğunu görmek, her şeyi göze aldıracak türden bir çaresizliği tetikledi içimde. "*Dur*."

Onu yakaladım ama bana karşı koydu, aramızdaki dinamik ne kadar da tanıdıktı: Eva kaçar, ben kovalardım hep.

"Bırak beni!"

Gözlerimi kapatıp yüzümü Eva'ya bastırdım. "Onun sana sahip olmasına izin vermeyeceğim."

"Şu an o kadar kızgınım ki sana vurabilirim."

Vursun istiyordum. Acıtsın. "Vur hadi."

Tırnaklarını kollarıma geçirdi. "Beni yere bırak Gideon."

Onu kendime çevirip koridor duvarına yasladım. "Sen kalkıp bana Brett Kline'ın *kafanı karıştırdığını* söylediğinde ne yapmam gerekiyor? Bir uçurumun kenarındaymışım ve artık daha fazla tutunamayacakmış gibi hissediyorum kendimi."

"Tutunmak için de bana saldırıyorsun, öyle mi? Hiçbir yere gitmeye niyetim olmadığını neden bir türlü anlamıyorsun?"

Başımı eğip baktım ona, aramızı düzeltmek için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Altdudağı titremeye başladı ve ben de... dağılıverdim.

"Bununla nasıl baş edeceğimi söyle bana" dedim boğuk bir sesle, bileklerini kavrayıp hafifçe sıkarak. "Ne yapacağımı söyle."

"*Benimle* nasıl baş edeceğini mi demek istiyorsun?" Omuzlarını geriye attı. "Çünkü sorun benim burada. Brett'le tanıştığımda, hayatımın kendimden nefret ettiğim ama diğer insanların beni sevmelerini istediğim bir dönemiydi. Ve Brett

şimdi kalkmış, o zamanlar davranmasını istediğim şekilde davranıyor bana ve bu da beni allak bullak ediyor."

"Tanrı aşkına Eva." Daha da bastırıp iyice yasladım bedenimi onun bedenine. "Bunu nasıl tehdit olarak algılamam ben?"

"Bana güvenmen gerekiyor. Sana bunları anlattım çünkü benden tuhaf bir elektrik almanı ve bundan yanlış sonuçlar çıkarmanı istemedim. Tehdit olarak *algılama* diye dürüst olmak istedim sana karşı. Kafamda halletmem gereken birtakım meseleler olduğunun farkındayım. Bu hafta sonu Dr. Travis'i göreceğim ve..."

"Psikiyatristler her derde deva değildir!"

"Bana bağırma."

Yumruğumu Eva'nın arkasındaki duvara geçirme isteğimi kontrol etmeye çalışıyordum. Karımın terapinin iyileştirici gücüne böyle körü körüne inanması deli ediyordu beni. "Her başımız sıkıştığında bir doktora koşacak değiliz. Bu seninle benim evliliğimiz. Tanrı'nın cezası psikiyatri cemaatinin değil!"

Başını kaldırdı, çenesi beni çıldırtan o kararlı eğimle dikleşmişti yine. Aletim içinde olmadığı sürece asla taviz vermiyordu bana. Ama o zaman da her şeyi veriyordu.

"Sen yardıma ihtiyacın olmadığını sanabilirsin şampiyon, ama ben olduğunu biliyorum. "

"Benim ihtiyacım olan şey sensin." Başını avuçlarımın arasına aldım. "Karıma ihtiyacım var benim. Ve onun başka bir herifi değil, beni düşünmesine ihtiyacım var!"

"Keşke hiçbir şey söylemeseydim dedirtiyorsun bana."

Alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı dudağım. "Ne hissettiğini biliyordum zaten. Görmüştüm."

"Tanrım. Seni kıskanç, deli..." Hafifçe inledi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi neden anlamıyorsun? Brett'in hiç şansı yok senin yanında. *Hiç*. Ama dürüst olmam gerekirse, şu anda senin yakınında olmak istemiyorum."

Gösterdiği direnci, benden kurtulma çabasını hissettim.

Bir can simidine yapışır gibi sımsıkı yakaladım onu. "Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?"

Eva gevşedi kollarımın arasında. "Seni anlamıyorum Gideon. Nasıl oluyor da bir düğmeye basıp hislerini kapatabiliyorsun? Corinne hakkında neler hissettiğimi bile bile nasıl yüzüme çarpabiliyorsun onun adını?"

"Soluk alıyorsam sebebi sensin, seni kapatmam mümkün değil." Ağzımı yanağında gezdirdim. "Senden başka bir şey düşünmüyorum. Bütün gün. Her gün. Ne yaparsam yapayım aklımda sen varsın. Başka kimseye yer yok. Senin aklında Brett'e yer olması öldürüyor beni."

"Dinlemiyorsun."

"O heriften uzak dur, yeter."

"Bu bir çözüm değil, kaçış olur." Parmaklarını belime sapladı. "Arızalı bir insanım ben Gideon, bunu biliyorsun. Kendimi tamir etmeye çalışıyorum."

Onu olduğu gibi seviyordum ben. Neden yeterli değildi bu?

"Sayende daha önce hiç olmadığım kadar güçlüyüm" diye devam etti. "Ama hâlâ ufak tefek çatlaklar var ve bunları bulduğumda onlara neden olan şeyleri anlamak ve o çatlakları kapatmak zorundayım. Sonsuza dek kapatmak."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Çıplak tenini arayan ellerimi atletinin altına soktum.

Kasılıp geri itti beni, reddetti. "Gideon, hayır..."

Ağzımı ağzına mühürledim. Tutup yere yatırdım onu. O karşı koydukça ben homurdandım, "Benimle mücadele etme."

"Sorunlarımızı düzüşerek çözemezsin."

"Ben sadece seni düzmek istiyorum." Başparmaklarımı şortunun beline takıp aşağı çektim. Onun içinde olmak, ona sahip olmak, bana teslim olduğunu hissetmek için çıldırıyordum. Kafamın içindeki sesi bastırmak için bir şeyler yapmak zorundaydım, çünkü o ses her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı söylüyordu bana. *Yine.* Ve bu kez affedilmeyecektim.

"Bırak beni." Yüzüstü döndü.

Sürünerek kaçmaya çalışınca kollarımı kalçalarına doladım. Beni üstünden atabilirdi istese, bunun eğitimini almıştı; ayrıca tek bir sözcükle de durdurabilirdi beni. Güvenlik sözcüğüyle...

"Crossfire."

Neden olduğu duygu ayaklanmasının beni nasıl darmadağın ettiğini anlatan o tek sözcüğü benim sesimden duyan Eva donup kaldı.

Tam fırtınanın orta yerinde bir şey kopmuştu. İçimde patlayan o bildik ve dehşetli sükûnet, kendime güvenimi sarsan paniği bastırıvermişti. Durdum ve karmaşanın aniden son buluşunu sindirmeye çalıştım. Kaostan kontrole böylesi baş döndürücü bir geçiş yaşamayalı epey zaman olmuştu. Sadece Eva böyle sarsabilirdi beni, sadece o, her şeyin ve herkesin insafına bırakılmış olduğum o zamana geri savurabilirdi beni.

"Sen benimle mücadele etmeyi bırakacaksın" dedim sakince. "Ben de senden özür dileyeceğim."

Kollarımda gevşeyiverdi. Teslimiyeti tam ve hızlı olmuştu. Dizginler yeniden bendeydi.

Onu kaldırıp kendime doğru çektim ve kucağıma oturttum. Eva'nın kontrolün bende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ben yalpalayınca o dağılıyordu, bu da beni iyice sarsıyordu. Bu bir kısır döngüydü ve benim bu işi daha sıkı tutmam şarttı.

"Üzgünüm." Onu incittiğim için üzgündüm. Durumun kontrolünü kaybettiğim için üzgündüm. Kâbus yüzünden zaten gergindim –ki Eva da bunu hissetmişti– hemen üstüne bir de bu Kline meselesi gelince kendimi toplamaya fırsat bulamamıştım.

Kline meselesini halledecektim. Eva'yı daha sıkı tutacaktım. Nokta. Başka seçenek yoktu.

"Desteğine ihtiyacım var Gideon."

"Benim de senin ona evli olduğunu söylemene ihtiyacım var."

Şakağını yanağıma yasladı. "Söyleyeceğim."

Onu çevirip kucağıma yanlamasına oturttum ve sırtımı duvara yaslayarak ona daha sıkı sarıldım. Kollarını boynuma doladı ve dünyam bir kez daha normale döndü.

Eli göğsüme doğru kaydı. "Şampiyon..."

Sesindeki o tatlı, baştan çıkarıcı tonu gayet iyi biliyordum. Anında sertleşmiştim, kanım kaynıyordu. Bana boyun eğmek Eva'yı tahrik ediyordu ve onun bu tepkisi beni her şeyden çok ateşliyordu.

Elimi saçlarının arasına sokup altın rengi yumuşak saç tellerini avuçladım; saçlarını hafifçe çekmemle gri gözlerinin hafifçe kapanışını seyrettim. Kıskıvrak yakalanmıştı, tamamen benim insafıma kalmıştı ve buna bayılıyordu. Benim kadar onun da ihtiyacı vardı buna.

Ağzı benim oldu.

Sonra da kendisi.

Angus, Eva'yla beni işe götürürken bir yandan randevularımı gözden geçiriyor bir yandan da karımın saat sekiz otuzdaki uçuşunu düşünüyordum.

Eva'ya döndüm. "California'ya jetlerden biriyle gideceksiniz."

Her zamanki hevesli ilgisiyle Bentley'nin camından dışarı bakıyor, şehri seyrediyordu Eva. Bakışlarını bana çevirdi.

Ben New York'ta doğmuştum. Şehrin içinde ve yakınlarında büyümüş, sonunda da ona sahip olmaya başlamıştım. Ve bir noktada artık onu fark etmez olmuştum. Ama Eva'nın benim şehrim karşısında duyduğu büyülenme ve keyif benim de şehirle yeniden tanışmamı sağlamıştı. Şehri Eva'nınki kadar büyük bir dikkatle incelemesem de ona yeni bir gözle bakmaya başlamıştım.

"Öyle mi?" dedi meydan okur gibi ama bana karşı duyduğu çekim gözlerinden okunuyordu.

Yüzündeki o becer–beni ifadesiyle sürekli tahrik ediyordu beni.

"Evet." Tabletimin kapağını kapattım. "Daha hızlı, daha rahat ve daha güvenli."

Hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ."

Tavrındaki o minik, kışkırtıcı alaycılık aklımı başımdan almıştı; geriye eksiksiz bir teslimiyetten başka hiçbir şey kalmayana dek her türlü ahlaksız ve açık saçık şeyi yapmak istedim ona.

"Cary'ye sen söylersin yalnız" diye devam etti, bacak bacak üstüne atarak. Jartiyer çoraplarının dantelli kenarı ile jartiyerinin ucu görünüvermişti.

Kırmızı kolsuz bir bluz ile beyaz bir etek ve yüksek topuklu bantlı ayakkabılar giymişti. İş için gayet uygun görünen bu kıyafet, içindeki vücut yüzünden ölçülü bir seksiliğe bürünmüştü. Birbirimize mükemmelen uymak için yaratılmış olduğumuzu içgüdüsel olarak fark etmenin neden olduğu elektrik, kıvılcımlar yaratıyordu aramızda.

"Seninle gelmemi iste benden" dedim; onun bütün bir hafta sonu boyunca benden uzak olacağı düşüncesinden nefret ediyordum.

Gülümsemesi soldu. "Yapamam. Eğer evli olduğumuzu insanlara söylemeye başlayacaksam ilk önce Cary'ye söylemem lazım ve bunu sen yanımdayken yapamam. Onun kendisini seninle yarattığım yeni hayatın dışında kalmış gibi hissetmesini istemiyorum."

"Ben de dışarıda kalmak istemiyorum ama."

Parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Arkadaşlarımızla biraz baş başa zaman geçirmek bizim bir çift olduğumuz gerçeğini değiştirmez."

"Ben seninle zaman geçirmeyi tercih ediyorum. Tanıdığım en ilginç insan sensin."

Gözlerini kocaman açarak baktı bana. Sonra aniden hare-

kete geçerek daha ben ne olup bittiğini anlayamadan eteğini yukarı sıyırıp kucağıma çıktı. Yüzümü ellerinin arasına alarak parlatıcı sürülmüş dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve öpüşüyle aklımı başımdan aldı.

"Mmm" diye inledim, soluk soluğa geri çekilirken. Parmaklarım şahane kıçının bonkör kıvrımına gömüldü. "Bir daha yap bakayım."

"Seni öyle çok istiyorum ki şu anda" diye fısıldadı, dudaklarımı başparmağıyla silip temizlerken.

"Bence hiç sakıncası yok."

Boğuk kahkahası her yanımı sardı. "Kendimi çok şahane hissediyorum şu anda."

"Koridorda hissettiğinden daha mı iyi?" Neşesi bulaşıcıydı. Zamanı durdurabilecek olsam o anda durdururdum.

"O başka türlü şahaneydi." Parmak uçları dans eder gibi gezindi omuzlarımda. Mutlu olduğunda... *ışıldıyordu* Eva, neşesiyle etrafındaki her şeyi aydınlatıyordu. Beni bile. "Duyduğum en iyi iltifattı bu şampiyon. Hele de Gideon Cross'tan gelince. Her gün bir sürü büyüleyici insanla tanışıyorsun sen."

"Ve bir an önce gitsinler de ben de sana dönebileyim istiyorum."

Gözleri buğulandı. "Tanrım, seni öyle çok seviyorum ki canım yanıyor."

Ellerim titredi, Eva görmesin diye bacaklarının altına soktum onları. Bakışlarım etrafta gezindi, kendimi odaklayacak bir nokta bulmaya çalışıyordum.

O üç küçük kelimenin bana neler yaptığını bir bilseydi.

Bana sarıldı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum" diye mırıldandı.

"Ne istersen. Söyle yeter."

"Bir parti yapalım."

Başka konulara geçmek için bunun iyi bir fırsat olduğu düşüncesiyle... "Harika. Salıncağı kurarım ben."

Eva geriye çekilerek omzuma vurdu. "*Öyle* parti demiyorum sapık."

İçimi çektim. "Tüh."

Muzır bir gülücük attı bana. "Partiye karşılık salıncak sözü versem sana?"

"Hah, şimdi oldu." Arkama yaslandım, müthiş keyif alıyordum ondan. "Anlat bakalım aklındakini."

"İçki ve arkadaşlar, senin ve benim arkadaşlarım."

"Pekâlâ." Olasılıkları düşündüm. "İçki ve arkadaş teklifini görüyorum ve parti sırasında karanlık bir köşede şipşak bir sevişme teklifiyle potu yükseltiyorum."

Yutkunduğunu görmek içten içe gülümsetti beni. Meleğimi iyi tanıyordum. Onun gizli teşhirciliğini tatmin etmek 180 derecelik bir dönüştü benim için ve düşününce hâlâ biraz şaşırsam da benim için en ufak bir sakıncası yoktu. Eva'nın aletimi içine almaktan başka hiçbir şeyi umursamadığı o anlar uğruna yapmayacağım şey yoktu.

"Sıkı pazarlık ediyorsun" dedi.

"Niyetim de tam olarak bu zaten."

"Peki o zaman." Dudaklarını yaladı. "Şipşak sevişme teklifini görüyorum ve masanın altından seni elimle tatmin etme teklifiyle potu yükseltiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Giyinik şekilde" dedim karşılık olarak.

Kedi mırıltısına benzer bir şey titretti aramızdaki havayı. "Sanırım bunu tekrar gözden geçirip revize etmeniz gerekiyor Bay Cross."

"Sanırım beni ikna etmek için daha sıkı çalışmanız gerekiyor Bayan Cross."

Her zamanki gibi, günümün en canlandırıcı pazarlığını onunla yapmıştım.

Eva'nın yirminci katta, Waters Field & Leaman lobisinde asansörden inmesiyle birbirimizden ayrıldık. Onu kendi eki-

bime katmak ve yanımda çalıştırmak konusunda kararlıydım. Üzerinde her gün düşünüp plan yaptığım bir hedefti bu.

Ofisime vardığımda asistanım masasındaydı.

"Günaydın" diyerek selamladı beni Scott; ben yaklaşırken ayağa kalkmıştı. "Halkla İlişkiler aradı birkaç dakika önce. Bayan Tramell ile nişanlandığınız yönündeki birtakım dedikodularla ilgili olarak sıra dışı yoğunlukta bir bilgi talebi dalgasıyla karşı karşıyalarmış. Nasıl yanıt vereceklerini soruyorlar."

"Doğrulasınlar." Scott'ın önünden geçip çalışma masamın arkasındaki köşede duran askıya yöneldim.

Peşimden geldi. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Ceketimi çıkarıp kancalardan birine astım. Yeniden ona doğru döndüğümde gülümsüyordu Scott.

Scott Reid'in, benim için hallettiği sayısız işle uğraşırken gösterdiği sessiz özen başkalarının çoğunlukla onu hafife almasına neden olurdu, o da bu sayede pek fark edilmeden hareket edebilirdi. Birçok kez, onun insanlarla ilgili detaylı gözlemlerinden çok faydalanmıştım, bu nedenle ona pozisyonunun gerektirdiğinin üzerinde maaş ödeyerek başka bir yere gitmesini önlemeye çalışıyordum.

"Bayan Tramell ve ben yıl sonundan önce evleneceğiz" dedim. "İkimiz için de gelecek her türlü röportaj ve fotoğraf çekimi taleplerinin öncelikle Cross Holding'den geçmesi gerekiyor. Aşağıdaki güvenliğe de söyle bunu. Hiç kimse önce bana sormadan Eva'ya ulaşmamalı."

"Söylerim. Ayrıca, Bay Madani de geldiğinizde kendisine haber verilmesini istedi. Bu sabahki toplantıdan önce sizinle konuşmak istediği bir şeyler varmış."

"Ne zaman istiyorsa gelsin."

"Harika" dedi o sırada içeri giren Arash Madani. "Eskiden daha saat yediyi bulmadan burada olduğun günler olurdu. Kaytarmaya başladın Cross."

Avukata hiç de kızgınlık içermeyen bir uyarı bakışı attım. Arash işi için yaşardı ve işinde çok iyiydi; onu bu nedenle bir önceki işvereninden çalıp burada işe almıştım. Karşıma çıkan en sıkı hukuk müşaviriydi ve aradan geçen yıllar da bunu değiştirmemişti.

Masamın önündeki koltuklara işaret ederek yerime geçtim ve onun da oturmasını bekledim. Koyu mavi takımı sadeydi ama tek terzi elinden çıkmış, ısmarlama dikimdi, siyah dalgalı saçları mükemmel bir kesimle dizginlenmişti. Keskin zekâsı kahverengi gözlerinden okunuyor, selamlamadan ziyade uyarı mesajı veren gülümsemesine yayılıyordu. Sadece bir çalışan değil arkadaştı da benim için ve onun zırvalıklara prim vermeyen açık sözlülüğünü değerli buluyordum.

"Otuz Altıncı Sokak'taki mülk için hatırı sayılı bir teklif aldık" dedi.

"Ya?" Karmaşık duygular içinde, bir an yanıt veremedim. Eva'nın nefret ettiği o otel elimde olduğu sürece sorun olacaktı. "İyi."

"Piyasanın ne kadar yavaş toparlandığı düşünülürse enteresan bir durum aslında" dedi, bacak bacak üstüne atarak. "Araştırırken epeyce derine inmem gerekti ama buldum; teklifin sahibi LanCorp'a bağlı bir şirket."

"İlginç."

"Bence kibirlice. Landon ikinci en iyi teklifin kendisininkinden çok aşağıda olduğunu biliyor – yaklaşık on milyon kadar. Bence mülkü piyasadan çekip konuyu bir iki yıla yeniden düşünelim."

"Hayır." Arkama yaslanıp elimi sallayarak reddettim bu öneriyi. "Ver gitsin."

Arash gözlerini kırpıştırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Neden bu kadar acele ediyorsun o oteli elden çıkarmak için?"

Çünkü karımı incitmeden o oteli elimde tutmamın bir yolu yok. "Kendime göre nedenlerim var."

"Sana birkaç yıl önce orayı satmanı tavsiye ettiğimde de böyle söylemiş, sonra da satmak yerine yenilenmesi için milyonlar yatırmıştın. O masrafları daha yeni yeni çıkarıyorsun ve *şimdi de* kalkıp hâlâ sarsıntılı giden bir piyasa ortamında azılı bir düşmanına mı satmak istiyorsun?"

"Manhattan'da mülk satmak için kötü zaman yoktur." Hele Eva'nın "garsoniyer" dediği bir yerden kurtulmak için kötü zaman hiç yoktu.

"Ama daha iyi zamanlar vardır ve sen de bunu biliyorsun. Landon da biliyor. Ona satarak onu cesaretlendirmekten başka bir şey yapmayacaksın."

"İyi. Belki kendisini geliştirir biraz."

Ryan Landon'ın bir derdi vardı; bunun için onu suçlamıyordum. Landon'ların serveti babam yüzünden suyunu çekmişti ve Ryan da bunun bedelini bir Cross'a ödetmek istiyordu. O, babam yüzünden peşime düşen ne ilk işadamıydı ne de son, ama en azimlisiydi. Ve bu işe adayacak yeterince zamanı olacak kadar da gençti.

Eva'nın masamdaki fotoğrafına baktım. Diğer bütün meseleler teferruattı.

"Şirket senin şirketin" dedi Arash, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırarak. "Sadece eğer kurallar değiştiyse bunu bilmem gerek."

"Hiçbir şey değişmedi."

"Eğer buna inanıyorsan Cross, oyundan benim sandığımdan da fazla düşmüşsün demektir. Landon senin mezarını kazarken sen kumsalda geziyorsun."

"Bir hafta sonu kaçamağı yaptım diye başımın etini yemeyi kes Arash." Yine olsa yine yapardım. Eva'yla Outer Banks'de geçirdiğim o birkaç günde hayatım boyunca hayalini bile kuramadığım her şeyi yaşamıştım.

Kalkıp pencereye yürüdüm. LanCorp'un ofisleri iki blok ötedeki gökdelendeydi ve Ryan Landon'ın ofisi Crossfire

Binası'na bakıyordu. Her gün zamanının bir kısmını benim ofisime bakıp bir sonraki hamlesini planlayarak geçirdiğinden şüpheleniyordum. Ara sıra ben de o tarafa bakıp "Elinden geleni ardına koyma" diye içimden meydan okuyordum ona.

Babam sayısız insanın hayatını mahveden bir suçluydu. Bana bisiklete binmeyi ve imzamı gururla atmayı öğreten adamdı da aynı zamanda. Geoffrey Cross'un adını temize çıkaramazdım ama onun küllerinden var ettiğim şeyleri korumayı gayet iyi bilirdim.

Arash pencerenin önünde yanıma geldi. "Eva Tramell gibi bir fıstıkla bir yerlere kapanma fırsatı benim karşıma çıksa değerlendirmezdim demiyorum. Ama kahrolası telefonumu da yanıma alırdım. Özellikle de birtakım riskli pazarlıkların orta yerindeysem."

Erimiş çikolatanın Eva'nın teninin üstündeki tadını hatırladım ve o sırada bir kasırga çatının kiremitlerini söküyor olsa umurumda olmazdı diye düşündüm. "Sana acımaya başlayacağım."

"LanCorps'un o yazılımı alması seni ar–ge alanında kim bilir kaç yıl geriye düşürdü. Ve onu da kibirlendirdi."

Arash'ı asıl çileden çıkaran da buydu; Landon'ın kendi başarısından aldığı keyif. "PosIT'in donanımı olmadan o yazılım beş para etmez."

Bana baktı. "Yani?"

"Gündemin üçüncü maddesi."

Bana döndü. "Bendeki nüshada o madde için *Daha Sonra Belirlenecek* yazıyordu."

"Ama benimkinde *PosIT* yazıyor. Senin için yeterince cesur bir hamle mi bu?"

"Vay canına."

Masamdaki telefon bipledi ve ardından Scott'ın sesi geldi. "Birkaç şey var Bay Cross. Bayan Tramell birinci hatta."

"Teşekkür ederim Scott." Ahizeye doğru giderken av he-

yecanı dolaşıyordu damarlarımda. Şayet PosIT'i biz alırsak Landon başladığı yere dönmüş olacaktı. "Konuşmam bittiğinde Victor Reyes'i hatta istiyorum."

"Elbette. Bir de Bayan Vidal resepsiyonda" diye devam ederek beni olduğum yere mıhladı. "Sabahki toplantıyı ertelememi ister misiniz?"

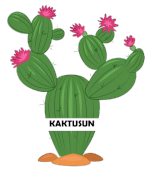
Annemi o mesafeden göremeyecek olsam da ofisimi katın geri kalanından ayıran cam duvardan dışarı baktım. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Telefonumdaki saate göre sadece on dakikam vardı ve karım hattaydı. Annemi onun programına değil, benimkine uygun olan bir ana kadar bekletmek geçti içimden ama yapmadım.

"Bana yirmi dakika zaman yarat" dedim Scott'a. "Bayan Tramell ve Reyes'le konuşayım, sonra içeri alabilirsin Bayan Vidal'i."

"Anlaşıldı."

Bir an bekledim. Sonra telefonu alıp yanıp sönen tuşa hızla bastım.

2

"Meleğim."

Gideon'ın sesinin duyularım üzerindeki etkisi onu ilk duyduğum zamanki kadar sarsıcıydı. Benzersiz güzellikteki yüzünün dikkatimi dağıtamadığı karanlık yatak odamda ve telefondayken, kültürlü olduğu kadar buram buram da şehvet kokan o sesiyle aklımı başımdan alıyordu.

"Selam." Döner koltuğumu bir parça daha yaklaştırdım masama. "Yanlış zamanda mı aradım?"

"Eğer bana ihtiyacın varsa buradayım."

Sesindeki bir şeyler çok iyi gelmedi kulağıma. "Daha sonra da arayabilirim."

"Eva." Adımı söylerken kullandığı otoriter ton içimi bir hoş yapmıştı; ayak parmaklarım, ten rengi, arkası açık Louboutin'lerimin içinde kıvrılıverdi. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle bana" dedi.

Sana diyecektim az kalsın ama daha birkaç saat önce beni bir güzel becerdiği düşünülürse bayağı delice olurdu bu. Üstelik ondan önce de neredeyse bütün gece bir güzel becermişti beni.

Onun yerine, "Senden bir ricam var" dedim.

"Karşılığını almak benim için zevk olacak."

Omuzlarımdaki gerginlik kısmen kalktı. Corinne'den o şekilde söz ederek kırmıştı beni ve arkasından gelen tartışma da hâlâ aklımdaydı. Ama bunu bir kenara bırakmak, unut-

mak zorundaydım. "Crossfire'da çalışan herkesin ev adresleri var mıdır güvenlikte?"

"Kimliklerinin fotokopileri var. Neden sorduğunu söyle bana."

"Buradaki resepsiyon görevlisi arkadaşım bir haftadır hasta, işe gelmiyor. Onun için endişeleniyorum."

"Eğer evine gidip durumuna bakmak istiyorsan adresi kendisinden almalısın."

"Telefonlarıma cevap verseydi alırdım." Parmak ucumu kahve fincanımın kenarında gezdirerek, masamı süsleyen ve Gideon'la benim fotoğraflarımızdan oluşan kolaja baktım.

"Aranız mı bozuk bu aralar?"

"Hayır, kavga filan etmedik. Beni aramamak hiç onun yapacağı şey değil, hele de her gün hastayım diye ofise telefon ederken. Muhabbeti seven bir kızdır çünkü, bilirsin."

"Hayır" dedi, sözcüğü uzata uzata. "Hiç bilmem."

Bunu söyleyen başka bir adam olsa alay ediyor derdim. Ama Gideon öyle değildi. Daha önce kadınlarla gerçekten anlam ifade eden şeyler hakkında hiç konuşmamıştı sanırım. Benimle olan iletişiminde de sık sık tökezliyordu; sosyal gelişimi, karşı cinsle haşır neşir olma noktasında biraz eksik kalmıştı sanki.

"O zaman benim söylediğime inanacaksın şampiyon. Ben sadece... onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Avukatım yanımda, ama istediğin bilgiyi senin istediğin yoldan sağlamanın yasal olup olmadığını ona sormama bile gerek yok. Raúl'u ara. O bulur arkadaşını."

"Sahi mi?" Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü güvenlik uzmanının görüntüsü geçti aklımdan. "Onun için bir sakıncası olmaz, değil mi?"

"Meleğim, onun için hiçbir şeyin sakıncası olmaz; bunun için maaş alıyor."

"Ha." Kalemimle oynadım. Gideon'ın imkânlarından yararlanırken huzursuzluk duymamam gerektiğini biliyordum

ama ilişkimizde onun lehine bir dengesizlik varmış gibi hissetmeme neden oluyordu bu. Asla bana karşı kullanmayacağına inansam da beni eşiti olarak da görmeyeceğini düşünüyordum ve bu da benim için gerçekten önemliydi.

Benim de içinde olmam gereken bazı meseleleri kendi başına halletmişti bile. Sam Yimara'nın elindeki, Brett ve bana ait o iğrenç seks kasetini mesela. Ve Nathan'ı.

"Ona nasıl ulaşabilirim?" diye sordum yine de.

"Sana numarasını yollarım mesajla."

"Tamam. Teşekkürler."

"Arkadaşını görmeye giderken yanında ya ben, ya Angus ya da Raúl'un olmasını istiyorum."

"Tabii. Hiç tuhaf kaçmayacaktır çünkü bu." Patronumun bana ihtiyacı olmadığından emin olmak için Mark'ın ofisine doğru baktım. İşteyken kişisel görüşmeler yapmamaya çalışıyordum aslında ama Megumi tam dört gündür işe gelmemişti ve bu süre içinde ne bir telefonuma yanıt vermiş, ne de bir mesaj atmıştı.

"Kız arkadaşlar sevgililerden önce gelir ayağı yapma bana Eva. Sen de biraz gayret etmelisin."

Mesajı almıştım. Benim San Diego'ya gidişim onu endişelendiriyordu ama fazla da üstelemiyordu. Buna karşılık ben de başka bir konuda biraz ödün vermeliydim. "Tamam, tamam. Pazartesi günü de ofise gelmezse ne yapacağımıza karar veririz."

"Güzel. Başka bir şey?"

"Hayır. Hepsi bu." Bakışlarım onun fotoğrafına kaydı yeniden ve ona ne zaman baksam olduğu gibi, yüreğim titredi azıcık. "Teşekkür ederim. Umarım günün şahane geçer. Seni deli gibi seviyorsun, biliyorsun. Ve hayır, avukatın oralardayken senin de aynı şekilde karşılık vermeni beklemiyorum."

"Eva." Hiçbir sözcük, sesindeki o sancılı tını kadar duygulandıramazdı beni. "İşten çıkınca bana bir uğra."

"Elbette. Cary'yi arayıp senin uçağınla gideceğimizi söylemeyi unutma."

"Söylenmiş bil."

Telefonu kapatıp arkama yaslandım.

"Günaydın Eva."

Koltuğumu döndürdüğümde şirketin Yönetim Kurulu Başkanı Christine Field'la karşılaştım. "Günaydın."

"Nişanınla ilgili olarak seni bir kez daha kutlamak istedim." Bakışları omzumdan geriye, arkamdaki çerçeveli fotoğraflara kaydı. "Affedersin, senin Gideon Cross'la çıktığını fark etmemiştim."

"Hiç sorun değil. İşyerinde kişisel hayatım hakkında pek konuşmamaya çalışırım."

Şirketin ortaklarından birini kendime düşman etmemek için fazla üstüne basmadan, öylesine söyleyivermiştim bunu. Yine de mesajı aldığını umuyordum. Merkezinde Gideon olsa da hayatımın bazı kısımlarının sadece bana ait olmasına ihtiyacım vardı.

Bir kahkaha attı. "Bu iyi bir şey! Ama ben de yeterince kulağı delik değilmişim demek ki."

"Önemli bir şey kaçırdığınızı sanmam."

"Cross'un Kingsman kampanyasıyla ilgili olarak bize gelmesinin nedeni sen misin?"

İçim sıkışır gibi oldu. Çalıştığım şirketi erkek arkadaşıma tavsiye ettiğimi sanmıştı elbette, çünkü Gideon'la en azından bu nişanı mantıklı kılacak kadar uzun bir süredir beraber olduğumuzu varsaymıştı. Orada sadece birkaç aydır çalışan biri olarak, Waters Field & Leaman'daki kıdemimin Gideon'la olan beraberliğimden daha uzun olduğunu söylemek etrafta dolaşmasını istemediğim birtakım spekülasyonlara yol açacaktı.

Daha da kötüsü, Gideon'ın beni kendi dünyasına, kendi tercih ettiği şekilde sokmak için votka kampanyasını bahane ettiğinden emindim. Bu, Mark'ın teklif talebi konusunda mü-

kemmel bir iş çıkarmadığı anlamına gelmiyordu. Gideon'la olan ilişkimin ilgiyi patronumdan ve onun başarılarından alıp başka bir noktaya çekmesini istemiyordum.

"Bay Cross ajansımıza kendisi başvurdu" diye yanıtladım, gerçeğe sadık kalarak. "Çok da iyi bir karar vermiş. Mark süper bir teklif talebi çıkardı."

Christine başıyla onayladı. "Çıkardı, evet. Pekâlâ. Seni bırakayım da işine dön. Mark da sana övgüler düzüyor bu arada. Seni ekibimize kattığımıza memnunuz."

Gülümsemeyi başardım ama günüm bayağı sarsıntılı başlamıştı. Önce, Gideon şu Corinne saçmalığıyla sarsmıştı beni. Sonra, Megumi'nin hâlâ hasta olması. Şimdi de, adımın Gideon'ın adıyla kayda değer bir şekilde bağlanmış olması nedeniyle işyerinde farklı muameleye tabi tutulmak vardı.

Gelen kutusunu açarak sabahki e-maillerime bakmaya başladım. Gideon'ın hissettiklerini bana da yaşatmak istediğini ve Corinne'i bu nedenle bana karşı kullandığını anlamıştım. Brett hakkında konuşmanın sorun olacağını biliyordum, zaten bu yüzden ertelemiştim, ama benim bu konuyu açmamın arkasında gizli bir amaç yoktu, tıpkı Brett'i öpmemin arkasında olmadığı gibi. Gideon'ı incitmiştim, evet, ama içtenlikle söyleyebilirdim ki bunu bilinçli bir şekilde, isteyerek yapmamıştım.

Oysa Gideon bile bile, beni incitmek niyetiyle hareket etmişti. Bunu yapabileceğini veya yapmak isteyebileceğini fark etmemiştim daha önce. Aramızda önemli bir şeyler değişmişti bu sabah. Sanki en önemli güven sütunlarından biri sallanmış gibi hissediyordum.

Bunun farkında mıydı? Bunun ne kadar büyük bir sorun olduğunu anlamış mıydı?

Masamdaki telefon çaldı ve ben de her zamanki şekilde açtım.

"Nişanlandığını bana söylemek için daha ne kadar bekleyecektin?"

Ağzımdan kaçan iç çekişe engel olamadım. Cuma günüm

gerçek bir sınava dönüşmeye başlamıştı. "Selam anne. Öğle tatilimde arayacaktım seni."

"Dün gece biliyordun ama!" diye suçladı beni. "Yemeğe giderken mi teklif etti? Babandan ve Richard'dan izin istediğini konuştuğumuz sırada tekliften filan söz etmedin çünkü bana. Cipriani'de yüzüğü görünce bayağı emin olmuştum aslında ama sen bir şey söylemeyince ben de üstelemedim, çünkü son zamanlarda pek hassastın. Ve..."

"Ve sen de son zamanlarda yasaları çiğnemekle meşguldün" diye yapıştırdım lafı.

"... Gideon'ın parmağında da bir yüzük vardı; ben de belki söz yüzüğü filandır diye düşünmüştüm..."

"Öyle zaten."

"... ama sonra nişanlandığınız haberini internette gördüm! Yani Eva, gerçekten. Hiçbir anne kızının evleneceğini internetten öğrenmemeli!"

Monitörüme boş boş baktım, kalp atışlarım hızlanıyordu. "Ne? İnternette nerede?"

"Nerede istersen! Altıncı Sayfa, HuffPost... Ve sana şunu bir kez daha söyleyeyim, yıl sonuna kadar doğru düzgün bir düğün organize etmem *kesinlikle* mümkün değil!"

Günlük Google haber derlemesi henüz gelen kutuma düşmediği için çabucak bir arama yaptım; hatta öyle hızlı yaptım ki kendi adımı bile doğru yazamadım. Ama önemi yoktu...

Ve altın madalyayı sosyetik simalardan Eva Tramell kaptı. Madalya derken, kelimenin gerçek anlamıyla değil tabii. Adı ölçüsüz harcamalar ve lüksle eşanlamlı sayılan multimilyarder Gideon Cross, bekleneceği üzere, ileride adını taşıyacak olan kadının boynuna altın madalya değil, parmağına platin bir yüzük taktı (bkz. soldaki foto). Tramell'in parmağındaki dev taşın anlam ve önemi, bir Cross Holding yetkilisi tarafından da doğrulandı. Cross'un parmağında görülen yüzükle ilgili ise her-

hangi bir yorum yapılmadı (bkz. sağdaki foto). Düğün yıl sonuna doğru planlanıyormuş. Neden bu kadar acele ettiklerini merak etmeden duramadık doğrusu. Gid–Eva Bebek Belirtisi Gözleme Operasyonu resmen başlamıştır.

"Aman Tanrım" diye fısıldadım, dehşete kapılmıştım. "Kapatmam lazım. Babamı aramalıyım."

"Eva! İşten sonra bana gelmek zorundasın. Düğün konusunu konuşmalıyız."

Neyse ki babam Batı Kıyısı'nda yaşıyordu da, çalışma programına bağlı olarak en az üç saat daha zamanım vardı. "Gelemem. Bu hafta sonu Cary'yle San Diego'ya gidiyorum."

"Ciddi olama..."

"Kapatıyorum. İşim var." Kapattım ve sonra da cep telefonumun durduğu çekmeceyi açtım.

"Selam." Mark Garrity, yüzünde o sevimli, çarpık gülümsemelerinden biriyle, odacığımın alçak duvarının üzerinden uzanmıştı. "İşe başlamaya hazır mısın?"

"Şey..." Parmağım cep telefonumun açılış tuşunun üzerinde geziniyordu. Yapmak için maaş aldığım şeyi –işimi– yapmakla babamın nişan haberini benden duymasını sağlamak arasında kalmıştım. Normalde benim için bir ikilem olmazdı burada. Kaytararak riske atmayacak kadar çok seviyordum işimi. Ama babam, annemle yaşadığı o küçük kaçamaktan beri bunalımdaydı ve onun için endişeleniyordum. Âşık olduğu kadın bile olsa, evli bir kadınla yatağa girme konusunu hafife alacak bir adam değildi o. Telefonu çekmeceye geri koydum. "Elbette" dedim ve tabletimi de alarak masamdan kalktım.

Mark'ın masasının önünde her zamanki yerime yerleşirken tabletimden babama kısa bir mesaj attım ve onunla paylaşacağım önemli bir şey olduğunu, öğlen arayacağımı söyledim.

Ancak bu kadarını yapabilmiştim. Yeterli olacağını ummaktan başka seçeneğim yoktu.

3

"Vay, amma da tatlı dilliymişsin."

Ahizeyi yerine koyduktan sonra kafamı kaldırıp Arash'a baktım. "Sen hâlâ burada mısın?"

Avukatım gülerek kanepemde oturduğu yerde arkasına yaslandı. Bu manzara göz zevki açısından, karımın geçenlerde bana sunduğu manzaranın yakınından bile geçemezdi.

"Kayınpederi muhabbetle bağlamak" dedi. "Etkileyici. Sanırım Eva da etkilenecektir bundan. Kesin, hafta sonu için buna güveniyorsundur sen."

Aynen öyleydi. Eva'yla San Diego'da buluştuğumda toplayabildiğim bütün puanlara ihtiyacım olacaktı. "Eva bir seyahate çıkacak. Sen de artık toplantı odasına gitsen iyi olur, yoksa insanlar huzursuzlanmaya başlayacak. Ben de elimden geldiğince çabuk katılırım size."

Ayağa kalktı. "Evet, duydum. Annen buradaymış. Başlasın bakalım düğün çılgınlıkları. Bu hafta sonu boş olduğuna göre, bu gece olağan şüphelilerin bir kısmını benim evde toplamaya ne dersin? Epey zaman oldu, hem artık bekârlık günlerin de sayılı. Yani aslında bitti de başka kimse bilmiyor bunu."

Ve kendisi de avukat–müvekkil arasındaki gizlilik kuralına tabiydi.

Karar vermek için bir an düşünmem gerekti. "Tamam. Kaçta?"

"Sekiz suları."

Başımla onayladıktan sonra Scott'a baktım. Mesajımı alarak masasından kalkıp resepsiyona yöneldi.

"Harika." Gülümsedi Arash. "Toplantıda görüşürüz."

Yalnız kaldığım iki dakika içinde Angus'a mesaj atarak California'ya gideceğimizi söyledim. Hâlâ tamamlanmamış birtakım işlerim vardı orada; Eva babasını ziyaret ederken ben de onları halledersem onun yanında olmak için meşru bir mazeretim olacaktı. Mazerete ihtiyacım filan da yoktu gerçi.

"Gideon."

Annem içeri girerken ellerim yumruk olmuştu.

Arkasından gelen Scott, "Size bir şey getirmemi istemediğinizden emin misiniz Bayan Vidal?" dedi. "Kahve belki? Ya da su?"

Annem başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Bir şey istemiyorum."

"Pekâlâ." Scott gülümsedi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Masamda duran ve cam duvarın şeffaflığını ayarlamaya yarayan uzaktan kumandaya basarak, camı kattaki insanların bizi göremeyeceği hale getirdim. Annem yaklaştı; koyu mavi pantolonu ve beyaz bluzuyla ince ve zarif görünüyordu. Kömür karası saçlarını şık bir topuzla arkaya toplamış, babamın hayran olduğu o kusursuz yüzünü ortaya çıkarmıştı. Bir zamanlar ben de hayrandım ona. Şimdiyse zor bakıyordum yüzüne.

Ve birbirimize bu kadar benzediğimiz için, bazen aynada kendi yüzüme de zor bakıyordum.

"Merhaba anne. Hangi rüzgâr attı seni şehre?"

Çantasını masamın kenarına koydu. "Eva neden benim yüzüğümü takıyor?"

Onu görmenin bende yarattığı memnuniyet kırıntısı da dağılıp gitti. "*Benim* o yüzük. Ve sorunun yanıtı da gayet açık: Yü-

züğü Eva takıyor çünkü evlenme teklif ederken ona verdim."

"Gideon." Omuzlarını geriye attı. "O kızla ne tür bir belaya bulaştığının farkında değilsin."

Ona bakmaya devam edebilmek için kendimi zorladım. Gözlerinde acılı bir ifadeyle bana bakmasından nefret ediyordum. Tıpkı benimkilere benzeyen mavi gözleriyle. "Buna vaktim yok. Önemli bir toplantıyı bekletiyorum seninle görüşmek için."

"Telefonlarıma yanıt versen veya ara sıra eve uğrasan ofisine gelmem gerekmezdi!" Güzel pembe ağzı hoşnutsuzlukla gerildi.

"Benim evim *değil* orası."

"Eva seni kullanıyor Gideon."

Ceketimi aldım. "Bu tartışmayı daha önce yapmıştık."

Kollarını bir zırh gibi kavuşturdu önünde. Annemi tanıyordum; daha yeni başlıyordu. "Şu Brett Kline denen şarkıcıyla ilişkisi varmış. Sen biliyor muydun bunu? Ve senin hiç görmediğin çirkin bir yanı var. Dün gece bana karşı basbayağı saldırganlaştı."

"Onunla konuşurum." Yakalarını çevik bir hareketle çekiştirerek ceketimi düzelttim ve kapıya yöneldim. "Boş yere zaman harcamasın."

Annem dehşetle baktı bana. "Ben sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bunun için biraz geç, sence de öyle değil mi?"

Ona öyle bir bakış attım ki geriye doğru titrek bir adım attı. "Geoffrey'nin ölümünün senin için çok zor olduğunu biliyorum. Hepimiz için zor bir dönemdi. Sana elimden geldiğince..."

"Bunun yeri burası değil!" diyerek tersledim onu; babamın intiharı kadar kişisel bir konuyu ben işimin başındayken açtığı için öfkeden delirmiştim. Hatta hiçbir zaman açmamalıydı bu konuyu. "Sabahımı resmen gasp ettin ve tepemi attırdın. Sana şunu net olarak söyleyeyim: Seninle Eva'nın kar-

şı karşıya geleceği ve senin üstün çıkacağın herhangi bir senaryo yok."

"Beni dinlemiyorsun!"

"Ne söylersen söyle bir şey değişmeyecek. Eğer Eva paramı isteseydi her kuruşunu verirdim ona. Eğer başka bir adamı isteseydi, ona o adamı unuttururdum."

Titreyen elini kaldırarak saçlarını düzeltti, halbuki parlak saç tellerinden teki bile yerinden çıkmamıştı. "Ben sadece senin için en iyi olanı istiyorum. O ise ne zamandır ortada olmayan pislikleri karıştırıyor. Senin için sağlıklı bir ilişki olamaz bu. Ailenle aranı açarak..."

"Bizim aramız zaten açıktı anne. Eva'nın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Böyle olsun istemiyorum ben!" Yakınıma gelerek elini uzattı. Bluzunun yakasından bir sıra siyah inci görünüyordu, bileğini ise safir kadranlı bir Patek Philippe süslemekteydi. Babamın ölümünden sonra hayatını değiştirmekle kalmamıştı, her şeyi silip sıfırdan yeniden başlamıştı. Ve asla arkasına bakmamıştı. "Seni özlüyorum. Seni seviyorum."

"Yeterince sevmiyorsun."

"Haksızlık bu Gideon. Bana hiç şans tanımıyorsun."

"Arabaya ihtiyacın varsa Angus emrine amadedir." Kapının kolunu tutup durakladım. "Bir daha buraya gelme anne. Seninle tartışmak hoşuma gitmiyor. Uzak durman ikimiz için de en iyisi olacak."

Kapıyı arkamda açık bırakarak toplantı odasına yöneldim.

"Bu fotoğrafı bugün mü çektin?"

Kafamı kaldırıp masamın önünde duran Raúl'a baktım. Sade, siyah takım elbisesi içinde, mesleği her şeyi görmek ve duymak olan birinin şaşmaz ve dikkatli bakışlarına sahipti.

"Evet" diye yanıtladı. "Bir saatten fazla olmamıştır çekeli."

Dikkatimi yeniden önümdeki fotoğrafa verdim. Anne Lucas'a bakmak bile bana zor geliyordu. Tilki suratı, o sivri çenesi ve daha da sivri bakışlarıyla, kafamdan silip atmayı dilediğim anları canlandırıyordu. Sadece onunla değil, tüylerimi ürperten şekilde ona benzeyen erkek kardeşiyle ilgili anıları da.

"Eva kadının saçlarının uzun olduğunu söylemişti" diye mırıldandım, Anne'in saçlarının hâlâ kısa olduğunu fark ederek. Saçlarının verdiği o plastik hissini hatırladım; onu becerecek kadar sertleşsin diye aletimi gırtlağına kadar ağzına alıp deliler gibi çabalarken diken gibi sivri sivri jölelenmiş saçları uyluklarıma batardı.

Tableti Raúl'a geri verdim. "Kim olduğunu öğren."

"Elbette."

"Eva seni aradı mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır." Ama cep telefonunu çıkarıp kontrol etti yine de. "Hayır" dedi yeniden.

"San Diego'ya doğru yola çıktıktan sonra arayabilir. Bir arkadaşını bulmanı istiyor."

"Tamam. İlgilenirim."

"Sen *Eva'yla* ilgilen asıl" dedim gözlerimi gözlerine dikerek.

"Söylemenize bile gerek yok."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Raúl odadan çıkarken arkama yaslandım. Karımla aramda sorun çıkmasına neden olabilecek birtakım kadınlar vardı geçmişimde. Beraber olduğum kadınlar, doğaları gereği saldırgan olan, beni denetimi elime almak zorunda bırakan kadınlardı. Eva, liderliği ele geçiren ve beni de seve seve peşine takan ilk kadın olmuştu.

Onun benden uzakta olmasına dayanmak kolaylaşacağına gitgide daha zor oluyordu.

"Envoy'dan gelen ekip burada" dedi Scott hoparlörden.

"Gönder içeri."

Haftanın işlerini toparlayıp sonraki işler için de gerekli hazırlıkları yaparak hızla bitirdim günümü. Eva'yla beraber biraz izin yapmadan önce bitirmem gereken çok şey vardı önümde. Bir günlük balayımız mükemmeldi ama çok kısaydı. Eva'yı alıp en azından iki hafta bir yerlere gitmek istiyordum, hatta belki bir ay. İşten ve diğer sorumluluklardan uzakta, hiç rahatsız edilmeden sadece onunla olabileceğim bir yere.

Masamın üstünde titreşen cep telefonuma bakınca ekranda kız kardeşimin yüzünü görerek şaşırdım. Bir süre önce mesaj atmıştım Ireland'a, nişanımızı haber vermek için. Yanıtı kısa ve yalın olmuştu: `Heyo! Çok sevindim. Tebrikler abi!`

Telefonu açınca alo dememe bile fırsat kalmadan lafa daldı.

"Heyecandan kıçım tavana vuruyor!" diye öyle bir bağırdı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Ağzını topla."

"Dalga mı geçiyorsun? On yedi yaşındayım ben, yedi değil. Şahane bir şey bu. Hayatım boyunca hep bir abla istemiştim ama sen ve Christopher sağda solda gönül eğlendirmeyi bırakıp durulana kadar benim saçlarıma ak düşer herhalde diyordum."

Arkama yaslandım. "Benim işim seni sevindirmek."

"Ya. Ne demezsin. Çok iyi bir şey yaptın biliyorsun değil mi? Eva kaçırılmayacak biri."

"Evet biliyorum."

"Onun sayesinde seni taciz edebiliyorum artık. Günümün en güzel anlarından biri bu oluyor."

Göğsüm öyle bir sıkıştı ki rahat bir ses tonuyla yanıt verebilmek için bir an durmam gerekti. "Tuhaf ama benim de günümün en güzel anlarından biri oluyor."

"Eh, herhalde. Öyle de olmalı zaten." Sesini alçalttı. "Annemin bu nedenle kafayı yediğine şahit oldum demin. Baba-

ma senin işyerine geldiğini ve ikinizin kavga filan ettiğinizi anlatıyordu. Bence biraz kıskanıyor. Atlatır zamanla."

"Takma sen kafana. Her şey yolunda."

"Biliyorum. Sadece böyle bir günde kendine hâkim olamaması can sıkıcı. Her neyse, ben sevinçten uçuyorum ve senin de bunu bilmeni istedim."

"Teşekkür ederim."

"Yalnız, düğünde çiçek taşıyan kızlardan olmam. Onun için fazla büyüğüm. Nedime olurum ama. Damat nedimesi veya kadın sağdıç filan bile olur hatta. Haberin olsun."

"Pekâlâ." Hafif bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Eva'ya iletirim."

Tam kapattığım sırada Scott iç hattı çaldırdı.

"Bayan Tramell geldi" demesiyle saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim. "Bir de hatırlatayım, California'daki yazılım ekibiyle olan video konferansınıza beş dakika var."

Koltuğumu geri iterek Eva'nın köşeyi dönüp görüntüye girişini seyrettim. Kalçalarının salınışı bende onu becerme isteği uyandırıyor, çenesinin o kararlı eğimi ise sahip olduğum bütün baskın güdülere meydan okuyordu.

Atkuyruğunu yumruğuma dolayıp ağzına yumulmak ve bedenimi onun bedenine sürtmek istiyordum. Tıpkı onu ilk gördüğüm zaman istediğim gibi. Ve sonraki bütün görüşlerimde.

"Teklif dosyasını yolla ekibe" dedim Scott'a. "Söyle, incelemeye başlasınlar. Ben de kısa süre sonra katılacağım onlara."

"Peki efendim."

"Eva." Ayağa kalktım. "Günün nasıl geçti?"

Masamın etrafından dolanıp geldi ve kravatımdan yakaladı beni.

Anında sertleşmiş, tamamen ona odaklanmıştım.

"Seviyorum seni ya" dedi ve dudaklarımız birleşsin diye beni sertçe aşağı çekti.

Bir kolumu onun beline dolarken diğer elimle de cam duvarların uzaktan kumandasını aradım; bu arada, onun beni sanki sahibimmiş gibi öpmesine de izin veriyordum. Sahibimdi de zaten. Kesinlikle.

Dudaklarının dudaklarıma değişi ve hareketlerindeki o tartışmasız sahiplenicilik böyle bir günün sonunda tam da ihtiyacım olan şeydi. Onu sıkıca tutarak dönüp masamın ucuna oturur gibi yaslandım ve onu da bacaklarımın arasına aldım. Bunu ona daha sıkı sarılmak için yaptığımı söyleyebilirdim ama dürüst olmak gerekirse dizlerim titriyordu.

Onun öpüşleriydi beni bu hale getiren, antrenörümle üç saat antrenman yapınca bile düşmediğim hallere düşüren.

Yükselen şehvetin arasından soluk alarak onu içime çektim ve parfümünün o zarif kokusuyla sadece ona ait olan o kışkırtıcı kokunun karışımının beni sarhoş etmesine izin verdim. Dudaklarıma değen dudakları yumuşak, nemli ve inceden inceye talepkârdı. Diliyle zarifçe yalıyor, tadını çıkarıyor, taciz ediyor ve zahmetsizce tahrik ediyordu beni.

Eva, sanki tattığı en leziz şeymişim, canının çektiği ve delice bağımlı olduğu bir tatmışım gibi öpüyordu beni. Bu, baş döndürücü bir histi ve bir ihtiyaca dönüşmüştü benim için. Onun öpüşleri için yaşıyordum ben.

Beni öptüğünde tam da bulunduğum o yere ait olduğumu anlıyordum.

Başını yana eğerek ağzımın içine doğru inledi; zevkle teslimiyet karışımı yumuşacık bir sesti bu. Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, onları hafifçe çekiştiriyordu. Bu yakalanmışlık –*sahiplenilmişlik*– hissi en derininden bir meydan okumaydı benim için. Daha da yakınıma çektim Eva'yı, sıkı karnı ereksiyonumun sertliğine bastırıyordu şimdi.

Aletim zonkluyor, ağrıyordu.

"Beni getireceksin" diye mırıldandım. Bir zamanlar, orgazm olacak kadar tahrik olmak için harcamak zorunda ol-

duğum bütün o çabaya hiç gerek kalmıyordu karımla. Onun varlığı kaynatıyordu zaten kanımı. Arzusunun kuvveti yetiyordu beni ateşlemeye.

Hafifçe geriye çekildi, benim gibi soluk soluğaydı. "Bence sakıncası yok."

"Beni bekleyen bir toplantı olmasaydı bence de sakıncası olmazdı."

"Seni geciktirmek istemem. Sadece babama söylediklerin için teşekkür etmek istemiştim."

Gülümseyerek kıçını iki elimle sıkıştırdım. "Avukatım o konuşmanın bana büyük puan kazandıracağını söylemişti."

"İşler öyle yoğundu ki öğlene kadar onu aramaya fırsatım olmadı. Nişanımızı ben ona söyleyemeden başka bir yerden duyacak diye çok korktum." Omzuma vurdu hafifçe. "Dünya âleme ilan etmeden önce bana da bir haber verebilirdin!"

Omuz silktim. "Planlanmış bir şey değildi ama sorulduğunda da inkâr edecek değildim."

Dudakları acı bir tebessümle büküldü. "Elbette değildin. O gülünç hamilelik haberini gördün mü?"

"Şu an için korkutucu bir düşünce" dedim, hissettiğim ani telaşa karşın sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Seni bir süre daha sadece kendime saklamayı planlıyorum."

"Bence de, di mi?" Kafasını iki yana salladı. "Babam *hem* nişanlanıp *hem de* hamile olduğumu, üstelik bunları ona söyleme zahmetine bile girmediğimi düşünecek diye ödüm koptu. Onu aradığımda senin her şeyi zaten açıklamış ve işimi kolaylaştırmış olduğunu öğrenmek müthiş rahatlattı beni."

"Benim için zevkti." Gerekirse dünyayı ateşe verirdim onun hayatını kolaylaştırmak için.

Elleri yeleğimin düğmelerini açmaya başladı. Kaşlarım sessiz bir merakla havaya kalktı ama onu durduracak değildim.

"Daha gitmedim bile ama seni şimdiden özlüyorum" dedi sessizce, kravatımı düzeltirken.

"Gitme."

"İş sadece Cary'yle biraz bir köşeye çekilmek olsa onu San Diego'da değil, burada yapardım." Bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. "Ama Tatiana'nın hamileliği yüzünden kafayı yedi. Artı, benim de biraz babamla zaman geçirmeye ihtiyacım var. Özellikle de şimdi."

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

"Hayır. Konuştuğumuzda sesi iyi geliyordu ama sanırım evlenmeden önce bir süre daha beraber olacağımızı umuyordu. Ona kalsa senle ikimiz daha yeni tanıştık sayılır."

Çenemi kapatmam gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım. "Ve Kline'ı da unutamayız tabii."

Çenesi gerildi. Dikkatini yeniden yeleğimi ilikleyen parmaklarına verdi. "Kısa süre sonra yola çıkıyorum. Tekrar kavga etmek istemiyorum."

Ellerini yakaladım. "Eva. Bana bak."

Fırtınalı gözlerine bakarken göğsümün sıkıştığını hissettim: beni alaşağı edebilecek ağır bir burkulmaydı bu. Eva'nın bana olan öfkesi geçmemişti ve ben buna dayanamıyordum. "Beni ne hale getirdiğini hâlâ anlamadın. Nasıl deliye döndürdüğünü."

"Hiç maval okuma bana. Corinne konusunu o şekilde açmayacaktın."

"Belki öyle. Ama sen de dürüst ol, bu sabah Kline konusunu açmanın nedeni onu göreceksin diye endişelenmendi."

"Endişelenmiyorum!"

"Meleğim." Sabırlı bir bakış attım ona. "Endişeleniyorsun. Onunla yatacağını filan sanmıyorum ama aşmaman gereken bir çizgiyi aşmakla ilgili kaygıların olduğunu düşünüyorum. Benden sert bir tepki alman gerekiyordu, sen de açık sözlü davrandın ve istediğin tepkiyi aldın. Böyle bir şeyin bende nasıl bir etki yaratacağını görmen gerekiyordu. Onunla beraber olmanın düşüncesinin bile beni nasıl çıldırttığını görmeliydin."

"Gideon." Pazımı kavradı. "*Hiçbir şey* olmayacak."

"Mazeret bulmaya çalışmıyorum." Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Seni incittim, özür dilerim."

"Ben de özür dilerim. Sorun çıkmasını önlemek istiyordum ama yine de çıktı."

Kavga ettiğimize pişman olduğunu biliyordum. Gözlerinden okuyabiliyordum bunu. "Yaşayarak öğreniyoruz. Ara sıra hata yapacağız. Sen bana güven yeter meleğim."

"Güvendim Gideon. Bu noktaya kadar gelmiş olmamızın nedeni o. Ama beni incitmiş olman – *hem de bile bile*..." Başını iki yana salladı; söylediklerimin onu nasıl yiyip bitirdiğini görebiliyordum. "Beni asla kasten incitmeyeceğine her zaman güvenebileceğim kişi olmalıydın sen."

Bana karşı hissettiği güven konusunda kuşkuya düştüğünü duymak çok sert bir darbe oldu benim için. Darbeyi aldım ve sonra da hayatımda sadece ona anlattığım şekilde anlattım derdimi ona. Ne isterse açıklardım, saatlerce konuşur, vaatlerimi kanımla imzalardım... eğer bana inanması için gereken buysa.

"Bir şeyi kasten yapmakla kötü niyetli olmak arasında bir fark vardır, sence de öyle değil mi?" Yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Söz veriyorum asla sırf canını yakmış olmak için eziyet etmeyeceğim sana. Benim de senin kadar kırılgan olduğumu görmüyor musun? Senin de elinde beni aynı şekilde incitecek güç var."

Yüzü yumuşadı ve daha da çarpıcı bir güzelliğe büründü. "Ben yapmazdım."

"Ama ben yaptım. Sen de beni affedeceksin."

Bir adım geri gitti. "O ses tonunu kullanmandan nefret ediyorum."

Kendimi koruma eğilimiyle, içimde hissettiğim gülümsemenin yüzümde belirmesine izin vermedim. "Ama ıslanmana neden oluyor."

Bana omzunun üstünden öfkeli bir bakış atarak pencereye doğru yürüyüp sabah benim durduğum noktada durdu. Saçlarını atkuyruğu yapınca güzelliği iyice ortaya çıkıyordu – ve duygularını saklamasının bir yolu da kalmıyordu. Yanakları al al olmuş, yanıyordu.

Böyle öfkelendiği zamanlarda sık sık onu bağlamayı düşündüğümü biliyor muydu acaba? Kafese koymak veya tasma takmak değil, onun o hayat dolu enerjisini, benim asla sahip olamadığım o yaşama arzusunu yakalamaktı istediğim. Bunları bana veriyordu Eva, tamamen teslim ediyordu.

"Beni seksle kontrol etmeye çalışma Gideon" dedi sırtı bana dönük olarak.

"Seni kontrol etmek gibi bir niyetim asla yok."

"Beni manipüle ediyorsun. Bir şeyler yapıyorsun... bir şeyler söylüyorsun... benden belli bir tepkiyi almak için ne gerekiyorsa yapıyorsun."

Onun Kline'ı öpüşünü hatırlayarak kollarımı kavuşturdum. "Tıpkı senin yaptığın gibi. Bunu daha önce konuşmuştuk."

Bana döndü. "Ben yapabilirim, kadınım ben."

"Ha." O zaman gülümsedim. "Biliyordum bunu."

"Benim için koca bir muammasın sen." İçini çekti, küskünlüğünün kalan son parçalarının da dağıldığını görebiliyordum. "Oysa sen benim ciğerimi biliyorsun. Bütün düğmelerime ve onlara nasıl basman gerektiğine hâkimsin."

"Şayet her gün zamanımın önemli bir kısmını sana akıl erdirmeye çalışarak geçirmediğimi sanıyorsan yeterince dikkat etmiyorsun demektir. Ben şu toplantıyı hallederken sen de bunu düşün de sonra düzgün bir şekilde vedalaşalım."

Yerime otururken Eva gözleriyle takip etti beni. Kulaklığımın boyunu ayarladığım sırada bana baktığını fark ederek durakladım. Bana bakmaktan hoşlanıyordu. Ve onunki, karşısında kendimi iyi hissedebildiğim tek doyumsuz açlıktı. Eva'nın cinsel ilgisi, başkalarının uyandırdığı otoma-

tik savunma tepkisini asla yaratmıyordu bende. En ufak bir tehditkârlık içermeyen bir şekilde sevildiğimi ve arzulandığımı hissettirebiliyordu o bana.

"Senin iş moduna geçişini seyretmek azdırıyor beni" diye açıkladı; tam da beni işime odaklanmaktan alıkoymaya yetecek kadar boğuktu sesi. "Feci seksi."

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Meleğim, on beş dakika uslu dur."

"Uslu durmanın neresi eğlenceli? Hem sen benim yaramaz halimi seviyorsun."

Hem de nasıl.

"On beş dakika" dedim yeniden. Toplantının bir saat sürmesini planlamış olduğum düşünülürse önemli bir tavizdi bu.

"Sen yap ne yapman gerekiyorsa." Eva koltuğumun yanında durup seksi bir takvim güzeli gibi eğilmişti kulağıma fısıldamak için. "Sen telefonda milyonlarınla oynarken ben de kendimi oyalayacak bir şey bulurum."

Aletim derhal ve canımı acıtacak kadar sertleşti. İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda buna benzer bir şey söylemişti bana ve ben de aradan geçen haftalar boyunca bunun hayalini kurmuştum.

Ona beklemesini söylerdim ama dinlemeyeceğini biliyordum. Masamın diğer tarafına dolanırken gözünde kararlı bir bakış vardı ve kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde kıvırtıyordu. Bir hata etmiştim ve o da bunu bana ödetecekti. Kimi çiftler birbirlerini acı ve mahrumiyetle cezalandırır. Eva'yla ben birbirimizi zevkle cezalandırıyorduk.

Eva görüş alanından çıktığı an, kameramı açmadan toplantıya bağlandım ve mikrofonumu da kapattım. Yarım düzine katılımcı, Scott'ın yolladığı malzeme üzerinde hep bir ağızdan tartışıyordu. Bağlandığımı fark etmeleri için biraz zaman verdim onlara...

... ve bu arada ben de kalkıp fermuarımı açtım.

Eva topuklu ayakkabılarını çıkarıp attı. "Güzel. İşbirliği yaparsan senin için daha kolay olur."

"Bir yandan video konferans yaparken bir yandan senin dudaklarını aletimin etrafında hissetmenin herhangi bir şekilde kolay olabileceğini düşünmüyorsundur herhalde." O sırada California'daki ekip kulaklığımdan beni selamlamaya başlamıştı bile. Bir an duymazdan geldim onları, az sonra burada, ofisimde yaşanacak şeyleri düşünüyordum.

Bundan sadece birkaç hafta önce, bir yandan çalışırken bir yandan oyun oynamam söz konusu bile olamazdı. Eğer Eva'nın kafası başka türlü çalışıyor olsaydı, ona hak ettiği zaman ve dikkati ayırabileceğim bir ana kadar bekletirdim onu.

Ama benim meleğim tehlikeli bir âşıktı, yakalanmaya *bu kadar* yakın olmanın heyecanı tahrik ediyordu onu. O olmasaydı böyle bir gerilimden hoşlandığımı asla bilemeyecektim. Ona nasıl tümüyle sahip olduğum kesin olarak bilinsin diye bütün dünyanın gözü önünde becermek istediğim zamanlar oluyordu onu.

Gülüşü tamamen muzırlık doluydu. "Kolay şeylerden hoşlanıyor olsan benimle evlenmezdin."

Ve onunla bir kez daha evlenecektim, hem de en kısa zamanda. Üstelik sonuncusu da olmayacaktı bu. Yeminlerimizi sık sık tazeleyerek, hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın sonsuza dek beraber olma sözü verdiğimizi hatırlatacaktık birbirimize.

Masamın karşı tarafında zarifçe dizlerinin üstüne çökerek ellerini yere koydu ve ava çıkan bir dişi aslan gibi yaklaştı bana. Masamın üzerini kaplayan füme camdan onun yerini alışını, diliyle dudaklarını ıslatışını seyrettim.

Heyecan basmıştı her yanımı – beni bekleyen zor durumun ve erotik beklentinin heyecanıydı bu. Karımın her şeyi zevk veriyordu bana ama ağzı tek kelimeyle benzersizdi. Sanki menime susamış gibi, sanki o tadı almadan yapamıyormuş

gibi emiyordu. Eva, sırf sevdiği için oral seks yapıyordu bana. Bunu yaparken benim dağılıp gitmemi seyretmekse yalnızca işin ikramiyesiydi onun için.

Fermuarımın açıklığını ayarlayıp *boxer*'ımın belini aşağıya ittim ve bir yandan bu yaptıklarının beni nasıl etkilediğini Eva'ya gösterirken bir yandan da onun yüzünü inceledim. Soluğu hızlanırken dudakları aralandı ve hafifçe geri çekilerek yüce bir makama yakaran biri gibi topuklarının üstüne oturdu.

Koltuğuma yerleşince uyluklarımdaki alışılmadık kısıtlanmışlık duygusunu ve hayalarımın altından geçen lastiğin çekiştirmesini hissettim. Tepkim hızlı ve tatsız oldu; bu bağlanmışlık hissi, katı bir kararlılıkla geçmişe gömmüş olduğum anıları çekip çıkarmıştı ortaya.

Aklımı başıma topladım ve çalışma koltuğumda arkama yaslandım; nabzım yükseliyordu...

Eva beni yuttu.

"Hassiktir" dedim, dişlerimin arasından soluyarak; Eva'nın parmakları benim kalçalarıma, benimkilerse koltuğun kolçaklarına saplanmıştı.

Aletimin hassas tepesini saran ıslak sıcaklık insanı şoke edecek kadar yoğundu. Eva, bir yandan sert bir emişle aletimi sarmalarken bir yandan da saten yumuşaklığındaki diliyle tam yerine masaj yapıyordu. Kalbim gümbür gümbür atarken, ekibin kameramla mikrofonumun düzgün çalışıp çalışmadığına dair sorularını duyuyordum...

Omurgamı düzleştirerek öne kaydım ve yayını aktif hale getirdim. "Gecikme için affedersiniz" dedim hızla; Eva daha da çok almıştı şimdi beni ağzına. "Dosyayı gözden geçirme şansınız olduğuna göre artık önerilen düzeltmeleri hayata geçirmek için atılacak adımları konuşmaya geçebiliriz."

Eva beni onaylar gibi mırıldandı ve yarattığı titreşim bütün vücudumda yankılandı. Neredeyse çivi çakacak kadar sertleş-

mişti aletim, Eva'ysa zarif parmaklarıyla tahrik etmeye, daha fazlasını istetecek şekilde okşamaya devam ediyordu.

Önce proje yöneticisi ve ekip lideri Tim Henderson konuştu. Pek odaklanamadığım için monitörden ziyade hafızamdan görüyordum onu. Uzun, feci derecede zayıf, soluk tenli bir adamdı ve koyu renkli, kıvırcık saçları vahşi bir yeleyi andırırdı. Konuşmayı severdi ve o sırada ağzımın ne kadar kurumuş olduğu düşünülürse bu benim için büyük bir nimetti.

"İncelemek için biraz daha zamanım olsa iyi olurdu" diye başladı. "Ama şu anda söyleyebileceğim, bunun ciddi biçimde hızlandırılmış bir zaman çizelgesi olduğu. Bunların bir kısmı harika ve neler yapabileceğimizi düşünmek beni heyecanlandırıyor ama kullanıcı üzerinde beta test safhasına geçmek en az bir yıl alır, altı ay değil."

"Altı ay önce de aynısını söylemiştin bana" diye hatırlattım; bu arada Eva aletimi gırtlağının arka tarafına almış, benimse elim sımsıkı bir yumruk olmuştu. Sıcacık, kadife gibi ağzını geri çektiğinde ensemde boncuk boncuk terler belirmeye başladı.

"En iyi tasarımcımızı LanCorp'a kaptırdık..."

"Ben de sana onun yerine birini önerdim ama sen reddettin."

Henderson'ın çenesi kasıldı. Son derece yaratıcı bir yazılım dehasıydı ama başkalarıyla çalışmak konusunda iyi değildi ve dışarıdan yapılan müdahalelerden de hoşlanmıyordu. Bu da onun ayrıcalığı olabilirdi belki... şayet zamanıma ve parama mal olmasaydı.

"Yaratıcı bir ekibin hassas bir dengesi vardır" diyerek karşılık verdi. "Boşalan yere rasgele birini koyamazsınız. Şu anda işin başında doğru adam var artık..."

"Teşekkür ederim" diyerek araya girdi Jeff Simmons; köşeli yüzünde bir gülümseme belirmişti bu övgü karşısında.

"... ve ilerleme kaydediyoruz" diye devam etti Tim. "Biz..."

"... kendi belirlediğiniz teslim tarihlerini kaçırıp duruyor-

sunuz." Karımın şeytanca oynak dili yüzünden ses tonum istediğimden daha sert çıkmıştı. Dipten tepeye giden yumuşacık, oyuncu dil darbeleri yüzünden aklımın yarısı başımdan gitmişti. Uyluklarım ağrıyordu, beni yerimde tutmak için harcadıkları kuvvet kaslarımı sertleştirmişti. Eva, duyarlı damarları tek tek takip ederek, zonklayan kabartıları diliyle okşuyordu.

"Ama bu arada da sıra dışı ve çığır açıcı bir kullanıcı deneyimi geliştirdik" diye yapıştırdı hemen. "İşimizi yapıyoruz, hem de olması gereken şekilde."

Eva'yı masama dayayıp becermek istiyordum. Hem de şiddetle.

Bunu yapabilmek için şu kahrolası toplantıyı bitirmem gerekiyordu.

"Mükemmel. Şimdi de bunu daha hızlı yapmanız gerekiyor. Hedefleri zamanında tutturabilmenize yardımcı olması için bir ekip gönderiyorum size. Yapacakları..."

"Dur bir dakika Cross" dedi Henderson ters ters; kameraya biraz daha yaklaşmıştı. "Merkezden buraya ensemizde boza pişirecek birilerini göndermen bizi daha da yavaşlatmaktan başka bir işe yaramaz! Yazılım geliştirme işini bize bırakman gerek. Yardımına ihtiyacımız olursa söyleriz."

"Eğer size para verip bir kenarda sessiz sessiz oturacak bir ortak olacağımı sandıysanız beni hiç tanımamışsınız demektir."

"Amanın" diye mırıldandı Eva, gözleri kahkahayla ışıldıyordu camın altında.

Masanın altına uzanıp ensesini avuçladım ve sıktım. "Uygulama piyasasında çok rekabet var. Bu nedenle bana gelmiştiniz. Benzersiz ve enteresan bir oyun fikri ve bir yıllık bir zaman çizelgesiyle çıktınız karşıma ve benim ekibim de bu önerinizi mantıklı ve yapılabilir buldu."

Kızgın aletimin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinen ılık

dudakları bana işkence ediyordu adeta; bir an soluklanmak için durdum. Eva hedefe kilitlenmişti artık, elini yumruk yapmış, sertçe pompalayarak teşvik ediyordu beni. Hazırlık filan yoktu artık, oynaşmıyordu. Gelmemi istiyordu. Şimdi.

"Konuya yanlış bir açıdan bakıyorsunuz Bay Cross" dedi Ken Harada, mavi keçi sakalını sıvazlayarak. "Teknik zaman çizelgeleri organik bir yaratım süreciyle uyuşmaz. Sizin anlayamadığınız..."

"Beni kötü adam olmak zorunda bırakmayın." Sokma, düzme arzusu içimi tırmalıyordu. İçimde bir med cezir dalgası gibi kabaran saldırganlık yüzünden biraz olsun nezaketi andıran bir tavır için bile çaba harcamam gerekiyordu. "Bütün bileşenlerin kendi hazırladığınız bir çizelgeye göre zamanında teslim edileceği garantisini vermiştiniz ama söylediğinizi yapmıyorsunuz. Ben de sizi verdiğiniz sözleri tutmaya zorlamak zorundayım artık."

Sanatçı, ağzının içinde bir şeyler homurdanarak koltuğuna çöktü yeniden.

Eva'nın ensesini daha sıkıca tutarak onu yavaşlatmaya çalıştım. Sonra vazgeçtim ve onu hareket ettirmeye, daha hızlı emmesi için zorlamaya başladım. Daha sertçe. Boşaltsın beni diye. "Bu iş şöyle yürüyecek. Benim göndereceğim ekiple çalışacaksınız. Eğer bir teslimat tarihini daha kaçırırsanız Tim'i işin başından alıyorum."

"Hadi ordan!" diye bağırdı Tim. "Bu benim uygulamam yahu! Benden nasıl alırsın?"

İncelikli davranmam lazımdı ama hiç yapamayacaktım, beynim hayvani bir çiftleşme ihtiyacıyla bulanmış durumdaydı. "Sözleşmeyi daha dikkatli okumalıydın. Bu gece oku; yarın ekibim oraya vardığında yeniden gözden geçiririz konuyu."

Ben geldikten sonra...

Omuriliğimde ürpertiler dolaşıyordu. Hayalarım toplanmıştı. Bir dakikası kalmıştı ve Eva da bunun farkındaydı.

Emerken uyguladığı kuvvetle yanakları içeri çöküyor, dili aletimin başının duyarlı alt yanında geziniyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu.

Yarım düzine öfkeli insanın yüzlerine bakarak kulaklığımda patlayan protestolarını dinlerken hissettim üzerime doğru bir yük treni gibi gelen orgazmı. Mikrofonu sessize alacak düğmeyi zar zor buldum ve Eva'nın hırsla çalışan ağzına kuvvetle fışkırtırken içimden yükselen iniltinin gırtlağımı yırtarak çıkmasına izin verdim. Ben durduramadığım bir sel halinde gelirken Eva da inliyor ve iki eliyle sıkıp çekerek aletimi sağmaya devam ediyordu.

Yüzümün yanmaya başladığını hissediyordum. Taşlaşmış bir yüzle monitöre baksam da, aslında gözlerimi kapatıp başımı geriye atmak ve karıma boşalmanın –karımın *yaptıkları yüzünden* boşalmanın–o eşsiz zevkine kendimi bırakmak arzusuyla mücadele ediyordum.

Baskı hafiflemeye başlarken Eva'nın saçlarını bırakıp parmak uçlarımla yanağına dokundum.

Mikrofonumu sessizden çıkardım.

"Asistanım az sonra sizi arayacak" diyerek kestim sözlerini hırıltılı sesimle, "ve yarınki toplantıyı organize edecek. Umarım dostane bir çözümde anlaşabiliriz. Şimdilik bu kadar."

Ekranı kapattım ve kulaklığımı çıkarıp attım. "Gel buraya meleğim."

Koltuğumu geriye itip, kendi kendine çıkmasına fırsat vermeden çekip çıkardım Eva'yı oradan.

"Sen bir makinesin!" dedi soluk soluğa; onun sesi de benimki gibi boğuktu, dudaklarıysa kızarıp şişmişti. "Kılını bile kıpırdatmadığına inanamıyorum! Nasıl olabili... Ay!"

Külot diye giydiği minik dantel yırtılmış, parça parça yere düşmüştü.

"Sevdiğim bir külottu o" dedi soluk soluğa.

Onu kaldırıp çıplak kıçını serin camın üstüne oturtarak

aletimi içine almak için mükemmel yüksekliğe getirdim. "Bunu daha çok seveceksin."

"Meleğim."

Eva, uykulu bir kedi yavrusu gibi gözlerini kırpıştırarak baktı bana, ben ofisteki banyomdan çıkarken. "Hmm?"

Onu hâlâ çalışma koltuğumda yığılıp kalmış halde görünce gülümsedim. "İyisin sanırım."

"Daha iyi olmamıştım." Elini kaldırıp saçlarında gezdirdi. "Düze düze aklımı başımdan almamış olsan iyiydi ama onun dışında harika hissediyorum kendimi, teşekkür ederim."

"Rica ederim." Elimde ılık, nemli, küçük bir havluyla ona doğru ilerledim.

"Bir günde ulaşılan en fazla orgazm alanında rekor mu kırmaya çalışıyorsun?"

"Enteresan bir öneri. Denemeye varım."

Elini kaldırdı, beni uzak tutmak ister gibi. "Yeter artık manyak. Beni bir kere daha becerirsen salyasını tutamayan, saçma sapan konuşan bir salağa dönüşeceğim."

"Fikrini değiştirirsen haber ver." Önünde diz çöküp bacaklarını açtırdım ona. Pırıl pırıl ağdalı yarığı pespembe ve güzeldi. Mükemmeldi.

Ben onu temizlerken o da beni seyretti ve elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Bu hafta sonu çok fazla çalışma, olur mu?"

"Sanki sen yokken yapmaya değecek başka bir şey varmış gibi" diye mırıldandım.

"Geç saate kadar uyu. Kitap oku. Parti yap."

Gülümsedim. "Unutmadım. Bu akşam soruyorum çocuklara."

"Ya?" Gözlerindeki tembellik uçup gitti. Bacaklarını kapatmadan önce geri çekildim. "Hangi çocuklara?"

"Tanışmak istediklerine."

"Arayacak mısın onları?"

Ayağa kalktım. "Toplanıyoruz."

"Ne yapmak için?"

"İçmek. Takılmak." Banyoya dönerek havluyu kirli sepetine atıp ellerimi yıkadım.

Eva peşimden geldi. "Bir kulüpte mi?"

"Belki. Ama sanmam."

Kapının çerçevesine yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Aralarında evli olan var mı?"

"Evet." El havlusunu yerine astım. "Ben."

"O kadar mı? Arnoldo da orada olacak mı?"

"Belki. Büyük ihtimal."

"Bu kısa yanıtlar da ne oluyor böyle?"

"Bu sorgulama ne oluyor asıl?" Soruyu ben sordum ama yanıtını biliyordum. Karım kıskanç ve sahiplenici bir kadındı. Neyse ki bu benim hoşuma gidiyordu. Hem de çok.

Omuz silkti ama savunmaya geçmiş birinin hareketiydi bu. "Sadece ne yapacağını bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Sen kalırsan ben de gitmem."

"Öyle bir şey yapmanı istemedim."

Koyu makyajı gözlerinin altına akmıştı biraz. Böyle saçını başını bozup, onu o az–önce–becerilmiş havasına sokmaya bayılıyordum. Hiçbir kadına bu kadar yakışmıyordu bu. "Sadede gel o zaman."

Sıkıntılı bir ses çıkardı. "Niye söylemiyorsun ki planınızın ne olduğunu?"

"Bilmiyorum Eva. Genelde birimizin evinde buluşup içeriz. Kâğıt oynarız. Bazen dışarı çıkarız."

"Ava yani. Kafayı bulmuş ve iyi vakit geçirmek isteyen bir grup hoş adam olarak."

"Suç değil ki bu. Hem yakışıklı olduklarını kim söyledi?"

Bir bakış attı bana. "Seninle ava çıkıyorlar. Demek ki ya yanında tamamen sönük kalmayacak kadar hoşlar ya da bu-

nu dert etmeyecek kadar kendilerine güvenli."

Sol elimi havaya kaldırdım. Alyansımdaki kan kırmızısı yakutlar ışıldadı. Yüzüğü hiç çıkarmıyordum ve asla da çıkarmayacaktım. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Senden yana bir endişem yok" diye homurdandı, kolları yanlarına düşmüştü. "Eğer benimle düzüştüğün kadarı yetmiyorsa tıbbi yardım filan alman lazım."

"Bunu söyleyen de az önce on beş dakika bekleyemeyen karım."

Bana dil çıkardı.

"O yüzden becerildin tam şurada."

"Arnoldo bana güvenmiyor Gideon. Senin benimle olmanı istemiyor."

"Bu onun vereceği bir karar değil. Senin kimi arkadaşların da benden hoşlanmayacaktır. Cary'nin hâlâ kararsız olduğunu biliyorum mesela."

"Ya Arnoldo benimle ilgili hislerini diğerlerine de söylerse?"

"Meleğim." Yanına gidip kalçalarından yakaladım onu. "Hisler hakkında konuşmak genel olarak kadınların ilgi alanına giriyor."

"Cinsiyetçilik yapma."

"Haklı olduğumu biliyorsun. Ayrıca, Arnoldo anlar bu işlerden. O da âşık olmuştu daha önce."

Başını kaldırıp o benzersiz güzellikteki gözleriyle baktı bana. "Siz âşık mısınız Bay Cross?"

"Geri dönüşü olmayan bir şekilde."

Arkamdan dolanırken sırtıma bir şaplak attı Manuel Alcoa. "Bin dolarıma mal oldun Cross."

Mutfaktaki ada tezgâha yaslanıp elimi kotumun cebine soktum ve cep telefonumu tuttum. Eva uçaktaydı ve kulağım ondan ya da Raúl'dan gelecek bir haberdeydi. Ne uçmaktan

korkardım eskiden, ne de seyahat eden birinin güvenliğinden endişe ederdim. Ama şimdi...

"Nasıl oldu o?" diye sordum biramdan bir yudum almadan önce.

"En son baş göz olacağını düşündüğüm adam sendin, gittin ilk oldun." Manuel kafasını salladı. "İnanamıyorum."

Şişeyi indirdim. "Bana karşı mı oynadın?"

"Evet. Ama birilerinin içeriden tüyo aldığından şüpheleniyorum." Portföy yöneticisi, gözlerini kısarak adanın diğer yanındaki Arnoldo Ricci'ye baktı. Arnoldo omuz silkti.

"Eğer bu seni teselli edecekse" dedim, "ben de bana karşı oynardım."

Manuel güldü. "Latin kızları gibisi yoktur dostum. Seksi, dolgun. Ne yatakta ele avuca sığarlar ne de dışarıda. Ateşli. Tutkulu." Kendi kendine mırıldandı. "Güzel tercih."

"Manuel!" Arash salondan seslendi. "O yeşil limonları getirsene buraya."

Manuel'in, elinde yeşil limon dilimleri dolu kâseyle mutfaktan çıkışını seyrettim. Arash'ın Doğu Nehri manzaralı dairesi modern ve genişti. Banyoları gizleyenler dışında hemen hiç duvar olmaması dikkat çekiciydi.

Granit tezgâhlı adayı dolanarak Arnoldo'ya yaklaştım. "Nasılsın?"

"İyi." Bakışlarını, elindeki bardakta dolaştırdığı amber renkli sıvıya indirdi. "Ben de sana sorardım ama iyi görünüyorsun. Sevindim."

Boş gevezelikle zaman harcamadım. "Eva onunla ilgili bir sorunun olduğundan endişe ediyor."

Bana baktı. "Kadınına asla saygısızlık etmedim."

"Ettiğini söylemedi zaten."

Arnoldo içkisinden bir yudum alıp yutmadan önce bir an durup tadını çıkardı. "Bu kadının senin –nasıl denir?– gözlerini karıştırdığını anlıyorum."

"Kamaştırdığını" dedim, böyle uğraşmak yerine neden İtalyanca konuşmadığını merak ederek.

"Ha, evet." Hafifçe gülümsedi bana. "Benim de başıma gelmişti dostum, senin de bildiğin gibi. Seni yargılamıyorum."

Arnoldo'nun anladığını biliyordum. Onu Floransa'da bulduğumda yitirdiği bir kadının ardından kendini içkiye vermişti, deliler gibi yemek yapıyor ve o beş yıldızlı mutfağında o kadar çok şey üretiyordu ki bedava dağıtıyordu insanlara. Umutsuzluğunun derinliği karşısında büyülenmiş ama onu hiç anlayamamıştım.

Benim başıma asla öyle bir şey gelmeyeceğinden o kadar emindim ki. Tıpkı ofisimdeki cam duvarın buzlanarak dışarıdan gelen görüntü ve sesleri kesmesi gibi, hayat görüşüm de kısıtlanmıştı. Onu ilk gördüğümde gözüme nasıl göründüğünü, bana nasıl hayat dolu ve sıcak geldiğini Eva'ya asla anlatamayacağımı biliyordum. Siyah–beyaz bir manzaranın içinde bir renk patlamasıydı o.

"*Voglio che sia felice.*" Basit bir ifadeydi ama meselenin özüydü. *Onun mutlu olmasını istiyorum.*

"Eğer mutluluğu benim düşündüğüm şeye bağlıysa" diye yanıt verdi İtalyanca, "çok fazla şey istiyorsun demektir. Asla onun aleyhinde bir şey söylemeyeceğim. Beraber olduğunuz sürece ona da sana duyduğum saygı çerçevesinde davranırım. Ama neye inanacağım bana kalmış, bu da benim hakkım Gideon."

Salondaki barın üstüne *shot* bardaklarını dizen Arash'a baktım. Baş hukuk danışmanım olarak evliliğimden de Eva'nın seks kasetinden de haberi vardı ve ikisini de dert etmemişti.

"Bizim ilişkimiz... karmaşık" diye açıkladım alçak sesle. "Ben de onu, onun beni incittiği kadar incitmişimdir – muhtemelen daha çok hatta."

"Bunu duymak beni şaşırtmadı ama üzüldüm." Arnoldo yüzüme dikkatle baktı. "Seni sevmiş olan ve sana sorun çı-

karmayacak diğer kadınlardan birini seçemezdin değil mi? Hiçbir şeyi yerinden oynatmadan hayatına girip yerleşecek, rahat bir süs objesi olacak birini?"

"Eva'nın dediği gibi, bunun neresi eğlenceli olurdu?" Gülümsemem söndü. "Bana meydan okuyor Arnoldo. Etrafımı daha önce görmediğim gibi görmemi... daha önce düşünmediğim gibi düşünmemi sağlıyor. Ve beni seviyor. Diğerlerinin sevdiği gibi değil." Yeniden telefonuma gitti elim.

"Diğerlerinin seni sevmesine izin vermedin ki."

"Veremezdim. Eva'yı bekliyordum." Düşünceli bir ifade gelip geçti Arnoldo'nun yüzünden. Sözüme devam ettim: "Senin Bianca'nın da dertsiz bir tip olduğunu sanmıyorum hiç."

Kahkaha attı. "Değildi. Ama benim basit bir hayatım var. Biraz komplikasyon iyi geliyor bana."

"Benimse düzenli bir hayatım vardı. Şimdi bir maceraya dönüştü."

Arnoldo'nun koyu gözleri ciddileşti. "Ama beni de en çok endişelendiren ondaki bu vahşi yan."

"Endişelenmeyi bırak."

"Bu konuyu sadece bir kez açacağım ve bir daha asla konuşmayacağım. Söyleyeceğim şey seni kızdırabilir ama bunu iyi niyetle söylediğimden emin ol."

Çenem kasıldı. "Çıkar baklayı ağzından."

"Eva ve Brett Kline'la aynı sofrada oturdum ben. Onları birlikte gözlemledim. Aralarında bir elektrik var, Bianca ile uğruna beni terk ettiği adamın arasında gördüğümden çok farklı olmayan bir şey. Eva'nın buna kulak asmayacağına inansaydım keşke, ama bunu yapamadığını ispatladı bile çoktan."

Gözlerimi gözlerine diktim. "Haklı nedenleri vardı. Benden kaynaklanan nedenler."

Arnoldo bir içki daha aldı. "O halde dua edelim de ona başka nedenler vermeyesin."

"Hey!" diye seslendi Arash. "İtalyanca konuşmayı kesin de kıçınızı kaldırıp buraya gelin."

Arnoldo yanımdan geçmeden önce bardağını şişeme dokundurdu.

Biramı bitirirken yalnız kalıp Arnoldo'nun söylediklerini düşünmek için biraz oyalandım.

Sonra partiye katıldım.

4

"Niye çattın kaşlarını bebeğim?" diye sordu Cary, kalkış sırasında aldığı Dramamine'in etkisiyle uyuşup kısılmış bir sesle.

Faremi üstünde gezdirdiğim menüdeki seçeneklere bakarak neyi seçmem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. *Nişanlı* mı *Karışık* mı? Bana *Evli* seçeneği de uygun olduğuna göre *Yukarıdakilerin hepsi* diye de bir seçenek olmalıydı diye düşündüm.

İşte bunu açıklaması bayağı eğlenceli olurdu.

Gideon'ın özel jetinin lüks kabininin diğer tarafına bakınca can dostumu ellerini ensesine kavuşturup beyaz deri kanepenin üstüne yayılmış buldum. İnce, uzun boyluydu; yukarıya sıyrılmış gömleği ile düşük belli kargo pantolonunun arasından görünen müthiş karın kaslarıyla hoş bir manzaraydı. Grey Isles firmasının kot pantolon, iç çamaşırı ve diğer erkek giysilerini satmasına o kaslar yardım ediyordu.

Gideon'ın devasa servetinin sağladığı lüks ve kolaylıklara adapte olmak hiç sorun olmamıştı Cary için. Ultra modern kabinin şık mobilyalarına derhal ve rahatça yerleşivermişti. Ve bir şekilde, bütün bu mat çelik ve gri meşe kaplamaların ortasında, bu rahat giysileriyle bile hiç göze batmıyordu.

"Birtakım sosyal medya hesapları açmaya çalışıyorum kendime" diye yanıt verdim.

"Oha." Zahmetsiz bir zarafetle doğruluverdi, şaşırtıcı bir şekilde anında uyanmıştı. "Büyük adım."

"Evet." Nathan yüzünden hep saklanmış, ortalara çıkıp onun beni bulmasını kolaylaştırmaktan korkmuştum. "Ama artık zamanı geldi. Bana öyle geliyor ki... Neyse, boş ver. Zamanı geldi işte."

"Anlaşıldı." Dirseklerini dizlerine dayayarak parmaklarını hafifçe birbirine vurdu. "Peki o zaman yüzün niye sirke satıyor?"

"Dikkate almam gereken çok şey var. Yani mesela ne kadar şey paylaşmalıyım burada? Artık Nathan'ı dert etmem gerekmiyor ama gözler sürekli Gideon'ın üzerinde."

Gideon aklıma gelince onun sayfasını arattım. Yanında sahibine ait olduğu doğrulanmış hesaplara özgü minik, mavi işaretle çıkıverdi karşıma. Onu üç parçalı siyah takım elbisesi ve o sevdiğim mavi kravatıyla görünce bir hasret sancısı saplandı içime. Bir çatı terasında fotoğraflanmıştı; arkasındaki Manhattan manzarası fluydu ama Gideon'ı gayet net ve canlı bir şekilde yakalamıştı kameranın lensi.

Gerçek hayatta bundan daha da net ve canlıydı Gideon. Gözlerine bakarak o görülmemiş mavide kayboldum. O mükemmel, meleksi yüzü, parlak, kömür karası saçlarıyla çerçevelenmişti.

Şiirsel mi oldu? Evet. Ama sonelere ilham kaynağı olabilirdi onun yakışıklılığı. Anlık bir kararla yapılmış evliliklere ilham verdiğini zaten biliyoruz.

Fotoğraf ne zaman çekilmişti acaba? Tanışmamızdan önce mi? Yüzünde, imkânsız bir hayalmiş gibi görünmesine neden olan o amansız, mesafeli ifade vardı.

"Ben evliyim" deyiverdim, gözlerimi hayatımda gördüğüm en güzel adamdan zorlukla ayırarak. "Gideon'la elbette. Başka kimle evli olacaktım?"

Ben böyle abuk sabuk konuşurken Cary donup kalmıştı.

"Ne dedin?"

Avuçlarımı taytıma sürdüm. Haberi ona bu şekilde, uçak tutmasına karşı aldığı ilaçlardan beyni bulanmışken vermek hilekârlıktı ama yakaladığım her avantajı değerlendirecek durumdaydım. "Geçen hafta sonu şehir dışına çıktığımızda. Gizlice evlendik."

Uzun ve gergin bir dakika boyunca sessiz kaldı. Sonra birden ayağa fırladı. "Benimle kafa mı buluyorsun sen?"

Raúl başını bize döndürdü. Öylesine yapılmış gibi görünen, telaşsız bir hareketti ama bakışları uyanık ve dikkatliydi. Onun gibi kolay kolay gözden kaçmayacak bir adamın orada böyle kendini fark ettirmeden oturmasında biraz tekinsiz bir yan vardı.

"Ne aceleniz vardı yahu?" diye çıkıştı Cary.

"Ne bileyim... oldu işte." Açıklayamıyordum. Ben de fazla erken olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ da öyle düşünüyordum. Ama Gideon böyle eksiksiz bir aşkla sevebileceğim tek adamdı. Bunu düşününce Gideon'ın haklı olduğunu anlıyordum; beklemekle sadece önüne geçilemez olanı ertelemiş olacaktık. Ve Gideon'ın sonsuza dek onun olacağıma dair benden söz almaya ihtiyacı vardı. Sevilebileceğine inanmakta bu kadar zorlanan harika kocam benim. "Pişman değilim."

"Henüz değilsin." Cary iki elini birden saçlarına daldırdı. "Tanrım, Eva. İnsan kalkıp ciddi bir ilişkiye girdiği ilk adamla evlenmez ki."

"Öyle değil" diye karşı çıktım, Raúl'dan yana bakmamak için özel bir çaba sarf ediyordum. "Birbirimize karşı neler hissettiğimizi biliyorsun."

"Tabii. İkiniz de ayrı ayrı kafadan kontaksınız. Bir araya gelince ortalık tımarhaneye dönüyor."

Ortaparmağımı gösterdim ona. "Bu konu üzerinde çalışacağız. Yüzük takmış olmamız ilişkimize kafa yormayı bırakacağımız anlamına gelmiyor."

Karşımdaki koltuğa bıraktı kendini. "Ne diye herhangi bir şeyi düzeltmek istesin ki adam? Ödülü kapmış, üstüne de adını yazdırmış bile. Onun psikotik rüyalarına ve Büyük Kanyon ölçeğindeki ruh dalgalanmalarına mahkûmsun artık."

"Dur bir dakika" dedim gergince, sözlerindeki gerçeklik payı canımı yakıyordu. "Nişanlandığımızı söylediğimde bozulmamıştın hiç."

"Çünkü Monica'nın düğün organizasyonunun neresinden baksan bir yılı bulacağını düşünmüştüm. Hatta bir buçuk yıl belki. En azından birlikte yaşamayı denemek için biraz zamanınız olacaktı."

Böyle atıp tutmasına izin verdim. Kamuya açık bir yerde, herkesin duyabileceği şekilde yapmasındansa yerden dokuz bin metre yukarıda yapması daha iyiydi.

Bana doğru biraz daha eğildi, yeşil gözleri öfke doluydu. "Benim bebeğim oluyor ama evlenmiyorum. Neden, biliyor musun? Çünkü fazlasıyla arıza bir insanım ve bunun farkındayım. Bu çılgın yolculukta yanıma bir de yolcu almanın manası yok. Eğer o da seni seviyor olsaydı *seni* düşünürdü, *senin* için en iyisinin ne olduğunu düşünürdü."

"Benim adıma mutlu olmana çok sevindim Cary. Bunun benim için anlamı büyük."

Sözcüklerimin her yanından kinaye aksa da, aslında bir yandan da dürüstçe söylenmişlerdi. Arayıp anlatsam bana ne şanslı bir şıllık olduğumu söyleyecek kız arkadaşlarım vardı. Cary en yakın dostumdu, çünkü her zaman –tatlı söze en fazla ihtiyacım olduğu zamanlarda bile– hiç sakınmadan söylerdi aklındakileri.

Ama Cary işin sadece karanlık yanını düşünüyordu. Gideon'ın hayatıma getirdiği ışığı anlamıyordu. Kabul edişi ve sevgiyi. Güven hissini. Gideon bana özgürlüğümü geri vermişti, korkusuz bir hayat vermişti bana. Bunun karşılığında

evlilik yemini etmenin lafı bile olmazdı.

Dikkatimi yeniden Gideon'ın sayfasına çevirdim. Aşağı doğru inince en son paylaşımın nişanımızla ilgili bir haber olduğunu gördüm. Bunu kendisinin paylaştığını sanmıyordum; böyle bir şeyle uğraşamayacak kadar meşguldü. Ama onay vermiş olmalıydı. Ya da bunun, her şeyiyle tamamen iş odaklı görünen sayfasındaki tek kişisel haber olacak kadar önemli olduğunu belli etmişti bir şekilde.

Gideon benimle gurur duyuyordu. Benim gibi, geçmişi kötü tercihlerle dolu, kafası allak bullak biriyle evlenmekten gurur duyuyordu. Ama kim ne düşünürse düşünsün, asıl ödülü kapmış, üstüne de adını yazdırmış olanın *ben* olduğumu biliyordum.

"Kahretsin." Cary koltuğa çöktü. "Kendimi bok gibi hissettir bana, olur mu?"

"Yarası olan..." diye homurdandım, Gideon'ın diğer fotoğraflarını görmek için öteki linke tıklarken.

Hata yapmıştım.

Kendi sayfasındaki bütün fotoğraflar işle ilgiliydi ama etiketlendiği diğer fotoğraflar öyle değildi. Orada, birtakım güzel kadınlarla beraber çekilmiş fotoğrafları vardı. Ve ben çok fena oldum onları görünce. Kıskançlık içimi tırmalayıp burkmaya başladı.

Tanrım, smokinle harika görünüyordu. Gizemli ve tehlikeli. Mükemmel biçimli elmacıkkemikleri ve çenesiyle yabani bir güzelliği vardı yüzünün; duruşu kendine güvenli, hatta basbayağı kibirliydi. En parlak çağında bir alfa erkeği.

Fotoğrafların yakın tarihli olmadığını biliyordum. Fotoğraflardaki kadınların onun yataktaki akıl almaz maharetleri hakkında ilk elden bilgileri olmadığını da biliyordum; bu konuda bir kuralı vardı Gideon'ın. Ama bunların ikisi de bu imgelerin beni huzursuz etmesini engellemiyordu.

"En son ben mi duydum?" diye sordu Cary.

"Bir tek sen duydun." Raúl'a bir bakış attım. "En azından benim tarafımda öyle. Gideon bütün dünya duysun istiyor ama gizli tutacağız."

Yüzüme dikkatle baktı. "Ne zamana kadar?"

"Sonsuza dek. Bir sonraki düğünümüz herkesin gözünde ilk düğün olacak."

"Pişman mısın?"

Cary'nin yalnız olmayışımızı umursamaması deli ediyordu beni. Halbuki ben her hareketimin, her sözümün bir tanığı olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Raúl'un varlığının yanıtıma herhangi bir etkisi olmadı gerçi. "Hayır. Evlendiğimize memnunum. Onu seviyorum Cary."

Gideon benim olduğu için memnundum. Ve onu özlemiştim. O fotoğrafları gördükten sonra daha da çok özlemiştim.

"Sevdiğini biliyorum" dedi Cary bir iç çekişle.

Kendimi tutamayıp bilgisayarımdaki mesaj uygulamasını açtım ve Gideon'a bir mesaj yolladım. `Özledim seni.`

Neredeyse anında yanıt yazdı. `Uçağı döndür hemen.`

Gülümsetti bu beni. Tam Gideon'lık işti. Ama hiç benlik değildi. Pilotun zamanını ve onca yakıtı boşa harcatmak... bunlar müsrifçe gelirdi bana. Ama asıl önemlisi, böyle bir şey benim Gideon'a ne kadar bağımlı hale geldiğimin kanıtı olurdu. İlişkimiz hapı yutardı. İstediği kadını istediği zaman elde edebilirdi Gideon. Şayet onun için fazla kolay hale gelirsem ikimizin de bana saygısı kalmazdı. Ve çok geçmeden Gideon'ın sevgisini de yitirirdim.

Kendi yeni sayfama dönerek cep telefonumdan aktardığım, Gideon'la çekilmiş bir *selfie*'mizi yükledim. Bunu kapak fotoğrafı yaptım. Sonra da Gideon'ı etiketledim ve bir de açıklama ekledim: *`Hayatımın aşkı.`*

Sonuçta, madem fotoğrafları arasında başka kadınlarla çekilmiş olanlar vardı, en azından bir tane de benimle olmalıydı. Ve seçtiğim fotoğraf da tartışmasız şekilde samimiydi.

Sırtüstü yatıyorduk, şakaklarımız birbirine değiyordu, benim yüzüm makyajsızdı, onunkindeyse rahat bir ifade vardı ve gözlerinin içi gülüyordu. Bu fotoğrafa bakıp da onunla aramda dünyanın asla bilemeyeceği özel bir bağ olduğunu görmeyenin alnını karışlardım.

Birden onu aramak geldi içimden. Hatta öyle çok geldi ki, onun o en kaliteli içkiler kadar baş döndürücü ve inanılmaz derecede seksi sesini duyar gibi oldum sanki. Onun yanında olmak istiyordum, elim elinde olsun, dudaklarım boynunda, kokusunun içimdeki aç ve ilkel bir şeylere çağrı yaptığı o yerde.

Ona bu kadar muhtaç olmak korkutuyordu beni bazen. Ve ondan başka hiçbir şeye ihtiyaç duymamak. Birlikte olmayı daha fazla istediğim hiç kimse yoktu. Ve buna o anda bana neredeyse aynı şiddetle ihtiyaç duyan can dostum da dahildi.

"Her şey yolunda Cary" diyerek rahatlatmaya çalıştım onu. "Endişelenme."

"Senin buna gerçekten inandığını düşünsem daha fazla endişelenirdim." Sabırsız bir el hareketiyle kâküllerini alnından geriye itti. "Fazla erken olmuş Eva."

Başımla onayladım. "Ama yürüyecek."

Yürümek zorundaydı. Gideon'sız bir hayat düşünemiyordum.

Cary başını geriye atıp gözlerini kapattı. Kolçakları sımsıkı tutmaktan parmak eklemlerinin kanı çekilmiş olmasa, bulantı haplarının etkisine yenik düştüğünü sanabilirdim. Verdiğim haber kötü gelmişti ona. Onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğimi bilemiyordum.

`Hâlâ yanlış yönde ilerliyorsunuz` diye mesaj attı Gideon.

Az daha bunu nereden bildiğini soracaktım ama kendimi tuttum. `Arkadaşlarınla iyi vakit geçiriyor musunuz?`

`Seninle daha çok eğlenirdim.`

Gülümsedim. `Umarım öyledir.` Parmaklarım bir an durakladı, sonra: `Cary'ye söyledim.`

Yanıt hemen gelmedi. Hâlâ dost musunuz?

Henüz arkadaşlıktan reddetmedi beni.

Buna bir karşılık vermedi, ben de sessizliğini bir şeye yormamayı telkin ettim kendime. Arkadaşlarıyla beraberdi. Ondan herhangi bir ses çıkmasını beklemek bile fazlaydı aslında.

Yine de, on dakika sonra ondan gelen mesaja süper sevindim.

Beni özlemeye devam et.

Cary'ye baktım ve onu beni seyrederken buldum. Acaba Gideon da benzer itirazlar duyuyor muydu arkadaşlarından?

Beni sevmeye devam et, yazdım yanıt olarak.

Yanıtı basit ve tam Gideon'lıktı. Anlaştık.

"Güney California, özlemişim seni bebeğim." Cary, gece gökyüzüne bakmak için başını geriye atmış, uçağın merdivenlerinden iniyordu. "Tanrım, Doğu Kıyısı'nın rutubetini arkada bırakmak ne güzel."

Parlak siyah bir Chevrolet Suburban'ın yanında bekleyen uzun, esmer adama bir an önce ulaşma hevesiyle ben de paldır küldür indim Cary'nin arkasından. Victor Reyes insanların dikkatini çeken türden bir erkekti. Bu kısmen onun polis olmasından kaynaklanıyordu. Gerisiyse tamamen kendisinden.

"Baba!" Ben son sürat ona doğru koşarken o da arabaya yaslandığı yerden doğrulup kollarını açtı bana.

Hızımı bedeniyle kesip beni yerden kaldırdı ve öyle bir sıktı ki nefes alamadım. "Seni görmek ne güzel bebeğim" dedi boğuk bir sesle.

Cary yanaştı yanımıza. Babam beni yere bıraktı.

"Cary." Babam Cary'yi elinden tutup kendine çekti ve sarılıp sırtına vurdu sertçe. "İyi görünüyorsun evlat."

"Ona uğraşıyoruz."

"Her şeyi aldınız mı?" diye sordu babam. Raúl'a baktım;

uçaktan ilk o inmişti, şimdi de yakınlarda bir yere park edilmiş bekleyen siyah Mercedes'in yanında sessizce duruyordu.

Gideon bana Raúl'un da orada olduğunu unutmamı söylemişti. Bu çok kolay değildi benim için.

"Evet" dedi Cary, omzundaki silindir çantanın duruşunu düzelterek. Onunkinden daha hafif olan benim çantamı da elinde taşıyordu. Tüm makyaj malzemelerime ve üç çift de ayakkabıya rağmen Cary benden daha çok eşya almıştı yanına.

Onun bu yanına bayılıyordum.

"Aç mısınız?" Babam arabanın kapısını açtı benim için.

California'da saat daha dokuzu yeni geçmişti ama New York'ta gece yarısını geçiyordu. Normalde benim yemek yemem için geç bir saatti ama daha akşam yemeği yememiştik.

Cary arka koltuğa geçmeden yanıtladı. "Açlıktan ölüyoruz."

Kahkaha attım. "Sen her zaman açsın."

"Sen de öylesin bal yanak" dedi hemen, aradan uzanıp muhabbete dahil olmak için koltuğun ortasına kayarak. "Ben sadece suçluluk duymuyorum bu konuda."

Jetten uzaklaşmaya başladık; pistin üstünde çıkışa doğru ilerlerken bir yandan da onun giderek küçülüşünü seyrettim. Dönüp babama baktım, Gideon'ın karısı olarak yaşadığım yeni hayat tarzı hakkında ne düşündüğüne dair ipucu arıyordum. Özel jetler. Tam zamanlı güvenlik görevlileri. Onun Stanton'ın zenginliği hakkında ne düşündüğünü biliyordum ama Stanton üvey babamdı. Kocam söz konusu olunca biraz daha hoşgörülü olacağını umuyordum.

Yine de rutinimizdeki değişimin göze battığının farkındaydım. Eskiden olsa San Diego'nun limanına uçardık. Gaslamp mahallesine gidip Dick's Last Resort adlı restoranda bir masaya çöker ve en az bir saat boyunca gülüp dalga geçer, bir yandan da akşam yemeği yiyip biraları götürürdük.

Şimdi, önceden olmayan bir gerginlik vardı havada. Nathan. Gideon. Annem. Hepsi aramızda dolaşıp duruyordu.

Tatsızdı. Hem de çok tatsız.

"Şu Oceanside'daki yere ne dersiniz? Hani birası sulu, yerleri fıstık kabuğu kaplı olan?" diye bir teklifte bulundu Cary.

"Evet." Oturduğum yerde arkama dönerek müteşekkir bir gülümseme yolladım ona. "Ne güzel olur."

Rahat ve bildik bir ortam. Mükemmel.

Babama bakıp yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini görünce onun da aynı fikirde olduğunu anladım. "Anlaştık" dedi.

Havaalanı arkamızda kalmıştı. Telefonumu çantamdan çıkarıp açtım. Niyetim, bizi her şeyin daha az karmaşık olduğu zamanlara götürecek müzikler dinleyelim diye Suburban'ın radyosuna bağlamaktı telefonu.

Mesajlar öyle hızlı yağdı ki, telefonun ekranı bir anda dolup taştı.

En son gelen Brett'tendi. `Şehre varınca ara beni.`

Ve sanki önceden planlanmış gibi, tam o anda radyoda "Golden" çalmaya başladı.

Ertesi gün babamın minik verandasına çıkan merdivenleri tırmandığım sırada telefonum titreşmeye başladı. Telefonu şortumun cebinden çıkarıp ekranında Gideon'ın fotoğrafını görünce tatlı bir sevinç ürpertisi yaşadım.

"Günaydın" diye açtım, ön kapının yakınındaki iki ferforje sandalyeden birine yerleşerek. "İyi uyudun mu?"

"Fena sayılmaz." Sesinin o çok sevdiğim hırıltısı hoş bir şekilde yayıldı her yanıma. "Raúl, Victor'ın kahvesi için kış uykusuna yatmış ayıyı uyandıracak türden diyor."

Dar sokağın karşı tarafına park etmiş olan Mercedes'e baktım. Renkli camları o kadar koyuydu ki içindeki adamı göremiyordum. Raúl'un ona az önce götürdüğüm kahve hakkında daha ben eve dönmeden Gideon'la konuşmuş olması biraz acayipti. "Beni ne kadar yakından takip ettiğini göste-

rerek gözümü mü korkutmaya çalışıyorsun?"

"Eğer niyetim göz korkutmak olsaydı bunu bu kadar ince ince yapmazdım."

Raúl'a kahve servisi yapmaya gitmeden önce küçük balkon masasının üstüne bıraktığım kupayı aldım. "Bu ses tonu bende seni aynı şekilde kızdırma arzusu uyandırıyor, biliyorsun değil mi?"

"Benim her şeyin altından kalkışım hoşuna gidiyor da ondan" diye mırıldandı ve yaz gününün sıcaklığına rağmen tenimin ürpermesine neden oldu.

"Tam olarak ne yaptınız bakalım dün gece?"

"Her zamanki şeyler. İçtik. Dalga geçtik."

"Dışarı çıktınız mı?"

"Birkaç saatliğine."

Aranmaya çıkmış bir grup seksi herifi gözümün önüne getirince telefonu tutan elim daha da sıkıldı. "Umarım eğlenmişsindir."

"Fena değildi. Bugünkü planlarını anlat bana."

Onun sesinde de az önce kendi yaşadığım gerginliğin aynısını algıladım. Yazık ki evlilik kıskançlığa çare değildi. "Cary uyanıp da kıçını kaldırdığında babamla hızlı bir öğle yemeği yiyeceğiz. Sonra Dr. Travis'i görmeye San Diego'ya gidiyoruz."

"Peki akşam?"

Kahvemden bir yudum alarak kendimi tartışmaya hazırladım. Aklının Brett'te olduğunu biliyordum. "Grubun menajeri VIP biletlerini nereden alacağımızla ilgili bir e-mail gönderdi ama ben konsere gitmemeye karar verdim. Cary isterse bir arkadaşıyla gidebilir. Söyleyeceklerim de pek uzun sürecek şeyler değil zaten, o yüzden Brett'i ya yarın yola çıkmadan önce göreceğim ya da telefonda konuşuruz."

Hafifçe soluk verdi. "Ona ne söyleyeceğine dair kafanda bir fikir vardır herhalde diye düşünüyorum."

"Fazla dolandırmayacağım lafı. Bir yanda 'Golden' mesele-

si, bir yanda benim nişanım varken onunla sosyal olarak görüşmemizin uygun olduğunu düşünmüyorum. Umarım dost kalırız ve bağlantıyı koparmayız ama sen yanımda olmadıkça en iyisi e-mail ve mesajla haberleşmek."

O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki bağlantı koptu sandım. "Gideon?"

"Onu görmekten korkup korkmadığını bilmek istiyorum."

Huzursuzlanmıştım, bir yudum daha içtim. Kahve soğumuştu ama ben pek tadını almıyordum zaten. "Brett konusunda tartışmak istemiyorum."

"Demek bulduğun çözüm ondan uzak durmak?"

"Onu işe karıştırmadan da senle ikimizin mücadele etmesi gereken yeterince boktan şey var. O buna değmez."

Gideon yine sessizliğe gömüldü. Bu kez o konuşana kadar bekledim.

Sesi yeniden duyulduğunda güvenli ve kararlı geliyordu kulağa. "Buna katlanabilirim Eva."

Omuzlarım gevşedi ve içim rahatladı. Hemen sonra da tam tersine, göğsüm sıkıştı. Bir keresinde bana dediği bir şey –bana kendisi sahip olduğu sürece başka bir adamı sevmeme katlanabileceğini söylediği– gelmişti aklıma.

Kendisini sevdiğinden çok daha fazla seviyordu beni. Kıymetini bilmemesi içimi acıtıyordu. Kendimi tutmamı imkânsız hale getiriyordu bu.

"Sen benim her şeyimsin" diye fısıldadım. "Sürekli seni düşünüyorum."

"Benim için de farklı değil durum."

"Sahi mi?" Sesimi daha da kıstım, duyulmasın istiyordum. "Çünkü ben öyle bir yaktım ki sana abayı. Şey oluyor... ateş basıyor içimi. Sanki sana dokunmak için umarsız bir *ihtiyaç* içindeymişim gibi. Kafam allak bullak oluyor ve geçsin diye bir dakika durup beklemem gerekiyor ama kolay da değil. O an elimde ne varsa bırakıp sana koşacak noktaya geldim kaç kere."

"Eva..."

"Toplantılarından birine dalıp doğruca kollarına atılmakla ilgili fanteziler kuruyorum. Bunu söylemiş miydim sana? Özlemim öyle bir artıyor ki bazen neredeyse beni kendine doğru çektiğini *hissedebiliyorum*."

Onun hafifçe homurdandığını duyunca hızla devam ettim. "Seni her gördüğümde nefesim kesiliyor. Gözlerimi kapattığımda sesini duyar gibi oluyorum. Bu sabah uyandım ve sen o kadar uzaklarda olduğun için paniğe kapıldım biraz. Yanında olmak için *her şeyden* vazgeçebilirdim. Olamadığım için ağlamak istedim."

"Tanrım. Eva, lütfen..."

"Eğer bir şey için kaygılanacaksan *benim için* kaygılanmalısın. Çünkü konu sen olunca rasyonel davranamıyorum. Senin için deli oluyorum. Hem de kelimenin gerçek anlamıyla. Sensiz bir gelecek düşünemiyorum – ödümü koparıyor bu fikir."

"Lanet olsun. *Asla* bensiz olmayacaksın. Birlikte yaşlanacağız. Birlikte öleceğiz. Sensiz tek bir gün bile yaşamayacağım."

Gözümün ucundan bir damla yaş aktı. Elimle sildim. "Şunu anlamalısın ki asla benim bir parçama razı olmak zorunda kalmayacaksın. Hiç razı olmamalısın zaten. Sen çok daha iyisine layıksın. Sen kimi olsa..."

"Yeter artık!"

Sesinin sertliği karşısında yerimden sıçradım.

"Bir daha asla bana böyle şeyler söylemeyeceksin" diye çıkıştı. "Yoksa yemin ediyorum, seni cezalandırırım meleğim."

Şaşkın bir sessizlik doldurdu aramızdaki mesafeyi. Söylediğim sözcükler kafamda huzursuzca dolaşıyor, nasıl da zavallıca davranabildiğimi yüzüme vurarak bana eziyet ediyorlardı. Asla ona bağımlı olmak istememiştim ama çoktan olmuştum bile.

"Kapatmam lazım" dedim boğuk bir sesle.

"Kapatma. Tanrı aşkına Eva, *evliyiz* biz. Birbirimize âşığız.

Bunda utanacak bir şey yok. Delilikse delilik, ne olmuş? Biz buyuz. Böyleyiz. Bununla baş edebiliyor olman lazım."

Babam tel kapıyı gıcırtıyla açarak verandaya çıktı. Ona bakarak, "Babam geldi Gideon" dedim. "Seninle sonra konuşuruz artık."

"Beni mutlu ediyorsun sen" dedi, sarsılmaz bir karar verdiği zamanlarda kullandığı o tok ve kararlı ses tonuyla. "Bunun nasıl bir his olduğunu bile unutmuştum. Benim için taşıdığın anlamı değersizleştirme."

Tanrım.

"Ben de seni seviyorum." Konuşmayı sonlandırıp titreyen elimle masanın üstüne bıraktım telefonu.

Babam kahvesi elinde, diğer sandalyeye yerleşti. Üzerinde uzunca bir şort ve koyu zeytin yeşili bir tişört vardı ama ayakları çıplaktı. Tıraş olmuştu ve kurudukça uçlardan kıvırcıklaşan saçları hâlâ nemliydi.

Babam olması onun nasıl da çekici bir adam olduğunu takdir etmeme engel değildi. Kendisine iyi bakıyordu ve doğallıkla taşıdığı bir özgüvene sahipti. İlk tanıştıklarında annemin neden ona karşı koyamadığını anlayabiliyordum. Ve besbelli hâlâ koyamayışını da.

"Konuşmanı duydum" dedi bana bakmadan.

"Ya." Yüreğim hop etti. Gideon'a öyle içimi dökmem yeterince kötüydü zaten. Babamın da bunu duymuş olması işleri daha da beter yapıyordu.

"Seninle konuşmak, bu kadar genç yaşta bu kadar çabuk nişanlanırken ne yaptığının farkında olup olmadığını sormak istiyordum."

Bacaklarımı toplayıp altıma aldım. "Tahmin etmiştim."

"Ama şimdi anlıyorum sanırım neler hissettiğini." Yumuşacık bakan gri gözleriyle, yüzümde bir şeyler arar gibiydi. "Sen benim bir zamanlar anlatabildiğimden çok daha iyi anlatıyorsun duygularını. Benim bütün söyleyebildiğim, 'Seni

seviyorum' olmuştu ve bu da yeterli değildi."

Annemi düşündüğü belliydi. Ben ona bu kadar benziyorken düşünmemesi zordu, farkındaydım. "Gideon da sözlerin yeterli olmadığını düşünüyor."

Başımı eğip yüzüklerime baktım. Gideon'ın bana tutunma ihtiyacını ifade etmek için verdiği yüzüğe ve hem bana olan bağlılığının simgesi hem de geçmişte sevildiğini en son hissettiği zamanlara bir gönderme olarak taktığı diğer yüzüğe. "Gösteriyor ama bana. Her zaman."

"Şimdiye dek onunla birkaç kez konuştum." Durakladı babam. "Onun daha yirmilerinde olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor hep."

Gülümsetti bu beni. "Kendine çok hâkimdir."

"Aklından geçenleri anlamak da çok zor."

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. "Pokercidir kendisi. Ama gerçekten düşündüğü şeyleri söyler."

Gideon'a inancım tamdı. Bana her zaman doğruyu söylerdi. Sorun, bana söylemediği çok fazla şey olmasıydı.

"Ve kızımla evlenmek istiyor."

Bir bakış attım ona. "Sen de onay verdin."

"Sana her zaman iyi bakacağını söyledi. Seni güvende tutacağına ve mutlu edeceğine söz verdi." Yolun karşısındaki Mercedes'e baktı. "Evimin karşısına senin için nöbetçi de dikti ama yine de hâlâ bilmiyorum ona neden inandığımı. Sana evlenme teklif etmeden önce bir süre bekleyeceği konusunda yalan söylemiş olması da çok kolaylaştırmıyor işimi tabii."

"Bekleyemezdi baba. Kızma ona bunun için. Bekleyemeyecek kadar çok seviyor beni."

Yeniden baktı bana. "Az önce onunla konuşurken pek mutlu gelmiyordu sesin."

"Evet. Çaresiz ve güvensiz konuşuyordum." İçimi çektim. "Onu deli gibi seviyorum ama bu yüzden kendimi muhtaç

hissetmek hiç hoşuma gitmiyor. İlişkimiz içinde dengeli durumda olmalıyız. Eşit olmalıyız."

"İyi bir hedef. Bunu hiç gözden kaybetme. O da istiyor mu bunu?"

"Beraber olmamızı istiyor. Her şeyde. Ama onun belli bir saygınlığı ve bir imparatorluğu var, ben de kendiminkini oluşturmak istiyorum. İmparatorluk olmasa da olabilir ama saygınlığım kesinlikle olmalı."

"Bunu onunla konuştun mu?"

"Tabii ki." Bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Ama Bayan Cross'un doğal olarak Cross Takımı'nda oynaması gerektiğini düşünüyor. Ve bir açıdan haklı olduğunu görebiliyorum."

"Bu konuya eni konu kafa yormuş olduğunu duymak güzel."

Durakladığı gözümden kaçmadı. "Ama?"

"Ama bu ciddi bir sorun olabilir, değil mi?"

Babamın fikrimi değiştirmeye çalışmadan ve yargılayıcı olmadan beni düşünmek için teşvik etmesine bayılıyordum. Bu her zaman böyle olmuştu. "Evet. Bizi aşılmaz bir noktaya getireceğini sanmıyorum ama sorun olabilir. İstediklerini elde etmemeye pek alışık değil Gideon."

"O zaman sen iyi geleceksin ona."

"O da öyle düşünüyor." Omuz silktim. "Sorun Gideon değil. Benim. Hayatı boyunca başına bir sürü şey gelmiş onun. Hepsiyle de yalnız baş etmesi gerekmiş. Onun her şeyi tek başına halletmesi gerektiğini düşünmesini istemiyorum artık. Bizim bir ekip olduğumuzu ve benim ona destek olacağımı hissetmesini istiyorum. Bir yandan kendi bağımsızlığımı da isterken ona bu mesajı vermek zor."

"Bana çok benziyorsun" dedi yumuşak bir gülümsemeyle; o kadar yakışıklı görünüyordu ki göğsüm kabardı.

"Onunla iyi anlaşacağınızı biliyorum. Güzel yürekli, iyi bir adam o. Benim için her şeyi yapar baba." *Adam bile öldürür.*

Bunu düşününce bir an midem bulanır gibi oldu. Gideon'ın

bir şekilde Nathan'ın ölümüyle ilgili hesap vermek zorunda kalması ihtimali yok değildi sonuçta. Ona bir şey olmasına izin veremezdim.

"Düğün masraflarını beni karşılamama izin verir mi?" Babam sesli sesli güldü. "Asıl annenin nasıl bir kavga çıkaracağını sormam lazım belki de."

"Baba..." Göğsüm sıkıştı gene. Üniversite giderlerimi ödemek konusunda yaptığımız tartışmadan sonra ona benim için kendisini maddi açıdan zor duruma sokmamasını söylememem gerektiğini biliyordum. Bu onun için bir gurur meselesiydi ve babam gururlu bir adamdı. "Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum."

Rahatlamış bir gülümseme belirdi yüzünde, buna benim de direneceğimi sandığını anladım. "Elli bin dolar kadar bir param var. Çok fazla değil biliyorum..."

Uzanıp elini tuttum. "Mükemmel."

Annemin nasıl kafayı yiyeceğini şimdiden görür gibiydim. Zamanı geldiğinde uğraşacaktım bu sorunla.

Babamın yüzünde o an beliren ifade buna değerdi.

"Değişmemiş." Cary, eski spor ve eğlence merkezinin önünde, kaldırımda durup güneş gözlüklerini çıkardı. Bakışları spor salonunun girişine kaydı. "Özlemişim burayı."

Eline uzanıp parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Ben de."

Yaya yolundan yürüyüp kapının yanında sigara içen ikiliye başımızla selam verdik. Sonra içeri girdik ve devam eden bir basketbol maçının sesi ve görüntüleriyle karşılaştık. Üçerden iki takım, birbirleriyle dalga geçip gülerek tek pota maç yapıyordu. Dr. Travis'in sıra dışı ofisinin bazen insanın kendini kahkaha atacak kadar özgür ve güvende hissettiği tek yer olabileceğini kendi tecrübelerimden biliyordum.

Bizim orada olduğumuzu fark ederek kısacık bir an durakla yan oyunculara el salladık ve üzerinde hâlâ *Koç* yazan ka-

pıya doğru sıvıştık. Kapı aralıktı ve sevgili dostumuz eski bir çalışma koltuğunda arkasına yaslanmış, ayaklarını da masanın üstüne uzatmıştı. Eskiden tanıdığım bir hastası, bir yandan elektronik sigarasını tüttürüp bir yandan konuşurken o da elindeki tenis topunu tekrar tekrar karşı duvara atıp ustaca tutuyordu.

"Aman Tanrım." Kyle birden ayağa fırladı, bir karış açılan güzel, kırmızı ağzından buhar tütüyordu. "Sizin geleceğinizden haberim yoktu!"

Neredeyse arkadaşımın elimi bırakmasına bile fırsat vermeden Cary'nin üstüne atıverdi kendisini.

Dr. Travis ayaklarını toplayıp yerinden kalktı, iyilik dolu yüzüne sevecen bir gülümseme yayılmıştı. Her zamanki gibi kanvas pantolon ve uzun kollu gömlek giymişti; ayaklarındaki deri sandaletler ve kulaklarındaki küpeler ona biraz alışılmışın dışında bir hava veriyordu. Sarımsı kahverengi saçları uzunca ve dağınıktı, tel çerçeveli gözlükleriyse burnunun üstünde hafifçe eğri duruyordu.

"Üçten sonra geleceğinizi sanıyordum" dedi.

"New York'ta üçü geçti bile" diye yapıştırdı Cary hemen, kendini Kyle'ın kollarından kurtarırken.

Cary'nin bu hoş sarışınla bir ara yatmış olduğuna ve kızın bu olayı Cary kadar kolay atlatamadığına dair şüphelerim vardı.

Dr. Travis önce bana hızlıca sarıldı, sonra da aynısını Cary'ye yaptı. En iyi dostumun gözlerini kapatışını ve yanağını bir an Dr. Travis'in omzuna yaslayışını seyrettim. Cary'yi ne zaman mutlu görsem olduğu gibi gözlerim yanmaya başladı. Dr. Travis baba figürüne en yakın şeydi onun için ve Cary'nin onu ne kadar sevdiğini biliyordum.

"Siz ikiniz New York'ta birbirinizi kolluyor musunuz hâlâ?"

"Elbette" diye karşılık verdim.

"Eva evleniyor, benim de bir bebeğim olacak."

Kyle'ın soluğu kesilir gibi oldu.

Cary'nin kaburgalarına bir dirsek attım.

"Ahhh" diye bir itiraz sesi çıkardı yan tarafını ovalayarak.

Dr. Travis gözlerini kırpıştırdı. "Tebrikler. Çok hızlıymışsınız ikiniz de."

"Hem de nasıl" diye homurdandı Kyle. "Ne kadar oldu ki? Bir ay mı?"

"Kyle." Dr. Travis koltuğunu masasına doğru itti. "Bize bir dakika verebilir misin?"

Alaycı bir gülüşle kapıya doğru yöneldi Kyle. "Tamam, iyi doktorsun ama yine de bunun için biraz daha fazla zamana ihtiyacın olacak bence."

"Nişanlandın demek, ha?" Kyle e–sigarasından bir nefes daha çekti, gözleri Dr. Travis'in başının üstünden uçarak potaya basan Cary'deydi. Yıpranmış tribünlerde, tepeden üç sıra kadar aşağıda, kortta devam eden terapi seansını duyamayacak kadar yukarıda oturuyorduk.

Cary içini dökerken huzursuzlanırdı. Dr. Travis, eğer Cary'yi konuşturmaya devam etmek istiyorsa onu fiziksel aktivite içinde tutması gerektiğini çabuk öğrenmişti.

Kyle bana baktı. "Senin sonunda Cary'yle beraber olacağını düşünmüştüm ben hep."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Aramızda öyle bir şey yok bizim. Hiç de olmadı."

Omuz silkti. Gözleri San Diego gökleriyle aynı renkteydi ve etraflarına elektrik mavisi renginde koyu bir kalem çekmişti. "Evleneceğin bu adamı uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Yeterince uzun."

Dr. Travis isabetli bir potalı atış yaptı ve sonra da sevecen bir hareketle Cary'nin saçlarını dağıttı. Onun bana doğru baktığını gördüm ve sıranın bana geldiğini anladım.

Ayağa kalkıp gerindim. "Görüşürüz" dedim Kyle'a.

"İyi şanslar."

Dudaklarımda hınzır bir gülümsemeyle merdivenlerden inerek Dr. Travis'in yanına ulaştım.

Aşağı yukarı Gideon'ın boyunda olduğu için son basamağa gelmeden durdum ki bir an için aynı göz hizasında olabilelim. "New York'a taşınmayı hiç düşünmüş müydünüz Doktor?"

Yamuk gülüşüyle gülümsedi bana. "Sanki California'nın vergileri yeterince yüksek değilmiş gibi."

Abartılı bir şekilde iç geçirdim. "Bir denemek zorundaydım."

Kort kenarına indiğimde kolunu omzuma doladı. "Cary de denedi. Koltuklarım kabardı."

Ofisine gittik. Ben kapıyı kapatırken o da eski bir metal sandalyeyi yakalayıp kendine doğru çevirerek ters şekilde oturdu ve kollarını arkalığına doladı. Onun kendine özgü yanlarından biriydi bu. Sadece muhabbet ederken masasında otururdu; ciddi şeyler konuşurken bu külüstüre tünerdi.

Ben her yanı bantlarla tutturulmuş, eski ve şu anki hastaların imzalarıyla süslenmiş olan yeşil suni deri kanepede her zamanki yerimi alınca, "Bana nişanlından söz etsene" dedi Dr. Travis.

"Hadi ama" dedim yalancıktan kızarak. "Cary'nin size her şeyi anlattığını ikimiz de biliyoruz."

Cary her zaman konuşmaya benim hayatımdan ve benden bahsederek başlardı. Laf oradan döner dolaşır sonunda kendisine gelirdi.

"Ve Gideon Cross'un kim olduğunu da biliyorum." Dr. Travis, her nasılsa asla huzursuz ya da sabırsız bir hareket gibi görünmeyen o kendine has şekilde yere vuruyordu ayaklarını. "Ama ben senin evleneceğin adam hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

Bir dakika durup düşündüm, o da sessizce durdu ama beklemiyor, daha çok gözlemliyordu beni. "Gideon... Tanrım söyleyecek öyle çok şey var ki. Karmaşık biri. Çözmemiz gereken

bazı meselelerimiz var ama onları zamanla hallederiz. Benim şu an daha acil olan sorunum bir zamanlar beraber olduğum şu şarkıcıya karşı olan... hislerim."

"Brett Kline mı?"

"Adını hatırlıyorsunuz."

"Cary hatırlattı ama seninle onun hakkında konuştuklarımızı da hatırlıyorum."

"Ya, evet işte." Göz kamaştırıcı alyansıma bakıp parmağımda sağa sola çevirdim. "Gideon'a çok âşığım. Hayatımı birçok yönden değiştirdi. Bana kendimi güzel ve kıymetli hissettiriyor. Fazla hızlı olmuş gibi göründüğünü biliyorum ama Gideon benim hayatımın aşkı."

Dr. Travis gülümsedi. "Karımla benimki ilk görüşte aşktı. Karşılaştığımızda daha lisedeydik ama onun evleneceğim kız olduğunu anlamıştım."

Bakışlarım karısının masanın üstündeki fotoğraflarına kaydı. Bir tane gençlik fotoğrafı, bir tane de daha yeni fotoğraf vardı. Ofisin geri kalanı kâğıt yığınları, spor malzemeleri, kitaplar ve birtakım unutulmuş sporculara ait tarihi posterlerle doluydu ve tam bir keşmekeşti ama fotoğrafların çerçeve ve camları pırıl pırıl, lekesizdi.

"Brett'in beni niye etkilediğini hiç anlamıyorum. Onu istiyor filan değilim. Gideon'dan başka kimseyle beraber olduğumu hayal bile edemiyorum. Cinsel olarak ya da başka şekilde. Ama Brett'e karşı da kayıtsız değilim."

"Neden olasın ki?" diye sordu basitçe. "Brett kritik bir zamanda hayatının bir parçasıydı ve ilişkinizin sonu da senin bir şeyleri idrak ettiğin an oldu bir anlamda."

"Benim... ilgim –doğru sözcük bu değil ama– geçmişe özlem gibi bir şey değil."

"Değildir tabii, eminim. Biraz pişmanlık hissediyorsundur diye tahmin ediyorum. 'Ya olsaydı'ları düşünüyorsundur. Cinsel yönü ağır basan bir ilişkiydi senin için, o nedenle bir

miktar cinsel çekim de hissediyor olabilirsin, hem de oraya asla dönmeyeceğini bilsen de."

Bu konuda haklı olduğundan neredeyse emindim.

Parmak uçları sandalyenin arkasını dövüyordu. "Nişanlının karmaşık bir adam olduğunu ve bazı meseleleri halletmeye çalıştığınızı söyledin. Brett ise çok basitti. O ilişkinin sana ne verdiğini biliyordun. Sadece birkaç ay içinde uzaklara taşındın, annene daha yakınsın ve nişanlandın. Ara sıra, keşke her şey daha basit olsaydı diyor olabilirsin."

Söyledikleri içime işlerken durup yüzüne baktım. "Nasıl böyle anlamlandırabiliyorsunuz her şeyi?"

"Tecrübe."

Korkum dilime vurdu. "Gideon'la yaşadığımız şeyi mahvetmek istemiyorum."

"New York'ta konuşabildiğin birileri var mı?"

"Çift terapisine gidiyoruz."

Başıyla onayladı. "Mantıklı. Bu iyi bir şey. Demek o da bunun yürümesini istiyor. Peki biliyor mu?"

Nathan'ı mı soruyordu? "Evet."

"Seninle gurur duyuyorum evlat."

"Brett'ten uzak durmaya çalışacağım ama acaba böyle yaparak sorunun kökenine inmiyor muyum diye endişeleniyorum. Tıpkı içki içmeyen bir alkoliğin hâlâ alkolik olması gibi. Sorun hâlâ orada ama sen sadece uzak duruyorsun."

"Tam doğru değil ama bir bağımlılık analojisi kurman enteresan. Erkekler söz konusu olunca kendine zarar veren davranışlara eğilimli olabiliyorsun. Geçmişinde seninkine benzer şeyler olan birçok insan yapar bunu, o nedenle beklenmedik bir şey değil ve daha önce de çalıştık bunun üstünde."

"Biliyorum." Gideon'a fazla kapılıp kendimi kaybetmekten bu kadar korkmamın nedeni de buydu.

"Dikkate alman gereken birkaç şey var" diye devam etti. "Dışarıdan bakılınca tam da annenin sana uygun göreceği

türden bir adamla nişanlanmış gibi görünüyorsun. Annenin erkeklere bağımlı oluşuyla ilgili hislerini dikkate alırsak bir tür direnç gösterdiğini düşünebiliriz."

Yüzümü buruşturdum.

Parmağını salladı bana. "Olabilir, ha? Diğer olasılık da, Gideon'da bulduğun şeyi hak etmediğini hissediyor olman."

Bir taş gelip oturdu mideme. "Ve Brett'i mi hak ediyorum?"

"Eva." Şefkatle gülümsedi bana. "Şu soruyu sorman bile... işte senin sorunun tam da bu."

5

"Üzerinde takım elbise ve kravat olmayınca tanıyamadım seni" dedi Sam Yimara, ben karşısına yerleşirken. Boyu bir seksenin epeyce altında, kaslı, tıknaz bir adamdı. Kafası tıraşlı ve dövmeliydi, kulakmemeleri de bir tarafından bakınca diğer tarafı görülecek şekilde kocaman delinmişti.

Pete'in 69. Sokak Barı, Altmış Dokuzuncu Sokak'ta değildi, o yüzden bu adın nereden geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama yıllarca buranın sahnesinde çaldıkları için Six–Ninths'ın adının buradan geldiğini anlamıştım. Ayrıca arka taraftaki tuvaletlerin Brett Kline'a karımı becermek için ortam sağladığını da anlamıştım.

Yumruklarımı geçirmek istiyordum ona bu yüzden. Saraylara ve özel adalara layıktı Eva, pis bar tuvaleti kabinlerine değil.

Pete'in yeri batakhane sayılmazdı belki ama kalitesiz bir yerdi. Asıl olarak San Diego Eyalet Üniversitesi öğrencilerinin ne yaptıklarını ve kimle yattıklarını hatırlayamayacak hale gelene dek içtikleri bir yer olarak bilinen çirkin bir kumsal barıydı.

Ben orayı yerle bir ettiğimde barı da hatırlamayacaklardı.

Yimara kasıtlı olarak burayı seçmişti ve bu bayağı zekice bir hamleydi. Beni tedirgin eden ve neyi kaybedebileceğimin kafama dank etmesini sağlayan bir yerdi burası. Şayet ben de karşısına tek başıma ve üzerimde bir kot pantolon, bir ti-

şörtle çıkarak onu şaşırttıysam, kendimi iyi bir karşılık vermiş sayacaktım.

Oturduğum yerde arkama yaslanarak dikkatlice süzdüm onu. Barda az müşteri vardı, çoğu da dışarıda oturuyordu. Kumsal temalı iç mekânda bir avuç insandık. "Teklifimi kabul etmeye mi karar verdin?"

"Düşündüm." Bağdaş kurup hafifçe yan dönerek kolunu oturduğu yerin arkalığına uzattı. Kendisine fazla güveniyordu ve dikkatli davranacak kadar akıllı değildi. "Ama servetinin büyüklüğünü düşününce Eva'nın özel hayatının değerinin senin gözünde bir milyon dolardan fazla etmemesine şaşırdım."

İçten içe güldüm. "Eva'nın kafasının rahat olması benim için paha biçilmez bir şey. Ama teklifimi yükselteceğimi sanıyorsan bir daha düşün derim. Hakkındaki mahkeme kararı işleme konacak. Ve bir de Eva'yı rızası olmadan filme almış olmanın yasal durumu gibi sevimsiz küçük bir detay da var, ki bu da iki tarafın anlaşarak ortaya sürdüğü bir seks kasetinden çok farklı bir senaryo demek."

Çenesi gerildi. "Bu işi resmi kayıtlara geçirmeden sessizce halletmek istediğini sanmıştım. Herhangi bir dava açılırsa Eva tek başına olacak biliyorsun. Brett'le daha önce konuşup anlaştım bile."

Gerginlik omuzlarımın kasılmasına neden oldu. "Kaydı gördü mü o?"

"Elinde var." Sam elini cebine sokup bir flaş bellek çıkardı. "Bu da Eva'nın kopyası. Neye para verdiğini görmek istersin diye düşündüm."

Kline'ın Eva'nın cinsel içerikli görüntülerini seyretmesi fikri içimi öfkeyle doldurdu. Hatırlıyor olması bile yeterince kötüydü. Bir de kayıt olması kabul edilecek gibi değildi.

Flaş belleği avucumun içine aldım. "Böyle bir film olduğu ortaya çıkacak; buna engel olamam. Satmak için çok fazla gazeteciyle temasa geçmişsin. Yapabileceğim tek şey seni

yok etmek. Şahsen ben de onu tercih ederim. Senin yanışını seyretmek istiyorum bok herif."

Sam oturduğu yerde kıpırdandı.

Öne doğru eğildim. "Eva ile Kline'dan başkalarını da yakalamışsın kameralarınla. Feragatname imzalamamış düzinelerce kurban var. Bu barın sahibi benim. Hatta grubun sahibi de benim. Buranın müdavimlerinden ve Six–Ninths hayranlarından senin tuvaletlerde yasadışı çekimler yaptığını gören birilerini bulmak hiç de zor olmadı."

Gözlerindeki para hırsı ışıltısı iyice soluklaştı, sonra da tamamen söndü.

"Daha akıllı olsaydın" diye devam ettim, "şu anda yapılacak bir ödemedense uzun dönemli kazancı hedeflerdin. Ama onun yerine, az sonra önüne koyacağım kontratı imzalayacak ve çeyrek milyon dolarlık bir çekle buradan çıkacaksın."

Sırtını dikleştirdi. "Siktir! Bir milyon demiştin. Anlaşma o şekildeydi."

"Ama sen kabul etmedin." Ayağa kalktım. "O teklif artık geçerli değil. Ve eğer biraz daha düşünürsen yeni teklif de olmayacak. Seni yerle bir edip doğruca hapse attıracağım. Eva'ya elimden geleni yaptığımı söyleyebilecek olmam yeterli."

Uzaklaşırken cebime attığım flaş belleğin sanki cebimi yakarak koca bir delik açtığını göz ardı etmem imkânsızdı. Barda, sırasının geldiğine dair vereceğim işareti bekleyen Arash'la göz göze geldim yanından geçerken.

Bar sandalyesinden atladı. "Senin birilerinin ödünü bokuna karıştırmanı seyretmekten her zaman zevk almışımdır" dedikten sonra elinde kontrat ve çekle benim az önce kalktığım sandalyeye doğru ilerledi.

Loş bardan çıkıp parlak San Diego güneşine daldım. Eva filmi görmemi istemiyordu, seyretmeyeceğime dair yemin ettirmişti bana.

Ama Kline'a karşı bir şeyler hissediyordu. Hâlâ çok cid-

di bir tehdit oluşturuyordu herif. Onları birlikte görmek, Kline'la mücadele etmek için ihtiyacım olan bilgiyi sağlayabilirdi bana.

Eva onunla da benimle olduğu kadar açık mıydı cinsel olarak? Aynı delilik ve açgözlülükle mi sevişiyordu onunla da? Kline da getirebiliyor muydu onu benim getirdiğim gibi?

Kafamın içindeki sahneleri görmemek için gözlerimi sımsıkı kapattım ama hiçbir yere gittikleri yoktu.

Verdiğim sözü hatırlayarak otoparkın karşı tarafındaki kiralık arabama doğru yürüdüm.

"Arkadaş"ın olduğuma neredeyse karın olduğuma sevindiğim kadar sevinmem salakça mı?

Eva'nın mesajını okurken içimden güldüm ve ona yanıt yazdım. Âşığın olduğuma kocan olduğuma sevindiğim kadar seviniyorum ben de.

Aman Tanrım... sapıksın.

Sesli güldürdü bu beni.

"Neydi o ses?" Otel süitimdeki kanepenin üstüne rahatça yayılmış olan Arash tabletinin üstünden bakıyordu bana. "Kahkaha mıydı o Cross? Cidden güldün mü az önce? Yoksa felç filan mı geçiriyorsun?"

Ortaparmağımı gösterdim ona.

"Ciddi misin?" diye karşılık verdi. "Parmak yani, ha?"

"Eva bu hareketin bir klasik olduğunu söylüyor."

"Eva bunu yapabilecek kadar seksi. Sen değilsin."

Bilgisayarımda yeni bir pencere açarak sosyal medya sayfama giriş yaptım ve artık "arkadaş" olduğumuz için Eva'nın profiliyle kendiminkini *Nişanlı* ibaresiyle birbirine bağladım. Onun ilişki durumunu onaylamasını beklerken sayfasına tıkladım ve seçtiği kapak fotoğrafına bakarak bir kez daha gülümsedim. Dünyaya ilk kez açıyordu kendini ve bunu benim kadınım olarak yapıyordu.

Ortak ilişki durumumuzu onayladığında mesaj attım ona.

Şimdi ikisi birden oldun.

☺ Anlaşmamıza göre kendi üzerime düşeni yapıyorum.

Bakışlarım mesaj penceresinden Eva'nın sayfasındaki fotoğrafımıza kaydı. Yüzünü parmak uçlarımla okşadım; yanına gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Fazla erkendi bunun için. Ne kadar verebilirsem o kadar çok alana ihtiyacı vardı Eva'nın.

Ben de yapıyorum meleğim.

Kumarhanenin içindeki tiyatro salonu çok büyük bir mekân değildi ama küçük de sayılmazdı ve doldurması daha kolaydı. Kendi şehirlerinde de olsa, yarı boş bir salona çalarak mahcup olmaktansa kapalı gişe çalmak daha iyiydi Six–Ninths için. Christopher düşünürdü böyle şeyleri.

Kardeşim işinde iyiydi. Bunu ona söylememeyi öğrenmiştim ama. Bunu duymak daha büyük bir pislik olmasına neden oluyordu sadece.

Sıralar yavaş yavaş boşalırken ben de sahne arkasına doğru yöneldim. Her ne kadar Vidal Yapım'ın en büyük hissedarı olarak elimde her yere erişimimi sağlayan bir kart olsa da burası benim muhitim değildi. Avantaj kesinlikle Kline'daydı.

Ama sabaha kadar bekleyememiştim; halbuki öylesinin daha akıllıca bir hamle olacağını biliyordum. Yorgun olacaktı o zaman. Ve muhtemelen akşamdan kalma. O zaman üstünlük *bende* olacaktı.

O kadar bekleyemezdim. Film elindeydi. En az bir kez seyretmişti. Belki daha da fazla. Bir kez daha seyretmesi fikrini hazmedemiyordum. Filmi ondan almak, yapılacaklar listemdeki en önemli maddeydi.

Ve Kline'ın Eva'yla karşılaşmadan önce benim yakınlarda olduğumu bilmesini istiyordum. Kendi alanımı işaretliyor-

dum tabiri caizse, ve bunu Yimara ile buluştuğum sırada giydiğim kot ve tişört içinde yapmayı seçmiştim. Eva'yla ilgili şeyler iş meselesi değil kişiseldi ve Kline bunu beni gördüğü an anlasın istiyordum.

Sahnenin solundan girerek doğruca kaosun içine daldım. Çeşitli uyuşturucu ve içkilerle kafayı bulmuş, açık saçık giyimli birtakım kadınlar, dar, bakımsız koridor boyunca dizilmişlerdi. Düzinelerce dövmeli ve *piercing*li adam, deneyimin getirdiği etkin bir beceri ve hızla ekipmanı söküp paketlemekle meşguldü. Gizli hoparlörlerden dökülen sert, gürültülü müzik, özel odalardan süzülen melodilerle çarpışıyordu. Bütün bu curcunanın içinde zar zor ilerledim; gözüm, diken diken uçları açık renge boyanmış o kendine özgü saç modelli kafadaydı.

Birkaç metre ötemde, bana acı verecek kadar tanıdık gelen bir sarışın, açık bir kapıdan çıkıverdi; omuzlarına dökülen saçları dikkatleri şahane kıçının dolgun kıvrımlarına yöneltiyordu.

Adımlarım yavaşladı. Kalp atışlarım hızlandı. Peşinden Kline çıktı; bir elinde bira vardı, diğeriyse kıza uzanmıştı. Kız onu yakalayıp yanına çekti.

O zarif elin verdiği hissi, teninin ne kadar yumuşak olduğunu biliyordum. Ne kadar sıkı tuttuğunu. O tırnakların sırtıma batmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ağzı ağzımda, inleyerek geldiği sırada saçlarımı çeken o parmakları biliyordum. Dokunuşunun verdiği elektrikli sızıyı. O yabanıl farkındalığı.

Donup kalmıştım, midem düğüm düğümdü. Yakın, fazlasıyla yakın duruyordu Kline'a. Omzunu duvara dayamıştı. Kalçasını kışkırtıcı bir şekilde yana çıkarmıştı, parmak uçları manidar bir şekilde dolaşıyordu Kline'ın karnında. Kendini beğenmiş ve çapkın bir gülümsemeyle baktı ona Kline; eli fazlasıyla samimi bir havayla dolaşıyordu kızın kolunda.

Onları beraber görüp de sevgili olduklarını anlamamak imkânsızdı.

Kanım öfkeyle kaynıyordu. Hastalıklı bir karanlık sarmıştı içimi.

Acı. Yakıcı ve ruha işleyeninden bir acı. Soluğumu kesiyor ve kontrolümü tamamen kaybetmeme neden oluyordu.

Bir kadının kolu arkamdan omzuma dolandı. Bir eli tişörtümün içine kayıp göğsüme dokunurken, diğeri kalçamın etrafından dolanıp aletimi okşamaya başladı. Burnumu dolduran tiksindirici parfümün de etkisiyle şiddetle silkelenerek kadını üzerimden atarken, ağır makyajlı mavi gözleriyle manken gibi incecik bir esmer de ön taraftan sardı beni.

"Çekilin!" diye hırlayarak öyle bir öfkeyle bağırdım ki ikisine de, bana "Pis herif" diyerek bir anda uzaklaştılar.

Başka bir zamanda her ikisini de düzer, bana yaşattıkları av olma hissini kusursuz bir kontrol hissine dönüştürürdüm.

Seks avcılarıyla nasıl uğraşılacağını öğrenmiştim Hugh'dan sonra. Onlara hadlerini bildirmeyi biliyordum.

Kalabalığın arasından sıyrılarak ileri atıldım, Kline'ın yumruğunun çenemde bıraktığı his aklımdaydı. Ve karın kaslarının amansız sertliği. Ve ben tüm gücümle vurduğumda bedeninden çıkan iniltili soluğu.

Pestili çıksın istiyordum. Kan içinde kalsın. Kemikleri kırılsın.

Kline kıza doğru eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Ellerim yumruk oldu. Kız başını geriye atıp bir kahkaha attı ve o anda ben olduğum yerde kalakaldım. Etraftaki bütün o gürültüye rağmen o ses yanlış gelmişti kulağıma.

Eva'nın kahkahası değildi bu.

Fazla tizdi. Karımınki gırtlaktan gelen, pes bir kahkahaydı. Seksiydi. Ait olduğu kadın kadar benzersizdi o da.

Sarışının kafasını çevirmesiyle onu profilden görebildim. Eva değildi. Vücut ve saçlar benziyordu. Yüz benzemiyordu.

Ne haltlar dönüyor burda?

Aklım hızla kavradı işin aslını. "Golden"ın klibinde oynayan kızdı bu. Eva'nın dublörü yani.

Rodiler ve hayran kızlar etrafımdan geçiyordu ama ben kimselere benzemeyen karımın kötü bir kopyasını okşayıp baştan çıkarmaya çalışan Kline'a öylece bakakalmıştım.

Telefonumun cebimde titreşmesiyle irkildim. Küfrederek cebimden çıkardım ve Raúl'un mesajını gördüm: `Bayan Cross şimdi kumarhaneden içeri girdi.`

Kline'la görüşme konusunda fikrini değiştirmişti demek. Durumu kendi çıkarıma uygun görerek yanıt yazdım: `Onu derhal sol kanada getir.`

`Anlaşıldı.`

Duvara doğru gerileyerek el arabalarına yığılmış çelik ekipman kutularının arkasında yarı saklı bir aralığa sığıştım. Dakikalar ağır ağır geçiyordu.

Daha görmeden hissettim Eva'nın geldiğini, o tanıdık ürperti sardı beni. Başımı çevirince hemen gördüm onu. Daracık kısa bir elbise giymiş olan taklidinin aksine Eva'nın üstünde bütün kıvrımlarını saran bir kot pantolon ile gri, sade bir atlet vardı. Topuklu sandaletleri ve halka küpeleriyle iddiasız ve rahattı.

Ona duyduğum açlık fena çarptı beni. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğu gibi muhtemelen yaşayan en seksi kadındı da. O yürürken diğer kadınlar başlarını çevirip zahmetsiz güzelliğini ve seksiliğini kıskanarak baktılar ona. Erkeklerse ateşli bir ilgiyle süzüyorlardu ama o bunun farkında değildi, dikkati Kline'a yönelmişti.

Benim az önce karşılaştığım sahnenin aynısıyla karşılaştığında gözleri kısıldı. Onun durumu değerlendirişini seyrettim ve sonunda benimle aynı yargıya vardığını anladım. Bin bir çeşit duygu geçti bir anda yüzünden. Eski sevgilisinin bir zamanlar onunla yaşadıklarını yeniden yaşayabilmek uğru-

na neler yaptığını görmek tuhaf olmalıydı onun için.

Benim için akıl almaz bir şeydi. Eğer Eva'ya sahip olamayacak olsam kimseleri istemezdim ben.

Omuzlarını geriye attı Eva. Çenesini kaldırdı. Sonra bir gülümseme belirdi dudaklarında. Gördüğü şeyi kabul etmenin verdiği hissin içine yayıldığını görebiliyordum, yeni bir tür huzurdu bu. İhtiyacı olan şey her ne idiyse onu bulmuştu artık.

Eva beni görmeden geçip gitti ama Raúl yanıma geldi.

"Zor bir durum" dedi; gözleri başını kaldırıp karımı görünce vücudu bariz şekilde gerilen Kline'daydı.

"Mükemmel" dedim; karım sol elini uzatarak selamlamıştı Kline'ı. Yüzüğüm parmağında ışıl ışıl parlıyordu, görmemek imkânsızdı. "Beni gelişmelerden haberdar et."

Oradan ayrıldım.

Sekseninci şınavımı çekerken kaslarım yanıyordu; gözlerim önümde, halının üstünde duran flaş bellekteydi. Yimara ve Kline'la baş etme şeklim etkiliydi ama hâlâ tatmin olmuş hissetmiyordum. Hâlâ gergin ve sinirliydim, kavga arıyordum.

Alnımdan oluk oluk akan terler gözlerimi yakıyordu. Harcadığım güçle göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Eva'nın Cary ve birtakım Güney California'lı arkadaşlarıyla dışarıda eğleniyor olduğunu bilmek gerginliğimi daha da artırıyordu. Dışarı çıkıp dans edip içerken nasıl kıvama geldiğini biliyordum Eva'nın. Terden nemli vücudu buram buram tüterken, yarığı kaygan ve açgözlü bir hale gelmişken becermeye bayılıyordum onu.

Tanrım. Aletim zonklayarak sertleşti iyice. Kaslarım artık pes deme noktasına yaklaşırken kollarım titremeye başlamıştı. Ön kollarımdaki ve ellerimdeki damarlar yol yol ka-

barmıştı. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı ama mastürbasyon yapmayacaktım. Yoğun, kremamsı damlaların bir tekini bile ziyan etmeden Eva'ya saklıyordum her zaman.

Bilgisayarımdaki mesaj uygulamasının çınlamasıyla hızımı azalttım ve yüzüncü şınavı da tamamlayıp ayağa kalktım. Flaş belleği alıp masanın üstüne bıraktım ve sandalyenin arkasına astığım havluyu aldım. Eva'nın akşamıyla ilgili son gelişmeleri öğreneceğim beklentisiyle bilgisayarın ekranındaki pencereyi açmadan önce yüzümü sildim. Ama gördüğüm, Eva'dan gelen bir mesajdı.

`Hangi odadasın?`

Soruyu anlamaya çalışarak bir süre baktım ekrana. Bir çınlama da Raúl'un mesajını haber verdi: `Bayan Cross otelinize doğru geliyor.`

Az önce tüm dikkatim spora odaklanmışken şimdi hoş ve zeki karıma yönelmişti beklentiyle. Ona yanıt yazdım: `4269.`

Masanın üstündeki telefona uzanarak oda servisini aradım. "Bir şişe Cristal" dedim. "İki şampanya kadehi, çilek ve krema. On dakika içinde gönderin. Teşekkürler."

Ahizeyi yerine koyup havluyu enseme astım. Saate bakınca sabahın iki buçuğu olduğunu gördüm.

Kapı zili çalana kadar oturma ve yatak odalarındaki bütün ışıkları ve mehtaplı okyanus manzarasını kapatan perdeleri açmıştım.

Kapıya gidip açtığımda hem Eva'yı hem de oda servisini buldum karşımda. Daha önce gördüğüm kıyafeti içinde yaramaz bir kıza benziyordu Eva, bu da sertliğimi bir anda tazeleyiverdi. Saçları dağınık, yüzü ışıl ışıldı ve rimeli hafifçe akmıştı. Temiz ter ve alkol kokuyordu.

Eğer arkasında duran komi olmasa, o daha ne olduğunu anlayamadan yatırıverirdim onu girişteki taşların üstüne.

Beni tepeden tırnağa süzerek, "Yok artık" dedi ağzının içinden.

Aşağıya baktım. Hararetim geçmemişti, tenim terden ışıldıyordu. Eşofmanımın beli de terden ıslanmıştı ve bu da kontrol etmeye bile çalışmadığım ereksiyonuma dikkat çekiyordu. "Affedersin, tam spor yaparken yakaladın beni."

"San Diego'da ne işin var?" diye sordu içeri girmeden.

Bir adım geri çekilerek onu içeri davet ettim.

Kıpırdamadı. "Bana yanıt verene dek senin seks tanrısı girdabına kapılmayacağım."

"İş için geldim."

"Hadi ordan." Kollarını kavuşturdu.

Uzanıp dirseğinden yakalayarak içeri çektim onu. "İspatlayabilirim."

Komi servis arabasını içeri soktu Eva'nın arkasından.

Ben sipariş fişini imzalarken, "Fazla iyimser gördüm seni" diye homurdandı Eva, ısmarladıklarıma bakarak.

İmzaladığım fiş ile ekran kalemini komiye verip odadan çıkmasını bekledim ve sonra da kanepenin yanındaki telefona doğru yürüdüm. Arash'ın odasının numarasını çevirdim.

"Şaka mı yapıyorsun ya?" diyerek açtı telefonu, sesi uykulu geliyordu. "Bazılarımız bu saatlerde uyuyor Cross."

"Karım seninle konuşmak istiyor."

"Ne?" Çarşaf hışırtıları geldi. "Neredesin sen?"

"Odamda." Ahizeyi Eva'ya uzattım. "Avukatım."

"Delirdin mi?" diye sordu. "New York'ta saat sabahın beşi. Hem de pazar günü!"

"Yan odada. Al hadi. Sor bakalım bugün çalışıyor muymuşum."

Sert adımlarla gelip telefonu elimden kaptı. "Kendinize yeni bir iş bulun siz" dedi Arash'a. "Patronunuz aklını yitirmiş."

Arash yanıt verdi, Eva iç geçirdi. "Önce." Bana bir bakış attı. "Neyse ki çok yakışıklı. Ama yine de kafamı bir kontrol ettireceğim. Sizi uyandırdığı için üzgünüm. Hadi siz uyumanıza bakın."

Eva telefonu bana uzattı.

Alıp kulağıma götürdüm. “Dediği gibi, uyumana bak.”

“Sevdim karını. Seni sıkboğaz ediyor.”

Gözlerim Eva’nın üstünde dolaştı. “Ben de seviyorum onu. İyi geceler.”

Telefonu kapatıp Eva’ya uzandım.

Geriye kaçarak onu yakalamama izin vermedi. “Neden bana söylemedin burada olduğunu?”

“Sana mâni olmak istemedim.”

“Bana güvenmiyor musun?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bunu soran da telefonumu izleyerek otelimi bulan karım olmasa...”

“Çatı dairesinde mi kalıyorsun diye merak etmiştim sadece!”

Ben hiçbir şey yapmadan sadece ona bakmaya devam edince dudaklarını büktü. “Ve... seni özlemiştim.”

“Buradayım işte meleğim.” Kollarımı açtım ona. “Gel, al beni.”

Yüzünü buruşturdu. “Duş almam lazım. Ter içindeyim.”

“İkimiz de ter içindeyiz.” Yanına gittim. Bu kez kaçmadı benden. “Ve kokuna bayılıyorum. Biliyorsun.”

Beline koyduğum ellerimi yukarı kaydırarak narin göğüs kafesini memelerinin hemen altından sardım. Sonra memelerini atletinin üzerinden avuçlayarak nazikçe tuttum ve hafifçe sıktım.

Eva’ya kadar, kadın bedeninin herhangi bir kısmına karşı fetişim olmamıştı hiç. Eva’nınsa her santimine tapıyor, dolgun kıvrımlarının her birine bayılıyordum.

Meme uçlarını başparmaklarımla sıvazlayarak sertleşmelerini hissettim. “Hoşuma gidiyorsun.”

Başımı eğerek boynunu buldum ve burnumu oraya sokup nemli saçlarımı tenine sürdüm.

İnledi. “Haksızlık bu. Sen böyle kaslı ve pırıl pırıl ve neredeyse çıplaksın, benim de hiç iradem yok.”

“İradeye ihtiyacın yok ki.” Ellerimi atletinin altına sokup

sutyeninin kopçasını açtım. "Bırak bana kendini Eva."

O elini belimden içeri sokup aletimi kavrarken ben de derin bir nefes aldım ağır ağır.

"Mmm" diye fısıldadı. "Bak ne buldum."

"Meleğim." Kıçını avuçladım. "Hadi onu ben sana nasıl vermek istiyorsam tam da o şekilde almayı istediğini söyle bana."

Başını kaldırıp yarı kapalı gözlerle baktı bana. "Nasılmış bakalım o?"

"Burada. Yerde. Kot pantolonun tek bacağına dolanmış, tişörtün yukarı sıyrılmış, iç çamaşırın kenara çekilmiş olarak. Aletim içine girsin, menim içini doldursun istiyorum." Dilimi boynunda deli gibi atan damarın üzerinde gezdirdim. "Yatağa geçtiğimizde seninle ilgileneceğim, ama şu anda... sadece kullanmak istiyorum seni."

Titredi. "Gideon."

Kolumu üst bacaklarının arkasından geçirerek ayaklarını yerden kestim ve onu dikkatlice halıya yatırdım. Ağzım onun yumuşak, sıcak ve ıslak ağzıyla buluştu, dili dilimi yalıyordu. Kolları boynuma dolanmış, beni tutmaya çalışıyordu. Buna izin verdim. Dizlerim kalçalarının iki yanındaydı, parmaklarım kot pantolonunu açıyordu.

Dümdüz ve ipek gibi pürüzsüz karnı, parmaklarım yanlarına hafifçe dokununca bir kıkırtıyla içeri çekiliverdi. Gıdıklanması, öpüşmemizin arasında gülümsetti beni, keyifle dolan göğsüm bir süre sonra bunca mutluluğa dar gelmeye başlamıştı.

"Yanımda kalacaksın" dedim ona. "Yanımda uyanacaksın."

"Evet." Pantolonunu aşağıya çekmeme yardım etmek için kalçalarını kaldırdı.

Bir bacağını çıkarıp diğerini pantolonunun içinde bıraktım ve ellerimle bacaklarını iki yana açtım ki onu görebileyim. Kot pantolonunu çekerken külotu da yana kaymış, onu tam istediğim hale getirmişti.

Karımdı o benim. En kıymetli varlığımdı; üzerine titriyordum. Ama onun bu fahişeyi andıran, ahlaksız haline de bayılıyordum. Benim zevkim için bir seks objesiydi. Kafamdaki anıları susturup beni özgürleştirebilen tek kadındı.

"Meleğim." Üzerine uzanıp aşağı kaymaya başladım, tadını düşündükçe ağzım sulanıyordu.

"Hayır" diye itiraz etti, elleriyle kendini kapatmaya çalışıyordu.

Bileklerini iki yanına sabitleyip öfkeyle baktım ona. "Seni böyle istiyorum."

"Gideon..."

İpeğin üstünden yaladım onu. Hafif bir iniltiyle sırtını yay gibi gererek topuklarını halıya dayayıp yarığını ağzıma doğru kaldırdı. Külotunu dişlerimle yana çekerek inanılmaz yumuşaklıktaki tenini ortaya çıkardım. Hoyrat bir ses çıktı boğazımdan, aletimin sertliğinden canım yanıyordu artık.

Klitorisini dudaklarımla sararak emdim, yaladım. Gerildiğini hissediyordum. Savaşacak hali kalmadığını ve artık benim olduğunu anlayarak ellerini serbest bıraktım.

"Ah Tanrım" diye fısıldadı kıvranarak. "Ağzın..."

Bacaklarını omuzlarımla iyice açarak dilimle okşadım onu; orgazma doğru gidiyordu. Parmaklarını saçlarıma geçirip diplerinden sertçe çekerek, ani bir çığlıkla doruğa ulaştığı ana dek yönlendirip teşvik etti beni. İçini yaladım, dilimi sokup çıkarmaya başladım, dilimin etrafında ürperişini hissediyordum. Daha kaygan, daha sıcaktı şimdi.

Klitorisini ovalayarak iki parmağımı içine soktum; yumuşaklığı ve sıkılığı karşısında heyecanlanarak kasıklarımı halıya sürttüm. O dar sıcaklığın nasıl bir şey olduğunu bilen ve o sımsıkı sarılma hissini arzulayan aletim Eva'nın içine girmeye can atıyordu.

"Lütfen" diye yalvardı Eva, parmaklarımın baskısı karşısında kıvranarak; aletimin kayıp onu doldurmasına ihtiyacı vardı.

Düzüşmek , gelmek istiyordum. Sekse ihtiyacım olduğundan değil, *ona* ihtiyacım olduğundan.

Vücudu yeni bir orgazmla kıvranıp gerildi, çığlık atarken boynu yay gibi uzadı.

Islak ağzımı uyluğunun iç kısmına silerek dizlerimin üstüne kalktım ve eşofmanımı aşağı ittim. Bir elimi yere koyup diğerini aletimi hizalamak için kullanarak Eva'nın üzerine doğru indim ve aletimin zonklayan başıyla onu zorlamaya başladım. Vücudumun ağırlığıyla yüklenerek sertçe bastırdım ve bir homurtuyla aştım sımsıkı girişi.

"*Gideon.*"

"Tanrım." Terden sırılsıklam olmuş alnımı yanağına sürdüm; benim gibi koksun istiyordum. Tırnakları sırtıma saplanmıştı. İşaretlesinler, yaralasınlar istiyordum beni.

Kıçını avuçlayarak onu kaldırıp açısını düzelttim ve tamamen içine girebilmek için ihtiyacım olan dayanağı sağlasın diye ayaklarımla halıdan güç aldım. Soluğu kesilen Eva beni içine sığdırabilmek için uğraşıyordu kalçalarını oynatarak.

"Al beni" dedim sıkılı dişlerimin arasından, Eva aletimin tümünü almadan gelmemeye çalışıyordum. "İzin ver girmeme."

Yarığı, hafifçe dalgalanarak emmeye başladı beni. Onu sabitlemek için omzundan tutarak daha da sert bastırdım. Bıraktı kendini, ona sahip olmama izin verdi.

Aletimin tamamını sımsıkı sardığını hissetmekten fazlasına ihtiyacım yoktu. Sarılarak kendime çektim onu, hoyratça öpmeye başladım ve beni onun kollarında tir tir titreten bir şiddetle boşaldım.

Kollarımda Eva'yla süitin devasa gömme küvetindeydim ve buharlar döne döne yükseliyordu etrafımızda. Islak saçları göğsüme yapışmıştı, kolları beline dolanan kollarımın üzerindeydi.

"Şampiyon."

"Hmm?" Dudaklarımı şakağına bastırdım.

"Eğer birlikte olamasaydık –böyle bir şey olacağından değil, sadece farazi olarak düşün– bana benzeyen biriyle yatar mıydın? Yani senin her zamanki tipin olmadığımı biliyorum, ama sana beni hatırlatan biriyle kendini kandırmak ister miydin?"

"Asla olmayacak durumlar üzerine akıl yürütecek değilim."

"Gideon." Yana doğru yaslanarak bana bakmak için başını geriye attı. "Tamam anlıyorum. Ben sana benzeyen birinde teselli bulup bulamayacağımı düşünmeye çalıştım. Yani mesela karanlık bir ortamdaysak ve adamın saçı da seninkiyle aynı boydaysa..."

Daha da sıkı sarıldım ona. "Eva. Bana başka erkelerle ilgili fantezilerinden söz etme."

"Tanrım. Her zamanki gibi dinlemiyorsun yine."

"Bu da nereden çıktı şimdi yahu?" Nereden çıktığını biliyordum elbette. Ama üzerinde durmayı istediğim herhangi bir yanı yoktu bu konunun.

"Brett 'Golden'ın klibinde oynayan o kızla beraber. Hani şu bana benzeyen kızla."

"Kimse sana benzeyemez."

Gözlerini devirdi.

"Seninkine benzer kıvrımları olabilir" diye kabul ettim, "ama sesi sana benzemiyor. Senin espri anlayışın, zekân yok onda. Senin yüreğin yok."

"Ah, Gideon."

Islak parmak uçlarımı kaşının üzerinde gezdirdim. "Işıkları kapatmak da hiç işime yaramazdı. Herhangi bir iri memeli sarışın senin gibi kokamaz ki. Senin gibi hareket edemez. Bana aynı şekilde dokunamaz, aynı şekilde ihtiyaç duyamaz."

Yüzü yumuşadı, yanağını omzuma yasladı. "Ben de öyle düşündüm. Yapamazdım bunu. Ve Brett'i o kızla beraber gördüğüm an senin de yapmayacağını anladım."

"Hiç kimseyle. Asla." Burnunun ucundan öptüm. "Benim için seksin anlamını değiştirdin sen Eva. Artık geri dönemem. Denemem bile."

Kucağıma ata biner gibi oturmak için hareketlendi ve suların dalgalanarak küvetin kenarlarından dışarı akmasına neden oldu. Ona baktım ve geriye atılmış buğday rengi ıslak saçlarını, makyajından arda kalan izleri, altın rengi teninin üstündeki suyun pırıltısını içime çektim.

Parmakları enseme masaj yapıyordu. "Babam düğün masraflarını karşılamak istiyor."

"Demek öyle?"

Başını salladı. "Senin de buna tamam demene ihtiyacım var."

Çıplak, ıslak ve cilveli karımla sarmaş dolaşken her şeye tamam derdim ben. "Ben kendi istediğim düğünü yaptım. Bu sefer sen ne istersen onu yapabilirsin."

Işıl ışıl gülümsemesi ve coşkulu öpücüğü ihtiyacım olan tek ödüldü. "Seni seviyorum."

Onu kendime çektim.

Altdudağını ısırdı ve, "Annem kafayı yiyecek" dedi. "Elli bin dolar onun çiçekleriyle davetiyelerine bile yetmez."

"O halde annenle babana nikâh törenini babanın karşılayacağını, anneninse düğün için katkıda bulunabileceğini söyle. Sorun çözüldü bile."

"Ooo. Bak bunu sevdim. Bayağı işe yarıyorsunuz siz Bay Cross."

Onu kaldırıp meme ucunu yaladım. "İzin ver de bunu ispatlayayım."

Eva'nın soluğu uykunun derin, düzenli ritmine oturduğunda yatak odası yaklaşan şafağın ışığıyla aydınlanmaya başlamıştı. Kendimi onun kollarından ve çarşaflardan olabildiğince dikkatlice sıyırıp yatağın yanında durdum ve onu seyrettim. Saçları omuzlarının çevresine dağılmıştı, dudakları ve

yanakları seksten al aldı. Sıkışan göğsümü ovaladım acısını dağıtmak için.

Onu böyle bırakmak her zaman zordu ve her gün daha da zorlaşıyordu. Tenim acıyordu onun teninden ayrılırken.

Yatak odasının perdelerini kapattıktan sonra oturma odasına geçerek aynısını orada da yaptım ve odayı karanlığa gömdüm.

Sonra da kanepeye yerleşip uyudum.

Ani bir ışık parlamasıyla uyandım. Sanki içlerine kum dolmuş gibi gelen gözlerimi kırpıştırıp ovaladım ve güneş ışığı yüzüme vursun diye perdelerin aralandığını gördüm. Eva, çıplak vücudunun etrafında bir ışık halesiyle bana doğru yürüdü.

"Hey" diye fısıldadı, yanımda diz çökerek. "Yanında uyanacağımı söylemiştin."

"Saat kaç?" Saatime bakınca sadece bir buçuk saat uyumuş olduğumu gördüm. "Daha çok uyuman gerekiyordu senin."

Dudaklarını karın kaslarıma bastırdı. "Sensiz iyi uyuyamıyorum."

Keder içimi delip geçti. Karımın benim ona veremediğim bazı şeylere ihtiyacı vardı. Beni dokunarak değil ışıkla uyandırmıştı çünkü tepkimden korkuyordu. Tedbirli davranmakta haklıydı. Bir kâbusun pençesindeyken bana dokunacak bir el, etrafa yumruklar savurarak uyanmama neden olabilirdi.

Saçlarını yüzünden geriye doğru çektim. "Üzgünüm." *Her şey için. Benimle olmak uğruna vazgeçtiğin her şey için.*

"Şşş." Eşofmanımın bel lastiğini kaldırıp aletimin altına kadar indirdi. Sertleşmiştim. Yanıma böyle çırılçıplak ve uyku mahmuru bir halde gelmişken ne yapabilirdim ki?

Ağzı aletimin kafasını sardı.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp inledim, teslim olmuştum.

Kapının çalınmasıyla uyandım bir sonraki sefer. Dar kanepenin üzerinde koynumda uyuyan Eva kollarımın arasında kıpırdandı.

"Kahretsin" diye homurdandım, Eva'yı kendime çekerek.

"Duymazdan gel."

Kapı hâlâ çalınıyordu.

Başımı geriye atıp bağırdım: "Git buradan."

"Yanımda kahve ve kruvasan getirdim" diye seslendi Arash. "Hadi aç Cross, saat öğleni geçti ve ben de hanımınla tanışmak istiyorum."

"Tanrım."

Eva gözlerini kırpıştırarak baktı bana. "Avukatın mı?"

"Öyleydi." Oturup ellerimle saçlarımı düzelttim. "Gidiyoruz. Senle ben. Çok yakında. Uzaklara."

Sırtımdan öptü beni. "Bana uyar."

Ayaklarımı eşofmanımın paçalarına soktum, sonra da ayağa kalkıp çektim. Eva çıplak kıçıma şaplak atma fırsatını kaçırmadı.

"Duydum!" diye bağırdı Arash. "Kesin artık da açın şu kapıyı."

"Kovuldun" dedim ona, kapıya doğru giderken. Eva'ya üzerini örtmesini söylemek için arkaya döndüm ama o çoktan yatak odasına doğru koşmaya başlamıştı.

Arash'ı kapının dışında, bir servis arabasıyla bekler buldum.

Arabayı üzerime sürmesin diye önünden çekilmek zorunda kaldım.

"Söylenmeyi bırak." Arabayı bir kenara bıraktıktan sonra beni şöyle bir süzdü. "Seks maratonlarını balayınıza saklayın."

"Dinleme onu!" diye bağırdı Eva yatak odasından.

"Dinlemem." Arash'a arkamı döndüm. "Artık benim yanımda çalışmıyor."

"Bunu bana karşı kullanamazsın" dedi, ardım sıra oturma odasına giren Arash. "Vay canına. Sırtın, bir dağ aslanıyla gü-

reş tutmuşsun gibi görünüyor. Yorgun olmana şaşırmamak lazım."

"Kes sesini." Tişörtümü yerden aldım.

"Eva'nın da San Diego'da olduğunu söylememiştin bana."

"Seni ilgilendirmiyordu."

İki elini havaya kaldırdı teslim olur gibi. "Ateşkes."

"Yimara hakkında tek kelime etme" dedim ona alçak sesle. "Eva'yı kaygılandırmak istemiyorum."

Arash ciddileşti. "Oldu bitti o iş. Bir daha lafını bile etmem."

"İyi." Servis arabasına gidip iki fincan kahve koydum ve Eva'nınkini sevdiği şekilde hazırladım.

"Ben de alırım bir fincan" dedi Arash.

"Kendin al."

Yanıma gelirken çarpık bir gülümseme belirmişti dudaklarında. "Çıkacak mı?"

Omuzlarımı silktim.

"Kızmadı, değil mi?"

"Sanmam." Kupaların ikisini de alıp orta sehpasına bıraktım ve perdeleri kontrol eden kumandanın olduğu duvara yöneldim. "Eva'yı kızdırmak için bayağı uğraşmak lazım."

"Sen başarıyorsun." Gülümseyerek koltuklardan birine yerleşti. "İkinizi Bryant Park'ta atışırken gösteren o meşhur videoyu hatırlıyorum da."

Gün ışığı odayı doldurmaya başlarken dönüp bir bakış attım ona. "İşinden bayağı nefret ediyorsun sen herhalde."

"Ben kalkıp sadece bir iki aydır tanıdığım bir kızla evlensem sen merak etmez miydin, söylesene?"

"Kıza geçmiş olsun mesajı gönderirdim."

Kahkaha attı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Eva üzerinde dün akşamki giysileriyle belirdi. Yüzü yeni yıkanmıştı ama gözlerinin altındaki koyu halkalar ve şişmiş dudaklarıyla hem iyice düzülmüş hem de fena halde düzülmeye layık görünüyordu. Çıplak ayak-

ları ve öylesine şekil verilmiş saçlarıyla göz kamaştırıcıydı.

Göğsüm gururla kabardı. Makyajsızken ortaya çıkan çilleri ona sevimlilik katıyordu. Vücuduna bakınca onu becermenin rüya gibi bir şey olduğunu, duruşundaki özgüvenden kimseye pabuç bırakmadığını ve gözlerindeki muziplikten de onun yanında asla sıkılmayacağını anlıyordu insan.

Bir erkeğin gönlünde yatabilecek her türlü vaadin, her türlü umudun, her türlü fantezinin yanıtıydı Eva. Ve benimdi.

Bakakalmıştım. Arash da bakıyordu.

Eva olduğu yerde kıpırdanıp utangaç bir şekilde gülümsedi. "Selam."

Eva'nın sesini duyunca girdiği transtan çıktı Arash. Öyle bir fırladı ki ayağa, kahvesini üstüne döktü. "Kahretsin. Pardon. Selam."

Kupasını bırakıp pantolonundaki kahve damlacıklarını silkeledi eliyle. Eva'nın yanına gidip elini uzattı. "Ben Arash."

Eva elini sıktı. "Tanıştığımıza sevindim Arash. Ben de Eva."

Yanlarına gidip Arash'ı kolumla geri ittim. "Salyalarına hâkim ol."

Dönüp bana baktı Arash. "Çok komiksin Cross, pis herif."

Eva bir kahkaha atarak bana yaslandı, ben de kolumu onun omuzlarına doladım.

"Gideon'ın ondan korkmayan insanlarla çalıştığını görmek ne güzel" dedi Eva.

Arash göz kırptı, resmen flört ediyordu. "Onun çalışma prensibini biliyorum ben."

"Sahi mi? Bununla ilgili her şeyi dinlemek isterim senden."

"Hiç sanmam" dedim sözcükleri uzata uzata.

"Oyunbozanlık etmesene be şampiyon."

"Evet şampiyon" diye takıldı Arash. "Saklayacak neyin var ki?"

Gülümsedim. "Cesedin."

Arash karıma bakıp iç geçirdi. "Nelerle uğraşıyorum görüyor musun?"

6

Güzelim San Diego'da, hayatımdaki en önemli üç erkekle dışarıda oturmuş geç bir öğlen yemeği yiyordum ve bu, yaşadığım–en–güzel–anlar listemde en başa yerleşmişti kesinlikle. Gideon'la babamın arasında oturuyordum, Cary ise tam karşımdaki sandalyeye yayılmıştı.

Birkaç ay önce sorsanız, palmiye ağaçlarının benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylerdim. Ama bir süredir görmeyince kıymetlerini anlamıştım. Ilık okyanus esintisiyle hafifçe salınışlarını seyrederken hep peşinde koşup nadiren yakaladığım bir huzur duygusunu yaşıyordum. Martılar, masaların altındaki kırıntılar için güvercinlerle rekabet halindeydi, çok da uzak olmayan sahilden gelen dalga sesleri kalabalık restoranın harala gürelesine karışıyordu.

Can dostumun aynalı gözlükleri gözlerini saklıyordu ama onun sık sık ve tasasızca gülümsediğini görebiliyordum. Şort ve tişört giymiş olan babam yemeğin başlarında alışılmadık bir sessizlik içindeydi. Bir bira içince gevşemişti ama, ve şu anda o da Cary kadar rahat görünüyordu. Kocamın üzerinde koyu bej bir kargo pantolon ile beyaz bir tişört vardı ve ben onu ilk kez açık renk giysiler içinde görüyordum. A*viator* güneş gözlükleriyle havalı ve rahat görünüyordu ve parmaklarını sandalyemin kolçağının üstünde benim parmaklarıma geçirmişti.

"Akşamüzeri olsun nikâh." Sesli düşünüyordum. "Günbatımına yakın. Yalnızca aile ve yakın arkadaşlar." Cary'ye bak-

tım. "Sen benim baş 'nedim'im olacaksın elbette."

Tembel bir gülümsemeyle hafifçe çarpıldı ağzı. "Eh, herhalde."

Gideon'a baktım. "Sen yanında kimi istediğine karar verdin mi?"

Dudaklarının gerilmesi çok belli belirsizdi ama ben yakaladım. "Henüz karar vermedim."

Mutlu havam biraz söner gibi oldu. Acaba benimle ilgili hisleri yüzünden Arnoldo'nun uygun kişi olmayabileceğini mi düşünüyordu? Şef dostuyla aralarındaki ilişkiyi zora sokuyor olabileceğimi düşünerek üzüldüm.

Gideon çok kapalı bir insandı. Emin olmamakla beraber, arkadaşlarıyla yakın olduğunu ama çok da fazla arkadaşı olmadığını tahmin ediyordum.

Elini tutup sıktım. "Ireland'dan da nedime olmasını isteyeceğim."

"Bu hoşuna gidecektir."

"Christopher'ı ne yapacağız?"

"Hiç. Şansımız varsa gelmez zaten."

Babam kaşlarını çattı. "Kimden bahsediyoruz?"

"Gideon'ın kardeşlerinden" diye yanıt verdim.

"Erkek kardeşinle aran iyi değil mi Gideon?"

Babamın kocam hakkında kötü bir şey düşünmesini istemediğim için ben açıkladım. "Christopher iyi bir adam değil."

Gideon'ın başı bana doğru döndü. Bir şey demedi ama ben mesajı aldım: Onun adına konuşmamı istemiyordu.

"Tam bir mal demek istiyorsun" diye araya girdi Cary. "Alınma Gideon."

"Alınmadım." Omuz silkti ve sonra da meseleyi babama izah etti. "Christopher beni kendine rakip olarak görüyor. Böyle olmasını istemezdim ama benim seçimim değil."

Babam ağır ağır salladı başını. "Yazık."

"Hazır düğün işini konuşurken" diyerek konuyu ustaca de-

ğiştirdi Gideon, "ulaşımı sağlamak benim için bir zevk olacaktır. Katkıda bulunmak için bir şans vermiş olursunuz bana, memnun olurum."

Kocamın dolaysız ve nazik tavrının onu reddetmeyi çok zorlaştırdığını anlayarak –ki eminim babam da anlamıştı bunu– derin bir soluk aldım.

"Çok cömertsin Gideon."

"Teklifim her zaman için geçerli. Ne zaman isterseniz bir saat içinde yola çıkartabiliriz sizi. Eva ile programlarınızı denk getirmenizi ve birlikte mümkün olduğunca uzun süre geçirmenizi sağlar bu."

Babam hemen yanıt vermedi. "Teşekkür ederim. Bu fikre alışmam biraz zaman alabilir. Biraz müsrifçe geliyor kulağa, hem sana yük olmak istemem."

Gideon güneş gözlüklerini çıkardı. "Para böyle şeyler içindir. Benim tek istediğim kızınızı mutlu etmek. Bunu benim için kolaylaştırın Bay Reyes. Hepimiz Eva'nın mümkün olduğunca çok gülümsemesini istiyoruz."

Babamın neden asla Stanton'a bir şey ödetmediği o an dank etti kafama. Üvey babam onları benim için yapmıyordu, annem için yapıyordu. Gideon ise karar verirken her zaman sadece *beni* düşünecekti. Babamın bunu kabullenebileceğini biliyordum.

Gideon'ın gözlerine baktım ve dudaklarımı oynatarak sessizce *Seni seviyorum* dedim.

Elimi tutan elini canımı yakacak kadar sıktı. Benim için sakıncası yoktu.

Babam gülümsedi. "Eva'yı mutlu etmek. Buna nasıl itiraz edebilirim ki?"

Ertesi sabah, taze kahve kokusuyla kendine geldi iyi eğitilmiş duyularım. Gözlerimi kırpıştırarak Yukarı Batı Yakası'ndaki dairemin tavanına baktım ve Gideon'ı yatağımın ya-

nında tişörtünü çıkarırken görünce mahmur mahmur gülümsedim. İnce, kaslı bedeni ve sımsıkı karın kaslarının görüntüsü, onun kollarında uyuyakaldıktan sonra besbelli geceyi yalnız geçirmiş olduğum gerçeğini neredeyse telafi ediyordu.

Ben, "Günaydın" diye mırıldanarak yan dönerken o da pijamasının altını çıkarmış atıyordu.

Pazartesilerin boktan olduğunu söyleyen her kimse besbelli çıplak bir Gideon Cross tarafından uyandırılmamıştı hiç.

"Günüm şimdi aydın olacak" diyerek örtüleri kaldırdı ve koynuma girdi.

Serin teni tenime değince ürperdim. "Ayyy!"

Kolları bana dolanırken dudakları boynuma dokundu. "Isıt beni meleğim."

Onunla işim bittiğinde ter içindeydi ve bana getirdiği kahve de soğumuştu.

Buna zerre kadar üzülmedim.

İşe vardığımda keyfim gayet yerindeydi. Bunda sabah sevişmesinin payı vardı elbette. Ve Gideon'ın giyinip hazırlanışını –özel hayatında tanıyıp sevdiğim adamın o esmer ve gizemli, dünya çapındaki işadamına dönüşmesini–seyretmenin de. Bir de yirminci katta asansörden çıkıp Megumi'yi masasında görünce günüm daha da güzelleşmişti.

Ona cam güvenlik kapılarının dışından el salladım ama yüzüne dikkatlice baktığım an gülümsemem soluverdi. Solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Her zaman pek havalı duran asimetrik kesimli saçları cansız ve fazla uzamış gibi görünüyordu, üzerindeki uzun kollu bluz ve koyu renk pantolon da nemli bir ağustos günü için çok yersizdi.

Otomatiğe basarak beni içeri alınca "Selam" dedim. "Nasılsın? Seni merak ettim."

Belli belirsiz gülümsedi bana. "Seni geri aramadığım için üzgünüm."

"Hiç dert etme. Ben de tamamen anti sosyal olurum hastalandığımda. Tek istediğim kıvrılıp yatmak ve herkesten uzak durmak olur."

Megumi'nin altdudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu.

"İyi misin?" dedim etrafıma bakınarak. Resepsiyon alanı diğer çalışanların da geçtiği bir yer olduğu için birileri görecek diye endişelenmiştim. "Doktora gittin mi?"

Ağlamaya başladı.

Dehşete kapılmış bir halde donup kaldım bir an. "Megumi. *Neyin* var?"

Kulaklığını çıkarıp ayağa kalktı, yaşlar yüzünden aşağıya akıyordu. Başını deli gibi salladı. "Şimdi konuşamam."

"Ne zaman ara vereceksin?"

Ama o çoktan tuvalete doğru koşturmaya başlamıştı, bense arkasından bakakalmıştım.

Odacığıma gidip çantamı bıraktım, sonra da koridora çıkıp Will Granger'ın masasına yöneldim. Yerinde değildi, ama onu kahve almak için gittiğim mola odasında buldum.

"Selam, n'aber?" Köşeli çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri benim kadar kaygılı bakıyordu. "Megumi'yi gördün mü?"

"Evet. Berbat görünüyor. Nasılsın diye sorunca da ağlamaya başladı."

Kahve kreması kartonunu bana doğru itti. "Her neyi varsa, iyi bir şey olmadığı kesin."

"Bilmemek hiç iyi gelmez bana. Hayal gücüm alıp başını gider. Şu anda kanser, hamilelik ve ikisinin arasındaki her şey geliyor aklıma."

Will çaresizlik içinde omuz silkti. Güzelce şekil verilmiş favorileri ve enteresan desenli gömlekleriyle hemen herkesin sevdiği, cana yakın ve kafa bir çocuktu.

"Eva." Mark başını kapıdan uzatmıştı. "Sana bir haberim var."

Patronumun gözlerindeki ışıltıdan bir şeylere heyecanlan-

dığı anlaşılıyordu. "Dinliyorum. Kahve?"

"Elbette. Teşekkürler. Ofisimde görüşürüz." Çıkıp gitti.

Will kahve kupasını tezgâhtan aldı. "İyi günler sana."

O da çıktı. Ben de kahveleri aceleyle hazırlayıp Mark'ın ofisine yöneldim. Ceketini çıkarmış, monitöründe bir şeyi inceliyordu. Başını kaldırıp baktı ve beni görünce gülümsedi.

"Yeni bir teklif talebimiz var." Gülümsemesi genişledi. "Ve özellikle beni istemişler."

Gerildim. Kahvesini bırakırken endişeyle sordum: "Yine bir Cross Holding ürünü mü?"

Gideon'ı ne kadar sevsem ve başardıklarına ne kadar hayran olsam da tümüyle onun dünyasının gölgesinde kalmak istemiyordum. Bir çift olarak kimliğimizin bir kısmı da birbirinden bağımsız iş hayatları olan iki insan olmamızdı. İşe kocamla beraber gelmek hoşuma gidiyordu ama ona hoşça kal demeye de ihtiyacım vardı. Aklımı onun meşgul etmediği o birkaç saate ihtiyacım vardı.

"Hayır. Daha büyük bir şey."

Kaşlarım kalktı. Cross Holding'den daha büyük bir şey ya da kişi düşünemiyordum.

Mark, gümüş rengi ve kırmızı bir kutunun fotoğrafını uzattı bana. "LanCorp'un yeni PhazeOne oyun sistemi."

İçimden bir oh diyerek Mark'ın masasının önündeki koltuğa yerleştim. "Güzel. Kulağa eğlenceli geliyor."

Megumi arayıp öğlen yemeği için müsait olup olmadığımı sorduğunda saat on biri biraz geçiyordu.

"Tabii ki" dedim.

"Sakin bir yerde."

Seçeneklerimizi düşündüm. "Aklıma bir fikir geldi. Bana bırak sen."

"Harika. Teşekkürler."

Masama oturdum. "Sabahın nasıl geçiyor?"

"Yoğun. İşler birikmiş bayağı."

"Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver."

"Teşekkür ederim Eva." Derin, titrek bir soluk aldı, her an kontrolünü kaybedecek gibiydi. "İyi ki varsın."

Kapattık. Gideon'ın ofisini aradım, sekreteri açtı.

"Selam Scott. Ben Eva. Nasılsın?"

"İyiyim." Gülümsediği sesinden anlaşılıyordu. "Senin için ne yapabilirim?"

Ayaklarımı huzursuzca yere vuruyordum. Arkadaşım için endişelenmemek elimde değildi. "Gideon'a söyler misin, müsait olduğu bir ara beni arasın?"

"Hemen bağlarım."

"Ha. Peki, harika. Teşekkürler."

"Bekle."

Bir an sonra o sevdiğim sesi duydum. "Neye ihtiyacın var Eva?"

Haşin tavrı bir an afallattı beni. "Meşgul müsün?"

"Bir toplantıdayım."

Hay aksi. "Kusura bakma. Hoşça kal."

"Eva..."

Telefonu kapatıp yeniden Scott'ı aradım; niyetim, bir daha böyle bok gibi durumlara düşmemek için aradığım zaman beni nasıl yönlendirmesi gerektiği konusunda onunla konuşmaktı. Scott açamadan diğer hattan bir başka telefon geldi. Açtım. "Mark Garrity'nin ofisi..."

"Bir daha asla yüzüme kapatma telefonu" diye çıkıştı Gideon.

Ses tonu sinirime dokunmuştu. "Toplantıda mısın, değil misin?"

"Demin toplantıdaydım. Şimdi seninle uğraşıyorum."

O kimdi de benimle "uğraşacaktı" yahu? İstersem ben de onun kadar aksi olabilirdim. "Bana bak, Scott'tan müsait olduğunda sana bir mesaj iletmesini istedim, o ise tutup direkt seni bağladı. Meşgulsen bunu yapmamalıy..."

"Ona sen ne zaman ararsan ara hemen bağlaması emri verildi de ondan. Eğer mesaj bırakmak istiyorsan SMS veya e-mail at."

"Seninle temas kurma hususunda uymam gereken kuralları bilmediğim için affedersin!"

"Bırak şimdi bunları. Ne istiyorsan söyle."

"Hiçbir şey. Boş ver."

Sertçe pofladı. "Benimle oyun oynama meleğim."

Onu geçen sefer işten aradığımda da sesinin ne kadar sıkıntılı geldiğini hatırladım. Onu rahatsız eden bir şey vardıysa bile benimle paylaşmadığı kesindi.

Masamın üstüne doğru eğilerek sesimi alçalttım. "Gideon bu tavrın tepemi attırıyor. Canın sıkkınken *seninle uğraşmak* istemiyorum. Eğer benimle konuşamayacak kadar meşgulsen seni rahatsız etmeleri emrini vermemeliydin."

"Asla senin için ulaşılamaz olmayacağım."

"Sahi mi? Şu anda bayağı öyle görünüyorsun da."

"Aman be."

Çileden çıktığını duymak bir tatmin hissi verdi bana. "Mesaj atmadım çünkü toplantıda filan rahatsız etmek istemedim. E-mail de atmadım çünkü biraz acil bir konuydu ve gelen kutunu ne sıklıkla kontrol ettiğini bilmiyordum. Scott'a mesaj bırakmanın işi halletmenin en iyi yolu olacağını düşündüm."

"Ve şimdi de tüm dikkatim sende. Ne istediğini söyle."

"Telefonu kapatmak istiyorum ve senin toplantına dönmeni istiyorum."

"Ne olacak biliyor musun?" dedi tehlikeli bir sakinlikle. "Eğer zırvalamayı kesip neden aradığını anlatmazsan gelip masanın başına dikileceğim."

Fotoğrafına öfkeyle baktım. "Senin yüzünden New Jersey'de bir iş bulacağım kendime."

"Bense senin yüzünden delireceğim." Hırlar gibi bir ses çıkardı. "Kavga ettiğimiz zaman çalışamıyorum, biliyorsun. Sa-

dece neye ihtiyacın olduğunu söyle Eva ve beni şimdilik affet. Daha sonra tartışır, arkasından da barışma seksi yaparız."

Gerilim uçup gitti üstümden. O bana karşı olan hassasiyetini kabul etmişken ben nasıl öfkeli kalabilirdim ki?

"Çok gıcıksın" diye homurdandım. "Önce beni sinir edip sonra böyle mantıklı konuşmandan nefret ediyorum."

İsteksiz de olsa memnuniyet ifade eden alçak bir ses çıkardı. Anında daha iyi hissetmeye başladım kendimi.

"Meleğim benim." Duymaya ihtiyacım olan o seksi, boğuk sıcaklığına bürünmüştü sesi. "Kesinlikle rahat bir süs objesi değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Boş ver. Mükemmelsin sen. Neden aradığını söyle."

O ses tonunu biliyordum. Bir şekilde tahrik etmiştim onu. "Sen bir manyaksın. Cidden."

Ne şanslıydım.

"Her neyse şampiyon, Megumi'yle öğle yemeği için sizin konferans odalarından birini kullanabilir miyiz diye soracaktım. Geldi ama çok fena görünüyor ve sanırım benimle konuşmak istiyor ama etrafta gidebileceğimiz sessiz, sakin, iyi bir yer yok."

"Benim ofisimi kullanın. Bir şeyler ısmarlatırım, ben dışarıdayken oda size kalır."

"Sahi mi?"

"Elbette. Ancak şunu hatırlatayım, Cross Holding için çalışmaya başladığında öğle yemeğini yiyebileceğin kendine ait bir ofisin olacak."

Başım arkaya düştü. "Kes şunu."

PhazeOne'ın teklif talebi için yaptığımız araştırma için oradan oraya koşturduğum halde Megumi'den bir şeyler öğrenmek için sabırsızlandığımdan o son bir saat bir türlü geçmek bilmedi.

Onunla saat on ikide resepsiyon masasında buluştum. "Eğer sana çok tuhaf gelmeyecekse" dedim, Megumi çantasını çekmeceden alırken, "öğlen yemeği için Gideon'ın ofisini kullanacağız. Kendisi yok, ofisi de çok uygun."

"Vay canına." Özür diler gibi bir bakış attı bana. "Affedersin Eva. Seni tebrik etmem lazımdı. Will söyledi nişanlandığını ama ben unuttum."

"Hiç dert değil. Takma kafana."

Uzanıp elimi tuttu sıkıca. "Senin adına çok mutlu oldum, gerçekten."

"Teşekkür ederim."

Kaygım derinleşmişti. Megumi her zaman son dedikoduları takip ederdi. Benim tanıdığım Megumi, nişanı neredeyse benden önce duymuş olurdu.

Asansörle en üst kata çıktık. Cross Holding'in girişi de Gideon'ın kendisi kadar göz alıcıydı. Binadaki diğer girişlerden çok daha büyüktü ve sallanan sepetler içine yerleştirilmiş zambaklar ve eğreltiotlarıyla süslenmişti. Güvenlik girişinin füme renkli camına, kumlama tekniğiyle, erkeksi ama zarif harflerle CROSS HOLDİNG yazılmıştı.

"Etkileyici" diye mırıldandı Megumi, resepsiyon görevlisinin otomatiğe basarak bizi içeri almasını beklerken.

Resepsiyonda görmeye alışık olduğum kızıl saçlı kız yemeğe çıkmış olmalı ki bizi içeriye siyah takım elbiseli bir adam aldı.

Biz yaklaşırken ayağa kalktı. "Tünaydın Bayan Tramell. Scott doğruca içeri geçebileceğinizi söyledi."

"Bay Cross çıktı mı acaba?"

"Emin değilim. Ben daha şimdi geçtim buraya."

"Pekâlâ. Teşekkürler." Megumi'yi arka tarafa doğru yönlendirdim. Tam Gideon'ın ofisine giden köşeyi döndüğümüz sırada o da dışarı çıkıyordu.

Vahşi bir gurur ve sahiplenme duygusu sardı içimi. Beni

görünce azıcık tökezler gibi olması da hoşuma gitti ayrıca. Yolun yarısında buluştuk. "Selam" dedim.

Karşılık olarak beni başıyla selamlayıp Megumi'ye elini uzattı. "Resmen tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Gideon Cross."

"Megumi Kaba." Sertçe sıktı Gideon'ın elini. "Eva'yı ve sizi tebrik ederim."

Belli belirsiz bir gülümseme dokundu seksi ağzına. "Şanslı bir adamım ben. Keyfinize bakın. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyonu arayın, Ron ilgilenir."

"Hallederiz" dedim. "Sen yokken çılgınlar gibi parti yaptığımızdan haberin bile olmaz."

İçtenlikle gülümsedi. "İyi. Sonrasında bir toplantım var. *Shot* bardakları ve parti süslerini açıklamak ilginç olabilir."

Dönüp gideceğini sanmıştım. Onun yerine yüzümü ellerinin arasına alıp başımı istediği açıya çevirdi ve dudaklarıma telaşsız, masum bir öpücük kondurarak ayaklarımı azıcık yerden kesti.

Sonra kulağıma fısıldadı: "Daha sonraki barışmamızı dört gözle bekliyorum."

Zevkten dört köşe olmuştum.

Geriye çekilirken dünyaya dönük yüzü olan o ölçülü kişiliğe bürünüverdi kolayca. "Size afiyet olsun hanımlar."

Görenlerin bir daha dönüp bakmasına neden olan o kendine güvenli ve içten içe seksi yürüyüşüyle uzaklaştı.

"Ve sen hâlâ ayaktasın" diye mırıldandı Megumi, başını iki yana sallayarak. "Ben bittim."

Gideon'ın nasıl beni benden aldığını anlatamazdım. Nasıl kolayca elimin ayağımın titrediğini ve ona muhtaç duruma düşüverdiğimi. "Hadi" dedim soluk soluğa. "Yemek yiyelim."

Peşimden Gideon'ın ofisine girdi. "Yiyebileceğimi sanmıyorum."

Megumi devasa ofisin panoramik manzarasını ve siyah–beyaz dekorasyonunu hazmetmeye çalışırken ben de yemeği-

mizin hazır beklediği bara doğru ilerledim. Bu odaya ilk kez girdiğimde neler hissettiğimi hatırlıyordum. İnsanda bir süre oturup kalma isteği uyandırabilecek çoklu oturma alanlarına rağmen, odanın çağdaş ve fazlasıyla modern dekorasyonu ziyaretçilerin çok da rahatlayıp gevşemesine izin vermiyordu.

Evlendiğim adamın çok farklı yönleri vardı. Ofisi bunlardan sadece birini yansıtıyordu. Çatı dairesinin klasik Avrupa tarzı dekorasyonuysa bir diğerini.

"BDSM olayını denemişliğin var mı hiç?" diye sordu Megumi bir anda dikkatimi kendi üstüne çekerek.

Şaşkınlıktan elimde tuttuğum peçeteye sarılı çatal bıçakları yere düşürdüm. Hızla döndüm ve Megumi'yi pencereden şehri seyrederken buldum. "O kısaltma epey bir şeyi kapsar."

Bileklerini ovaladı. "Bağlanmak ve ağzının kapatılması. Âciz kalmak."

"Âciz bırakılmışlığım var, evet."

Başını çevirdi. Gözleri solgun yüzünde incecik gölgeler gibiydi. "Hoşuna gitti mi? Seni tahrik etti mi bu?"

"Hayır." En yakındaki kanepeye doğru yürüyüp oturdum. "Ama doğru insanla beraber değildim."

"Korkmuş muydun?"

"Dehşete kapılmıştım."

"Adamın bundan haberi var mıydı?"

Yemeğin az önce iştah açıcı gelen kokusu midemi bulandırmaya başlamıştı. "Bu soruları neden soruyorsun bana Megumi?"

Yanıt olarak kolunu sıvadı ve morarmaktan öte, neredeyse kararmış olan bileğini gösterdi.

7

Eva'nın dairesinin kapısını anahtarımla açıp onu elinde kırmızı şarap kadehi ve yanında Cary'yle salondaki beyaz L–kanepede otururken bulduğumda saat sekizi geçiyordu.

Karım modern geleneksel tarzda mobilyalara eğilimliydi ama dekorasyonda annesinden ve ev arkadaşından izler bulmak da mümkündü. Monica ve Cary'ye ait parçalar beni rahatsız etmiyordu ama Eva'yla sadece *bizi* yansıtan bir evi paylaşacağım günü iple çekiyordum.

Yine de bu daire her zaman özel bir yer olacaktı benim için. Buraya ilk kez geldiğimde Eva'nın nasıl göründüğünü asla unutmayacağım. Kısacık ipek bir sabahlığın altında çırılçıplak, yüzünde gece için yapılmış makyaj ve bana göz kırpan – beni baştan çıkaran–pırlantalı bir halhal.

Her türlü mantıklı düşünce çıkıp gitmişti kafamdan. Ağzımı, ellerimi üzerinde gezdirmiş, parmaklarımı, dilimi içine sokmuştum. Onu "garsoniyer"e götürmeyi düşünmemiştim bile. Düşünsem de bekleyemezdim. Daha önceki kadınların hiçbirine benzemiyordu. Sadece onun kim olduğuyla ilgili değildi bu, onunla birlikteyken *benim* kim olduğumla da ilgiliydi.

Yönetimin bu daireyi bir daha kiraya vermesine izin vermeyecektim büyük ihtimalle. Çok fazla anı vardı burada, iyisiyle, kötüsüyle.

Cary'yi başımla selamlayıp Eva'nın yanına oturdum. Karımın arkadaşı dışarı çıkacak gibi giyinmiş, Eva'ysa üzerine bir Cross Holding tişörtü geçirmiş, saçını da tepede toplayıp bir tokayla tutturmuştu. Her ikisi de bana baktı ve derhal bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

Konuşmamız gereken şeyler vardı ama şu an Eva'nın canını sıkan her neyse öncelik ondaydı.

Cary ayağa kalktı. "Ben çıkıyorum. Bana ihtiyacın olursa ara."

Eva başıyla onayladı. "İyi eğlenceler."

"Eğlence benim göbek adımdır bebeğim."

Cary kapıyı arkasından kapatırken Eva'nın başı hafifçe omzuma düştü. Kolumu arkasına dolayarak Eva'yı kendime çektim ve kanepeye iyice yerleştim. "Konuş benimle meleğim."

"Megumi." İç geçirdi. "Hoşlandığı bir adam vardı ama işler iyi gitmiyordu –herif bir sıcak, bir soğuk davranıyordu, bağlanmak istemiyordu filan–Megumi de ayrılmıştı. Ama sonrasında adam tavrını değiştirmiş, kız da eve gelmesine izin vermiş. Biraz bağlama olayına filan girmişler ama işler fena halde rayından çıkmış."

Bağlama konusunun açılmasıyla bir anda alarma geçtim. Elimi Eva'nın sırtında dolaştırıp onu biraz daha kendime çektim. Kendi arzularımı onun korkularıyla aynı eksene oturtmak konusunda sabrım sonsuzdu. Aksilikler olacaktı ve bunların üstesinden gelinecekti ama bir başkasının talihsiz deneyimlerinin Eva'yla benim için yeni engeller yaratmasını istemiyordum.

"Baştan sona hatalı kararlar verilmiş gibi geliyor kulağa" dedim. "Hiç değilse ikisinden biri bilseydi ne yaptıklarını."

"Olay da o." Biraz uzaklaşıp bana döndü. "Megumi'ye her şeyi anlattırdım. Adam ağzını bağlayana kadar –*birçok kere*– hayır demiş. Herif kızın acı çekmesinden zevk alıyormuş, Gideon. Şimdi de mesajlarla ve o gece çektiği fotoğraflarla korkutup duruyormuş kızı. Megumi yapma demiş ama durmu-

yormuş. Herif hasta. Bir derdi var."

En iyi karşılığın ne olacağını tarttım kafamda. Açıksözlülüğü seçtim. "Eva. Megumi önce ayrılmış, sonra geri almış adamı. Adam onun bu kez ciddi olduğunu anlamamış olabilir."

Eva irkildi ve ardından atın rengi biçimli bacaklarını hızla savurarak kalktı kanepeden. "Herife mazeret bulma! Kızcağızın her yeri çürük içinde. Bir hafta geçmiş, çürükler hâlâ kopkoyu. Günlerce oturamamış zavallı!"

"Ona mazeret filan bulduğum yok." Ben de ayağa kalktım. "Asla bir tacizciyi haklı göstermeye çalışmam – bunu biliyorsun. Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama *senin* hikâyeni biliyorum. Megumi'nin durumu seninkine benzemiyor. Nathan'ınki sapkınlıkmış."

"Ben tahminde bulunmuyorum Gideon. Fotoğrafları gördüm. Kızcağızın bileklerini, boynunu gördüm. Çizgiyi aşmış bu adam. Tehlikeli biri."

"Bu işe hiç bulaşmaman için bir neden daha."

Ellerini kalçalarına koydu. "Aman Tanrım. Sen bunu hiç söylememiş ol! Megumi benim arkadaşım."

"Sen de beni karımsın. Yüzündeki o bakışı biliyorum. Senin kavgan olmayan kavgalar vardır. Annemin ve Corinne'in karşısına dikildiğin gibi dikilmeyeceksin bu adamın karşısına. Bu işin orta yerine atmayacaksın kendini."

"Ben böyle bir şey yapacağım dedim mi? Hayır, demedim. Salak değilim ben. Clancy'den adamı bulup konuşmasını rica ettim."

İçim taş kesildi. Benjamin Clancy, Eva'nın üvey babasının adamıydı, benim değil. Tamamen kontrolümün dışındaydı. "Bunu yapmamalıydın."

"Ne yapsaydım peki? Hiçbir şey mi?"

"Daha iyi olurdu. Ya da en fazla Raúl'dan isteseydin."

Ellerini havaya attı. "Neden yapayım ki öyle bir şeyi? Kişisel bir ricada bulunacak kadar tanımıyorum Raúl'u."

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Bunu daha önce de konuştuk. Raúl senin yanında çalışan biri. Ondan ricada bulunman gerekmiyor, neye ihtiyacın varsa söylersin yapar."

"Raúl senin yanında çalışıyor. Ayrıca ben insanlara ders vermek için üstlerine kabadayı gönderen bir mafya babası filan değilim. Güvendiğim birine gidip bir arkadaş olarak başka bir arkadaşıma yardım etmesini rica ettim."

"Nasıl açıklarsan açıkla sonuç aynı. Ben Clancy'nin işinin üvey babanın çıkarlarını korumak olduğunu unutuyorsun. Seninle ilgilenmesinin tek nedeni, bunun Stanton'ın güvenliğini ve namını korumak konusunda ona daha fazla kontrol sağlıyor olması."

Sinirlendi. "Onun hangi nedenlerle hareket ettiğini nereden bileceksin?"

"Meleğim, gel daha da basitleştirelim şunu. Annenle Stanton'ın epey zamandır senin özel hayatını ihlal ettikleri gerçeğine odaklan. Onların kaynaklarını kullanmaya devam ederek o kapıyı açık bırakmış oluyorsun."

"Ha." Eva altdudağını ısırdı. "O şekilde düşünmemiştim hiç."

"Bu herifle 'konuşması' için eğitimli bir profesyoneli yolladın üstüne. Ama misilleme olasılığını tam olarak değerlendirmemişsin. Eğer bu iş için Raúl'u kullanmış olsaydın o da bu aralar ekstra dikkatli olması gerektiğini bilirdi." Çenem sımsıkı kasıldı. "Kahretsin Eva. Seni güvende tutmayı güçleştirme benim için!"

"Hey." Bana uzandı. "Endişelenme, n'olur. Kapıdan içeri girdiğin an anlattım olanları sana. Ve bir saat öncesine kadar da Clancy yanımdaydı; Krav Maga dersimden sonra getirip buraya bıraktı beni. Beni tehlikeye atabilecek hiçbir şey olmadı daha."

Onu kollarımın arasına çekip tuttum; keşke söylediklerinde haklı olduğundan emin olabilseydim. "Nereye gidersen git Raúl'un sana eşlik etmesini istiyorum" dedim sertçe. "Dersle-

rine, spor salonuna, alışverişe... nereye olursa. Sana göz kulak olmama izin vermen gerek."

"Oluyorsun zaten bebeğim" dedi sakinleştirici bir tavırla; öfkesi geçmişti. "Ama takıntı haline de getirebiliyorsun bu işi."

Konu Eva olduğunda her zaman takıntılı olacaktım. Bunu kabullenmiştim artık. Nihayetinde Eva da kabullenecekti elbet. "Sana veremediğim bazı şeyler var. Verebildiklerim konusunda karşı koyma bana."

"Gideon." Yüzü yumuşadı. "İhtiyacım olan her şeyi veriyorsun sen bana."

Parmaklarımı çenesinde gezdirdim. Nasıl da yumuşaktı. Narin. Akıl sağlığımın bu kadar kırılgan bir şeye bağlı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. "Evini başka bir adamla paylaşıyorsun. Bir başkasının yanında çalışıyorsun. Senin için olmayı istediğim kadar gerekli değilim."

Eva'nın gözleri muzip bir ışıkla parladı. "Bu arada, ben sana bundan daha fazla bağımlı olsam yaşayamazdım herhalde."

"Karşılıklı bir şey bu." Ellerimi kollarından aşağı kaydırarak bileklerinden yakaladım ve dikkatini üzerime çekmek için biraz sıktım. Gözbebeklerinin büyüyüşünü, dudaklarının aralanışını izledim; uyguladığım baskıya içgüdüsel olarak tepki veriyordu bedeni. "Bundan sonra ilk olarak bana geleceğine söz ver bana."

"Pekâlâ" diye fısıldadı.

Sesinde alttan alta duyulan tahrik ve teslimiyet tınıları kanımı harekete geçirdi. Bana yaslandı, vücudu gevşemişti. "Hemen, şimdi gelmek istiyorum aslında."

"Her zamanki gibi emrine amadeyim."

GIDEON.

Eva'nın sesindeki paniği duymanın yarattığı şok etkisi her yanımı sardı. Sarsılan bedenim en derin uykulardan çekip çıkardı beni. Hafif bir iniltiyle yan dönerek uyanmaya çalış-

tım. Saçımı yüzümden çektiğimde Eva'yı yatağın kenarında diz çökmüş buldum.

Ağır, kaçınılmaz bir korku hissiyle kalbim çarpmaya, tenim soğuk terlerle kaplanmaya başladı.

Tek dirseğimin üstünde doğruldum. "Ne oldu?"

Ay ışığı odaya süzülerek Eva'yı sarmalıyordu. Onun dairesinin bitişiğindeki dairede bulunan yatak odamıza gelmişti. Bir şey uyandırmıştı onu ve ben korkuyordum. Korku kemiklerime kadar işliyor, içimi üşütüyordu.

"Gideon." İpek gibi teni ve pırıltılı saçlarıyla sokuldu bana. Yanıma uzanıp yüzüme dokundu. "Rüyanda ne görüyordun?"

Parmak uçlarının hareketi ıslak bir iz bıraktı tenimde. Şaşkınlık ve dehşet içinde gözlerimi ovuşturdum ve yanağımı daha da ıslattım, gözyaşlarımla. Kafamın bir köşesinde bir rüyadan artakalan gölgelerin varlığını hissedebiliyordum.

Eva'ya doğru dönerek onu sıkıca kendime çektim ve öyle bir sıktım ki soluğu kesilir gibi oldu. Teni serin gelse de onun altında eti sıcaktı; ısısını soğurdum, kokusunu içime çektim ve içimdeki o korkunç kederin Eva'nın yakınlığı sayesinde hafiflemeye başladığını hissettim.

Gördüğüm rüyayı tam olarak yakalayamıyordum ama rüya beni bırakmıyordu bir türlü.

"Şşş" diye teskin etti beni, parmakları terden ıslanmış saç diplerimde dolaşıyor, eli sırtımı okşuyordu bir aşağı, bir yukarı. "Tamam artık. Ben yanındayım."

Soluk alamıyordum. Hava almaya çalışırken korkunç bir ses sökülüverdi yanan ciğerlerimden.

Bir hıçkırık. Tanrım. Bir tane daha. Durduramıyordum şiddetli kasılmaları.

"Bebeğim." Daha da sıkı sarıldı bana, bacaklarını bacaklarıma doladı. Bir yandan hafifçe sallıyor, bir yandan da kalbimin gümbürtüsü ve hayalet acımın çığlığı yüzünden duyamadığım bir şeyler mırıldanıyordu bana.

Kendimi ona doladım ve beni kurtaracak olan aşka sımsıkı tutundum.

"GIDEON!"

Ben bastırdıkça Eva'nın sırtı yay gibi geriliyordu; dizlerimle bacaklarını iki yana açmış, aletimi derinlerine sokuyordum. Bileklerini ellerimle sabitlemiş, onu sertçe düzerken Eva başını iki yana savurup duruyordu.

Kimi günler şefkatle uyandırırdım onu. Bu, o sabahlardan biri değildi.

Zonklayan bir ereksiyonla uyanmıştım, aletimin başı Eva'nın kıçına dayanmıştı ve ucu zevk suyuyla ıslanmıştı. Meme uçlarını emip sertleştirerek ve yarığını talepkâr parmaklarımın hareketleriyle kayganlaştırarak büyük bir arzuyla, sabırsızca uyandırdım onu. Dokunuşumla ateşlendi; kendini bana teslim etti, *bana verdi.*

Tanrım. Çok seviyordum onu.

Basınç öyle yoğundu ki boşalma ihtiyacı bir mengene olup hayalarıma yapışmıştı sanki. Sıkıydı Eva, inanılmaz derecede dar ve ıslaktı. Doyamıyordum. Aletimin başıyla onun ta dibini hissederken bile yeterince derindeymişim gibi gelmiyordu.

Şiddetli darbelerim altında kıvranıyordu; topukları çarşafın üstünde kayıyor, hamlelerimin şiddetiyle memeleri sallanıyordu. Öyle ufak, öyle yumuşaktı ki, ve ben o leziz bedenini var gücümle düzüyordum.

Al beni. Tamamımı al. İyiyi de kötüyü de. Her şeyi. Hepsini al.

Yatak başının dairelerimizi birbirinden ayıran duvara çarpışındaki ihtiraslı ritim, dinleyen herkesin kulağına *çılgınca seks* diye bağırıyor olmalıydı. Tıpkı gırtlağımdan dökülen hırıltılar, bastırmaya bile çalışmadığım hayvansı zevk seslerim gibi. Karımı becermeye bayılıyordum. Buna can atıyordum. İhtiyaç duyuyordum. Eva'nın beni ne hale getirdiğini kimin duyacağı umurumda değildi.

Eva yay gibi gerilerek dişlerini pazıma geçirdi, ısırığı terden ıslanmış tenimin üstünde kaydı. Bu mülkiyet işareti beni öyle çıldırttı ve öyle sert vurmama neden oldu ki Eva'yı yatakta yukarı doğru kaydırdım.

Bir çığlık attı. O aletimin etrafında hırslı bir yumruk gibi sıkılaşırken ben de dişlerimin arasından soluyordum.

"Gel" dedim sertçe; aynısını yapmak, kendimi bırakıp neyim varsa hepsini son damlasına kadar onun içine pompalamak arzusuyla kenetlenmişti çenem.

Kasıklarımı çevirerek klitorisine sürtündüm. Eva adımı söyleyip inleyerek ve dalgalar halinde kasılarak doruğa tırmandığı sırada, zevk ateşi omuriliğimden yukarı doğru yayılmaya başladı.

Tadını içime çekerek hoyratça öptüm Eva'yı ve titreten bir inlemeyle boşaldım içine.

Crossfire'ın önünde Bentley'den inmesine yardım ettiğim sırada biraz sendeler gibi oldu Eva.

Yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi ve bana ters bir bakış attı. "Pis herif."

Soran gözlerle baktım ona.

"Benim dizlerim titriyor ama sende hiçbir şey yok, seks makinesi."

Masum masum gülümsedim. "Üzgünüm."

"Hayır, değilsin." Eva'nın muzip gülüşü caddenin aşağısına doğru bakmasıyla soluverdi. "Paparazzi" dedi sertçe.

Bakışlarını takip ederek makinesini arabasının açık penceresinden uzatmış olan fotoğrafçıyı buldu gözlerim. Eva'yı dirseğinden tutup binaya soktum.

"Eğer her sabah saçımı yapmaya başlamam gerekecekse" diye homurdandı, "sabahları kalkık aletinle kendin uğraşman gerekecek."

"Meleğim" onu yanıma çekerek kulağına fısıldadım, "gere-

kirse sana tam zamanlı kuaför tutarım ama güne yarığınla başlamaktan vazgeçmem."

Kaburgalarıma bir dirsek attı. "Tanrım, bayağı kabasın, farkında mısın? Bazı kadınların ağırına gider o sözcük."

Turnikelerden önüm sıra geçerek asansör bekleyen kalabalığın arasına karıştı.

Hemen arkasında durdum. "Sen o kadınlardan değilsin. Ama istersen değiştirebilirim. En sevdiğin sözcük *açıklık*tı diye hatırlıyorum sanki."

"Aman Tanrım. Kes şunu" dedi gülerek.

Eva'nın yirminci katta asansörden inmesiyle ayrıldık ve ben Cross Holding'e onsuz çıktım. Bu durum çok fazla sürmeyecekti. Bir gün Eva benimle çalışacak, bir ekip olarak geleceğimizi kurmamıza yardım edecekti.

Ofisime giden köşeyi döndüğüm sırada bu amacı gerçekleştirmenin sayısız yollarını geçiriyordum kafamdan. Scott'ın masasının yanında bekleyen esmer, dal gibi kadını görünce adımlarım yavaşladı.

Yine annemle uğraşmaya hazırladım kendimi. Derken kadın başını çevirdi ve onun Corinne olduğunu gördüm.

"Gideon." Gözlerinde Eva'nın yüzünde görmeye alıştığım türden bir ışıltıyla, zarifçe doğruldu.

O sıcaklığı Corinne'in gözlerinde görmek hiç hoşuma gitmemişti. Huzursuzluk omuriliğimden vücuduma yayıldı, sırtım dikleşti. Onu en son, kendisini öldürmeye kalkışmasından kısa süre sonra görmüştüm.

"Günaydın Corinne. Nasılsın?"

"Daha iyiyim." Bana doğru geldi ama ben bir adım geri atarak onun yavaşlamasına ve gülümsemesinin kararsızlaşmasına neden oldum. "Bir dakikan var mı?"

Ofisimi işaret ettim.

Derin bir soluk alarak önüm sıra girdi içeri. Scott'a baktım. "Bize on dakika ver."

Gözlerinde halden anlar bir ifade, başıyla onayladı Scott.

Corinne masama doğru ilerledi, ben de yanına giderek kapıyı arkamızdan kapatan düğmeye bastım. Ama camları şeffaf bırakarak ve ceketimi çıkarmayarak fazla da yerleşmemesi konusunda her türlü işareti vermeye çalıştım ona.

"Yaşadığın kayıp için üzgünüm Corinne." Sözcükler yeterli değildi aslında ama Corinne'e verebileceğim tek şey buydu. O gece hastanede olanların anısı daha bir süre yaşayacaktı bende.

Dudaklarının rengi uçtu. "Hâlâ inanamıyorum. Bunca yıl denedikten sonra... hamile kalamadığımı sanıyordum." Masamdan Eva'nın fotoğrafını aldı. "Jean–François birkaç kez arayıp durumumu sorduğunu söyledi. Keşke beni arasaydın. Ya da ben aradığımda açsaydın."

"Mevcut koşullar altında bunun uygun olmayacağını düşünüyorum."

Bana baktı. Gözleri anneminkilerle aynı tonda bir mavi değildi ama yakındı ve tarzları da benzerdi. Corinne'in zarif bluzuyla pantolonu, daha önce annemin üzerinde gördüğüm bir şeyleri andırıyordu resmen.

"Demek evleniyorsun" dedi Corinne.

Bir soru değildi ama ben yine de yanıtladım. "Evet."

Gözlerini kapattı. "Eva'nın yalan söylediğini ummuştum."

"Konu o olunca çok korumacı oluyorum. Sözlerine dikkat et."

Gözlerini açarak fotoğrafı sertçe bıraktı yerine. "Onu seviyor musun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Bu bir yanıt değil."

"Sana bir yanıt borcum yok ama madem duymak istiyorsun, söyleyeyim, Eva benim her şeyim."

Ağzının gerginliği hafif bir titremeyle yumuşadı. "Boşanmak üzere olduğumu söylesem bir şey değişir miydi?"

"Hayır." Sertçe soluklandım. "Sen ve ben bir daha asla bera-

ber olmayacağız Corinne. Bunu kaç kez ve kaç değişik şekilde ifade edebilirim bilmiyorum. Ben asla senin istediğin şey olamazdım. Nişanı bozduğun güne şükretmelisin aslında."

İrkildi, omzundan aşağı kayan saçları beline kadar döküldü. "Ayrı kalmamıza neden olan şey bu mu? Beni bu yüzden mi affetmiyorsun?"

"Affetmek mi? Sana müteşekkirim." Gözleri yaşlarla dolunca sesimi alçalttım. "Zalimce davranmak istemiyorum. Bunun ne kadar acı verebileceğini tahmin edebiliyorum. Ama sana boş yere umut da vermek istemiyorum."

"Eva sana bunları söyleseydi ne yapardın?" diyerek meydan okudu bana. "Öylece vazgeçip kalkıp gider miydin?"

"Aynı şey değil." Elimi saçımın içinden geçirdim, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Eva'yla aramda olan şeyi anlamıyorsun. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı var onun da bana. Her ikimizin de iyiliği için asla vazgeçmezdim denemekten."

"*Benim* ihtiyacım var sana Gideon."

Can sıkıntısı kabalaştırdı beni. "Sen beni tanımıyorsun. Senin karşında rol yaptım ben hep. Ne görmeni istiyorsam onu gördün sadece, neyi kabul edebileceğini düşündüysem onu." Buna karşılık, ben de onda sadece kendi görmek istediğim şeyi görüyordum, yani onun bir zamanlar olduğu kızı. İlgilenmeyi çok önce bıraktığım için onun nasıl bir değişim gösterdiğini görememiştim. Benim için kör nokta olmuştu bir süre ama artık olmayacaktı.

Şoke olmuş halde sessiz sessiz baktı bana bir süre. "Elizabeth, Eva'nın senin geçmişini yeniden yazmaya kalkıştığı konusunda uyarmıştı beni. Ona inanmamıştım. Senin birinin etkisinde kaldığını görmemiştim hiç, ama anlaşılan her şeyin bir ilki varmış."

"Annem canı neye isterse ona inanır; sen de öyle yapabilirsin dilersen." Bu açıdan da benziyorlardı birbirlerine. İs-

tedikleri şeye inanıp aksi yöndeki tüm kanıtları görmezden gelmekte başarılıydılar.

Onun hiçbir şeye burnunu sokmayacağını bildiğim için Corinne'in yanında rahat etmiş olduğumu fark ederek aydınlandım birden. Onunla beraberken normal biriymiş gibi yapabiliyordum ve o da işin derinini kurcalamıyordu. Eva değiştirmişti bunu benim için. Normal değildim ve olmam da gerekmiyordu. Eva beni olduğum gibi kabul ediyordu.

Geçmişimi kimseye ifşa edecek değildim ama başkalarının yalanlarına ayak uydurduğum günler de geçmişte kalmıştı artık.

Corinne bana elini uzattı. "Seni seviyorum Gideon. Sen de beni severdin eskiden."

"Sana minnettardım" diye düzelttim. "Her zaman da olacağım. Cazibene kapılmıştım, seninle hoşça zaman geçirdim, hatta bir süre ihtiyaç da duydum sana, ama bizim ilişkimiz asla yürümeyecekti."

Elini geri indirdi.

"Er ya da geç, Eva'yı bulacaktım. Ve onu isteyecektim, ona sahip olmak için her şeyden vazgeçecektim. Onunla olmak için seni terk edecektim. Sonumuz kaçınılmazdı."

Corinne bakışlarını kaçırdı. "Neyse... en azından her zaman dost kalacağız."

Her türlü özür tonunu sesimden silip atmak için çaba harcadım. Ona cesaret veremezdim. "Bu mümkün olmayacak. Bu seninle son konuşmamız."

Aldığı titrek solukla sarsıldı omuzları; rahatsızlık ve pişmanlık içinde başımı çevirdim. Bir zamanlar benim için önemliydi Corinne. Onu özleyecektim ama onun istediği şekilde değil.

"Sen olmayınca ne için yaşayacağım ben?"

Sorusunu duyunca Corinne'e döndüm ve tam kendisini kollarıma atacağı sırada yakalayıp kollarından kavrayarak

belli bir mesafede durmasını sağladım.

Daha söylediklerini tam algılayamadan güzel yüzündeki yıkılmış ifade işledi içime. Sonra anladım. Dehşet içinde geri ittim onu. Topuğu halıya takıldı ve arkaya doğru tökezledi.

"Sakın beni suçlama" diye uyardım onu, alçak ve sert bir sesle. "Senin mutluluğundan sorumlu değilim ben. Sana karşı hiçbir sorumluluğum yok hatta."

"Senin neyin var yahu? Bu sen değilsin."

"Sen nereden bileceksin?" Kapıya gidip ardına kadar açtım. "Evine, kocanın yanına dön Corinne. Kendine iyi bak."

"Lanet olsun" dedi dişlerinin arasından. "Bu yaptığına pişman olacaksın ve ben de seni affedemeyecek kadar kırılmış olabilirim."

"Güle güle Corinne."

Uzunca bir an boyunca yüzüme baktıktan sonra öfkeyle çıkıp gitti ofisimden.

"Kahretsin." Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilemez bir halde olduğum yerde döndüm, ama *bir şey* yapmalıydım. Ne olursa. İleri geri yürümeye başladım.

Daha bunu yapma kararını bilinç düzeyinde vermeden telefonumu çıkarmış, Eva'yı aramıştım bile.

"Mark Garrity'nin ofisi" diye başladı.

"Meleğim." O tek kelime yetmişti, Eva'nın sesini duymanın verdiği rahatlama hissini açık etmeye. İhtiyacım olan şey Eva'ydı. İçimde bir şeyler biliyordu demek ki bunu.

"Gideon." Her zamanki gibi, anında okumuştu beni. "Her şey yolunda mı?"

Dışarıya, uzaktaki odacıklarında, günün akışına girmeye çalışan elemanlarıma baktım. Karımla baş başa kalabileceğim bir an yaratma isteğiyle, camları buzlandıran düğmeye bastım.

Eva'yı endişelendirmek istemediğim için ses tonumu hafiflettim. "Şimdiden özledim seni."

Yanıt vermeden önce bir an bekleyip ruh halime adapte ol-

du. "Yalancı" dedi sonra. "Fazla meşgulsün bunun için."

"Asla. Söyle bakalım sen beni ne kadar özledin?"

Kahkaha attı. "Çok fenasın. Ne yapacağım ben seninle?"

"Her şeyi."

"Aynen öyle. Ne var, söylesene. Bugün yoğun bir gün olacak, çalışmaya başlasam iyi olur."

Masama gidip fotoğrafına baktım. Omuzlarım gevşedi. "Yalnızca, seni düşündüğümü bilmeni istedim."

"İyi. Aynen devam et. Ve bu arada bilgin olsun, işyerindeyken somurtuk olmadığını duymak hoşuma gitti."

Onun sesini duymak da benim hoşuma gidiyordu. Beni neden bu şekilde etkilediğini anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Günümü tazeliyor olması yeterliydi benim için. "Beni sevdiğini söyle."

"Deliler gibi seviyorum. Dünyam sizinle dönüyor Bay Cross."

Onun gülen gözlerine bakıp parmak uçlarımla hafifçe okşadım fotoğrafı camın üstünden. "Sen de benim dünyamın merkezisin."

Sabahın geri kalanı hızlıca ve olaysız geçti. Ama tam bir resort zinciri projesine yatırım yapma ihtimali hakkındaki toplantıyı bitirmek üzereyken bir başka kişisel mesele araya girdi. İş akışından hayır gelmeyecekti anlaşılan.

Erkek kardeşim, "Her şeyi bok etmek zorundasın, değil mi?" şeklinde bir suçlamayla dalıverdi ofisime; Scott da hemen arkasındaydı.

Bir bakışla Scott'a çıkabileceği işaretini verdim. Çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

"Sana da tünaydın Christopher."

Aynı kanı taşıyorduk ama birbirimizden daha farklı olamazdık. Onun saçları babasınınkiler gibi dalgalıydı ve kahverengiyle kızıl arası bir renkteydi. Gözleri yeşile çalan griydi, oysa ben kesinlikle annemizin oğluydum.

"Vidal Yapım'ın Ireland'ın mirası da olduğunu unuttun mu?" diye çıkıştı, sert sert bakarak.

"Bunu asla unutmam."

"O halde hiç umursamıyorsun demek. Brett Kline'la arandaki kan davasının faturası bize çıkıyor. Sadece Brett'e değil hepimize zarar veriyorsun."

Gidip masama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Christopher'ın "Golden" klibi için Times Meydanı'nda yapılan lansmanda ne kadar öfkelendiği düşünülürse böyle bir şeyi beklemeliydim aslında. Christopher, Kline'la Eva'nın bir araya gelmesini istiyordu. Daha da önemlisi, Eva'yla benim ayrılmamızı.

Kardeşimin en kötü yanının bana karşı ortaya çıkıyor olması üzücü bir gerçekti. Sadece bana zarar vermeye çalıştığı zamanlar zalimce ya da hesapsızca hareket ediyordu. Onu şahane konuşmalar yaparken, doğal karizmasıyla insanları etkilerken ve sektörel bilgisiyle yönetim kurulu üyelerini kendisine hayran bırakırken görmüştüm, ama bu niteliklerinin hiçbirini bana karşı göstermiyordu.

Gösterdiği düşmanca tutumunun yersizliği karşısında rahatsız olarak kışkırttım onu. "Bir an evvel sadede geleceksin herhalde diye düşünüyorum."

"Masumu oynamayı bırak Gideon. Vidal'in Six–Ninths için ayarladığı tüm medya fırsatlarını bir bir yok ederken ne yaptığını gayet iyi biliyordun."

"Eğer o fırsatlar Eva odaklıysa zaten daha en başından ayarlanmamalıydılar."

"Bu senin vereceğin bir karar değil." Dudakları küçümseyici bir gülümsemeyle büküldü. "Ne kadar zarar verdiğinin farkında mısın acaba? Sam Yimara grubun ilk yıllarına ait çekimlerinin haklarını kaybettiği için VH1 kanalı *Behind the Music* programının Six–Ninths özel bölümünü erteledi. Pete'in 69. Sokak Barı, *Diners, Drive–Ins and Dives* programının San Diego bölümünde yer alamayacak çünkü daha on-

lar çekim yapamadan yıkılıyor. Ve *Rolling Stone* dergisi de sizin nişan haberinizden sonra 'Golden'la ilgili bir yazı yayımlamaktan vazgeçti. Mutlu son olmayınca şarkının ilgi çekiciliği azalıyor."

"VH1'ın istediği çekimleri sağlayabilirim sana. Söyle Arash'la temasa geçsinler, o halleder."

"Eva'nın bütün izlerini ortadan kaldırdıktan sonra mı? Ne anlamı var ki?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Konunun Six–Ninths olduğunu sanıyordum, karım değil."

"Henüz karın değil o" dedi hemen, "ve sorun da bu zaten. Eva'nın Brett'e geri dönmesinden korkuyorsun. Pek onun tipi değilsin ve bunu hepimiz biliyoruz. Sen istediğin kadar partilerde onun orasını burasını yala, Eva'nın asıl istediği milletin içinde rock yıldızlarına oral seks yapmak..."

O daha ne olduğunu bile anlayamadan binmiştim tepesine. Yumruğum çenesine indi; kafası arkaya savruldu. Hemen ardından bir de sol yumruk yerleştirince tökezleyerek cam duvara çarptı.

Dışarıda Scott'ın ayağa fırladığını gördüm ve sonra kendimi Christopher'ın bana doğru uçan vücudunun darbesine hazırladım. Yere düştük. Yuvarlanarak onu inletene kadar yumrukladım kaburgalarını. O da şakağıma kafa attı.

Oda etrafımda dönmeye başladı.

Sersemlemiş halde ondan uzaklaşıp güçlükle ayağa kalktım.

Christopher da orta sehpasının orada doğruldu, dudaklarının kenarından akan kan halıya damlıyordu. Çenesi şişmeye başlamıştı, soluk almakta zorlanıyordu. Yumruklarım sızlıyordu, ona yeniden vurma ihtiyacıyla gerilerek ellerimi sıktım. Onun yerinde bir başkası olsaydı vururdum.

"Vursana" diye sataştı, koluyla ağzını silerek. "Doğduğum günden beri istiyorsun ölmemi. Niye duruyorsun şimdi?"

"Delisin sen."

İki güvenlik görevlisi koşarak köşeyi döndü ama ben elimi kaldırarak durdurdum onları.

"Ensendeyim pis herif" dedi erkek kardeşim hırlar gibi, güçlükle ayağa kalkarken. "Yönetim kurulu üyeleriyle konuştum. Neler yaptığını anlattım. Beni alaşağı etmek istiyorsun ama ben de sonuna dek savaşacağım."

"Sen kafayı yemişsin geri zekâlı. Manyakça düşüncelerini al da git. Ve Eva'yı da rahat bırak. Beni kendine düşman etmenin en iyi yolu Eva'yla uğraşmak olur."

Uzun uzun yüzüme baktıktan sonra sert bir kahkaha attı. "Eva biliyor mu senin Brett'e neler yaptığını?"

Yan tarafımda oluşmaya başlayan berenin acısıyla yüzümü buruşturarak derin bir nefes aldım. "Kline'a hiçbir şey yapmıyorum ben. Eva'yı koruyorum."

"Grup da arada güme gidiyor sadece, öyle mi?"

"Eva'nın güme gitmesinden iyidir."

"Hassiktir" dedi yine hırlar gibi.

"Asıl sen siktir git."

Christopher kapıya doğru yürüdü ağır ağır.

Bıraksam gitse daha iyiydi ama birden konuşmaya başladım. "Tanrı aşkına Christopher, herifler yetenekli. Başarılı olmak için böyle numaralara ihtiyaçları yok. Yaptığımı sandığın bir şeyi bana ödetmeye bu kadar hevesli olmasaydın, Six–Ninths'dan tek atımlık bir mucize çıkarmaktan daha iyi hedeflere odaklanırdın."

Dönüp sıkılı yumruklarla üstüme yürüdü. "İşimi nasıl yapacağımı söyleme bana. Ve bana engel olmaya da kalkma, yoksa seni devirir geçerim."

Güvenlik görevlilerinin eşliğinde çıkışını seyrettim Christopher'ın.

Sonra masama gidip mesajlarıma baktım. Gün içinde Vidal Yapım'ın iki yönetim kurulu üyesinin aradığını not etmişti Scott.

Scott'la aramdaki hattı açtım. "Bana Arash Madani'yi bağla."

Madem Christopher savaş istiyordu, savaşacaktık.

Dr. Lyle Petersen'ın muayenehanesine saat altıda, tam zamanında vardım. Psikolog beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, koyu mavi gözleri sevecen ve dost canlısıydı.

Böyle bir günün ardından yapmayı istediğim en son şey, bir saatimi bir psikiyatristle geçirmekti. Benim asıl ihtiyacım olan, Eva'yla baş başa bir saatti.

Seansımız her zamanki gibi, Dr. Petersen'ın bana haftamın nasıl geçtiğini sorması ve benim de olabilecek en kısa ve öz şekilde yanıt vermemle başladı. Ardından, "Haydi şu kâbuslardan konuşalım" dedi.

Kolumu kanepenin kolçağına koyarak arkama yaslandım. Geceleri yakınımda olmayı Eva için biraz daha güvenli hale getiren reçeteli ilaçları alabilmek için doktora daha en başında söz etmiştim uyku sorunlarımdan, ama rüyaları bıçak altına yatırmak tartıştığımız konulardan biri olmamıştı hiç.

Demek bir başkası açmıştı bu konuyu. "Eva'yla konuşmuşsunuz siz."

Yanıtı gayet açık olduğundan bir soru denemezdi buna.

"Bana bir e-mail yolladı bugün" diyerek doğruladı ve ellerini tabletinin ekranının üzerinde kavuşturdu.

Parmaklarımı sessizce vuruyordum koltuğa.

Doktor gözleriyle bu hareketi izledi. "Eva'nın benimle temasa geçmesi seni rahatsız ediyor mu?"

Yanıt vermeden önce şöyle bir tarttım söyleyeceklerimi. "Eva kaygılanıyor. Eğer sizinle konuşmak bunu hafifletiyorsa şikâyet etmem. Siz aynı zamanda *onun da* terapistisiniz, bu yüzden sizinle bunları konuşmaya hakkı var."

"Ama senin hoşuna gitmiyor bu. Sen benimle hangi meseleleri paylaşacağına kendin karar vermeyi tercih edersin."

"Ben Eva'nın kendini güvende hissetmesini tercih ederim."

Dr. Petersen onayladı. "Bu yüzden buradasın. Eva için."

"Elbette."

"Eva bu seanslarımızın sonundan ne umuyor?"

"Bilmiyor musunuz?"

Gülümsedi. "Bu soruya senin vereceğin yanıtı duymak istiyorum."

Bir an düşündükten sonra verdim yanıtımı. "Eva daha önce bazı yanlış kararlar vermiş. Terapistlerin tavsiyelerine bel bağlamayı öğrenmiş. Bu ona iyi gelmiş ve bildiği yol olmuş."

"Sen ne hissediyorsun bu konuda?"

"Bir şey hissetmek zorunda mıyım?" diye karşılık verdim. "Eva denememi istedi, ben de razı oldum. İlişki dediğin karşılıklı ödün vermektir, değil mi?"

"Evet." Ekran kalemini alarak tabletinin ekranına dokundu. "Bana daha önceki terapi deneyiminden bahsetsene."

Derin bir soluk aldım. Verdim. "Çocuktum. Hatırlamıyorum."

Gözlüklerinin üzerinden baktı bana. "Bir doktorla görüşmek sana ne hissettiriyordu? Öfkeli miydin, korkuyor muydun, üzgün müydün?"

Alyansıma bakarak yanıtladım: "Hepsinden biraz."

"Tahminimce babanın intiharıyla ilgili olarak da benzer şeyler hissetmişsindir."

Donup kaldım. Gözlerimi kısarak dikkatle baktım doktora. "Ne demek istiyorsunuz?"

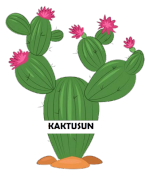
"Sadece konuşuyoruz Gideon." Arkasına yaslandı. "Sık sık niyetimin ne olduğunu merak ediyormuşsun gibi hissediyorum. Bir niyetim yok. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

Duruşumu gevşetmeye zorladım kendimi.

Kâbusların bitmesini istiyordum. Karımla aynı yatağı paylaşmak istiyordum. Bu konuda Dr. Petersen'ın yardımına ihtiyacım vardı.

Ama oraya varmak uğruna, artık değiştirilemeyecek olan şeyleri konuşmak istemiyordum.

8

"N'aber kız? Karaokeye ne dersin?" diye sordu Shawna Ellison, telefonu açtığım an.

Kurşunkalemimi yazı yazdığım not defterinin üzerine bırakıp kanepede arkama yaslandım ve ayaklarımı da altıma topladım. Saat dokuzu geçmişti ve Gideon'dan hâlâ ses çıkmamıştı. Bu akşam Dr. Petersen'la randevusu olduğu için bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu bilemiyordum.

Güneş neredeyse bir saat önce batmıştı ve ben de o zamandan beri beş saniyede bir kocamı düşünmemeye çalışıyordum. Shawna'yla çene çalmak dikkatimi dağıtmak için iyi olacaktı.

"Şöyle ki" diye başladım lafı dolandırmaya, "müzik kulağım sıfır olduğu için milletin içinde kalkıp şarkı söyleme konusuna da hiçbir şey diyemiyorum. Neden?"

Arkadaşım olma yolunda hızla ilerleyen bu hayat dolu, kızıl saçlı kızı gözümün önüne getirdim. Birçok açıdan benzediği abisi Steven aynı zamanda patronumun nişanlısı oluyordu. Her ikisi de eğlenceli, rahat, dalga geçmeyi seven tiplerdi ama yeri geldiğinde kaya gibi de sağlam olabiliyorlardı. Ellison kardeşleri çok seviyordum.

"Çünkü bugün işte duyduğum şu yeni karaoke barına gidebiliriz diye düşündüm de ondan" diye açıkladı. "O fena fon müzikleri yerine canlı orkestrası varmış buranın. İstemezsen

şarkı söylemek zorunda değilsin. Bir sürü insan sadece seyretmeye gidiyor."

Orta masasının üstünde duran tablete uzandım. "Neymiş buranın adı?"

"Starlight Lounge. Cuma günü gitmek eğlenceli olabilir diye düşündüm."

Kaşlarım kalktı. Cuma günü bizim ekibi–bir–araya–toplama gecemizdi. Arnoldo ya da Arash'ı karaoke yaparken hayal etmeye çalıştım ve düşüncesi bile gülümsetti beni. Neden olmasındı? En azından ortamı yumuşatırdı.

"Gideon'a bahsederim." Barı internette arattım ve web sayfasını açtım. "Hoş görünüyor."

İsmi eski moda şarkılar çalınan bir mekânı çağrıştırmıştı ama web sayfasındaki fotoğraflarda mavi tonlarında döşenmiş, krom aksesuarlarla tamamlanmış, çağdaş bir kulüp görülüyordu. Lüks ve fiyakalı bir yere benziyordu.

"Di mi? Bana da öyle geldi. Çok da eğlenceli olur."

"Evet. Hele Cary'yi elinde mikrofonla bir gör. Adamda utanma diye bir şey yok."

Shawna kahkaha attı, ben de onun çıkardığı, şampanya köpüğünü andıran şen seslere güldüm. "Steven da öyledir. Kararınızı bildir bana. Seni görmeye can atıyorum."

Kapattık, telefonumu yanıma, koltuğun üstüne attım. Tam projeme geri dönmek üzereydim ki telefonumdan mesaj sesi geldi.

Brett'tendi mesaj. `Konuşmamız lazım. Ara beni.`

Ekrandaki fotoğrafına uzun uzun baktım. Bütün gün arayıp durmuş, telesekreter çıktıkça kapatmıştı. Onun hâlâ benimle temasa geçmeye çalışmasının kafamı karıştırmadığını söylesem yalan olurdu ama bunun sonu yoktu. Belki bir gün arkadaş olabilirdik onunla, ama şimdi zamanı değildi. Ne Brett'in dostluğunu istiyordum ne de bunun Gideon'ın üzerinde yaratacağı stresi.

Beni rahatsız eden meselelerle yüzleşmenin güç ve sorumluluk işareti olduğunu düşünürdüm eskiden. Ama amacın her zaman çözüm bulmak olmadığını fark etmiştim artık. Bazen insan, fırsatını yakalamışken kendini daha iyi anlamaya çalışmalıydı sadece.

`Fırsat bulduğumda arayacağım` yazdım. Sonra da telefonu yeniden kenara bıraktım. Gideon yanımdayken arayacaktım onu. Ne bir sır vardı aramızda ne de saklayacak bir şey.

"Selam." Cary, üzerinde pijama pantolonu ve eski püskü bir tişörtle koridordan salona girdi. Koyu kahverengi saçları nemliydi; bir saat önce çıkan Tatiana'nın ardından duş almış olmalıydı.

Tatiana'nın gece kalmamasına sevinmiştim. Karnında can dostumun bebeğini taşıdığını söyleyen bu kadını sevmek istiyordum ama uzun bacaklı manken pek de kolaylaştırmıyordu bunu benim için. Sanki her fırsatta bana laf sokuyormuş gibi geliyordu. Hayatta en çok istediği şey Cary'yi kimselerle paylaşmamanın bir yolunu bulmaktı sanırım ve ben o yolda büyük bir engel teşkil ediyordum onun gözünde.

Can dostum gelip kanepenin diğer kanadına yüzüstü yattı, kafası bacağıma yakın, uzun bacakları diğer tarafa uzanmış durumdaydı. "N'apıyorsun?"

"Liste yapıyorum. Taciz kurbanı insanlar için bir şeyler yapmaya başlamak istiyorum."

"Ya? Ne düşünüyorsun?"

Âciz bir şekilde omuz silktim. "Hiç bilmiyorum aslında. Megumi'yi düşünüyorum, nasıl kimseye bir şey söylemediğini. Ben de söylememiştim kimseye. Sen de ancak üzerinden çok zaman geçtikten sonra söyleyebildin."

"Çünkü kimsenin umurunda değil de ondan" dedi boğuk bir sesle; çenesini ellerine dayamıştı.

"Ve bu konuda konuşmaktan korkuyor da insan. Kurbanlar için bir sürü telefon numarası ve sığınak var. Onlar için

bir anlamı olacak daha farklı bir şey bulmak istiyorum ben ama aklıma da hiç öyle şahane bir fikir gelmiyor."

"Fikri olan insanlarla konuş o zaman."

Dudağımı büktüm. "Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Yahu, tekerleği yeniden keşfetmeye ne gerek var? Bu işi iyi yapan birilerini bul ve onlara yardım et." Sırtüstü dönüp yüzünü her iki eliyle ovaladı.

O hareketi ve ne anlama geldiğini biliyordum. Bir şeyler içini kemiriyordu.

"Günün nasıl geçti, anlatsana" dedim. Sonuçta San Diego'da Cary'den çok Gideon'la baş başa zaman geçirmiştim ve bu yüzden kendimi kötü hissediyordum. Cary eski arkadaşlarıyla beraber güzel vakit geçirdiğini söylemişti gerçi ama gezimizin amacı bu değildi. Cary bu yüzden beni suçlamasa bile ben onu yüzüstü bırakmış gibi hissediyordum kendimi.

Kollarını iki yana bıraktı. "Sabah bir çekimim vardı, sonra da Trey'le buluşup geç bir öğle yemeği yedik."

"Ona bebekle ilgili bir şey söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Düşündüm ama yapamadım. Hıyarın tekiyim ben."

"Kendine karşı acımasız olma. Zor bir durumdasın."

Cary'nin gözleri kapandı, gözbebeklerinin canlı yeşili kayboldu. "Geçen gün düşündüm de, Trey her iki yola da gelse ne kadar kolay olurdu her şey. O zaman her ikimiz de hem Tat'i, hem birbirimizi götürürdük ve benim bütün dileklerim gerçek olurdu. Ama sonra Trey'i Tat'le paylaşmak istemediğimi fark ettim. Tat'i paylaşmaya bir itirazım yok. Ama Trey'i olmaz. Gel de bunları duyunca tam bir hödük deme şimdi bana."

Uzanıp koyu renk saçlarını parmaklarımla karıştırdım. "Bunları duyunca sadece bir insan diyorum sana."

Ben de Gideon'la benzer bir durumda kalmıştım; Gideon'ın Corinne'le arkadaş olmasına sinir olduğum halde kendim

Brett'le arkadaş kalmanın bir yolunu bulabileceğimi düşünmüştüm. "İdeal bir dünyada hiçbirimiz bencillik etmezdik ama işler öyle yürümüyor. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz işte."

"Hep benim için mazeretler buluyorsun" diye mırıldandı.

Bir an düşündüm bunu. "Hayır" diye düzelttim sevecenlikle ve uzanıp alnından öptüm. "Ben sadece affediyorum seni. Sen kendini affetmediğine göre birilerinin affetmesi gerek."

Çarşamba sabahı bir telaş içinde gelip geçti. Daha ne olduğunu anlayamadan öğle yemeği saati gelip çatmıştı.

"İki hafta önce bizim nişanımızı kutluyorduk" dedi Steven Ellison, benim için tuttuğu sandalyeye oturduğum sırada. "Şimdi de seninkini."

Gülümsedim; gülümsememek elimde değildi. Patronumun nişanlısında bulaşıcı bir neşe vardı, onun yanında olunca mutlaka kapıyordu insan. "Şehir suyunda bir şey var herhalde."

"Öyle olmalı." Önce sevgilisine, sonra bana baktı. "Mark seni kaybetmiyor, değil mi?"

"Steven" diye azarladı Mark, başını iki yana sallayarak. "Yapma."

"Hiçbir yere gitmiyorum ben" diye yanıtladım ve karşılığında patronumdan şaşkın ve memnun bir gülümseme kazandım. Onun top sakalıyla çerçevelenmiş gülümsemesi de Steven'ın sıcakkanlılığı kadar bulaşıcıydı. Bu rutin öğle yemeklerimiz hiç fena olmuyordu gerçekten.

"Bak bunu duyduğuma sevindim" dedi Mark.

"Ben de." Steven, sanki önemli bir sonuca varılmış gibi kararlı bir hareketle açtı elindeki menüyü. "Senin bir yere kaybolmanı istemeyiz ufaklık."

"Kaybolmuyorum" diyerek güvence verdim onlara.

Garson masaya bir sepet dolusu, üzerine zeytinyağı gezdirilmiş sarmısaklı ekmek bıraktıktan sonra günün spesiyalle-

rini saymaya girişti. Bizimkilerin seçtiği restoranın iki farklı menüsü vardı: İtalyan ve Yunan.

Manhattan'daki birçok restoran gibi burası da küçüktü ve masalar birbirine o kadar yakındı ki gruplar birbirine karışıyor ve herkesin dirseklerine mukayyet olması gerekiyordu. Mutfaktan ve sağdan soldan geçen garsonların tepsilerinden yayılan güzel kokular karnımın yüksek perdeden guruldamasına neden oluyordu. Ama neyse ki çılgın öğlen kalabalığının gürültüsü karnımın sesini bastıracak kadar yüksekti.

Steven, elini birçok kadını kıskandıracak parlaklıktaki kızıl saçlarında gezdirdi. "Ben musakka alıyorum."

"Ben de." Menümü kapattım.

"Bana da pepperoni pizza" dedi Mark.

Steven'la ben bu maceracı tercihinden dolayı onu tiye aldık.

"Steven'la evlenmekten daha büyük macera mı var yahu?" diye yapıştırdı o da.

Steven sırıtarak dirseklerini masaya, çenesini de yumruğuna dayadı. "Ee Eva?.. Cross nasıl evlenme teklif etti? Herhalde sokağın ortasında çıkarmamıştır ağzındaki baklayı diye düşünüyorum."

Bank tipi oturma yerinde, sevgilisinin yanında oturan Mark dönüp bezgin bir bakış attı ona.

"Hayır" dedim Steven'a. "Bize özel bir kumsalda verdi haberi bana. Sordu diyemiyorum, çünkü bütün yaptığı bana evleneceğimizi söylemek oldu aşağı yukarı."

Mark'ın dudakları düşünceli bir ifadeyle büküldü ama Steven her zamanki gibi açıksözlüydü. "Gideon Cross tarzı romantizm."

Kahkaha attım. "Kesinlikle. Sorsan ilk o kabul eder romantik biri olmadığını ama yanılıyor."

"Bakayım şu yüzüğe."

Elimi Steven'a uzattım ve Asscher kesimli pırlantadan rengârenk ışıltılar yayıldı etrafa. Gideon için güzel anılar ba-

rındıran, güzel bir yüzüktü. Elizabeth Vidal'in bu konudaki fikrinin bir önemi yoktu.

"Vayy. Mark, sevgilim, sen de bana almalısın bunun gibi bir tane."

Alev saçlı, iriyarı müteahhidi benimki gibi bir yüzükle gözümün önüne getirdim; komikti.

Mark ona bir bakış attı. "Şantiyenin birinde parçalaman için, öyle mi?"

"Pırlantalar sağlam güzelciklerdir ama iyi de bakarım ben ona."

"Kendi ajansımı açana kadar beklemen gerekecek" diye karşılık verdi patronum alaycı bir gülüşle.

"Olur, beklerim." Steven göz kırptı bana. "Hediye listenizi bir yere kaydettirdiniz mi?"

Başımı iki yana salladım. "Siz?"

"Tabii ki." Dönüp yanındaki postacı tipi çantayı açtı ve düğün dosyasını çıkardı. "Şu desenler hakkında ne düşünüyorsun, söylesene."

Mark, uzun, ıstıraplı bir iç çekişle bakışlarını semaya doğru kaldırdı. Bense bir parça sarmısaklı ekmek alıp mutlu bir mırıltıyla öne eğildim.

Öğleden sonranın geri kalanında LanCorp'un teklif talebi üzerinde çalıştım.

Günün sonunda Raúl'la birlikte Krav Maga dersime gittim. Clancy'nin, artık onun beni götürmesine gerek olmadığını yazdığım mesajıma verdiği yanıtı yeniden okudum yolda. `Sorun değil` yazmıştı ama ben yine de biraz daha açıklama yapmak ihtiyacı hissettim.

`Gideon bundan sonra kendi adamlarının olmasını istiyor yanımda, bu yüzden artık özgürsün. ☺ Bütün yardımların için tşklr.`

Yanıt vermesi çok sürmedi. `Her zaman. Bana ihtiya-`

cın olursa seslen. Bu arada arkadaşın için artık sorun kalmamış olması lazım.

Yanıt olarak yazdığım "teşekkür ederim" yeterli gelmedi bana. Bir ara ona minnettarlığımı daha iyi ifade edecek bir şeyler göndereyim diye not aldım.

Raúl, arabayı Parker Smith'in Krav Maga stüdyosu olan tuğla cepheli eski depo binasının önüne park ettikten sonra bana içeriye kadar eşlik etti ve tribünlerde bir yere oturdu. Onun varlığı biraz aklımı karıştırdı. Clancy hep dışarıda beklerdi. Raúl'un seyretmesi biraz utandıracaktı beni.

Matların üstünde hocalarla birebir çalışan bütün o müşteriler sayesinde bu koskoca mekân bile kalabalık görünebiliyordu. Yastıklara çarpan bedenler, etle çarpışan et, katılımcıların bir yandan kendilerini gaza getirip bir yandan rakiplerinin dikkatini dağıtmak için attıkları çeşitli çığlıklar derken ortaya çıkan gürültü neredeyse kulakları sağır edecek cinstendi. Metalden yapılmış devasa teslimat kapıları, hem stüdyonun endüstriyel havasını, hem de klimaya ve çok sayıda ayaklı pervaneye rağmen hissedilen sıcağı artırıyordu.

Önümdeki zorlayıcı antrenmana hazırlanmak için esneme hareketleri yaparken bir çift uzun bacak görüş alanıma girdi. Doğruldum ve karşımda New York polis teşkilatından dedektif Shelley Graves'i buldum.

Kahverengi kıvırcık saçlarını yüz hatları kadar sert bir topuz yaparak toplamıştı ve mavi gözleri keskin bir ifadesizlikle tartıyordu beni. Ondan ve onun Gideon'a yapabileceklerinden korkuyordum ama aynı zamanda ona hayrandım da. Ben de onun kadar amansız ve özgüvenli olmayı isterdim.

"Eva" diyerek selamladı beni.

"Dedektif Graves." Koyu renk kumaş pantolon ve kırmızı bluzuyla iş giysileri içindeydi. Siyah ceketi ne rozetini ne de silahını saklıyordu. Çokça giyilmiş botları, sahiplerinin tavrı gibi pratik ve dolambaçsızdı.

"Tam çıkarken gördüm seni. Nişanlandığınızı duydum. Tebrikler."

Midem kasıldı biraz. Gideon'ın masumiyet gerekçesi –öyle denebilirse tabii–kısmen Nathan öldürüldüğü sırada bizim ayrı oluşumuza dayanıyordu. Neden Gideon gibi güçlü ve saygın biri kalkıp terk ettiği eski sevgilisi uğruna birini öldürecekti?

Bu kadar kısa zaman sonra nişanlanmamız şüphe çekecekti elbette. Graves bana kendisinin ve iş arkadaşlarının bu konuyu kapatıp başka dosyalara yöneldiklerini söylemişti ama ben onun ne tür bir polis olduğunu anlamıştım. Shelley Graves adalete inanıyordu. Nathan'ın hak ettiği sonu bulduğuna inansa da, Gideon'ın da ödemesi gereken bir bedel olup olmadığını içten içe sorguladığını biliyordum.

"Teşekkür ederim" diye karşılık verdim, omuzlarımı geriye atarak. Gideon'la ben bir ekiptik bu işte. "Şanslı bir kızım ben."

Tribünlere doğru bir bakış attı. Raúl'a. "Ben Clancy nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Neden?"

"Merak ettim sadece. Yedemsky hakkında konuştuğum FBI dedektiflerinden birinin de soyadı Clancy de." Bakışları içime işliyordu. "Bir akrabalık olabilir mi sence?"

Cesedi bulunduğunda bileğinde Nathan'ın bileziği olan Rus mafya üyesinin adı geçince rengim atıverdi. Ani bir baş dönmesiyle sallandım biraz. "Ne?"

Başını anlıyorum der gibi salladı, tahmin ettiği şey doğrulanmıştı sanki. "Muhtemelen yoktur. Her neyse, görüşürüz."

Gözünü Raúl'dan ayırmadan uzaklaşmasını seyrettim. Derken durup yeniden bana döndü. "Beni nikâha davet edecek misiniz?"

Kafamın içindeki uğultuyla baş etmeye çalışarak, "Düğüne" dedim. "Nikâhı daha ufak tutacağız, sadece aile arasında."

"Sahi mi? Bunu beklemiyordum." Gülümsemeyi andıran

bir şeyle değişir gibi oldu zayıf yüzü. "Sürprizlerle dolu bir adam, değil mi?"

Bunun ne anlama geldiğini çıkarmaya neresinden başlayacağımı bile bilemedim. Söylediği bütün o diğer şeyleri işleme almaya çalışıyordu kafam. Peşinden gittiğimi bile ancak onu dirseğinden yakaladığım zaman fark ettim.

Durdu; vücudu bana onu bırakmamı söyleyen bir şekilde kasılmıştı. Ben de bıraktım. Derhal.

Kafamı toplamaya çalışarak uzunca bir an baktım yüzüne. Clancy. Gideon. Nathan. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Lafı nereye getirmeye çalışmıştı?

Hepsinden önemlisi neden bana yardım ediyormuş gibi bir hisse kapılmıştım? Beni kolluyordu sanki. Ve Gideon'ı.

Sonuçta ağzımdan çıkan şey beni de şaşırttı. "Taciz deneyimi atlatmış insanlar için iyi çalışmalar yapan bir organizasyona destek olmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana neden söylüyorsun bunu?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Bir bakış attı bana. "Crossroads'u dene" dedi kuru bir ifadeyle. "Hakkında iyi şeyler duydum."

Gideon geldiğinde, yatak odamın oturma kısmında yere bağdaş kurmuş oturuyordum. Gideon, üzerinde bol kesimli bir kot pantolon ve V–yakalı, beyaz bir tişörtle içeri girdi, dairemin anahtarlarını parmağının etrafında çeviriyordu.

Bakakaldım. Elimde değildi. Her zaman mı kalbimi durduracaktı acaba? Öyle olacağını umuyordum.

Oda küçüktü ve annem tarafından şu aptal yazı masası gibi birtakım antikalarla döşenmiş olduğu için fazlasıyla kadınsı bir hali vardı. Gideon mekâna baş döndürücü bir testosteron dozu aşılamış, kendimi yumuşacık, feminen ve dağa kaldırılmaya hazır hissetmeme neden olmuştu.

"Selam şampiyon." Gideon'ın çağrıştırdığı aşk ve özlem bu

iki kelimede ifadesini bulmuştu.

Anahtarları aniden eliyle yakaladı ve tepemde durup bana Crossfire lobisinde karşılaştığımız o ilk günküne benzer bir bakışla bakmaya başladı. Gözleri beni çılgınca heyecanlandıran o düşünceli sertliğe bürünmüştü.

Muhtemelen asla anlayamayacağım bir nedenle o da bana karşı aynı şeyleri hissediyordu.

"Meleğim." Zarifçe çömeldi, saçları sevecen bir dokunuşla kayıp geçti elmacıkkemiklerinin üstünden. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Parmakları yerde, etrafıma saçılmış olan kâğıtları karıştırmaya başladı. Crossroads Vakfı üstüne yaptığım araştırıma dikkatini dağıtmadan önce elini yakalayıp sıktım.

Bildiklerim kucağıma nasıl aniden düşüverdilerse aynı şekilde bir anda dökülüverdiler ağzımdan. "Clancy'ymiş Gideon. Nathan'ın bileziğini o gangsterin üzerine yerleştiren, Clancy ile FBI'daki kardeşiymiş."

Başını salladı. "Tahmin etmiştim."

"Öyle mi? Nasıl?" Omzuna bir şaplak attım. "Neden hiçbir şey söylemedin? Endişeden ölüyordum."

Gideon tam karşımda yere oturdu ve uzun bacaklarıyla tıpkı benim gibi bağdaş kurdu. "Henüz her şeyin yanıtını bilmiyorum. Angus'la bayağı bir daralttık çemberi. Bu işi yapan her kimse ya Nathan'ı ya da beni izliyordu ve hareketlerimizi takip ediyordu; biz de oradan başladık."

"Ya da her ikinizi de izliyordu."

"Kesinlikle. Kim yapardı böyle bir şeyi? Kimi ilgilendiriyordu bu konu? Sen kimin için önemliydin?"

"Tanrım." Yüzüne merakla baktım. "Dedektif Graves biliyor. FBI. Clancy..."

"Graves?"

"Bu akşam Parker'ın stüdyosunda açtı konuyu. Laf arasında yumurtlayıverdi, sırf ne tepki vereceğimi görmek için."

Gözlerini kıstı. "Ya seninle oyun oynuyor ya da kaygılanmayı bırakmanı istiyor. Bahse girerim ikincisi."

Neredeyse neden diye soracaktım ama sonra kendim de aynı sonuca varmış olduğumu fark ettim. Dedektif kaya gibi sertti ama bir kalbi de vardı. Birbirimizle iletişim içine girdiğimiz birkaç seferde bunun izlerini yakalamıştım. Ve işinde de iyiydi besbelli.

"Ona güvenmek zorundayız o halde, ha?" diye sordum, broşürlerin ve kâğıtların üzerinden emekleyerek geçip Gideon'ın kucağına kıvrılırken.

Beni kendine çekti ve sanki her daim orada olmak için yaratılmışım gibi güzelce sığdırdı bedenimi bedeninin sert yüzeylerinin arasına. Beni kucağına aldığında öyle hissediyordum. Güvende. Kıymetli. Sevilen.

Dudakları alnıma dokundu. "Emin olmak için Clancy'yle konuşacağım ama aptal biri değil o. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştır."

Tişörtünün bir parçasını sımsıkı avuçladım ve tüm gücümle tutundum ona. "Böyle şeyleri benden gizleme Gideon. Beni korumayı bırak artık."

"Bırakamam." Bana daha sıkı sarıldı. "Belki söylemem gerekirdi ama her gün sadece birkaç saatimiz var beraber geçirdiğimiz ve ben de onların mükemmel olmasını istiyorum."

"Gideon. Beni de dahil etmek zorundasın."

Göğsü yanağımın altında genişledi, kalp atışları güçlü ve kesindi. "Ben de buna çalışıyorum Eva."

Bundan fazlasını isteyemezdim ondan.

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Gideon, fincanlara kahve koyuyordu. Adımlarımı hafifleten şeyin kahve kokusu olduğunu söyleyebilirdim ama bunun asıl nedeni, yeni tıraş olmuş ve giyinmiş, yeleğinin önü henüz açık duran kocamı görmekti. Onu böyle biraz dağınık halde görmek hoşuma gidiyordu.

Topuklarımı mermerde tıkırdatarak ona doğru yaklaşırken şöyle bir süzdü beni Gideon; yüzü sakin, bakışları sıcaktı. Beni böyle, güne girişmeye hazır halde görmek de onun hoşuna gidiyor muydu acaba? Sanmıyordum. Erkek gözünün sadece seksi olup olmadığımızla ilgilendiği sonucuna varmıştım.

Parmaklarımı Gideon'ın bileğine sararak elini arkama doladım ve eteğimin altından sokup kalçamın kıvrımını ellettim ona.

Bir gülümseme belirdi dudaklarının köşesinde. "Sana da merhaba Bayan Cross."

Jartiyerimi çekip bırakarak bacağımın arkasında şaklattı. Acıyla sıçradım; o noktadan yayılan sıcaklık soluğumu kesmişti.

"Hmm... Hoşuna gitti bu." Pis pis güldü.

Altdudağım küskünce sarktı. "Acıdı."

Gideon arkasını tezgâha yaslayarak beni açık bacaklarının arasına çekti, her iki eliyle uyluklarımın arkasından hafifçe tutuyordu. Burnunu şakağıma sürdü ve acıyan yerime eliyle masaj yaptı. "Affedersin meleğim."

Sonra da aynı şeyi diğer taraftaki jartiyerimle yaptı.

Şaşkınlıkla yay gibi gerilen vücudum Gideon'ın vücuduna yapıştı. Sertleşmişti. Yine. Hafif bir inilti kaçtı ağzımdan. "Kes şunu."

"Seni tahrik ediyor" diye mırıldandı kulağıma.

"Acıtıyor!" diye yakındım ama bir yandan da kendimi ona sürtüyordum. Sabah beni yumuşacık öpücükleri ve kışkırtıcı elleriyle uyandırmıştı. Ben de ona duşta teşekkür etmiştim ağzımla. Ama yine de yapsa yapardı bir kez daha. Ben de öyle. Fazlasıyla bağımlıydık birbirimize.

"Öpeyim de geçsin ister misin?" Bacaklarımın arasına kayan parmakları beni sıcak ve hazır durumda buldu. Bir homurtu döküldü ağzından. "Tanrım. Bana yaptığına bak Eva. Yapacak o kadar çok işim varken..."

Tanrım, ona dokunmak çok güzeldi. Koklamak daha da güzeldi. Kollarım boynuna dolandı. "İşe gitmemiz lazım."

Beni yukarı çekip parmak uçlarıma kaldırdı ve ereksiyonuna yasladı. "Bu jartiyerlerle daha sonra oynuyoruz o halde."

Onu öptüm. Açık ağzımı onunkine dayayıp yalayıp yuttum, dilim diline değiyordu. Açgözlülükle yalıyordum. Emiyordum.

Gideon elini atkuyruğuma doladı ve beni sabitleyerek öpüşmenin kontrolünü devraldı; ağzımla sevişiyor, beni içiyordu. Bir anda ateş basmıştı beni, tenim terle nemlenmişti.

Dudaklarıma değen dudakları hem yumuşak hem de sıkıydı; beni yakalamış, tam istediği pozisyona getirmişti, dişleri hafifçe altdudağıma sürtüyordu. Yoğun bir sade kahve tadıyla karışan lezzeti başımı döndürüyordu. Kafayı bulmuş bir halde saçlarına yapışıp tutundum ve ona daha çok sokulabilmek için ayak parmaklarımı iyice gerdim. Hep daha çok sokulmak istiyordum. Ama asla yeterince yakın olamıyordum.

"Ohaaa." Cary'nın sesi beni Gideon'ın yaptığı seksi büyünün etkisinden çekip çıkardı. "Burada yemek yendiğini unutmayın."

Kocamdan uzaklaşmaya başladım ama o beni sımsıkı tutarak sadece öpücüğü kesmeme izin verdi. Göz göze geldik. Gözleri, yarı kapalı gözkapaklarının altında son derece uyanıktı; dudakları yumuşamış, nemlenmişti.

"Günaydın Cary" dedi. Dikkati kahve makinesinin yanında bize katılan can dostuma yönelmişti.

"Sizin ikinize aydın olabilir belki." Cary kahve kupalarının olduğu dolabı açıp bir tane aldı. "Yazık ki ben gösterinizden tahrik olamayacak kadar yorgunum. Bu da günün geri kalanı hakkında çok iyimser düşünmemi engelliyor."

Üzerinde *skinny* kot pantolonla lacivert bir tişört vardı ve saçlarını da şu son moda *pompadour* modelinde taramıştı. Bugün onu dışarıda görecek olan bekâr Manhattan'lılara acı-

dım. Gerek fiziksel olarak, gerekse etrafa yaydığı o sahte özgüven havasıyla çok çarpıcı bir adamdı.

"Çekimin mi var bugün?" diye sordum.

"Hayır. Tat'in var ve benim de orada olmamı istiyor. Sabah bulantıları filan oluyor, o yüzden ben de gidiyorum ki kendini kötü hissederse yanında olabileyim."

Uzanıp pazısını okşadım anlayışla. "Harika bir şey bu Cary. Şahanesin."

Dumanı tüten fincanı ağzına doğru götürürken dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Başka ne yapabilirim ki? Onun yerine bulantıları çekemem ve onun da çalışabildiği sürece çalışması lazım."

"Yapabileceğim bir şey olursa haber verirsin, di mi?"

Omuzlarını silkti. "Tabii."

Gideon'ın sırtımı bir aşağı bir yukarı okşayan eli sessiz bir destek ifadesiydi. "Cary, zamanın varsa, Beşinci Cadde'deki yerimizin tadilatını yapacak iç mimarla olan randevuya senin de gelmeni isterim."

"Ya, ben de o konuyu düşünüyordum." Cary kalçasını tezgâha yasladı. "Tat'le her şeyi yoluna koymuş değiliz ama herhalde bir noktada beraber yaşarız diye düşünüyorum. Yan tarafınızda cıyaklayan bir bebek istemezsiniz herhalde. Buna hazır olduğunuzda kendi bebeğinizi yaparsınız, benimkini çekmek yerine."

"Cary..." Önündeki on beş dakikadan ötesini nadiren düşünürdü benim can dostum. Böyle sağlam bir duruşla sorumluluk almaya hazır olması onu daha da çok sevmeme neden oluyordu.

"Çatı katının her iki bölümü de tamamen ses izolasyonlu" dedi Gideon; duyan herkeste güven uyandıran o kesin hâkimiyet tonu vardı sesinde yine. "Bu işi yürütebiliriz Cary. Sadece seni düşündüren şeyleri söyle bana, biz de çözüm bulalım."

Cary kahve kupasının içine baktı, güzel yüzü yorgun ve yıpranmış göründü birden. "Teşekkürler. Tat'le konuşurum

bunu. Zor iş, biliyor musunuz? O bir adım sonrasını düşünmek istemiyor, bense bundan başka bir şey düşünemez oldum. Tamamen bize bağımlı bir insan gelecek dünyaya, ve bizim buna hazır olmamız gerek. Bir şekilde."

Geriye doğru bir adım attım, Gideon da gitmeme izin verdi. Cary'yi böyle zorlanırken seyretmek kolay değildi. Güçlüklerin altından çok iyi kalkabilen biri değildi ve ben yine o bildik, kendine zarar verme üstüne kurulu başa çıkma mekanizmalarına geri dönmesinden korkuyordum. Her ikimizin de günbegün yüz yüze geldiği bir tehditti bu. Benim çevremde ayağımı sağlam basmamı sağlayan bir grup insan vardı. Cary'ninse benden başka kimsesi yoktu.

"Aileler bunun için vardır Cary." Gülümsedim ona. "Birbirimizi çıldırtmak ve terapiye muhtaç hale getirmek için."

Alaycı bir ses çıkarıp yüzünü kahve kupasının arkasına gizledi. Hazırcevaplık etmeyişi beni daha da endişelendirdi. Ağır bir sessizlik çöktü.

Gideon da ben de kahvelerimizi alıp kendimizi kafeine vererek Cary'ye biraz zaman tanıdık. Cary'yi dışlayan bir birlik oluşturmuş gibi olmamak için konuşmadık, hatta birbirimize bakmadık bile, ama ben nasıl da uyum içinde olduğumuzu hissedebiliyordum. Bunun benim için anlamı büyüktü. Gerçek bir partner diyebileceğim biri, hoşça zaman geçirmenin ötesinde de yanımda olan bir sevgilim hiç olmamıştı daha önce.

Birçok açıdan bir mucizeydi Gideon.

O an fark ettim ki, Gideon'la beraber çalışmak konusunda birtakım düzenlemeler yapmam, biraz daha taviz vermem gerekliydi. Cross Takımı'nın yalnızca ona ait bir şey olduğunu düşünmeyi bırakmalıydım. Ancak ben de sahiplenirsem Gideon'la paylaşabilirdim.

"Gelecek hafta vaktim olacak" dedi sonunda Cary, önce bana, sonra Gideon'a bakarak.

Gideon başıyla onayladı. "Çarşamba için plan yapalım o

halde. Hafta sonunun ardından toparlanmak için biraz fırsat ver bize."

Cary'nin dudakları kıpırdandı. "Demek o türden bir parti ha?"

Ben de gülümsedim. "Başka türü de mi var?"

"Nasılsın?" diye sordum Megumi'ye, perşembe günü öğle yemeğine oturduğumuzda.

Pazartesiye göre daha iyi görünüyordu ama yaz sıcağı için hâlâ fazla giyinikti. O nedenle, dışarıdaki bunaltıcı havaya göğüs germek yerine ofise salata ısmarlayıp mola odasına yerleşmiştik.

Yorgun bir gülümseme belirdi yüzünde zar zor. "Daha iyiyim."

"Lacey olanları biliyor mu?" Megumi'nin ev arkadaşıyla ne kadar yakın olduğunu bilmiyordum ama Michael'la ilk çıkanın Lacey olduğunu unutmamıştım.

"Tümünü değil." Megumi salatasını plastik çatalıyla dürtükledi. "Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Her zaman kabahati kendimizde bulmaya hazırız, oysa insan hayır dedi mi hayır demektir. Bu senin hatan değil."

"Biliyorum ama yine de..."

Ne hissettiğini gayet iyi biliyordum. "Birileriyle konuşmayı düşündün mü hiç?"

Saçını kulağının arkasına atıp bana baktı. "Bir psikolojik danışmanla filan mı?"

"Evet."

"Düşündüm denemez. Öyle birini bulmak için nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Şirketin bize sağladığı imkânlar arasında ruh sağlığıyla ilgili hizmetler de var. Sigorta kartının arkasındaki numarayı ara. Gidebileceğin uzmanların bir listesini vereceklerdir sana."

"Ve ben de... aralarından rasgele birini mi seçeceğim?"

"Ben yardım ederim sana." Ve şayet kendime bir çekidüzen verebilirsem, onun ve benim gibi daha birçok kadına yardım etmenin de bir yolunu bulacaktım. Deneyimlerimizin pozitif bir sonucu da olmalıydı. Hem motivasyonum vardı hem de imkânım. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Gözleri nemlendi. "Sen iyi bir arkadaşsın Eva. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Uzanıp ona sarıldım.

"Son zamanlarda mesaj atmıyor" dedi ben geri çekilince. "Atacak diye sürekli korksam da ondan mesaj gelmeden geçen her saatle kendimi daha iyi hissediyorum."

Arkama yaslanarak Clancy'ye bir teşekkür yolladım içimden. "Güzel."

Saat beşte işten çıkarak asansörle Cross Holding'in katına çıktım; Dr. Petersen'la olan randevumuzdan önce Gideon'la biraz vakit geçirebileceğimi umuyordum.

Bütün gün Gideon'ı ve birlikte –*biz* olarak– yaşamayı arzu ettiğim geleceği düşünmüştüm. Gideon benim kişiliğime ve kişisel sınırlarıma saygı göstersin istiyordum ama aynı zamanda kendi sınırlarını da biraz açsın istiyordum. Bu sabah Cary'yleyken olduğu gibi, yan yana durduğumuz ve bir durum karşısında tek bir birim gibi pozisyon aldığımız anlar daha çok olsun istiyordum. Kendim de aynı çabayı sarf etmeye hazır olmadan bunun gerçekleşmesi için ısrarcı olamazdım.

Cross Holding'in kızıl saçlı resepsiyon görevlisi beni içeri aldı. Gözlerine yansımayan katı bir gülümsemeyle selamladı beni. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gerek yok, sağ olun" diye yanıt vererek hızlıca geçtim yanından. Gideon'ın bütün çalışanları Scott kadar yumuşak

mizaçlı olsalar iyiydi, ama bu resepsiyon görevlisinin benimle bir zoru vardı ve ben de bunu kabullenmiştim.

Gideon'ın ofisine doğru yürüdüm ve Scott'ın masasını boş buldum. Kocam, camın diğer yanında, işinin başındaydı, rahat ve otoriter bir havayla bir toplantıyı yönetiyordu. Masasının önünde oturmuş, sırtını masaya yaslayarak bir bacağını diğerinin üstüne koymuştu. Gideon'ın ceketi üzerindeydi, karşısındaysa takım elbise giymiş iki adam ile ayağında Louboutin'leriyle bir kadın oturuyordu. Kenarda bir yerde oturan Scott'sa tabletine notlar alıyordu.

Scott'ın masasının önündeki koltuklardan birine yerleştim ve tıpkı içeride onunla beraber olanlar gibi kendimden geçmiş bir halde kocamı seyretmeye başladım ben de. Sadece yirmi sekiz yaşında olan bir adamın nasıl bu kadar kendinden emin olabildiğine hâlâ hayret ediyordum. Toplantı halinde olduğu adamlar onun iki katı yaşında gibi duruyorlardı ama vücut dilleri ve ona odaklanmış dikkatlerinden kocama ve söylediklerine saygı duydukları belli oluyordu.

Evet, paranın sözü geçerdi –hem de nasıl– ve Gideon'ın da tonla parası vardı. Ama Gideon komuta ve kontrol hissini incelikli ve ustaca eylemleriyle iletiyordu karşısındakine. Nathan'ın babası yani annemin ilk kocası gibi gücünü kaba bir alet gibi kullanan bir adamla yaşamış biri olarak, bu farkı görebiliyordum.

Gideon, yumruklarını göğsüne vurmadan, bulunduğu odaya hâkim olmayı biliyordu. Ortamın bir şey değiştirdiğini de sanmıyordum; herhangi birinin ofisinde de olsa böyle heybetli ve etkileyici duracaktı, eminim.

Başını çevirdi ve benimle göz göze geldi. O parlak mavi gözlerinde şaşkınlıktan eser yoktu. Orada olduğumu biliyordu, ben nasıl sık sık bakmadan hissediyorsam onun yaklaştığını, o da öyle hissetmişti orada olduğumu. Açıklayamadığım türden bir bağ vardı aramızda bir şekilde. Bazen o yanımda

değilken ve ben yanımda olmasını isterken, aslında yakınımdaymış gibi hissedebiliyordum.

Gülümsedim ve sonra telefonumu bulmak için çantamı karıştırmaya başladım. Gideon'ın öyle boş boş oturup beklediğimi düşünmesini istemiyordum; gerçi öyle de yapsam kendini baskı altında hissetmezdi.

Annemden, eklerinde gelinlik, çiçek ve düğün mekânı fotoğrafları olan düzinelerce e-mail gelmişti; onları görünce, anneme tören masraflarını babamın karşılayacağını söylememem gerektiğini hatırladım. O konuşmayı erteleyip durmuştum bütün hafta, çünkü kendimi annemin göstereceği tepkiye hazır hissetmiyordum. Bir de Brett'ten yeni bir mesaj vardı, konuşmamız gerektiğini söylüyordu... acilen.

Ayağa kalkarak o konuşmayı yapabileceğim sessiz bir köşe neresi olabilir diye bakındım. Tam o sırada Christopher Vidal'ın köşeyi döndüğünü gördüm.

Gideon'ın üvey babası, üzerinde görmeye alıştığım türden, bej, spor bir pantolon ve mokasen ayakkabılar giymişti yine, üzerindeki açık mavi gömleğinse yakası açıktı ve kolları sıvanmıştı. Aynı adı taşıyan oğlu Christopher'a da geçmiş olan bakır rengi dalgalı saçları ensede ve kulaklarının çevresinde düzgünce kesilmişti ve sarı metal çerçeveli klasik gözlüklerinin ardındaki gri–yeşil gözlerinde hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Eva." Chris yanıma yaklaşırken yavaşladı. "Nasılsın?"

"İyi. Siz?"

Başını sallayarak omzumun üstünden Gideon'ın ofisine baktı. "Bir şikâyetim yok. Bir dakikan var mı? Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Tabii." O sırada arkamda kapı açıldı ve dönüp bakınca, dışarı çıkan Scott'ı gördüm.

"Bay Vidal" dedi bize doğru gelirken. "Bayan Tramell. Bay Cross'ın bir on beş dakikalık daha işi var. Beklerken içmeniz için bir şeyler söyleyeyim mi size?"

Chris başını iki yana salladı. "Ben istemem, teşekkür ederim. Ama kullanabileceğimiz sessiz bir odanız varsa çok sevinirim."

"Elbette." Scott bana baktı.

"Ben de iyiyim böyle, teşekkürler" diye yanıtladım.

Tabletini masasının üstüne bırakarak bizi müthiş bir şehir manzarası olan bir toplantı odasına götürdü Scott. Cilalı ahşaptan yapılmış uzun masa, gömme ışıklandırmanın altında parlıyordu, duvarlardan birinin önünde masayla takım bir dolap, diğerindeyse büyük bir monitör vardı.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa" diye başladı Scott, "telefonda bire basın, halledelim. Şu dolapta kahve var ve de su."

Chris başını salladı. "Teşekkür ederim Scott. Eksik olma."

Scott çıktı. Chris bana oturmamı işaret ettikten sonra sağımdaki sandalyeyi alarak bana doğru çevirdi.

"Öncelikle nişanınız için tebrik edeyim seni." Gülümsedi. "Ireland senden büyük övgüyle söz ediyor ve onun Gideon'la yakınlaşması konusunda senin çok payın olduğunu biliyorum. Sana bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Çok bir şey yapmadım aslında ama böyle düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Masanın üzerinde duran sol elime uzandı. Başparmağıyla nazikçe nişan yüzüğüme dokundu ve dudakları kederle büküldü.

Yüzüğü Elizabeth için seçen kişinin Geoffrey Cross olduğu gerçeğini mi düşünüyordu acaba?

"Güzel bir yüzük" dedi sonunda. "Sana verdiğine göre Gideon için anlamı büyük olmalı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Annesiyle babasının arasındaki aşkın sembolü olduğu için kocam için büyük anlam ifade ediyordu yüzük.

Chris elimi bıraktı. "Elizabeth çok üzülüyor bu işe. Eminim her anne ilk çocuğu evlenmeye karar verdiğinde bir sürü

karmaşık duygu yaşar, hele de o ilk çocuk erkekse. Annem, bir oğulun sadece evlenene kadar oğul olduğunu söylerdi – sonrasında birisinin kocası olurmuş artık– ama kızlar hayatın boyunca kızın kalırmış."

Arabulucu olmaya çalışan bu açıklama sinirime dokunmuştu. Kibar davranmaya çalışıyordu ama ben artık bütün bu mazeretlerden bıkmıştım, hele de Elizabeth Vidal'le ilgili olanlardan. Bu yok saymaların ve rol kesmelerin bir sonu gelmeliydi, yoksa Gideon incinmeye devam edecekti.

Bu acının bitmesi lazımdı. Onun uykudan ağlayarak uyandığı her sefer, ben biraz daha fazla yıkılıyordum. Bunların ona verdiği zararıysa sadece hayal edebilirdim.

Yine de şimdilik bir şey demesem mi diye düşündüm. Ben istediğim kadar tartışıp ısrar edebilirdim ama yanıtları asıl talep etmesi ve duyması gereken kişi Gideon'dı.

Bırak bir kenara. Zamanı geldiğinde olur nasılsa.

Ama onun yerine öne eğilirken buldum kendimi, Gideon'ın bunca zamandır sürdürdüğü sessizliğe devam edemeyecektim.

"Dürüst olalım" dedim alçak sesle. "Gideon, Corinne'le nişanlandığında böyle bir tepkisi olmamıştı karınızın." Bunu kesin olarak bilmiyordum ama Elizabeth'i hastanede, Corinne'in anne babasının yanında görmüştüm; muhtemelen doğruydu.

Chris'in ezik gülümsemesi haklı olduğumu gösteriyordu. "Sanırım o farklıydı, çünkü Gideon bir süredir beraberdi Corinne'le ve biz onu tanıyorduk. Senle Gideon pek uzun süredir birlikte değilsiniz, bu yüzden hâlâ biraz alışmaya ihtiyaç var. Bunu kişisel bir şey gibi algılamamalısın Eva."

Gülümseme de rahatsız etmişti ama asıl bu sözler hiç tahammül edilir gibi değildi benim için. Zapt etmeye çalıştığım öfke kabardı, kabardı ve önündeki barajı aşıverdi.

Chris de suçsuz sayılmazdı. Babasının yasını tutan, sorunlu bir oğlan çocuğunu evine almak zor olmuş olmalıydı – hele

kendisi de bir yandan küçük Christopher ve Ireland'la kendi ailesini oluştururken. Ama Elizabeth'le evlenirken üvey baba rolünü de kabul etmişti. Taciz görmüş, yaralı bir çocuk için adalet aramak konusunda ona da sorumluluk düşüyordu. *Yabancı birinin bile* bu suçu yetkili mercilere ihbar etme yükümlülüğü vardı yahu!

Öne doğru eğildim ki ne kadar öfkeli olduğumu görebilsin. "Çok kişisel bir şey Bay Vidal. Elizabeth kendini tehdit altında hissediyor çünkü ben bu palavralara müsamaha göstermeyeceğim artık. Her ikinizin de Gideon'a bir özür borcunuz var ve Elizabeth'in tacizi kabul etmesi gerekiyor. Ona işleri düzeltmesi hususunda baskı yapmaya devam edeceğim. Bundan emin olabilirsiniz."

Vücudu gözle görülür şekilde kasıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Tiksintiyle karışık alaycı bir ses çıkardım. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

Ben yanıt vermeyince bu kez, "Elizabeth asla taciz etmez çocuklarını" dedi gergince. "Kendini çocuklarına adamış, harika bir annedir o."

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra yüzüne uzun uzun baktım. O da Elizabeth gibi hayal âleminde mi yaşıyordu? Nasıl oluyordu da her ikisi de hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu?

"Söylediklerine bir açıklama getirsen iyi edersin Eva. Hemen."

Afallamış bir şekilde çöktüm sandalyeme. Eğer rol yapıyorsa bir Oscar filan hak ediyordu kesinlikle.

Yerinden kalkmadan ileri atıldı, öfkeli ve saldırgandı. "Konuşmaya başla. *Şimdi.*"

Sesim alçak çıktı. Çok zayıf. "Tecavüze uğramış. Terapisti tarafından."

Chris donup kaldı. Uzun bir an boyunca nefes bile almadı.

"Elizabeth'e söylemiş ama o inanmamış. Elizabeth, Gideon'ın

doğruyu söylediğini biliyor ama artık kendine nasıl bir boktan neden bulmuşsa, bir şekilde inkâr etmiş."

Başını şiddetle iki yana sallayarak sırtını dikleştirdi. "Hayır."

Bu tek kelimelik tersleme üzerine ayağa fırladım. "Siz de mi inkâr edeceksiniz? Kim yalan söyler böyle bir konuda? Olanları kabullenmenin onun için ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikriniz var mı? Peki ya, güvendiği bir adamın ona öyle şeyler yapması karşısında kafasının ne kadar karışmış olduğu hakkında?"

Chris'in irileşmiş gözbebeklerine ve rengi uçmuş dudaklarına baktım ama onun için üzülmeyi reddettim. "Elizabeth görünürde gerekenleri yapmış. O kadar. İş ciddiye binince kendi çocuğunun değil, başkalarının yanında olmayı tercih etmiş."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin."

Çantamı sapından yakalayıp omzuma attım. Chris'e doğru eğilerek onun göz seviyesine indim. "Gideon tecavüze uğramış. Bugün yarın, sen ve karın da tıpkı benim şu anda sana baktığım gibi Gideon'ın gözlerinin içine bakıp bunu kabul edeceksiniz. Ve ondan bu gerçekle tek başına yaşamak zorunda kaldığı bütün o yıllar için özür dileyeceksiniz."

"*Eva.*"

Gideon'ın havayı yaran sesiyle sıçradım. Hızla doğrularak ona dönerken tökezledim.

Açık kapıda durmuştu Gideon ve eli kapının kolunu öyle bir güçle kavramıştı ki kolun kırılmamış olması şaşırtıcıydı. Yüzü sert, vücudu katıydı, bakışlarındaysa beni yakıp kavuran değişik bir ateş vardı.

Gazap. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Chris ağır ağır ayağa kalktı. "Gideon. Neler oluyor? Neler söylüyor Eva?"

Gideon'ın kolu aniden uzanıp beni yakaladı. Ve öyle bir kuvvetle çekip koridora çıkardı ki korkuyla ciyakladım. Beni

bıraktıktan sonra bile hissedebiliyordum parmaklarının izini.

Elini belime koyarak beni ileri itmeye başladı, adımları o kadar uzundu ki ayak uydurmak için koşturmak zorunda kalıyordum.

"Gideon bekle" dedim soluk soluğa, kalbim çarpıyordu. "Biz..."

"Tek kelime bile duymak istemiyorum" dedi öfkeyle, beni cam güvenlik kapılarından sert hareketlerle geçirip asansörlerin önündeki alana çıkartırken.

Chris'in Gideon'a seslendiğini duydum. Asansörün kapıları kapanırken bize doğru koşturduğunu gördüm.

9

Eva'yı Crossfire'dan çıkardığım sırada yüzüme şöyle bir bakan Angus'ın gülümsemesi kayboluverdi. Bentley'nin arka kapısını açıp kenara çekildi ve karımı arka koltuğa bindirişimi seyretti.

Arkaya geçen Eva'nın başının üzerinden göz göze geldik Angus'la. Soluk mavi gözlerindeki mesajı okudum. *Ona nazik davran.*

O sırada kendimi o kadar bile dizginlemenin benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyordu. Şakağımdaki damarın attığını hissedebiliyordum, aletimi zonklatan nabız ritminin yankısı gibiydi.

Neredeyse asansörü yarı yolda durdurup Eva'yı duvara dayayarak hayvan gibi düzecektim. Bana engel olan tek şey güvenlik kameraları ile güvenlik görevlilerinin dikkatle izleyen gözleriydi.

Eva'yı bağlamak istiyordum. Bir yandan becerirken bir yandan da dişlerimi omzuna geçirmek istiyordum. Onun üzerinde hâkimiyet kurmak istiyordum. Bana zarar verdiğini düşündüğü herkese tıslayıp pençe atan bir dişi kaplandı Eva ve benim onu zapt etmem gerekiyordu. Bana boyun eğmeliydi.

Diğer taraftan binmek için arabanın arkasından dolanırken bir küfür savurdum. Eva bir serseri mayındı. Onu kontrol edemiyordum.

Arka koltuğa oturup kapıyı kapattım ve camdan dışarı bakmaya başladım çünkü Eva'ya baktığım takdirde yapacaklarımdan korkuyordum. Soluduğum havaydı o benim ve o anda soluk alamıyordum.

Elini bacağımın üstüne koydu. "Gideon..."

Yüzüğümü taşıyan o ince eli yakaladığım gibi bacaklarımın arasına soktum ve sızlayan aletimi avucuna dayadım. "Bir daha açarsan bunu vereceğim ağzına."

Dehşetle baktı bana.

Angus direksiyona geçerek arabayı çalıştırdı. Eva'nın bakışlarını yüzümün yan tarafında hissediyordum. Elini geri çekince, dokunuşunu yitirdiğim için inleyecektim az daha. Sonra hareketlenerek yanıma yaklaştı. Diğer elini bacaklarımın arasına sokarak aletimi kavradı. Dudakları çeneme bir öpücük kondurdu.

Kolum arkasına dolandı. Derin bir soluk alarak kokusunu içime çektim.

Bentley yola çıkarak şehir trafiğine karıştı.

Ancak Dr. Petersen'ın muayenehanesinin olduğu binanın önüne yanaşınca hatırladım randevumuzu. Eve varıp da Eva'yı istediğim gibi –hızla... sertçe... vahşice–becerebileceğim anı iple çekiyordum halbuki.

Angus arabadan inince Eva da doğrulmaya başladı. Onu saran kolumu biraz daha sıkılaştırdım. "Bugün gitmeyelim" dedim gergince.

"Peki" diye fısıldadı çenemi bir daha öperek.

Angus kapıyı açtı. Eva benden uzaklaşıp arabadan indi. Döner kapılardan geçip beni arkasından bakar halde bıraktı.

"Tanrım."

Angus başını içeriye doğru eğerek bana baktı. "Çift terapisi ikinizin birden gitmesi anlamına geliyor."

Öfkeyle baktım ona. "Fazla eğleniyorsun sen bu işten."

Gözlerindeki gülümseme dudaklarına yayılıverdi. "Eva seni seviyor evlat, istesen de istemesen de."

"Tabii ki istiyorum" diye homurdandım ve omzumun üstünden trafiği kontrol ettikten sonra kapıyı açıp indim. Arkadan dolandım. "Bu onun serseri mayın olmadığı anlamına gelmiyor."

Angus kapıyı kapattı. Nadir esen bir yaz rüzgârı, şoför şapkasının altından taşan grileşmiş kırmızı saçlarını uçuşturdu. "Bazen önderlik edeceksin, bazen arkasından gideceksin. Arkadan gitme kısmından bir süre daha şikâyet edersin sen herhalde."

Bezgin bir ifadeyle homurdandım. "Chris'le konuşmuş."

Başını evet anlamında sallasa da kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Chris'in içeri girdiğini görmüştüm."

"Neden olduğu gibi bırakmıyor bu işleri?" Kaldırıma çıktım, yeleğimi çekiştirirken keşke düşüncelerimi de düzeltmek bu kadar kolay olsaydı diye geçirdim içimden. "Geçmişi değiştiremez ki."

"Onun düşündüğü şey geçmiş değil zaten." Elini kısacık bir an için omzuma koydu Angus. "Gelecek."

Eva'yı Dr. Petersen'ın odasında bir aşağı bir yukarı yürürken buldum; konuşurken ellerini sağa sola sallıyordu. Doktor, her zamanki koltuğunda oturmuş, dikkatini not aldığı tablete vermişti.

"Bütün bu olanlar beni deli ediyor" diye köpürüyordu Eva. Derken beni kapıda gördü ve durup kaldı.

"Gideon." Güzel yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı.

Onun yüzüne bu mutlu ifadeyi kondurmak uğruna yapmayacağım şey yoktu. Sadece beni gördüğü için bu şekilde gülümsemesi bile...

"Eva. Doktor Bey." Kanepeye oturdum. Ne kadarını anlatmıştı acaba Eva ona?

Dr. Petersen gözleriyle izledi beni. "Merhaba Gideon. Her şeye karşın bize katılabildiğine sevindim."

Elimle yanımdaki mindere hafifçe vurdum ve Eva'nın gelip oturmasını bekledim.

"Cary'yle birlikte Beşinci Cadde'deki çatı katına taşınma planları yapıyoruz" dedim sakince, Eva yanıma yerleşince; konuşmayı kendimi daha rahat hissettiğim bir konuya kaydırmaktı amacım. "Bunun hepimiz için sarsıntılı bir geçiş dönemi olacağını düşünüyorum."

Eva'nın ağzı açık kalmıştı.

Dr. Petersen tablet kalemini bıraktı. "Eva bana üvey babanın ziyaretinden bahsediyordu az önce. Başka konuya geçmeden önce o konunun üzerinde biraz daha durmak isterim."

Parmaklarımı Eva'nın parmaklarına doladım. "O konu tartışmaya açık değil."

Eva bana bakıyordu. Ben de kafamı çevirip ona baktım ve birden soluğum kesilir gibi oldu acıyla.

Yüzündeki yeni ifade tamamen başka bir nedenle yakmıştı içimi.

Seans daha yeni başlamıştı ama daha şimdiden sabırsızlanıyordum bitmesi için.

Angus'a bizi eve götürmesini söyledim – çatı katına.

Vale ona kapıyı açınca gösterdiği şaşkınlıktan Eva'nın kendi düşüncelerinde kaybolduğu anlaşılıyordu. Binanın altındaki yeraltı garajındaydık.

Dönüp bana baktı.

"Açıklayacağım" dedim ve dirseğinden tutarak asansöre yönelttim onu.

Sessizlik içinde çıktık yukarı. Asansörün kapısı kendi özel girişimize açıldığında elimin altında gerildiğini hissettim Eva'nın. Bu girişte en son bulunuşumuz, Eva'nın Nathan'ın ölümü konusunda benimle yüzleştiği geceydi.

O zaman da korkmuştum. Eva'nın affedemeyeceği bir şey yapmış olmaktan korkuyordum.

Birçok şiddetli tartışma anı yaşamıştık burada. Çatı katı, Yukarı Batı Yakası'ndaki gizli daire kadar neşe ve aşk anımıza tanıklık etmemişti. Ama bunu değiştirecektik. Bir gün geriye bakacaktık ve bu mekân bize yolculuğumuzun acı, tatlı bütün adımlarını anımsatacaktı. Başka türlüsünü hayal etmeyi reddediyordum.

Kapıyı açıp Eva'ya yol verdim. Çantasını bir koltuğa bırakıp ayakkabılarını çıkardı. Ben de ceketimi çıkarıp mutfaktaki bar sandalyelerinden birinin arkasına astım ve şarap rafından bir şişe şiraz çektim.

"Seni düş kırıklığına uğrattım" dedim, şarabı açarken.

Eva mutfağın kemerli girişine gelip eskitme taşla kaplanmış duvara yaslandı. "Hayır, sen uğratmadın."

Bir karaf ile iki de kadeh alırken vereceğim yanıtı düşündüm. Karımla pazarlık yapmak zordu. Diğer tüm anlaşmalara, işime gelirse alırım, gelmezse almam kararlılığıyla yaklaşırdım ben. Masada bırakıp kalkmayacağım müzakere yoktu hiçbir konuda.

Eva'nın üstündeki hükmümü tehlikeye atanlar hariç.

Ben ada tezgâhta şarabı şişeden karafa aktarırken Eva da yanıma geldi.

Elini omzuma koydu. "Pek de uzun zamandır beraber değiliz Gideon ve sen daha şimdiden bu kadar mesafe kat ettin. Daha ileri gitmeye zorlamayacağım seni şimdilik. Bu işler zaman ister."

Şarabı karafta dinlenmeye bırakarak Eva'ya döndüm ve onu kendime çektim. Şu son birkaç saat boyunca onun benden çok uzakta olduğunu hissetmiştim ve bu mesafe beni öldürüyordu.

"Öp beni" diye mırıldandım.

Başını geriye atarak ağzını bana doğru kaldırdı. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ama başka da bir şey yapmadım;

teması kuranın o olmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Dilinin kapalı dudaklarımı okşayışıyla inledim. Parmaklarının ensemdeki saçlara dolanması sakinleştirdi beni. Dudaklarımın üzerinde dolaşan dudaklarının yumuşaklığında bir özür, teslimiyet ifade eden sessiz inlemesindeyse aşk vardı.

Onu yakalayarak yerden kaldırdım; beni hâlâ istediği için o kadar rahatlamıştım ki başım dönüyordu. "Eva... üzgünüm."

"Şşş, tamam bebeğim." Geriye çekilip yüzüme dokundu, iki elinin arasına aldı. "Benden özür dilemen gerekmiyor."

Genzimin arkası yanıyordu. Eva'yı tezgâhın üstüne oturtup açılmış bacaklarının arasına girdim. Eteği yukarı sıyrıldı ve jartiyerlerinin uçları göründü. Onu arzuluyordum. Her şekilde.

Alnım alnına değiyordu. "Chris hakkında konuşmak istemediğim için kızgınsın."

"Konuyu bu kadar kesin bir şekilde kapatmanı beklemiyordum sadece, hepsi bu." Parmaklarıyla yüzümdeki saçları kenara çekip kaşımı öptü. "Crossfire'dan çıktığımız sırada ne kadar öfkeli olduğunu düşünerek bu olasılığı aklıma getirmeliydim."

"Sana değildi öfkem."

"Chris'e miydi?"

"Duruma." Sertçe ofladım. "İnsanların değişmesini bekliyorsun sen ama bu olmuyor. Bu arada, zaten derdimizin başımızdan aşkın olduğu bir zamanda kalkıp ortalığı karıştırıyorsun. Ben sadece seninle huzur bulmak istiyorum Eva. Yalnız ve mutlu ve bütün bu zırvalardan uzak olduğumuz günler istiyorum."

"Ve bir başka yatakta uyuduğun geceler mi? Bir başka odada?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Bütün mesele bu mu?"

"Hepsi değil ama kısmen bu, evet. Gideon, seninle olmak istiyorum. Uyanıkken ve uyurken."

"Anlıyorum ama..."

"O aradığın huzur var ya? Gün boyu ona sahipmiş gibi davranıyorsun, geceleriyse onsuzluğun acısını çekiyorsun. Seni içten içe parçalıyor bu; bunu yaşadığını seyretmek de beni lime lime ediyor. Sonsuza dek bu şekilde yaşamanı istemiyorum. Sonsuza dek böyle *yaşamamızı* istemiyorum."

Eva'ya baktım, hiçbir şey saklamama izin vermeyen o müthiş, çelik rengi gözlerin karşısında çırılçıplaktı ruhum. O kadar büyük bir sevgiyle bakıyordu ki bana. Sevgi ve kaygıyla, düş kırıklığı ve umutla. Arkasında, ada tezgâhın üstünde sallanan aplikten sarı saçlarına vuran ışık bana onun ne kadar kıymetli olduğunu hatırlatıyordu. Hiç beklemediğim bir armağandı o.

"Eva... Dr. Petersen'la kâbuslar hakkında konuşuyorum."

"Ama onlara neden olan şeyi konuşmuyorsun."

"Sen sorunun Hugh olduğunu varsayıyorsun" dedim düz bir şekilde, nefret ve küçük düşmenin ateşi içimi yakıyordu. "Bizse onun yerine babamdan bahsediyoruz."

Geri çekildi. "Şampiyon... Rüyalarında tam olarak ne gördüğünü bilmiyorum ama iki farklı şekilde uyandığını gördüm: birilerini dövmeye hazır olarak ya da kalbin kırılmış gibi ağlayarak. Yumruklarını savurarak uyandığın zamanlarda söylediğin şeylere bakılırsa Hugh'la mücadele ettiğinden neredeyse eminim."

Hızla derin bir nefes alım. Eski terapistimin –ve tacizcimin– mezarından uzanıp, benim üzerimden Eva'ya dokunabiliyor olması deli ediyordu beni.

"Dinle." Bacaklarını bana doladı. "Seni zorlamayacağımı söyledim, zorlamayacağım da. Eğer ilişkimizin ikinci yılında filan olsaydık tantana çıkarırdım belki. Ama daha sadece birkaç ay oldu Gideon. Birini görüyor ve baban hakkında konuşuyor olman bile yeterli şu an için."

"Öyle mi?"

"Evet. Ama asla tartışamayacağımız şeyler de var seni huzursuz eden. Dr. Petersen zaten eksik bilgiyle çalışıyor bu nedenle. Ondan ne kadar çok şey saklarsan o kadar az yardım edebilir sana."

Nathan. Adını söylemesi gerekmiyordu.

"Gayret ediyorum Eva."

"Biliyorum." Elleri omuzlarımda gezindi, sonra da yeleğimin düğmelerine uzandı. "Sadece bu konuda konuşmaktan sonsuza dek kaçınmayacağını söyle bana. Bunu hedeflediğini söyle."

Kalp atışlarım hızlandı. Bileklerine uzanıp sıkıca tuttum ve onu olduğu yere sabitledim. Eva'nın ihtiyaçları ile o sırada onlardan feci şekilde farklı görünen kendi ihtiyaçlarım arasında sıkışıp kalmış hissediyordum kendimi.

Onu tutan ellerimin baskısı karşısında dudakları aralandı, göğüsleri hızlanan nefes alıp verişlerle inip kalkmaya başladı. Hareketini kısıtlayan bir dokunuş, ateşli bir bakış, sesimin tonu... Eva, sanki eğitilmiş gibi yanıt veriyordu benim dile getirilmemiş taleplerime.

"Elimden geleni yapıyorum" dedim ona.

"Bu bir yanıt değil."

"Şu anda elimde yalnızca bu var Eva."

Yutkundu, vücudu uyanırken düşünceleri dağılıyordu. "Benimle oyun oynuyorsun" dedi alçak sesle. "Beni manipüle ediyorsun."

"Hayır. Sana doğruyu söylüyorum ama senin duymak istediğin şey bu değil. Beni zorlamayacağını söylemiştin. Samimi miydin?"

Altdudağını diliyle ıslatarak başını kaldırıp bana baktı. Sonra başını salladı. "Evet."

"Güzel. Hadi biraz şarap içip akşam yemeğimizi yiyelim. Sonrasında gerçekten oyun oynamak istersen haber ver bana."

"Oyun mu? Nasıl yani?"

"Senin için satın aldığım ipek sicimler var."

Gözleri irileşti. "İpek sicim mi?"

"Kırmızı elbette." Bir adım geri çekilerek Eva'ya biraz düşünebileceği bir alan bıraktım ve karafı alıp bir kadeh şarap koydum ona. "Hazır olduğunda seni bağlamak istiyorum. Bu gece olmazsa başka bir zaman. Ben de seni zorlamayacağım."

İkimiz de birbirimizi rahat olmadığımız yönlere itiyorduk. Eva, aradığımız yanıtın kısmen eğitimli bir gözlemcide bulunacağına inanmayı seçmişti. Bense birçok yanıtı tek başımıza bulabileceğimize inanıyordum, sadece ikimiz, birbirimize olabilecek en yakın şekilde bağlanarak.

Cinsel iyileşme. Eva ile benim paylaştığımız geçmişe sahip olan iki insan için daha mükemmel ne olabilirdi?

Eva ona uzattığım şarabı aldı. "Ne zaman aldın onları?"

"Bir hafta önce. Belki iki. Yakın zamanda kullanacağımızı hiç düşünmemiştim ama sen bugün kullanma isteği uyandırdın bende." Şirazdan bir yudum aldım ve dilimde dolaşmasına izin verdim. "Gerçi seni sadece sertçe becermek de gayet mutlu eder beni."

Kadehini ağzına götürürken şarap biraz çalkalandı kadehin içinde. Hızla içerek dibinde yalnızca birkaç damla bıraktı. "Çünkü Chris'le konuştuğum için kızgınsın bana."

"Kızgın olmadığımı söyledim ya."

"Çıkarken öfkeden gözün dönmüştü."

"Şehvetten dönmüştü gözüm." Acı acı gülümsedim. "Nedenini açıklayamam çünkü kendim de anlamıyorum."

"Dene."

Uzanıp başparmağımla dudaklarını okşadım. "Seni öyle öfkeli, tutkulu, savaşmaya hazır halde gördüğüm zaman bütün o şiddeti altıma alıp hükmetmek istiyorum. Sen bağırıp çırpınırken seni zapt etmek istiyorum; ben içine sertçe vururken yarığın aletimi sağsın istiyorum. Benim ol istiyorum. Tümüyle benim."

"Gideon." Kadehini bırakarak bana sarıldı ve dudaklarıma asla dinmeyeceğini umduğum vahşice bir açlıkla yapıştı.

"Nasıl oldu da, Hugh ile aranızda geçenlerden hiç söz etmedin Chris'e?"

Bu tatsız soru hiç beklemediğim bir anda çıkıp gelmişti. Çiğnemeyi bıraktım, ağzımdaki pizza parçasının tadı kötüleşmişti sanki birden. Elimdeki dilimin kalanını tabağıma bırakarak bir peçete alıp ağzımı sildim. "Neden bunu tartışıyoruz yine?"

Yerde, salondaki kanepeyle orta masasının arasında, yanımda oturduğu yerden bana baktı, kaşlarını çatarak. "Bu konuyu konuşmadık ki."

"Konuşmadık mı? Her neyse, fark etmez zaten. Annem söylemişti Chris'e."

Daha da çattı kaşlarını. Televizyonun kumandasına uzanarak ekrandaki New York polis dedektiflerinin seslerini kıstı. "Hiç sanmıyorum."

Ayağa kalkıp tabağımı aldım. "Söyledi Eva."

"Bundan emin misin?" Peşimden mutfağa geldi.

"Evet."

"Nasıl?"

"Benim şu anda hiç yapmak istemediğim bir şeyi yaptılar ve bir akşam yemek masasında konuştular bunu."

"Hiç bilmiyormuş gibi davrandı da Chris." Ben yemek artıklarımı çöpe dökerken Eva da ellerini tezgâha dayamıştı. "Gerçekten şaşırmış ve dehşete düşmüş gibi görünüyordu."

"O halde o da tıpkı annem gibi işine geldiğinde kalın kafalı oluyor demek ki. Şaşıracak bir şey yok."

"Peki ya bilmiyorsa?"

"Bilmese ne olacak?" Tabağı lavaboya bırakırken burnuma çarpan yiyecek kokusu midemi kaldırdı. "Ne önemi var bunun şimdi? Olmuş artık Eva. Olmuş, bitmiş. Bırak."

"Neden bu kadar öfkelisin?"

"Çünkü karımla rahat bir akşam geçirmek istiyordum. Zor ve uzun bir günün ardından akşam yemeği, şarap, biraz televizyon, birkaç saat sevişme...." Mutfaktan çıktım. "Boş ver artık. Sabaha görüşürüz."

"Gideon, bekle." Kolumdan yakaladı. "Kızgın girme yatağa. Lütfen. Üzgünüm."

Durdum ve elini kolumdan çektim. "Ben de üzgünüm."

"Yavaştan başla" diye fısıldıyor, dudakları kulağımın dibinde.

Heyecanlanmaya başladığını hissedebiliyorum. Elini belimin etrafından dolandırıp sıvazladığım penisime uzatıyor. Elimi kaplıyor eli. Solukları hızlı ve sığ. Ereksiyonu kaba etlerime değiyor.

Midem bulanıyor. Terliyorum. Sert kalamıyorum, onun elinin yönlendirdiği yağlı ellerim bir aşağı bir yukarı kaydığı halde olmuyor.

"Çok fazla düşünüyorsun" diyor bana. "Nasıl güzel bir his olduğuna odaklan. Önündeki şu kadına bak. Onu becermeni istiyor. Aletini ona sokmanın nasıl bir his olacağını hayal et. Yumuşak. Sıcak. Islak. Ve dar." Elimi kavrayan eli daha da sıkıyor. "Çok dar."

Tuvaletin rezervuarının üstüne açılmış derginin orta sayfasına bakıyorum. Kadının koyu renk saçları, mavi gözleri ve uzun bacakları var. Hepsi böyle oluyor, Hugh'nun getirdiği resimlerdeki kadınların hepsi buna benziyor.

Kulağımın içine soluyor sesli sesli ve bulantım yeniden başlıyor. Yanlış. Bende yanlış olan bir şey var. Bu *yanlış geliyor. Onun hevesi kendimi kirli hissetmeme neden oluyor. Kötü. Kötü bir çocuğum ben, annem bile öyle söylüyor. Babam yüzünden bana kızdığı, ağladığı zamanlarda öyle bağırıyor bana.*

Hugh'nun ağır solukları alçacık bir iniltiyle kesiliyor. Benim o sesi yapan. Hoşuma gidiyor, istemediğim halde gidiyor.

Soluk almak zor, düşünmek, mücadele etmek zor...

"İşte böyle" diye teşvik ediyor beni. Diğer eli kaba etlerimin arasına giriyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama sıkıştırmış beni. Benden daha iri, daha kuvvetli. Ne kadar uğraşsam da atamıyorum onu üstümden.

"Yapma" diyorum, kıvranarak.

"Hoşuna gidiyor" diye homurdanıyor. Eli daha hızlı sıvazlıyor beni. "Gayzer gibi fışkırtıyorsun her seferinde. Zararı yok. Hoşuna gitmesi lazım zaten. Gelince daha iyi hissedeceksin kendini. Annenle o kadar çok kavga etmeyeceksin..."

"Hayır. Yapma! Ah Tanrım..."

İki kaygan parmağını sokuyor içime. Bağırıyorum, kıvranıyorum ama o bırakmıyor. İçime bastırıp ovalıyor, deliler gibi gelmek istememe neden olan o noktayı buluyor. Gözlerimi yakan gözyaşlarına karşın büyüyor aldığım zevk.

Başım önüme düşüyor. Çenem körük gibi inip kalkan göğsüme değiyor. Geliyor işte... Durduramıyorum...

Aniden, daha yüksek bir noktadan bakıyorum aşağı. Elim büyümüş birden, kolum daha kalın ve damarlı. Kollarımda ve göğsümde koyu renk kıllar var ve o istemediğim orgazmı önlemeye çalışırken güçlü karın kaslarım kıpırdanıyor.

Çocuk değilim artık. Bana zarar veremez.

Derginin üstünde bir bıçak var, yan tarafımdaki ayna apliğinden vuran ışıkta parıldıyor. Bıçağı alıyorum ve beni beceren parmaklardan kurtarıyorum kendimi. Dönüyorum ve bıçak Hugh'nun göğsüne saplanıyor.

"Bana dokunma!" diye gürleyerek tutup bıçağa doğru çekiyorum adamı, ta kınına kadar.

Hugh'nun gözleri dehşetle büyüyor. Ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Yüzü Nathan'ın yüzüne dönüşüyor. Çocukluğumdaki banyom parlayarak değişiyor. Tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir otel odasındayız.

Kalbim daha hızlı çarpıyor. Burada olmamalıyım ben. Beni burada bulmamalılar. En ufak bir izimi bile bulmamalılar. Gitmem lazım.

Geriye doğru sendeliyorum. Kana batmış bıçak pürüzsüzce kayıp çıkıyor. Nathan'ın gözlerine ölümün pusu iniyor. Gri. Gri gözler. O çok sevdiğim, güzel, kumru grisi gözbebekleri. Eva'nın gözleri. Bulutlanıyorlar...

Eva kanlar içinde önümde. Ölüyor önümde. Onu öldürdüm. Tanrım...

Meleğim!

Hareket edemiyorum. Ona ulaşamıyorum. Yere yığılıyor, kan gölünün içine, o fırtınalı gözler mat ve kör...

Sıçrayarak soluk soluğa uyandım ve hızla kalkıp oturdum; klimadan gelen esinti terden sırılsıklam olmuş tenimi yaladı. Boğazıma çöken panik ve korku yüzünden nefes alamıyordum. Bacaklarıma dolanan çarşafları fırlatıp attım ve sendeleyerek yataktan kalktım, dehşet gözlerimi kör etmişti. Midem kalktı, kendimi banyoya doğru attım ve kusmadan son anda yetiştim tuvalete.

Duş alıp her yanımı yapış yapış kaplayan terleri yıkadım.

Keder ve umutsuzluktan kurtulmak o kadar kolay değildi ama. Tenimi kuru bir havluyla ovalarken onların ağırlığını hâlâ hissediyor, altlarında eziliyordum. Eva'nın ihanet ve ölümle keskinleşen soluk yüzü rahat bırakmıyordu beni. Aklımdan çıkaramıyordum.

Sert ve seri hareketlerle yatak çarşaflarını çıkardım ve sonra da döşeğin üzerine temiz bir çarşaf çektim.

"Gideon."

Eva'nın sesini duyunca doğrulup döndüm. Yatak odamın kapısında durmuştu, üzerindeki tişörtün ucunu büküyordu elleriyle. Pişmanlık çok fena çöktü üzerime. Yukarı Batı

Yakası'ndaki yatak odasına benzer şekilde dekore ettirdiğim odada yalnız başına uyumuştu.

"Selam" dedi yumuşacık, tereddütlü bir sesle; kendini ne kadar rahatsız hissettiğini olduğu yerde kıpırdanışından anlayabiliyordum. Nasıl da ürkekti. "İyi misin?"

Banyodan gelen ışık yüzüne vuruyor, kızarmış gözlerini ve altlarındaki koyu halkaları ortaya çıkarıyordu. Ağlaya ağlaya uyuyakalmıştı.

Bunu ona ben yapmıştım. Onun duygu ve düşüncelerine kendiminkiler kadar önem vermeyerek kendisini istenmeyen biri gibi hissetmesine neden olmuştum. Geçmişimin onunla arama girmesine izin vermiştim.

Hayır, bu doğru değildi. Korkumun onu uzaklaştırmasına izin vermiştim.

"Hayır meleğim. İyi değilim."

Tek bir adım daha yakına geldi ama orada durdu.

Kollarımı iki yana açarak boğuk bir sesle, "Üzgünüm Eva" dedim. Koşarak geldi bana, bedeni yumuşacık ve sıcaktı. Fazla sıkı sarıldım ama sesini çıkarmadı. Yanağımı kafasının üstüne bastırarak kokusunu içime çektim. O yanımda kaldıkça her şeye göğüs gerebilirdim – *gerecektim de.*

"Korkuyorum." Fısıltı bile sayılmazdı sesim ama Eva duydu.

Parmaklarını sırtımdaki kaslara saplayarak beni kendisine çekti ve, "Korkma" dedi. "Ben buradayım."

"Benim suçum. Hata yaptım. Üzgünüm Eva. Çok üzgünüm."

"Şşş. Özür dilemek zorunda değilsin."

Onu kucağıma alıp yatağa taşıdım ve dikkatle yatırdım. Kollarının arasına girip ona sarıldım ve yüzümü karnına yasladım. Parmaklarını saçlarımda dolaştırarak önce kafa derime masaj yaptı, sonra enseme, sonra da sırtıma. Tüm kusurlarıma rağmen beni kabul ediyordu.

Tişörtünün penyesi gözyaşlarımla ıslanırken daha da sokuldum ona utançla.

"Seni seviyorum" diye mırıldandı. "Hep seveceğim."

GIDEON.

Önce Eva'nın sesiyle uyandım, ardından göğsümden aşağı kayan elini hissettim. Yanan, yorgun gözlerimi açınca onun üzerime eğilmiş olduğunu gördüm; oda yaklaşan şafakla hafifçe aydınlanmıştı ve o zayıf ışıkta Eva'nın saçları alev almış gibi görünüyordu.

"Meleğim?"

Pozisyon değiştirerek bir bacağını üzerime attı. Yükselerek ata biner gibi çıktı üstüme. "Haydi bugün en güzel günümüz olsun."

Güçlükle yutkundum. "Ben varım bu plana."

Gülümsemesi aklımı başımdan alıyordu. Yastığının üstünde bıraktığı bir şeye uzandı ve bir an sonra, tavandaki hoparlörlerden etkileyici bir müzik dökülmeye başladı ince ince.

Bir an sonra tanıyabildim çalanı. "Ave Maria."

Yüzüme dokundu, parmak uçları kaşımın üstünde gezindi. "Tamam mı?"

Ona yanıt vermek istedim ama boğazım düğümlenmişti. Sadece başımı sallayabildim evet anlamında. Bunun bana bir rüya gibi, hak edilmemiş, soluk kesici bir cennet gibi geldiğini nasıl söyleyebilirdim ona?

Arkaya doğru uzanarak kalçamın altındaki örtüyü itip uzaklaştırdı. Kollarını gövdesinin önünde çaprazlayarak tişörtünü kaldırdı ve başından geçirip çıkardı. Kenara attı.

Huşu içinde, ne diyeceğimi bilemez haldeydim. "Tanrım, çok güzelsin" dedim, boğuk bir sesle.

Ellerim uzanıp dolgun vücudunun yumuşak kıvrım ve vadilerinde dolaştı. Doğrularak topuklarımı yatağa dayadım ve sırtımı yatağın başına yaslayana kadar kendimizi geriye ittim. Ellerim Eva'nın saçlarına ve oradan da boynuna uzandı. Ona günlerce dokunsam doymazdım.

"Seni seviyorum" dedi ve başını yana eğerek sıcak ve talepkâr bir öpücük kondurdu ağzıma.

Ağzımı açıp teslim oldum ona. Eva yumuşak ve ıslak dudaklarını dudaklarıma bastırarak derin derin yalayıp okşadı beni diliyle.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle" diye mırıldandım; alçak sesle çalan yumuşak müzikte kaybolmuştum. Eva'da kaybolmuştum.

"Sana. Yalnızca sana."

"Al beni o zaman" dedim ona. "Seninim."

"Bunu sana ilk söyleyen olmaktan nefret ediyorum Cross" dedi Arash, parmaklarını masamın önündeki koltuğun kolçağına ritmik şekilde vurarak, "ama öldürücü içgüdülerini kaybettin. Eva seni evcilleştirdi."

Bakışlarımı monitörümden ona çevirdim. Sabahımın iki saatini karımla sevişerek geçirdikten sonra kendimi pek de saldırgan hissetmediğim hususunda hak verebilirdim ona. Tatmin olmuş ve gevşemiş sıfatları daha uygundu. Yine de... "Sırf LanCorp'un PhazeOne oyun sisteminin GenTen için bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyorum diye konuyla ilgilenmediğim söylenemez."

"Farkındasın" diye düzeltti. "Ama bu ilgilenmekle aynı şey değil ve emin ol Ryan Landon da bunu fark etmiştir. Eskiden her hafta veya iki haftada bir onu dürtecek bir şeyler yapardın ve bu da ona iyi kötü yapacak bir iş çıkarırdı."

"PostIT işini daha geçen hafta bitirmedik mi?"

"O tepkisel bir şeydi Cross. Onun kışkırtmadığı bir hamle yapmalısın."

Ofis telefonumun cep telefonuma bağlı olan hattı çalmaya başladı. Ekranda Ireland'ın adı belirince ahizeye uzandım. "Bunu açmam lazım."

"Öyledir muhakkak" diye homurdandı Arash.

Gözlerimi kısarak bir bakış attım ona telefonu açarken. "Ireland, nasılsın?"

Kız kardeşim pek aramazdı. Genellikle mesajlaşırdık onunla, bu ikimizin de rahat bulduğu bir iletişim şekliydi. Huzursuz sessizliklerin olmadığı, sahte neşe ya da rahatlık gösterileri gerektirmeyen bir iletişim şekliydi.

"Ya, günün ortasında aradığım için üzgünüm." Sesi iyi gelmiyordu.

Kaşlarımı çattım, kaygılanmıştım. "Ne oldu?"

Ireland bir an duraksadı. "Belki de şu an iyi bir zaman olmayabilir."

İçimden bir küfür savurdum. Eva da benzer bir tepki veriyordu, sert ve aceleci konuştuğumda. Hayatımdaki kadınların bana biraz daha müsamaha göstermeleri gerekiyordu. Konu sosyal ilişkiler olunca bayağı zor öğrenen bir insandım. "Canın sıkkınmış gibi geliyor sesin."

"Senin de" dedi karşılık olarak.

"İstersen Eva'yı arayıp bu konuda şikâyette bulunabilirsin. Seni anlayacaktır. Hadi şimdi söyle bakalım neler oluyor?"

İç geçirdi. "Annemle babam bütün gece kavga ettiler. Neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama babam bağırıyordu. Bilirsin hiç bağırmaz normalde. Dünyanın en rahat adamıdır. Hiçbir şeyi umursamaz. Ve annem de kavga etmekten nefret eder. Zıtlaşmalardan kaçmakta üstüne yoktur."

Kardeşimin keskin sezgi gücü hem şaşırtmış hem de etkilemişti beni. "Bunları duymak zorunda kaldığına üzüldüm."

"Babam bu sabah erkenden çıkıp gitti ve annem de o saatten beri ağlıyor. Sen biliyor musun neler olduğunu? Senin Eva'yla evlenecek olmanla ilgili bir şey mi?"

Tuhaf ama fark edilir bir sükûnet çöktü üzerime. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum ve fazla hızlı bir hüküm vermek de istemiyordum. "Muhtemelen bir ilgisi vardır."

Kesinlikle emin olduğum bir şey varsa o da Ireland'ın an-

nesiyle babasının kavgalarını dinlemesini istemediğimdi. Babamın yaptığı dolandırıcılığın ortaya çıkmasından sonraki günlerde annemle babamın kavgaları sırasında neler hissettiğimi hatırlıyordum. O panik ve korkunun yankılarını hâlâ hissedebiliyordum. "Hafta sonu evinde kalabileceğin bir arkadaşın var mı?"

"Sen."

İma ettiği şey altüst etti beni. "Benimle mi kalmak istiyorsun?"

"Neden olmasın? Evini hiç görmedim."

Beni seyreden Arash'a baktım. Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üstüne koydu.

Nasıl reddedeceğimi bilmiyordum ama kabul de edemezdim. Benimle aynı çatı altında gece geçirmiş olan tek kişi Eva'ydı ve bunun sonunun da pek iyi olmadığı açıktı.

"Boş ver" dedi Ireland. "Unut gitsin."

"Hayır, bekle." Kahretsin. "Eva'yla benim bu akşam için arkadaşlarımızla bir programımız var yalnızca. Onu değiştirmek için zamana ihtiyacım olacak."

"Ha, anladım." Sesi yumuşamıştı. "Planlarınızı bozmak istemem. Arayabileceğim arkadaşlarım var. Hiç dert etme sen o işi."

"*Seni* dert ediyorum. Eva'yla ben yaparız bir değişiklik; sorun değil."

"Çocuk değilim ben Gideon" dedi, bezgin bir tavırla. "Eva'yla senin aslında dışarıda eğleniyor olmanız gerektiğini bile bile senin evinde kalmak istemiyorum. Hiç hoş bir şey olmaz bu, o nedenle teşekkürler ama hayır. Kendi arkadaşlarımla takılırım daha iyi."

Bir rahatlama hissiyle gevşedi omuriliğim. "Onun yerine cumartesi akşam yemeğine ne dersin?"

"Ya? Kabul. O gece kalabilir miyim peki?"

Bunu nasıl halledebileceğim hakkında en ufak bir fikrim

yoktu. Eva'nın ne yapılacağını bildiğine güvenmek zorundaydım. "Ayarlarız. O zamana kadar idare edebilecek misin sen?"

"Öfff, şu sorduğun şeye bak." Bir kahkaha attı. "Tam abi gibi konuşuyorsun. İdare ederim tabii ki. Sadece biraz tuhaftı işte onları öyle tartışırken duymak. Sinirim bozuldu. Çoğu insan alışıktır muhtemelen anne babasının kavga etmesine ama ben değilim."

"Bir şey olmaz. Bütün çiftler er ya da geç kavga ederler." Bu kelimeler ağzımdan çıkıyordu ama hem huzursuzlanmış, hem de meraklanmıştım aslında.

Eva, Chris'in konuyu bilmediği konusunda haklı olamazdı. İnanması imkânsız bir şey gibi geliyordu bu bana.

Tam siyah gömleğimin kollarını kıvırmayı bitirdiğim sırada girdi Eva aynadaki yansımanın içine. Donup kaldım, bakışlarımla onu baştan aşağı süzdüm.

Kısacık bir şort, içini gösteren kolsuz bir bluz ve yüksek topuklu sandaletler seçmişti kendisine. Saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmıştı ama bu sefer ek bir şeyler de yaparak çılgın ve dağınık görünmesini sağlamıştı. Göz makyajı koyu, dudakları soluk renkliydi. Kulaklarından büyük halka küpeler sarkıyordu ve bileklerini de halka bilezikler süslüyordu.

Sabah bir melekle uyanmıştım. Gece bambaşka bir kadınla girecektim yatağa.

Islık çalarak arkama döndüm manzaranın aslını görebilmek için. "Çok, çok kötü bir kıza benzemişsin sen."

Kıçını salladı ve saçlarını kibirli bir edayla savurdu. "Öyleyim."

"Gel buraya."

Dikkatle baktı bana. "Hiç sanmıyorum. Beni–becer diyen bir halin var ama çıkmamız gerekiyor."

"Biraz geç kalabiliriz. Seni o şortu sadece benim için giymeye nasıl ikna edebilirim?"

Başkaları onu arzulasın ama onun benim olduğunu da bilsinler istiyordum. Bir yandan da onu tamamen kendime saklamak istiyordum.

Gözlerine hesapçı bir ışıltı geldi. "El muamelesini yeniden pazarlık konusu yapabiliriz."

Yaptığımız anlaşmayı –giyinik el muamelesine karşılık şipşak sevişme– hatırlayınca şortun sözü edilen eylemlerden ikincisini olabileceğinden biraz daha zor hale getireceğini fark ettim. İlk eyleme gelince, nasılsa bir şey düşünürdüm onun için de.

Başımı kabul anlamında yana eğerek, "Hadi üzerine bir etek geçir de" dedim, "başlasın artık parti."

"Senin fikrin miydi bu?" diye sordu Arash, Starlight Lounge adlı barın önünde buluştuğumuzda.

Lobinin camından içeri bakınca bir bar görevlisinin, onları çatıya çıkaracak olan asansöre binen müşterilerin sayısını kontrol ettiğini gördüm. İki diğer görevli de dış kapıda durmuş, tipleri, giyimleri ve/veya cazibeleri sayesinde içeri girebileceklerini uman kalabalığı durdurmaya çalışıyorlardı.

"Bana da senin kadar sürpriz oldu."

"Sana söyleyecektim." Eva resmen yerinde duramıyordu heyecandan. "Shawna burası hakkında iyi şeyler duymuş, ben de eğlenceli olur diye düşündüm."

"İnternette harika yorumlar var" dedi Shawna, "ve kimi gedikli müşterilerim de öve öve bitiremiyorlar."

Manuel, halatların arkasındaki hevesli kalabalığa bakarken Megumi Kaba da Cary ile Eva'nın arasında temkinlice duruyordu. Mark Garrity, Steven Ellison ve Arnoldo, adları VIP listesinde olanların yolunu kapatmamak için arkada duruyorlardı.

Cary kolunu Megumi'ye doladı. "Sen bana takıl kızım." Koskocaman gülümsedi ona. "Günlerini göstereceğiz onlara."

Eva kolumdan yakaladı. "Sürprizin geldi."

Bakışlarını takip edince bize doğru yaklaşan bir çift gördüm. Magdalene Perez'i fark edince kaşlarımı kaldırdım. Eli, yanındaki adamın elindeydi ve gözleri uzun zamandır görmediğim kadar parlaktı.

"Maggie" dedim, uzattığı eli sıkıp yanağından öpmek için eğilerek. "Geldiğine sevindim."

Eva'nın onu çağırmasına daha da çok sevinmiştim. İki kadın başta pek ısınamamıştı birbirlerine ve bu tamamen Maggie'nin suçuydu. İkisinin arasındaki gerginlik, aradan geçen haftalar boyunca benim de Maggie'yle olan ilişkimi zora sokmuştu ve bu işin artık hep böyle gideceğini kabullenmeye hazırlamıştım kendimi. Durumun hiç de öyle olmaması güzeldi.

Maggie gülümsedi. "Gideon. Eva. Bu benim erkek arkadaşım, Gage Flynn."

Eva'yla tokalaştıktan sonra bana uzattı adam elini; el sıkışının güçlü ve dikkatli bakışlarım karşısındaki duruşunun güvenli olduğunu fark ettim. O da beni şöyle bir süzdü, ama benim incelemem biraz daha detaylı olacaktı. Hafta bitmeden adamla ilgili bilinecek ne varsa öğrenmiş olacaktım. Maggie yeterince çekmişti Christopher'dan. Yeniden kırılmasını istemiyordum.

"Ve işte Will ve Natalie" dedi Eva, grubumuzun son parçaları da tamamlanırken. Will Granger, retro hippi tarzını kendine yakıştırmıştı. Kolu, yanındaki mavi saçlı, ufak tefek kadına sıkıca dolanmıştı; kadının giysileri de aynı şekilde elliler tarzındaydı ve iki kolu da dövmelerle kaplıydı.

Eva herkesi birbiriyle tanıştırırken ben de kapıdaki görevliye başımla işaret ederek grubumuzun tamamlandığını bildirdim. Adam sırayı durdurarak girişi bize açtı.

Karım şüpheyle baktı bana. "Buranın senin olduğunu söyleme bana."

"Peki, söylemem."

"Senin mi yani?"

Elim sırtından aşağı kayarak kalçasının kıvrımına hafifçe yerleşti. Şortun yerine arkadan yırtmaçlı dar bir etek giymişti. Neredeyse pişman olmuştum değiştirttiğime. Şort bacaklarını gösteriyordu, etekse şahane kıçını ortaya çıkarmıştı.

"New York'ta senin *olmayan* bir şey var mı?"

Arash güldü. "Otuz Altıncı Sokak'taki D'Argos Regal onun değil artık."

Eva aniden durarak Arash'ın ona arkadan çarpmasına neden oldu ve bu da Eva'yı tökezletti. Arash'a öfkeyle baktım.

Kolumdan yakalayarak kalabalık kulübün gürültüsü içinde bağırdı Eva. "Otelden kurtuldun mu yoksa?"

Başımı eğip baktım ona. Yüzündeki şaşkınlık ve umut, aldığım finansal darbeye fazlasıyla değmişti. Başımı evet anlamında salladım.

Eva üzerime atlayarak kollarını boynuma doladı. Çenemi delice öpücüklere boğarken Arash'la göz göze geldim.

"Ve birden" dedi Arash, "her şey anlaşılır."

10

"Tanrım, şunlara bak, ne tatlılar" dedi Shawna, Will'le Natalie'nin sahnede "I Got You, Babe" şarkısını söyleyişini seyrederken.

"Diyabet olacağım onların yüzünden." Manuel, elinde içkisiyle ayağa kalktı. "Affedersiniz millet. İlginç bir şey görüyorum şurada."

Gideon'ın kulağımın dibinden gelen sesi eğleniyor gibiydi. "Güle güle de meleğim. Manuel'i bir daha görmeyeceğiz.

Bakışlarını takip edince, Manuel'i arsızca baştan aşağı süzen hoş esmeri gördüm.

"Güle güle Manuel!" diye bağırdım arkasında, el sallayarak. Sonra, pahalı deriyle kaplanmış koltuğun üstüne yarı yayılmış olan Gideon'a doğru eğildim. "Nasıl oluyor da birlikte çalıştığın bütün adamlar böyle seksi oluyor?"

"Demek seksiler, ha?" dedi lafı uzata uzata; burnunu boynumda ve kulağımın kenarında dolaştırıyordu. "Belki de artık benimle çalışmazlar."

"Tanrım." Yıldızlı semaya kaldırdım gözlerimi. "Nasıl istersen öyle olsun mağara adamı."

Kalçalarıma sıkıca doladığı koluyla beni biraz daha çekti kendine; öyle ki artık dizden omuza kadar, tamamen ona yaslanmış durumdaydım. Mutluluk her yanıma yayıldı. Bir önceki gün atlattığımız onca boktan şeyden sonra sadece bir-

birimizle olmanın keyfini sürmek muhteşemdi.

Megumi, oturduğumuz dörtgen oturma alanının orta yerini kaplayan sehpanın üzerinden uzandı. İki L–kanepenin sınırladığı VIP alanı bütün grubumuzu rahatlıkla alabilmişti. "Siz ne zaman oraya çıkıp rezil ediyorsunuz kendinizi?" diye sordu Megumi.

"Eee... asla."

Ancak birkaç içki ve Cary'nin kesintisiz ilgisi sayesinde, eğlenecek kadar rahatlayabilmişti Megumi. "Only the Good Die Young"ın etkileyici bir icrasıyla olayı başlatan can dostum, ardından Megumi'yi de "(I've Had) The Time of My Life"ı söylemesi için sürükleyerek sahneye çıkarmıştı. Masaya geri döndüğünde ışıldıyordu Megumi.

Megumi'yle ilgilendiği için çok minnettardım Cary'ye. Üstelik Manuel gibi bizi bırakıp etrafta tek başına ava çıkmak gibi bir niyeti de yok gibi görünüyordu. Onunla gerçekten gurur duyuyordum.

"Hadi Eva" diye teşvik etmeye çalıştı Steven. "Burayı seçen sensin. Şarkı söylemen lazım."

"Senin kız kardeşin seçti burayı" dedim hemen, Shawna'ya bakarak. Shawna masum masum omuz silkti.

"Ama o iki kere söyledi!" diye karşılık verdi Steven.

"Mark hiçbir şey söylemedi" diyerek başkasına attım topu.

Patronum başını iki yana salladı. "Bunu sizin iyiliğiniz için yapıyorum, inanın bana."

"Bir de bana sor. Araba lastiklerinden gelen fren sesleri benden daha lirik gelir kulağa!"

Arnoldo şarkı seçeneklerinin olduğu tableti bana doğru itekledi. Girişte merhaba demenin dışında bütün gece bana doğru yaptığı ilk hamleydi bu. Akşamın çoğunu Magdalene ve Gage'e odaklanarak geçirmesini üstüme alınmamaya çalışıyordum.

"Haksızlık bu" diye söylendim. "Hepiniz bana karşı bir ol-

dunuz! Gideon da söylemedi daha."

Dönüp kocama baktım. Omuzlarını silkti. "Sen çıkarsan ben de çıkarım."

Hayretle büyüdü gözlerim. Gideon'ı hiç şarkı söylerken duymamış, hatta bunu hayal bile etmemiştim. Şarkıcılar seslerini duyguları açığa çıkarmak ve ifade etmek için kullanırlardı. Gideon'ın durgun suları çok derinden akıyordu oysa.

"Artık çıkmak zorundasın" dedi Cary ve uzanıp menüye dokunarak rasgele bir sayfayı açtı.

Mideme ağrılar giriyordu. Önümdeki şarkılara çaresizce baktım. Bir tanesi gözüme çarptı, ona takılıp kaldım.

Derin bir soluk alarak ayağa kalktım. "Pekâlâ. Yalnız, unutmayın, bunu siz istediniz. Sonra sesin şöyle kötü böyle kötü diye bir şey duymak istemiyorum."

Benimle beraber ayağa kalkmış olan Gideon beni kendine çekti ve kulağıma mırıldandı. "İnlerken sesin gayet güzel çıkıyor meleğim."

Kaburgalarına bir dirsek attım. Sahneye doğru ilerlerken pes kahkahası kulağımdaydı. O sesi duymaya bayılıyordum, dertlerimizi unutup bizi seven insanlarla eğlenirken Gideon'la vakit geçirmeye bayılıyordum. Evliydik ama beraber dışarı çıkıp gezme konusunda daha çok yolumuz, arkadaşlarla geçireceğimiz daha çok gecemiz vardı. Bu gece yalnızca ilkiydi onların, öyle umuyordum.

Kırılgan huzurumuzu şarkı seçimimle tehlikeye attığıma pişman olmuştum. Ama fikrimi değiştirecek kadar büyük bir pişmanlık değildi bu.

Yerlerine dönmekte olan Will'le Natalie yanımdan geçerken Will'e bir beşlik çaktım. Şarkı seçimimi tıpkı yiyecek ve içeceklerimizi ısmarladığımız gibi masadaki tableti kullanarak da yapabilirdim ama Gideon'ın şarkının adını görmesini istememiştim.

Artı, mekândaki diğer bütün gruplar sıralarını beklemek

zorunda kalırken bizim tercihlerimize öncelik verildiğini fark etmiştim. Adımı listeye şahsen eklemenin, ihtiyacım olan cesareti toplamak için bana biraz zaman kazandıracağını umuyordum.

Ama işin öyle olmayacağını düşünmeliydim tabii. Görevli kız, seçtiğim şarkıyı sisteme girdi ve, "Tamam, burada bekleyin" dedi. "Şimdi siz çıkıyorsunuz."

"Şaka yapıyor olmalısınız." Dönüp masamıza baktım. Gideon göz kırptı bana.

Ahh, bunu ona ödetecektim sonra.

Sahnede "Diamonds"ı söyleyen fıstık şarkının sonuna geldi ve mekân alkışa boğuldu. Kız fena değildi ama marifet, onun hatalarının çoğunu örten canlı orkestradaydı asıl. Gerçekten iyiydiler. Benim için de yeterince iyi olsunlar diye dua ediyordum.

Sahneye çıkan kısa merdiveni tırmanırken titriyordum. Masamızdan yükselen gürültülü ıslık ve alkışları duyunca bütün gerginliğime karşın gülmeden edemedim. Ayaklığında duran mikrofonu kavradım ve müzik anında başladı. Tanıdığım, sevdiğim şarkıyı duymak, başlamak için ihtiyacım olan itici gücü verdi bana.

Gideon'a bakarak, şarkının açılış dizelerini şakımaya başladım; ona ne müthiş olduğunu söyledim. Berbat sesimin neden olduğu kahkahaları müziğe rağmen duyabiliyordum. Kendi masamdakiler yerlere yatıyordu ama bunu bekliyordum zaten.

Seçtiğim şarkı "Brave"di. Bunu söylemeye kalkıştığıma göre ben de cesur olmalıydım – ya da deli.

Kocama odaklandım; o ne kahkaha atıyordu ne de gülümsüyordu. Ben ona Sara Bareilles'in şarkı sözleri aracılığıyla cesur olup açık konuşmasını istediğimi söylerken, o dikkatle yüzüme bakıyordu sadece.

Şarkının akılda kalan melodisi ile arkamdaki orkestranın

becerisi sayesinde seyirciler de olaya girdi ve bana eşlik etmeye başlar gibi oldular. Yüreğim sesime destek oldu ve yalnızca Gideon'a vermeye çalıştığım mesaja güç verdi.

Gideon'ın sessizliğine bir son vermesi lazımdı artık. Ailesine gerçeği söylemesi lazımdı. Benim için ya da ailesi için değil, kendisi için yapmalıydı bunu.

Şarkı bittiğinde arkadaşlarım ayağa fırlayarak alkışladı ve ben de onlara güldüm; enerji gelmişti üstüme. Sahnenin önündeki masalarda oturan tanımadığım insanlar da bu hak edilmemiş alkışa katılınca bir kahkaha atarak havalı bir selam verdim. Kuvvetli olan yanlarımı biliyordum. Sesim kesinlikle onlardan biri değildi.

"Vay anasını, şahaneydi!" diye bağırdı Shawna, ben masaya dönünce, ve kalkıp kocaman sarıldı bana. "Resmen döktürdün kızım."

"Ücretini sonra vereceğim, hatırlat bana" dedim ciddi bir edayla ama ardından grubun diğer üyeleri de övgüye katılınca yüzüme ateş bastığını hissettim. "Saçmaladınız ha."

"Ah, bebeğim" dedi Cary sözcükleri uzata uzata; yeşil gözleri gülmekten ışıl ışıldı. "Her konuda iyi olamazsın. Senin de bizim gibi hatalarının olduğunu görmek içimizi rahatlattı."

Ona dil çıkardım ve önüme konmuş olan yeni yabanmersinli votkayı aldım.

"Sıra sende âşık çocuk." Sırıtarak dürttü Arash, Gideon'ı.

Kocam başıyla onayladı ve sonra bana baktı. Yüzünde ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu yoktu ve bu beni endişelendirmeye başlamıştı. Dudaklarında ya da gözlerinde herhangi bir yumuşama ya da bana biraz olsun fikir verecek tek bir şey yoktu.

Derken salağın biri "Golden"ı söylemeye başladı.

Gideon gerildi, çenesi gözle görülür şekilde kasılmıştı. Eline uzanıp sıktım; o da karşılığında benim elimi sıkınca bir parça rahatladım.

Yanağımdan öptü ve sonra da kalabalığı zahmetsiz bir hâkimiyetle yararak sahneye doğru gitti. Onun arkasından bakarken diğer kadınların başlarının da onu takip etmek için döndüğünü gördüm. Tarafsız değildim elbette ama Gideon'ın ortamdaki en çarpıcı adam olduğunu kesin olarak biliyordum.

Bir adamın bu kadar seksi olmasının yasaklanması lazımdı cidden.

Arash'la Arnoldo'ya baktım. "Aranızda onu şarkı söylerken duymuş olan var mı?"

Arnoldo başını iki yana salladı.

Arash güldü. "Yok canım. Şansımız varsa o da senin gibi çıkar. Cary'nin dediği gibi her şeyde iyi olmaması lazım, yoksa hepimizin ondan nefret etmesi gerekecek."

Sahnedeki adam şarkısını bitirdi. Hemen ardından Gideon çıktı. Nedense kendi çıktığım zamanki kadar fena çarpmaya başladı yine kalbim. Terleyen avuçlarımı eteğime sildim.

Gideon mikrofonu tuttu ve sanki bu hareketi daha önce bin kere yapmış gibi bir rahatlıkla yerinden çıkardı. Kadın seyirciler çıldırmış, Gideon'ın ne kadar seksi olduğuna dair bir şeyler haykırıyor ve benim görmezden gelmeyi tercih ettiğim birtakım manidar hareketler yapıyorlardı. Adam fiziksel olarak da nefisti ama asıl o hükmeden, güvenli duruşuyla dağıtıyordu insanları.

Sevişirken kadının aklını başından almasını bilen bir adam gibi duruyordu. Ve Tanrım, hem de nasıl alıyordu.

"Bu şarkı" dedi, "karım için."

Kararlı bir bakışla orkestraya başlama işaretini verdi Gideon. Anında tanıdığım bas ritimle nabzım yükseldi.

"Lifehouse!" diye bağırdı Shawna sevinçle ellerini çırparak. "Bayılırım!"

"Daha şimdiden karım diyor sana!" diye bağırdı Megumi, bana doğru eğilerek. "Bu ne şans be kızım?"

Bakmadım Megumi'ye. Bakamadım. Dikkatim, doğru-

ca bana bakarak şarkı söyleyen, o enfes, hırıltılı sesiyle bana değişmeye can attığını ve gerçeklere aç olduğunu anlatan Gideon'a odaklanmıştı.

Şarkıma karşılık veriyordu.

Kalbim farklı bir ritimle atmaya başlamıştı, gözlerim yanıyordu. Duygusuz olacağını mı düşünmüştüm? Tanrım, sesinin pürüzlü tınısında ruhunu çırılçıplak soyuyor, öldürüyordu resmen beni.

"Hassiktir" dedi Cary, gözlerini sahneden ayırmadan. "Herif söylüyor ya."

Kendimi "Hanging by a Moment"ın sözlerine kaptırmış, her bir kelimeyi tek tek yakalayarak, Gideon'ın benim peşimde koşmakla ve bana giderek daha çok âşık olmakla ilgili söylediklerini dinliyordum. Oturduğum yerde kıpırdandım, dayanılmaz biçimde tahrik olmuştum.

Gideon, bardaki herkesin dikkatini üstüne toplamıştı. O gece duyduğumuz bütün sesler arasında bir tek onunki gerçekten profesyonel kalitedeydi. Tek spotun altında, ayaklarını biraz açarak durmuş, üzerinde şık giysileriyle bir *rock* şarkısı söylüyordu ve bunu o kadar iyi beceriyordu ki başka türlü söylenebileceğini hayal bile edemiyordum. Brett'le mukayese bile edilemezdi, ne Gideon'ın performansı ne de benim gösterdiğim tepki.

Farkında bile olmadan, ayağa kalkmış, kalabalığın arasından ona doğru giderken buldum kendimi. O sırada Gideon şarkıyı bitirdi ve bir bar dolusu insan çılgına dönerek önümü kesti. Etrafımdaki omuzlardan ötesini göremeyecek kadar kısaydım ve kalabalığın içinde kaybolmuştum.

Gideon beni buldu; kalabalığın içinden kendine yol açarak gelip kollarına aldı. Dudaklarıyla dudaklarımı bulup beni sertçe öptü ve bu da yeni bir ıslık ve alkış dalgasına yol açtı. Arka planda, orkestranın yeni bir şarkıya başladığını duydum. Gideon'ın üstüne kelimenin tam anlamıyla tırmandım

ve kulağına, "Şimdi!" dedim soluk soluğa.

Açıklamam gerekmiyordu. Gideon beni yere bırakarak elimden tuttu ve barın içinden arka taraftaki mutfağa, oradan da servis asansörüne götürdü. Daha kapılar kapanmadan kendimi Gideon'a yapıştırdım ama o telefonunu çıkarıp kulağına götürdü ve ben boynunu ateşli öpücüklere boğarken kafasını geriye attı.

"Limuzini ön tarafa getir" diye boğuk bir sesle emrettikten sonra telefonu yeniden arka cebine koydu ve bir zamanlar içinde hapsettiği bütün o tutkuyla karşılık verdi öpücüklerime.

Gözüm dönmüş gibi saldırıyordum; altdudağını dişlerimle yakalamış, hızlı dil darbeleriyle tadına bakıyordum. Onu asansörün keçe kaplı duvarına iterek ellerimi göğsünden aşağı kaydırıp ereksiyonunun iriliğini avuçladığımda bir homurtu çıkardı.

"Eva... Tanrım."

Asansör durur durmaz hareketlenerek dirseğimden tuttuğu gibi beni önüne kattı ve seri, sabırsız adımlarla asansörden çıkardı. Servis koridorundan lobiye çıktık ve bir kez daha kalabalığı yararak dışarıdaki yaz gecesinin sıcaklığına adım attık. Limuzin caddede bekliyordu.

Angus fırlayıp çabucak arka kapıyı açtı.

Arkamda acele eden Gideon, önde ben, paldır küldür bindik.

"Fazla uzaklaşma" dedi Gideon, Angus'a.

Uzun koltuğa, aramızda otuz santim kadar mesafe bırakarak oturduk ve limuzin yola çıkıp, mahremiyetimizi sağlayacak ara bölme ağır ağır yükselirken birbirimiz dışındaki her şeye baktık.

Bölme yerine yerleştiği an, koltuğa sırtüstü yatarak eteğimi sıyırdım; düzülme hevesi içinde arsızca kendi giysilerimi parçalıyordum resmen.

Gideon yerde dizlerinin üstüne çöktü ve kemerine giden elleri pantolonunu açmaya girişti.

İç çamaşırımı çıkarıp sandaletlerimle beraber fırlatıp attım.

"Meleğim." Hırıltılı sesini duyunca beklenti içinde inledim.

"Islağım. Islağım" dedim. Benimle oynamasını ya da oyalanmasını istemiyordum.

Yine de cinsel organımı şöyle bir yokladı eliyle. Parmakları beni aralayıp klitorisimi okşadı, içime girdi.

"Tanrım Eva. Sırılsıklamsın."

"Ben üste çıkayım" diye yalvardım koltuktan kalkarak. Hızını, derinliğini, ritmini ben ayarlamak istiyordum.

Gideon pantolonunu ve *boxer*'ını dizlerine indirip koltuğa geçti ve gömleğinin eteklerini kenara çekti. Bacaklarının arasında yükselen aleti kalın ve uzundu ve Gideon'ın diğer her şeyi gibi onun da yabani bir güzelliği vardı.

Bacaklarının arasına diz çökmek için aşağıya kaydım ve penisini ellerimle okşamaya başladım. Sıcaktı ve ipek gibi yumuşaktı. Düşünceyi daha kafamda şekillendiremeden aletini ağzıma almıştım bile. Dişlerinin arasından tıslayarak soludu ve başını geriye atarken bir eliyle atkuyruğumdan yakaladı.

Gözlerini sımsıkı kapattı. "*Evet.*"

Dilimi geniş başının üstünde dolaştırarak tadına baktım; kalın damarlarının zonklamasını avuçlarımda hissediyordum. Dudaklarımı sıkılaştırarak geri çekildim, sonra da emerek geri aldım onu.

İnleyerek yukarı kaldırdı kasıklarını ve aletini ağzımın içine doğru itti. "Derine al."

Ona boyun eğerken kıvranıyordum, onun zevk almasından çılgınca tahrik olmuştum. Gideon gözlerini açıp başını öne eğdi beni görebilmek için.

"Gel buraya." Alçak perdeden verilen bu emirle bir şehvet ürpertisi yayıldı her yanıma.

Muhteşem bedenine tırmanarak bacaklarımın arasına aldım onu ve kollarımı omuzlarının üstüne koydum. "Öyle seksisin ki."

"Ben mi? Asıl sen yakıyorsun meleğim."

Kalçalarımı oynatarak ona doğru yerleştim. "Asıl bir de beni içimden hissedince gör."

Arkama uzanıp aletini tuttu ve ben ona doğru inmeye başlarken kendini sabitledi. Penisinin kalın tepesi beni zorlayarak içime girerken bacaklarım titredi.

"*Gideon*." Onun beni fethetmesinin, bana sahip olmasının verdiği bu his hiç eskimiyordu benim için.

Kalçalarımdan tutarak destekledi Gideon beni. Onu daha derine aldım, gözlerim onun giderek kapanan gözlerindeydi. Aramızdaki alanı dolduran gümbürtü sesiyle birlikte daha da kaygan ve sıcak hale geldim.

Onu kaç kez aldığımın önemi yoktu, hep daha fazlasını istiyordum. Bana verdiği tepkiye –sanki daha önce hiçbir şey ona böyle bir zevk vermemiş gibi ya da başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey yaşatıyormuşum gibi yapmasına– doyamıyordum.

Koltuğun arkasına asıldım ve kalçalarımı çevirerek biraz daha aldım onu. En derin yerlerime bastırdığını hissediyordum ama tümünü alamamıştım içime. Almak istiyordum. Nesi var nesi yoksa almak.

"İlk seferimizde" dedi boğuk bir sesle, beni seyrederek, "tam burada böyle üste çıkmış, aklımı başımdan almıştın. Dağıtmıştın resmen beni."

"Çok güzeldi" diye fısıldadım; fazlasıyla yakındım gelmeye. Öyle kalın, öyle sertti ki. "Ah Tanrım. Şimdi daha da güzel."

Parmaklarını kalçalarıma batırdı. "Seni daha çok istiyorum şimdi."

Soluk soluğa, alnımı alnına yasladım. "Yardım et bana."

"Bekle." Kalçalarımı aşağıya doğru çekerken kendini yukarı doğru ittirerek sertçe vurdu içime. "Al Eva. Hepsini al."

Çığlık atarak kendimi ona sürttüm ve içgüdüsel hareketlerle sonuna kadar aldım onu.

"Evet... evet..." Soluğum kesilerek kasıklarımı onun kasık-

larına vuruyor, cinsel organımı ereksiyonunun kaskatı uzunluğu boyunca bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordum.

Gideon'ın yüzü şehvetle gerilmiş, duyduğu ihtiyaç yüz hatlarını sertleştirmişti. "Öyle bir geleceğim ki sana" dedi tehlikeli bir ifadeyle, "bütün gece içinde hissedeceksin beni."

Sesinin tonu... sahnedeki duruşu... hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Deli gibi gelecek olan tek kişi o değildi.

Başı koltuğa düştü, göğsü körük gibi inip kalkıyordu, haşin zevk sesleri gırtlağını tırmalıyordu. Elleri beni bırakıp iki yanında yumruk oldu. Onunla ihtiyacım olan şekilde sevişmeme, onu kullanmama izin verdi.

Sırtımı bir yay gibi gerdim ve bir çığlıkla tırmandım doruğa, tüm bedenim titriyor, cinsel organım Gideon'ın aletini kavrayıp dalgalanıyordu. Ritmim bozuldu, gözlerim karardı. Bitmek bilmeyen bir inilti döküldü dudaklarımdan, rahatlama hissi başımı döndürüyordu.

Dünya birden altüst oldu ve kendimi sırtımın üstünde buldum; Gideon üstümdeydi, kolunu bacağımın altına sokmuş, omzunun üstüne kaldırıyordu. Ayaklarını yere dayayarak tekrar tekrar yüklendi, ta derinlere girdi. Çok derinlere.

Kıvranıyordum, öyle güzel bir histi ki canım yanıyordu.

Beni zapt etmiş, açmış, savunmasız bırakmıştı; benim onu kullandığım gibi kullanıyordu beni; orgazm ihtiyacıyla sarsılıyordu kontrolü. Bana vuran vücudunun gücü ve aletini hassas cinsel organıma daldırırken uyguladığı kuvvet beni bir kez daha orgazmın kıyısına getirmişti.

"Seni seviyorum" diye inledim, kasılan uyluklarını ellerimle okşarken.

Hırıltılı bir sesle adımı söyledi ve gelmeye başladı; dişleri kenetlenmiş, kasıkları kasıklarıma sımsıkı yapışmıştı, derin derin düzüyordu beni. Onun içime gelişini hissetmek beni de tetikledi.

"Çok güzel" diye inledi, cinsel organımın kasılmaları ara-

sında ileri geri hareket ederken.

Birlikte kıvranıyor, birbirimize uzanıyorduk.

Yüzünü boynuma gömdü. "Seni seviyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. Öyle nadiren söylüyordu ki bu sözleri.

"Bir daha söyle" diye yalvardım, ona sarılarak.

Dudakları dudaklarımı buldu. "Seni seviyorum..."

"Biraz daha" dedim, dudaklarımı yalayarak.

Gideon omzunun üstünden bana baktı. Önündeki tavada cızırdayan beykından bir dilim daha yeme fikri ağzımı sulandırıyordu. "Ben de şu iki paket beykın bize bütün hafta sonu yeter diye düşünmüştüm."

"İçki içilen gecenin ertesinde yağ yemek şart" dedim, tabağımda kalan yağlara parmağımı sürüp ağzıma götürürken. "Akşamdan kalmaysan yani."

"Ki ben öyleyim" diye homurdandı, o sırada mutfağa giren Cary; üzerinde sadece kot pantolonu vardı ve onu da tamamen ilikleme zahmetine girmemişti. "Bira var mı?"

Gideon buzdolabını işaret etti elindeki maşayla. "Alt çekmece."

Can dostuma bakıp başımı iki yana salladım. "Çiviyi çiviye mi söktürmeye çalışıyorsun sabah sabah?"

"Hem de nasıl. Başım orta yerinden ayrılacak sanki." Cary bir bira alarak ada tezgâhta bana katıldı. Şişeyi açıp başına dikti ve neredeyse yarısını tek seferde içti.

"İyi uyudun mu?" diye sordum, içimden dua ederek.

Geceyi yan taraftaki tek odalı dairede geçirmişti Cary; ve ben daireyi beğenmiş olduğunu umuyordum. Orası da Gideon'ın çatı dairesi gibi, 1930'ların tarzında, güzelim detaylarla dekore edilmişti. Cary'nin tarzının daha çağdaş olduğunu biliyordum ama Central Park manzarasına da kulp takamazdı herhalde. Geri kalan her şey değiştirilebilirdi, söylemesi yeterdi.

Şişeyi ağzından indirdi. "Ölü gibi uyumuşum."

"Daireyi beğendin mi?"

"Elbette. Kim beğenmez ki?"

"Orada yaşamayı istiyor musun?" diye üsteledim.

Cary buruk bir gülüş attı bana. "Tabii bebeğim. Rüya gibi. Merhamet düzüşü için teşekkürler Gideon."

Kocam, elinde bir tabak beykınla ocaktan ayrılıp bize döndü. "Teklif ne merhamet ne de düzüş içeriyor" dedi kuru bir sesle. "Onun dışında, rica ederim."

Ellerimi çırptım. "Hey! Yaşasın."

Gideon bir parça beykın alarak dişleriyle tuttu. Ben de öne uzanarak dudaklarımı araladım. Bana doğru eğilerek ucunu ısırmama izi verdi.

"Hadi ama" diye sızlandı Cary. "Zaten midem bulanıyor."

Hafifçe ittim onu. "Kes sesini."

Sırıttı ve birasını bitirdi. "Size böyle takılmak zorundayım. Ben mukayyet olmazsam bir iki yıla siz de çıkıp beraber 'I Got You, Babe' filan söylemeye kalkarsınız sonra."

Will'le Natalie'yi düşünmek gülümsetti beni. Will'de sevilecek yeni şeyler keşfetmiş, kız arkadaşıyla da iyi geçindiğimi fark etmiştim. "Çok şeker değiller mi? Liseden beri beraberlermiş."

"Tam da onu söylüyorum ben de" dedi Cary uzata uzata. "Biriyle yeterince uzun birlikte olunca insan ya dırdıra başlıyor ya da aşkım–cicim kuyusuna yuvarlanıp kayboluyor."

"Mark'la Steven da yıllardır beraberler" dedim karşılık olarak. "Ne kavga ediyorlar ne de cıvıklaşıyorlar."

Bir bakış attı Cary bana. "Onlar eşcinsel Eva. Dram yaratacak östrojen bileşeni yok o karışımda."

"Aman Tarım! Seni cinsiyetçi domuz! Duymamış olayım bunu."

Cary, Gideon'a döndü. "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Ve bugünlük de" dedi Gideon, tabaktan üç parça beykın

alarak, "benden bu kadar."

"Bak ya!" diye homurdandım odadan çıkarken arkasından.

Can dostum bir kahkaha attı. "Merak etme. O senin dişilik tarzına kaptırdı kendini çoktan."

Ona öfkeyle bakarak bir parça daha beykın attım ağzıma. "Bu seferlik affediyorum seni çünkü dün akşam için borçluyum sana."

"Eğlenceliydi. Megumi iyi kız." Keyfi kaçtı, yüzü gölgelendi. "Başına öyle şeyler gelmiş olmasına üzüldüm."

"Ya, ben de."

"Onun gibilere nasıl yardım edeceğin konusunda herhangi bir karara varabildin mi?"

Dirseklerimi ada tezgâha dayadım. "Crossroads Vakfı'yla çalışmak konusunda Gideon'la konuşacağım."

"Tabii ya. Bunu neden düşünmedin ki daha önce?"

"Çünkü... inatçıyım da ondan herhalde." Omzumun üstünden salona doğru bakıp sesimi alçalttım. "Gideon'ın beğendiği yanlarımdan biri de her zaman istediği her şeyi sırf o istiyor diye yapmayışım. Stanton gibi değil Gideon."

"Ve sen de annen gibi olmak istemiyorsun. Bu, kızlık soyadını kullanacağın anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır. Benim Eva Cross olmamın Gideon için anlamı büyük. Ayrıca kulağa da çok sağlam geliyor."

"Öyle." Burnumun ucuna parmağıyla hafifçe vurdu. "Bana ihtiyacın olursa ben hep yanındayım."

Bar taburesinden aşağı kayıp sarıldım ona. "Aynen."

"Ben senin önerini değerlendiriyorum zaten besbelli." Göğsü derin bir iç çekişle genişledi. "Büyük değişimler oluyor bebeğim. Hiç korktuğun oluyor mu?"

İkimizin de çeşit çeşit zorluğu atlatmamızı sağlamış olan benzer doğamızı hissederek baktım ona. "Çok. Ama kendime bunu düşünme izni vermiyorum."

"Ofise bir uğramam gerekiyor" diyerek araya girdi Gideon;

başında bir Yankees beyzbol şapkasıyla mutfağa geri gelmişti. Gri tişörtünü değiştirmemişti ama pijama altını çıkarıp yerine bir eşofman giymişti. Anahtarlarını parmağında çeviriyordu. "Çok uzun sürmez."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, Cary'den uzaklaşarak. Kocam, uğraşacağı şey her neyse kafasının şimdiden onunla meşgul olduğu anlamına gelen ciddi ifadesini takınmıştı.

"Her şey yolunda, evet." Yanıma gelip hızlı bir öpücük verdi bana. "Birkaç saate dönerim. Ireland da altıdan önce burada olmaz."

Gitti. Arkasından bakakaldım.

Hafta sonu onu benden ayıracak kadar önemli ne olabilirdi ki? Konu ben olunca Gideon bir çok şeyi delice korurdu ama beraber geçireceğimiz zamanlar bu listenin en başındaydı. Anahtar çevirme işi de biraz tuhaftı ayrıca. Gideon boşa hareket edecek adam değildi. Onun kıpır kıpır ettiğini gördüğüm durumlar ya tamamen gevşediği anlardı ya da tam tersi – savaşa hazır olduğu zamanlar.

Onun benden bir şey sakladığı hissini üstümden atamıyordum. Her zamanki gibi.

"Ben bir duş alacağım" dedi Cary, buzdolabından bir şişe su alırken. "Çıktığımda bir film seyretmek ister misin?"

"Tabii" dedim dalgın dalgın. "İyi fikir."

Onun yan daireye geri dönmesini bekledim, sonra da gidip telefonumu buldum.

11

"Eva nerede?"

Mercedes'in önünden dolaşıp Brett Kline'ın karşısında kaldırıma çıktım. Parmaklarım seğiriyordu, selamlaşma amaçlı el uzatma alışkanlığımı insafsızca bastırıyordum. Şarkıcı herifin elleri karımın mahremine değmişti geçmişte... ve yakın zamanda. Onlarla tokalaşmak istemiyordum. Onları kırmak istiyordum.

"Evimizde" diye yanıtladım ve Crossfire binasının girişine doğru işaret ettim. "Ofisime çıkalım."

Kline soğuk soğuk güldü. "Onu benden uzak tutamazsın."

"O işi sen kendin başarmışsın zaten." Siyah kot pantolonuyla deri botlarının üstüne giydiği eskimiş Pete's tişörtünü fark etmiştim. Giysi seçiminin tesadüfi olmadığına kuşkum yoktu. Eva'ya ortak tarihlerini hatırlatmak istemişti. Hatta belki bana da. Yimara mı vermişti ona bu fikri? Öyleyse hiç şaşırmazdım.

Her iki adam için de yanlış bir hamleydi bu.

Önce Brett geçti döner kapılardan. Güvenlik onun bilgilerini alıp geçici bir kimlik kartı hazırladı, sonra da turnikelerden geçerek asansörlere doğru yürüdük.

"Paranla gözümü korkutamazsın" dedi gergince.

Asansöre binip en üst katın düğmesine bastım. "Şehrin her yerinde gözler ve kulaklar var. En azından benim ofisim-

de olursak birilerine gösteri yapmamış oluruz."

Dudağını iğrenir gibi büktü. "Bütün derdin bu mu? Halkın algısı?"

"Senin kim olduğunu ve ne istediğini düşününce çok ironik oluyor bu soru."

"Beni tanıyormuş gibi davranma" dedi hırlar gibi. "Bir bok bildiğin yok."

Asansörün kapalı alanında, Kline'ın saldırganlığı ve can sıkıntısı aramızdaki alana yayıldı. Elleri, arkasındaki korkuluğu kavramıştı, duruşu düşmanca ve tetikteydi. Diken diken saçlarının platin rengi uçlarından kollarını kaplayan siyahlı–grili dövmelere kadar, Six–Ninths'ın solisti görünüş olarak daha farklı olamazdı benden. Eskiden bunu ve onun Eva'yla olan tarihini bir tehdit olarak algılardım ama artık öyle değildi.

San Diego'dan beri öyle değildi. Hele dün geceden sonra hiç değildi.

Eva'nın sırtımda ve kaba etlerimde bıraktığı tırnak izlerini hâlâ hissedebiliyordum. Bütün gece, sabahın erken saatlerine kadar sınırlarımı zorlamıştı. Bana karşı hissettiği doymak bilmez açlık başka kimseye yer bırakmıyordu. Ve beni sevdiğini söylerken sesindeki o titreme, bana yaptıklarına teslim olduğum zaman yaşaran gözlerinin ışıltısı...

Kayıtsız tavırlarımın onu kışkırtacağını bilerek, karşısındaki duvara yaslandım ve ellerimi eşofmanımın ceplerine soktum.

"Eva seninle bu şekilde görüştüğümüzü biliyor mu?" diye sordu sertçe.

"Bahsedip bahsetmeme kararını sana bırakmaya karar verdim."

"Kesinlikle bahsedeceğim."

"Umarım öyle olur."

Cross Holding'in giriş alanına çıktık; Brett'i güvenlik ka-

pılarından geçirip ofisime yönlendirdim. Masalarının başında olan birkaç kişi vardı, onları kafama not ettim. Tatil günlerinde çalışanlar çalışmayanlardan daha iyi elemandır diye bir şey yoktu ama hırs takdir ettiğim ve ödüllendirdiğim bir şeydi.

Ofisime vardığımızda kapıları kapatıp camı buzlu hale getirdim. Çatı katından ayrılmadan önce verdiğim talimat uyarınca masama bir dosya bırakılmıştı. Elimi dosyanın üstüne koydum ve Kline'a oturmasını işaret ettim.

Ama o ayakta kalmaya devam etti. "Bu da ne demek oluyor? Ben şehre Eva'yı görmeye geliyorum, senin kabadayın tutup buraya getiriyor beni."

"Kabadayı" dediği, Vidal Yapım tarafından sağlanan korumaydı ama adamın benim için çalıştığını düşünmekte haksız değildi Kline. "Senle Eva'nın video kayıtlarının tüm hakları için çok miktarda para –ve birtakım başka teşvikler– teklif etmeye hazırım sana."

Zorlama bir gülümseme belirdi yüzünde. "Sam söylemişti bunu deneyeceğini. O kasetin seninle bir alakası yok. O iş Eva'yla benim aramda."

"Sızdırılması durumunda bütün dünyanın alakası olacak ama, bu da Eva'yı mahveder. Bunun, ya da Eva'nın neler hissettiğinin, herhangi bir önemi var mı senin için?"

"Sızmayacak ve tabii ki Eva'nın hislerini önemsiyorum. Onunla konuşmamı gerektiren nedenlerden biri de bu zaten."

Başımı salladım. "Ona neleri kullanabileceğini sormak istiyorsun. Konuşarak onu kaydın bir kısmını kullanmana izin vermeye ikna edeceğini sanıyorsun."

Ayaklarının üstünde ileri geri sallandı – sözlerimin tam isabet olduğunu gösteren huzursuz bir hareketti bu.

"Umduğun yanıtı almayacaksın" dedim. "O kasetin varlığı bile dehşete düşürmeye yetiyor Eva'yı. Başka türlüsünü düşünüyorsan salağın tekisin demektir."

"Tamamı seks değil. Beraber takıldığımız anları filan gös-

teren hoş kısımları da var. Eva'yla ben özel bir şey yaşadık. Sadece yatılacak bir kız değildi o benim için."

Şerefsiz. Onu yere sermemek için zor tutuyordum kendimi.

Pis pis sırıttı. "Senin anlayacağın bir şey değil bu tabii. Ben yeniden ortaya çıkana kadar o esmer kızı götürmekte bir sakınca görmüyordun, ancak ben gelince değiştirdin oyununu. Eva sıkıldığın bir oyuncaktı. Ta ki bir başkası onu isteyene dek."

Corinne'den bahsetmesi canımı sıktı. Eski nişanlımla çıkıyormuş gibi yaparak neredeyse Eva'yı kaybediyordum; bu zor atlatılmış tehlike hâlâ tedirgin ediyordu beni.

Ama bu, Kline'ın suçu başkasına atma konusunda ne kadar iyi olduğunu fark etmeme engel değildi. "Eva benim için ne anlama geldiğini biliyor."

Masama yaklaştı. "Yabancı bir ülkede yaptığınız o düzmece nikâhı saklamanın hiç normal olmadığını göremeyecek kadar kör etmişsin onu milyarlarınla. Resmi miydi bari nikâh?"

Beklediğim bir soruydu bu. "Kesinlikle resmi."

Dosyayı açıp içindeki fotoğrafı çıkardım. Nikâh günümüzde, tam da Eva'yı kocası olarak ilk kez öptüğüm anda çekilmişti. Kumsal ve nikâhı kıyan papaz arkamızdaydı. Eva'nın yüzünü avuçlarıma almıştım, dudaklarımız yumuşacık değiyordu birbirine. Elleri bileklerimdeydi ve ona verdiğim yüzük parmağında ışıldıyordu.

Fotoğrafı Kline'a doğru çevirdim. Yanına da evlenme belgesinin bir kopyasını koydum. Sol elimi kullanarak yakutlu alyansımı da gururla gösterdim ona.

Bu kişisel şeyleri bir şey ispatlamak için paylaşmıyordum. Niyetim Kline'ı kışkırtmaktı ve bunu New York'a indiği andan itibaren kasıtlı olarak yapıyordum. Yeniden karımın karşısına çıktığında dengesini yitirmiş, dezavantajlı duruma düşmüş olmasını istiyordum.

"Yani Eva ile aranızdaki her şey bitti" dedim düz bir sesle. "Eğer bir şüphen vardıysa artık kesin olarak biliyorsun bu-

nu. Zaten ben senin asıl istediğinin karım değil, onun hatırasını grubun için kullanmak olduğunu düşünüyorum."

Kahkaha attı Kline. "Tamam, beni pisliğin teki olarak göster. Eva'nın o kaseti görmesi düşüncesini kaldıramıyorsun. Sen onu asla o kadar çıldırtamadın ve bunu asla da yapamayacaksın."

O kendinden hoşnut ifadeli suratını yumruklama ihtiyacıyla seğiriyordu kollarım. "Canın neye istiyorsa ona inan. Seçeneklerin şunlar: Sana önerdiğim iki milyonu alıp kaydı bana verirsin ve çıkıp gidersin..."

"Kahrolası paranı istemiyorum!" Ellerini masamın kenarına koyarak bana doğru eğildi. "Anılarıma sahip olamazsın. Eva senin belki –şimdilik– ama o anılar benim. Onları asla satmayacağım sana."

Kline'ın o kaydı seyrettiğini... kendisini karımı becerirken seyrettiğini düşünmek kanımı beynime sıçratmaya başladı. Bunun onu nasıl perişan edeceğini bile bile Eva'ya kaydı seyretmeyi teklif ettiğini düşünmek beni şiddetin tam kıyısına kadar itti.

Sesimi tepkisiz tutmak çaba gerektiriyordu. "Parayı reddedip kaydı ölene dek kendine saklayabilirsin. Eva'nın asla haberi olmayacak gizli bir armağan olur bu senden ona."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Ya da bencil bir pislik olmayı seçersin" diye devam ettim, "ve Eva'nın evliliğini yıkmak ve kendi ününe ün katmak için kaydı Eva'nın önüne çıkarıp onu şoke edersin."

Ona tepeden bakıyordum. Kline duruşunu bozmadı ama yüzü bir an için düştü. Küçük de olsa bir zaferdi bu.

Hızlı bir el hareketiyle, Arash'ın hazırladığı kontratı çıkardım. "Eğer Eva'yı biraz olsun düşünüyorsan seni New York'a getirenden farklı bir karar verirsin."

Belgeleri masamdan alıp yırttı ve parçaları yeniden camın üstüne fırlattı. "Eva'yı görmeden bir yere gitmiyorum."

Kline sinirle çıktı ofisimden.

Arkasından baktım. Sonra güvenli hattan bir arama yaptım. "Size yeterince zaman verdim mi?"

"Evet. Siz onu yukarı çıkarır çıkarmaz çantasındaki bilgisayarını ve tabletini hallettik. Şimdi de e-mail ve yedekleme sunucularına ve o sunucuların yedeklerine bakıyoruz. Hafta sonu evini de aradık ama oraya haftalardır uğramamış. Yimara'yla Kline'ın cihazlarındaki her şeyi temizlediğimiz gibi kaydın kısa versiyonlarının gönderildiği herkesin hesaplarını ve cihazlarını da temizledik. Vidal yöneticilerinden birinin sabit diskinde bir adet tam kopya vardı ama sildik. Onun kaydı herhangi bir yere gönderdiğine dair herhangi bir kanıta da rastlamadık."

Kanım damarlarımda buz kesti. "Hangi yönetici?"

"Erkek kardeşiniz."

Kahretsin. Masamın kenarına öyle sıkı yapışmıştım ki zorlanan parmak eklemlerim çatırdadı. Christopher'ın Magdalene'le olan videosunu hatırladım; bana karşı nasıl sapıkça bir nefret duyduğunu biliyordum. Onun Eva'yı o kadar mahrem... o kadar kırılgan bir halde gördüğünü düşünmek, Nathan meselesini ilk duyduğum zamandan beri gitmediğim bir yere götürdü beni.

Tuttuğum özel askeri güvenlik şirketinin bu meseleyi layıkıyla halledeceğine güvenmek zorundaydım. Teknik ekipleri bundan çok daha hassas bilgilerle uğraşmak üzere yetiştirilmişti.

Masamdaki dağınıklığı dosyanın içine tıktım. "O kaydın hiçbir yerde kalmaması gerekiyor."

"Anlaşıldı. Biz de buna çalışıyoruz. Yine de taşınabilir bir kopyasının bir yerlerde dolaşıyor olması mümkün. Kline'la Yimara'nın kiralık kasalarla ilgili işlemlerine filan da baktık gerçi. Sizden farklı bir emir gelene kadar durumu takip etmeye devam edeceğiz."

Asla öyle bir emir vermeyecektim. O kaydın benim kontrolüm dışında bir yerlerde varlığını sürdürdüğüne dair bir iz aramaya hayatım boyunca devam edecektim gerekirse. "Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve ofisimden çıkarak eve, Eva'ya doğru yola koyuldum.

"Sen çok iyi kullanıyorsun bunları" dedi Ireland; gözü, elindeki tahta çubuklarla beyaz kutudan bir parça *kung pao* usulü tavuk alan Eva'daydı. "Ben bir türlü öğrenemedim."

"Bak şöyle tutacaksın. Dene bir."

Karımın kız kardeşimin elindeki ince çubukları düzeltişini seyrettim; sarışın kafası Ireland'ın siyah saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Yerde, ayağımın dibinde oturuyorlardı, her ikisi de şort ve atlet giymiş, yanık tenli bacaklarını –birinin ince ve uzun, diğerinin ufak tefek ve dolgun– orta sehpasının altına uzatmışlardı.

Katılmaktan çok gözlüyordum onları; aralarındaki rahat muhabbeti hem kıskanıyor hem de bunun için şükrediyordum.

Her şey ne kadar da gerçeküstüydü. Böyle bir geceyi –ailemle evde geçirilen sakin bir akşamı–hayal bile etmemiştim hiç... Nasıl katkıda bulunacağımı, hatta bulunup bulunamayacağımı bile bilmiyordum. Ne diyebilirdim? Ne hissetmeliydim?

Ayrıca büyülenmiş gibiydim. Ve minnettar. Hayatıma bu kadar çok şey katan şahane karıma çok ama çok minnettardım.

Çok da uzun olmayan bir süre önce, böyle bir cumartesi gecesinde, çok ses getiren bir toplantı veya etkinlikte olurdum ve bir kadının yakın ilgisi bende düzüşme ihtiyacı uyandırmadığı takdirde –ya da uyandırana kadar–iş konularına odaklanırdım. Sonunda tek başıma çatı katına da dönsem, tek gecelik bir ilişki için otele de gitsem, her şekilde yalnız olacaktım. Ve bir yere ya da birisine ait olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unuttuğum için de neler kaçırdığımı bilmiyordum.

"Vay! Şuraya bak" diye bir sevinç çığlığı attı Ireland ve yakaladığı minik portakallı tavuk parçasını derhal ağzına attı. "Ağzıma kadar gelebildi."

Kadehimdeki şarabı tek yudumda bitirdim; *bir şey* söylemek istiyordum. Kafamdan geçen tüm seçenekler samimiyetsiz ve zorlama geliyordu. Sonuçta ağzımdan çıkan şu oldu: "Çubukların hedefi büyük. Bu da şansını artırıyor."

Ireland başını çevirerek her gün aynada gördüğüm mavi gözlerin aynılarıyla baktı bana. Onunkiler çok daha temkinsiz, çok daha masumdu ve kahkaha ve sevgiyle ışıl ışıldılar. "Sen bana büyük ağızlı mı dedin şimdi?"

Kendimi tutamadım ve elimi kafasının üstünde gezdirerek saçlarının ipeksi tellerine dokundum. Onlar da benimkilere hem benziyor hem de benzemiyorlardı. "Ben öyle bir şey demedim" dedim.

"*Tam o kelimelerle* söylemedin" diye düzeltti, Eva'ya dönmeden önce bir an için elime doğru yaslanarak.

Eva başını kaldırıp yüreklendirici bir gülümsemeyle baktı bana. Kendisinden güç aldığımı biliyordu ve koşulsuzca veriyordu bunu.

Boğazım düğümlenmiş halde kanepeden kalkarak Eva'nın boş kadehini aldım. Ireland'ın meşrubat bardağı hâlâ yarısına kadar dolu olduğu için onu almadan mutfağa yöneldim; niyetim akşamın geri kalanını çıkarmak için ihtiyacım olan soğukkanlılığı yeniden kazanmaya çalışmaktı.

"Channing Tatum çok seksi." Ireland'ın sesi salondan geliyordu. "Sence de öyle değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Kız kardeşimin gevezeliği onun birileriyle çıkıp çıkmadığına dair rahatsız edici sorular getirmişti aklıma. Birkaç yıl önce başlamış olmalıydı – yaşı on yediydi. Onun oğlanlardan uzak durmasını istemenin gerçekçi olmadığını biliyordum. Çocukluğunun büyük kısmını kaçırmış olmamın benim suçum olduğunu da biliyordum. Ama onun

benim ya da Manuel'in ya da Cary'nin genç versiyonlarıyla uğraşmak zorunda kalması fikri pek alışık olmadığım bir savunma tepkisine neden oluyordu.

"Evet, çok yakışıklı" diye hak verdi Eva.

Bir de kıskançlık karışmıştı işin içine. Gözlerimi kısarak önümde doldurmakta olduğum iki kadehe odaklandım.

"Bu yılın Yaşayan En Seksi Erkeği seçildi" dedi Ireland. "Şu pazılara baksana."

"Ah, bak ona kesinlikle katılmıyorum. Gideon çok daha seksi."

Dudağımın kenarı kıvrılıverdi.

"Sen hapı yutmuşsun" diye dalga geçti kardeşim. "Gideon'ı düşününce gözbebeklerin minik kalpçiklere dönüşüyor. Çok şeker."

"Kapa çeneni."

Ireland'ın melodik kahkahası havaya yayıldı. "Merak etme. O da sana abayı yakmış durumda. Ve kendisi Yaşayan En Seksi Erkek listesinin gediklisidir yıllardır. Arkadaşlarım ondan bahsetmeye doyamıyorlar."

"Yaa. Bana öyle şeyler söyleme. Kıskanç bir yapım var zaten."

İçten içe gülerek boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım.

"Gideon da öyle. Sen Yaşayan En Seksi Kadın listelerine girmeye başlayınca delirecek. Artık herkes senden haberdar olduğuna göre yapacak bir şey yok."

"Yok artık" dedi Eva dalga geçer gibi. "Kıçımdan ve üst bacaklarımdan Photoshop'la 6–7 kilo almaları lazım onun için."

"Sen Kim Kardashian'ı hiç görmedin herhalde? Ya da Jennifer Lopez'i."

Salonun eşiğinde durup Eva'yla Ireland'ın oluşturduğu manzarayı seyrettim kadehimin kenarının üstünden. Bir sızı belirdi göğsümde. O anı dondurup korumak ve sonsuza dek saklamak istedim.

Ireland başını kaldırıp beni gördü ve gözlerini yuvarladı. "Ne dedim ben sana?" dedi. "Yakmış işte abayı."

Koltuğumda arkama yaslanıp kahvemden bir yudum aldım ve ekranımdaki çizelgeyi inceledim. Omuzlarımı geriye doğru yuvarlayarak boynumdaki tutukluğu gevşetmeye çalıştım.

"Abi. Nasıl yani? Saat sabahın üçü."

Başımı kaldırıp bakınca Ireland'ı çalışma odamın kapısında buldum. "Yani?"

"Neden bu kadar geç saate kadar çalışıyorsun?"

"Sen neden bu kadar geç saate kadar Skype yapıyorsun?" dedim karşılık olarak. Eva'yı uyur halde bırakıp çıktığım şu son bir saattir Ireland'ın kahkahalarını ve ara sıra yükselen sesini duyuyordum.

"Neysss" diye homurdanarak içeri girdi ve masamın önündeki koltuklardan birine çöktü. Sırtını omuzları koltuğun arkalığıyla aynı hizaya gelecek şekilde kamburlaştırmış, bacaklarını da ileri doğru uzatmıştı. "Uyuyamıyor musun?"

"Hayır." Bunun nasıl da kelimesi kelimesine doğru bir ifade olduğunu bilmiyordu. Ireland, Eva'nın yatağında, Eva da benim yatağımda yatarken uyumayı göze alamamıştım. Eva'nın göğüs germesini bekleyebileceğim şeylerin de bir sınırı vardı; benim için hissettiği sevgiyi yok etmeden daha kaç kere korkutabilirdim onu?

"Bir süre önce Christopher mesaj attı" dedi. "Galiba babam otelde kalıyormuş."

Kaşlarımı kaldırdım.

Ireland başını salladı, yüzü kederliydi. "Çok kötü Gideon. Daha önce tek bir geceyi bile ayrı geçirmemişlerdi. En azından ben hiç hatırlamıyorum geçirdiklerini."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Annemiz beni bütün gün arayıp durmuş, telesekretere mesajlar bırakmıştı; hatta çatı ka-

tının numarasını o kadar çok aramıştı ki telefonların hiçbiri çalmasın diye sonunda ana santrali devreden çıkarmak zorunda kalmıştım. Annemin zor bir dönem geçirmesine üzülüyordum ama Ireland ve Eva'yla geçirdiğim zamanımı da korumam gerekiyordu.

Kendime odaklanmak kalpsizlik gibi geliyordu ama daha önce iki kez ailemi kaybetmiştim zaten – bir, babam öldüğünde, bir de Hugh'dan sonra. Bir daha kaybedemezdim. Bir üçüncü seferi atlatabileceğimi sanmıyordum – hele Eva hayatımdayken.

"Keşke kavgaya neyin neden olduğunu bilseydim" dedi Ireland. "Yani birbirlerini aldatmadıkları müddetçe her şeyi atlatabilmeleri lazım, değil mi?"

Oflayarak doğruldum. "İlişkiler konusunda soru sormak için doğru insan değilim ben. İlişkilerin nasıl yürüdüğüne dair en ufak bir fikrim yok. İşleri berbat etmeyeyim diye dua ederek ve Eva bu kadar affedici olduğu için şükrederek, düşe kalka bulmaya çalışıyorum yolumu."

"Onu gerçekten seviyorsun."

Ireland'ın bakışlarını takip ettim; duvardaki fotoğraf kolajına bakıyordu. Karımın o fotoğraflarına bakmak içimi acıtıyordu bazen. Her anı yeniden yakalamak ve yeniden yaşamak istiyordum. Onunla geçen her saniyemi bir yerlere saklamak istiyordum. Zamanın bu kadar hızla akıp gitmesinden ve o anları belirsiz bir gelecek için saklayamıyor olmaktan nefret ediyordum.

"Evet" diye mırıldandım. Eva ne yapsa affederdim. Onun yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey bizi ayıramazdı çünkü ben onsuz yaşayamazdım.

"Senin adına seviniyorum Gideon." Ireland gülümsedi ona baktığımda.

"Teşekkür ederim." Gözlerindeki kaygı hâlâ oradaydı ve insanı huzursuz ediyordu. Onu dertlendiren sorunları çöz-

mek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Annemle konuşabilir misin?" diye bir öneride bulundu. "Şimdi değil tabii ki. Ama yarın mesela? Belki de neler olup bittiğini öğrenebilirsin."

Annemizle konuşarak bir yere varılmayacağını bildiğimden bir an tereddüt ettim. "Denerim."

Ireland tırnaklarını inceliyordu. "Annemi çok sevmiyorsun, di mi?"

Vereceğim yanıtı dikkatlice tartarak, "Onunla aramızda temel bir görüş ayrılığı var" dedim.

"Evet. Anlıyorum. Ailesiyle ilgili konularda tuhaf bir tür obsesif kompulsif bozukluğu var gibi sanki. Herkesin belli bir şekilde olması ya da en azından öyleymiş gibi davranması gerekiyor. İnsanların ne düşüneceğini çok dert ediyor kendine. Geçen gün seyrettiğim eski bir film bana onu hatırlattı. *Sıradan İnsanlar*. Seyrettin mi?"

"Hayır, seyrettiğimi sanmıyorum."

"Seyretmelisin. Kiefer Sutherland'in babası ve başka birileri daha oynuyor. Üzücü ama iyi bir hikâye."

"Bakarım." Annemin durumunu açıklama ihtiyacı hissederek, elimden geldiğince yapmaya çalıştım bunu. "Babam öldüğü zaman yaşadıkları... çok sertti. Ondan sonra kendini izole etti sanırım."

"Arkadaşımın annesi, annemin eskiden farklı biri olduğunu söylüyor. Senin babanla evliyken yani."

Soğuyan kahvemi bir kenara koydum. "Farklı olduğunu hatırlıyorum ben de."

"Daha mı iyiydi?"

"Yoruma göre değişir. Daha... doğaldı. Rahat bir insandı."

Parmak uçlarıyla ağzını ovaladı Ireland. "Sence o olay yıktı mı onu? Babanı kaybetmek yani?"

Göğsüm sıkıştı. "Onu değiştirdi" dedim alçak sesle. "Ne kadar değiştirdiğinden emin değilim ama."

"Ahh." Oturduğu yerde doğruldu, üzerine çöken melankoliyi atmaya çalışıyordu besbelli. "Sen daha oturacak mısın?"

"Muhtemelen bütün gece."

"O filmi seyretmek ister misin benimle?"

Bu teklif şaşırttı beni. Ama hoşuma da gitti. "Belki. Sonunda ne olacağını söyleyerek filmin tadını kaçırmak yok yalnız."

Bir bakış attı bana. "Üzücü olduğunu söyledim zaten. Onlar ermiş muradına filan tipi bir şeyler istiyorsan ilgili kişi koridorun ucundaki odada uyuyor."

Gülümsetti bu beni. Ayağa kalkıp masamın önüne dolandım. "Sen filmi bul ben de meşrubat getireyim."

"Bir bira iyi olur."

"Benim yanımdayken olmaz."

Sırıtarak ayağa kalktı. "Tamam, peki. Şarap o zaman."

"Birkaç yıl sonra tekrar sorarsan düşünürüm."

"O zamana kadar çoluğa çocuğa karışırsın sen. Şimdiki kadar eğlenceli olmaz."

Durakladım, içime çöken kaygı tenime ter bastıracak kadar şiddetliydi. Eva'yla bir bebek sahibi olma düşüncesi hem çok heyecan verici hem de korkutucuydu. Benimle yaşamak karım için güvenli değildi. Bir çocuk için nasıl güvenli olabilirdi?

Ireland bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, şu yüzünün halini bir görmelisin! Klasik bir zampara paniği vakası. Sana söyleyen olmadı mı? Önce âşıksındır, sonra evli, derken bir bakmışsın ilkokulda veli."

"Sesini kesmezsen seni yatmaya gönderiyorum."

Daha da çok gülerek koluma girdi. "Çok komiksin. Cidden. Ben sadece takılıyorum sana. Kafayı yemene gerek yok. Şu an bunu yapan yeterince insan var ailemde."

Kalbime o kadar hızlı çarpmamasını buyurdum.

"Belki de *senin* bir içki içmen lazım" diye öneride bulundu.

"İçeceğim galiba" diye homurdandım.

"Senden yüzük koparmayı başardığı için Eva'ya saygıları-

mı sunacağım. Evlenme teklif ederken de panik atak geçirdin mi?"

"Kes konuşmayı Ireland."

Başını omzuma yaslayarak kıkırdadı ve beni çalışma odamdan çıkardı.

Güneş doğalı iki saatten fazla olmuştu yatağa döndüğümde. Karımın örtülerin altında oluşturduğu nefis kabartıdan gözlerimi ayırmadan sessizce soyundum.

Büzüşüp top gibi olan Eva'nın, yastığa yayılan parlak saç telleri dışında neredeyse hiçbir yeri görünmüyordu. Onun örtülerin altında çıplak olduğunu bilerek boşlukları aklımdan doldurdum.

Benim. Sadece benim.

Ondan ayrı uyumak öldürüyordu beni. Onu da incitiyordu bu, biliyordum.

Battaniyelerin ucunu kaldırıp yanına girdim. Alçak perdeden minik bir iniltiyle bana doğru döndü ve o enfes, sıcak bedeni kıpırdanarak yanıma yerleşti.

Anında sertleşmiştim. Kanım şehvetle kaynıyor, tenim farkındalıkla ürperiyordu. Patlayıcı bir cinsel kimyaydı bu, ama başka bir şey daha vardı. Daha derin bir şey. Tuhaf, harika, korkutucu bir tanışıklık.

Eva, içimde olduğunu bilmediğim bir boşluğu doldurmuştu.

Yüzünü boynuma gömerek hafifçe mırıldandı, bacaklarını bacaklarıma doladı ve ellerini sırtımda gezdirdi. "Her yerin sert ve leziz."

"Her yerim" diyerek hak verdim ve kıçını avuçlayarak onu ereksiyonuma doğru çektim.

Sessiz bir kahkahayla titredi omuzları. "Sessiz olmamız lazım."

"Ağzını kapatırım."

"Benim mi?" Boynumu dişledi. "Gürültücü olan sensin."

Haksız değildi. Tahrik olduğumda ne kadar sert ve sabırsız olsam da hiç gürültücü olmamıştım... Eva'ya kadar. Durum gereği sessizce hareket etmemiz gerektiğinde bayağı çaba göstermem gerekiyordu. Eva çok hoşuma gidiyordu, çok fazla şey hissettiriyordu bana.

"Biz de ağırdan alırız o zaman" diye mırıldandım; ellerim iştahla dolanıyordu ipeksi teninde. "Ireland daha saatlerce uyur; acelemiz yok."

"Saatlerce, ha?" Gülerek geriye çekilip diğer tarafa yuvarlandı ve komodinin çekmecesine uzandı. "İddialısın, bakıyorum."

Eva, ağız kokusuna karşı çekmecede bulundurduğu nane şekerlerini ararken, bir gerginlik hissi gelip omuzlarıma oturdu. Kadınların komodine prezervatif için uzandığı benzer durumlar gelmişti aklıma.

Eva'yla yalnızca iki kez prezervatif kullanmıştık. Eva'dan önce, prezervatifsiz becerdiğim tek bir kadın bile olmamıştı. Doğum kontrolü, bir tür ibadet gibi özen gösterdiğim bir şeydi.

Ama Eva'yla o ilk iki seferimizden sonra bir daha kullanmamıştık ve gebelikten korunmak için Eva'nın doğum kontrol yöntemine güveniyorduk.

Riskliydi. Biliyordum. Ve ona ne sıklıkla sahip olduğum düşünülürse –günde en az iki, bazen üç ya da dört kez– azımsanacak bir risk de değildi bu.

Bazen düşünüyordum bu konuyu. İrademi sorguluyordum, kendi zevkimi olası sonuçların önüne mi koyuyorum diye. Ama tedbirsizliğimin nedeni sadece zevkle açıklanacak kadar basit değildi. Öyle olsa gerekeni yapabilirdim. Sorumlu davranabilirdim.

Hayır, ondan çok daha karmaşıktı.

Eva'nın içine boşalma ihtiyacı ilkel, yabanıl bir şeydi. Aynı anda hem zafer, hem teslimiyetti.

Ona ilk kez sahip olmadan önce –daha aramızda ne kadar patlayıcı şeyler yaşanacağını tam olarak bilmeden– arzulamıştım onu prezervatifsiz düzmeyi. Hatta ilk buluşmamızdan önce, buna ihtiyacım olduğunu söylemiş, bana bunu vermesine ihtiyacım olduğu konusunda uyarmıştım onu; ki bu daha önce kimseden istemediğim bir şeydi.

"Kıpırdama" dedim sertçe ve o hâlâ karnının üstünde uzanmış haldeyken üstüne çıktım. Elimi kasığıyla yatağın arasına sokarak bacaklarının arasına uzandım ve cinsel organını avuçladım. Nemli ve ılıktı. Okşayan parmaklarımın etkisiyle kaygan ve sıcak hale geldi.

Boğmaya çalıştığı bir inilti kaçtı ağzından.

"Seni bu şekilde istiyorum" dedim ona, dudaklarımı yanağında gezdirerek.

Boştaki elimle uzanarak yastığımı yakalayıp çektim; yastığı Eva'nın altına sokarak aletimi ta hayalarıma kadar içine gömebileceğim bir açıya getirdim kalçalarını.

"Gideon..." Adımı söyleme şekli bir yalvarıştı; halbuki ben ona sahip olma ayrıcalığı için dizlerimin üstüne çöküp yalvarmaya hazırdım.

İlerleyerek bacaklarını iki yana açtırdım ve bileklerini başının iki yanında yatağa bastırdım. Onu sabit tutarak içine daldım. Hazırdı bana; yumuşacık, sıkı ve ıslak. Tepeden tırnağa tüm vücudum bir titremeyle sarsılırken boğazımdan yükselen iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıktım. Eva'nın sırtına dayanan göğsüm körük gibi inip kalkıyor, şiddetli soluklarım yastığa yayılmış saçlarını uçuruyordu.

Bu kadarcık şeyle –sadece beni içine alarak–eşiğe getirivermişti beni.

"Tanrım." İstemsizce hareket eden kasıklarım aletimi Eva'nın içine saplaya saplaya giderek daha derinleşmemi ve nihayet aletimin en dibine kadar girmemi sağladı. Dibinden tepesine kadar, aletimin her tarafında hissedebiliyordum onu,

dalgalar halinde kasılarak açgözlü bir ağız gibi soğuruyordu beni. "Meleğim..."

Aletimin dibindeki basınç ısrarcıydı ama istesem kendimi tutabilirdim. Kontrolle ilgili bir mesele değildi bu, arzuyla ilgiliydi.

Eva'nın içine gelmeyi *istiyordum*. Riski –ne kadar korkutucu olursa olsun– kabullenmeye razı olacak kadar çok istiyordum hem de.

Gözlerimi kapatarak alnımı Eva'nın yanağına düşürdüm. Kokusunu içime çekerek kendimi bıraktım ve gelmeye başladım; kalçalarım kasıla kasıla yoğun ve sıcak fışkırmalarla doldurdum içini.

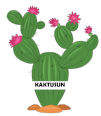
Eva hafif hafif inildeyerek kıvrandı altımda. Cinsel organı sıkılaşıp titredi aletimin etrafında. Alçak perdeden, tatlı bir iniltiyle doruğa tırmandı.

Orgazmından feci şekilde tahrik olarak adını söyledim hırıltıyla. Ben geldim diye gelmişti, çünkü zevk almam da dokunuşlarım kadar azdırmıştı onu. Onu bunun için ödüllendirecek, minnettarlığımın derinliğini gösterecektim. O da kendininkini alacaktı, tekrar tekrar, alabildiği kadar çok defa.

"Eva." Nemli yanağımı yanağına sürdüm. "Crossfire."

Parmaklarımı tutan parmakları sıkılaştı. Başını çevirdi, dudakları beni arıyordu.

"Şampiyon" diye fısıldadı öpüşürken. "Ben de seni seviyorum."

Bentley'yi Dutchess bölgesindeki Vidal Malikânesi'nin bahçe kapılarından geçirerek dairesel yola girdiğimizde saat beşi biraz geçiyordu.

"Yaa, çok hızlı kullandın ama" diye şikâyet etti Ireland arka koltuktan. "Geldik bile."

Arabayı park vitesine alıp çalışır durumda bıraktım. Mideme koca bir yumrunun oturması için bu eve bir bakış atmam yetiyordu. Eva uzanıp elimi tuttu ve sıktı. Arkasındaki Tudor stili mâlikane yerine Eva'nın çelik grisi gözlerine odaklandım.

Tek kelime söylemedi Eva ama söylemesi de gerekmiyordu. Aşkını ve desteğini hissediyor, gözlerindeki öfke pırıltısını görüyordum. Anladığını bilmek güç veriyordu bana. Bütün karanlık ve kirli sırlarımı biliyordu Eva, ama yine bana inanıyor ve beni seviyordu.

"Yine gelip kalmak istiyorum bir ara" dedi Ireland, başını iki ön koltuğun arasında uzatarak. "Eğlenceliydi, di mi?"

Ona baktım. "Yaparız yine."

"Yakında?"

"Tamamdır."

Ireland'ın gülümsemesi bu sözün bana uykusuzluk ve kaygı olarak getireceği maliyete fazlasıyla değerdi. Ireland'dan uzak durmamın bir sürü nedeni vardı ama temel neden ona ne verebileceğimi bilmememdi. Vidal Yapım'ı onun için geleceğe sağ salim taşımaya odaklanmıştım tamamen; bu, ona kol kanat germenin ağzıma yüzüme bulaştırmadan yapmayı bildiğim tek şekliydi.

"Bana yardımcı olman gerekecek" dedim açık yüreklilikle. "Nasıl abilik edileceğini bilmiyorum. Beni affetmen gerekecek muhtemelen. Sık sık."

Yüzündeki gülümsemenin kaybolmasıyla, bir anda yeniyetmelikten çıkıp genç bir kadına dönüştü Ireland. "Arkadaş olmak gibi bir şey" dedi ciddiyetle. "Tek farkı, doğum günlerini ve bayramları hatırlamak *zorunda* olman ve bir de beni her konuda affetmen; bir de zengin erkek arkadaşlarınla tanıştırmalısın beni."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sana sataşıp bunaltmam filan gibi şeyler ne oldu?"

"O yılları kaçırdın" dedi hemen. "Tekrarı da yok."

Niyeti dalga geçmekti ama kelimeleri can evimden vurmuştu beni. O yılları *gerçekten* kaçırmıştım ve geri de alamazdım.

"Ireland'ın erkek arkadaşlarına sataşıp *onları* bunaltırsın sen de" dedi Eva.

Göz göze geldik ve Eva'nın tam olarak ne düşündüğümü anladığını gördüm. Başparmağımla parmaklarını okşadım.

Arkasında, evin ön kapısı açıldı ve annem dışarı çıkıp en üst basamakta durdu. Üzerinde beyaz bir tunik ile onunla takım bir pantolon vardı. Uzaktan Ireland'a çok benziyordu ve sanki annesi değil, ablası gibiydi.

Eva'nın elini tutan elimi daha da sıktım.

Ireland iç geçirerek kapısını açtı. "Keşke yarın işe gitmeniz gerekmeseydi. İstediği zaman işi kıramayacaksa insanın tomarla parasının olması neye yarar ki?"

"Eva benimle çalışıyor olsaydı" dedim karıma bakarak, "yapabilirdik bunu."

Dilini çıkardı Eva. "Başlama yine."

Elini ağzıma götürüp üstünü öptüm. "Hiç durmamıştım ki."

Kapımı açarak arabadan indim ve kolu çekerek bagajı açtım. Ireland'ın çantasını almak için arabanın arkasına dolandım ama çanta yerine Ireland'ı buldum kollarımın arasında. İnce kollarını belime dolayarak sımsıkı sarıldı bana. Şaşkınlığımı atlatıp kendime gelmem için bir an geçmesi gerekti; sonra ben de ona sarıldım ve yanağımı başının tepesine yasladım.

"Seni seviyorum" diye mırıldandı göğsüme doğru. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Boğazımdaki sımsıkı düğüm yüzünden hiçbir şey diyemedim. Geldiği gibi çabucak çıkıp gitmişti kollarımdan. Çantası elinde, yan tarafta duran Eva'ya doğru gitti ve ona da sarıldı.

Kendimi yumruk yemiş gibi soluksuz hissederek bagaj kapağını kapattım ve annemin gri–mavi taşlı yolun yarısına kadar çıkarak Ireland'ı karşılamasını seyrettim.

Tam direksiyona geçip gidecekken annemin beklememi işaret ettiğini gördüm.

Eva'ya bakarak, "Bin arabaya meleğim" dedim.

Bir an karşı çıkacak gibi durdu ama sonra başını peki der gibi sallayarak sol ön koltuktaki yerine geri döndü ve kapıyı kapattı.

Annemin yanıma kadar gelmesini bekledim.

"Gideon." Pazılarımdan yakalayıp parmak uçlarında yükselerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "İçeri girmez misiniz Eva'yla? Bu kadar yol gelmişsiniz."

Bir adım geri atarak elinden kurtuldum. "Ve aynı yolu geri dönmemiz gerekiyor."

Düş kırıklığı gözlerinden okundu. "Yalnızca birkaç dakika için. Lütfen. İkinizden de özür dilemek istiyorum. Nişan haberinizi gerektiği gibi karşılamadım ve bunun için çok üzgünüm. Ailemiz için mutlu bir zaman olması gerekirdi bunun, ama korkarım oğlumu kaybetme kaygısıyla hakkını veremedim ben."

"Anne." Sol kapıya doğru yöneldiğini görünce kolundan yakaladım. "Şimdi olmaz."

"Eva hakkında geçen gün ağzımdan çıkan bütün o sözleri söylemek istememiştim aslında. Babanın bana verdiği yüzüğü başka bir kadının parmağında görünce şoke olmuştum yalnızca. Yüzüğü Corinne'e vermemiştin, o nedenle şaşırdım. Bunu anlayabiliyorsun herhalde, değil mi?"

"Eva'yı kendine düşman ettin."

"Öyle mi söyledi sana?" Duraksadı. "Asla öyle bir şey yapmak istememiştim, ama... Her neyse. Baban da çok korumacıydı. Ona çok benziyorsun."

Gözlerimi kaçırarak yolun ötesindeki ağaçlara baktım boş boş. Geoffrey Cross'la kıyaslandığımda bunu nasıl yorumlamam gerektiğini bir türlü bilemiyordum. Övgü müydü bu sözler, yoksa kompliman gibi gözüken eleştiri mi? Hele konuşan annem olunca bunu anlamak imkânsızdı.

"Gideon... lütfen, gayret ediyorum. Söylememem gereken birtakım şeyler söyledim Eva'ya ve o da o şartlar altında her kadının vereceği tepkileri verdi. Aramızı düzeltmek istiyorum sadece." Elini kalbimin üstüne koydu. "Senin adına çok mutluyum Gideon. Senle Ireland'ın birlikte zaman geçirmenize de çok seviniyorum. Bunun onun için büyük önem taşıdığını biliyorum."

Elini kibarca çektim. "Benim için de çok önemli. Ve bunu, şu anda izah etmeyeceğim bir şekilde mümkün kılan kişi Eva'dır. Onun canının sıkılmasını istememe nedenlerimden biri de bu. Şu anda olmaz. Yarın sabah işe gitmesi lazım."

"Bu hafta bir öğle yemeği için plan yapalım o halde. Ya da akşam yemeği."

"Chris de olacak mı?" diye sordu Eva pencereden ve sonra da kapıyı açıp arabadan indi yeniden. Koyu renkli devasa aracın yanında minicik ve ışıl ışıldı ama omuzlarının duruşuyla da heybetliydi bir yandan.

Karım dünyayla savaşırdı benim için. Bunu bilmek mucizevi bir şeydi. Benim için hiç kimse mücadele etmemişken, bunu yapacak kişiyi buluvermiştim her nasılsa.

Annemin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Elbette. Chris'le ben bir ekibiz."

Gülümsemesindeki kırılganlığı fark ederek, sık sık olduğu gibi şüphelendim annemden. Yine de razı oldum. "Planlarız. Yarın Scott'ı ara, bir şeyler ayarlayalım."

Annemin yüzü aydınlandı. "Çok sevindim. Teşekkür ederim."

Bana sarıldı, bense onu kendimden uzaklaştırma ihtiyacıyla kaskatı kesilen bedenimle tahammül ettim buna. Kollarını açarak Eva'ya yöneldi ama Eva tokalaşmak için elini uzattı hemen. Besbelli savunma modunda olan iki kadın arasında tuhaf ve sıkıntılı bir temas yaşandı.

Arayı düzeltmek değildi annemin istediği; aranın düzelmiş olduğuna dair bir müzakere yapmak istiyordu.

Vedalaştık ve ben direksiyona geçtim. Mâlikaneyi arkamızda bırakarak yola çıktık Eva'yla. Daha pek uzaklaşmamıştık ki, "Annen seninle ne zaman konuştu?" diye sordu Eva.

Kahretsin. Sesindeki o iğneleyici tonun ne anlama geldiğini anlamıştım.

Uzanıp elimi dizine koydum. "Kafanı anneme yormanı istemiyorum."

"Kafamı hiçbir şeye yormamı istemiyorsun sen! Bu işler böyle yürümeyecek ama. Her türlü boklukla tek başına uğraşmayacaksın."

"Annemin ne söylediği ya da yaptığının bir önemi yok Eva. Benim hiç umurumda değil, senin de olmamalı."

Oturduğu yerde dönerek bana baktı. "Artık bir şeyleri paylaşmaya başlamalısın. Özellikle de, annenin arkamdan konuşması gibi, benimle ilgili şeyleri!"

"Alakasız bir laf yüzünden canının sıkılmasına izin veremem." Yol kıvrıldı. Virajdan hızlanarak çıktım.

"Öylesi, canımın *sana* sıkılmasından daha iyi olurdu!" dedi karşılık olarak. "Çek kenara."

"Ne?" Ona baktım.

"Çek şu kahrolası arabayı kenara!"

İçimden küfürler ederek elimi Eva'nın bacağından çektim ve direksiyonu tuttum. "Nedenini söyle."

"Çünkü sana kızgınım ve sen orada oturmuş bütün seksiliğinle araba kullanıyorsun ve bunu yapmaman gerekiyor."

Hoşuma mı gitsin, çileden mi çıkayım bilemedim. "Neyi yapmamam gerekiyor? Seksi mi görünmeyeyim? Yoksa araba mı kullanmayayım?"

"Gideon... üstüme gelme şu anda."

Teslimiyet içinde ayağımı gazdan çektim ve dar emniyet şeridinde durdum. "Memnun musun?"

Eva arabadan inerek ön taraftan dolandı. Ona soran gözlerle bakarak indim ben de.

"*Ben* kullanıyorum" dedi karşıma geldiğinde. "En azından şehre varana kadar."

"Madem öyle istiyorsun."

İlişkiler konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama kadının sana kızgınken ödün vermek gerektiğini bilmek için âlim olmak gerekmiyordu. Hele bir de aklında bir iki saat içinde onunla sevişmek gibi fikirler de varsa, ki benim kesinlikle vardı. Hafta sonunu arkadaşlarla ve Ireland'la birlikte geçirdikten sonra, karıma ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek için yepyeni bir arzu dolmuştu içimde.

"Bana öyle bakma" diye homurdandı.

"Nasıl?" Askılı, beyaz, yazlık elbisesi içinde ne kadar hoş göründüğünü düşünerek tepeden tırnağa süzdüm onu. Akşam sıcak ve nemliydi ama Eva taze ve ferah görünüyordu. Giysilerimi çıkarıp bedenimi ona yaslamak ve işleri kızıştırmadan önce bir parça serinlemek istedim.

"Sanki patlamaya hazır bir bombaymışım gibi!" Kollarını kavuşturdu. "Mantıksız *davranmıyorum*."

"Meleğim, hiç öyle bakmıyorum şu anda sana."

"Ve seksle dikkatimi dağıtmaya da kalkma" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Yoksa bir hafta seks yok sana!"

Ben de kollarımı kavuşturdum. "Bu tip ültimatomlar verme konusunu konuşmuştuk seninle daha önce. Bana istediğin kadar dırdır edebilirsin Eva, ama sana canım ne zaman isterse sahip olurum. Nokta."

"Benim seni isteyip istemememin bir önemi yok mu?"

"Altı üstü araba kullanmamı seyrederken ıslanan karımın sorduğu soruya bak" dedim kelimeleri yaya yaya.

Gözlerini kıstı. "Seni şuracıkta, yolun kenarında bırakabilirim şu anda."

Durumu çok iyi idare etmiyordum besbelli. Ben de taktik değiştirip saldırıya geçtim.

"Sen de bana her şeyi anlatmıyorsun" dedim karşılık ola-

rak. "Kline'dan ne haber? San Diego'dan beri tamamen kesti mi seninle iletişimi?"

Bu soruyu sormayı erteleyip durmuştum bütün hafta sonu; Kline'ın Eva konusunda ne yapacağını merak ediyordum.

Bir sonraki adımının ne olmasını istiyordum, ben de kararsızdım. Eğer Eva'ya artık elinde olmayan o kasetle ilgili bir şey söylerse, bu Eva'yı üzerdi ama bana daha çok yaklaşmasına neden olurdu aynı zamanda. Yok, eğer Eva'nın iyiliğini düşünerek kalkıp giderse, o zaman da Eva'ya karşı beni huzursuz edecek kadar derin hisler beslediği anlaşılacaktı. Eva'yı istemesinden nefret ediyordum ama onu gerçekten seviyor olması ihtimali de düpedüz korkutuyordu beni.

Dehşetle baktı bana. "Aman Tanrım. Telefonuma mı baktın yine?"

"Hayır." Hızla ve kararlılıkla yanıtlamıştım. "O konuda neler hissettiğini biliyorum."

Eva'nın her hareketini izliyor, günün her saatinde nerede ve kiminle olduğunu biliyordum ama cep telefonuyla ilgili kesin bir sınır çizmişti ve ben de buna saygı gösteriyordum.

Eva bir süre dikkatle baktı bana ama gerçeği yüzümden okumuş olmalıydı. "Evet, Brett birkaç mesaj attı bana. Seninle konuşacaktım bu konuyu, o yüzden bunun aynı şey olduğunu söylemeye kalkma. Ben sana söylemeye kesinlikle niyetliydim. Seninse bana anlatmaya hiç niyetin yoktu."

Yanımızdan hızla geçen bir araba dikkatimi Eva'nın güvenliğine çevirmeme neden oldu. "Hadi bin ve kullan. Arabada konuşuruz."

Binmesini bekledim ve kapıyı arkasından kapattım. Ben sol taraftaki koltuğa yerleşene kadar o aynaları ve koltuğu kendisine göre ayarlamış, arabayı vitese geçirmişti bile.

Yola çıkıp şeride tamamen yerleştiği an, yeniden söylenmeye başladı. Konuştuklarını hayal meyal duyuyordum, dikkatim Eva'nın Bentley'yi kullanışına odaklanmıştı. Direksi-

yonu hafif ve rahat bir şekilde tutmuş, hızlı ve kendine güvenli bir tavırla kullanıyordu. Onun bakışı yoldaydı, bense gözlerimi ondan alamıyordum. California'lım benim. Açık yolda havasını bulmuştu tamamen.

Eva'nın güçlü arabayı kullanışını seyretmekten hoş bir şekilde tahrik olmuştum. Ya da beni azarlamasından, bana kafa tutmasındandı belki.

"Beni dinliyor musun sen?" diye sordu.

"Pek sayılmaz meleğim. Ama daha da sinirlenmeden şunu bil ki bu tamamen senin suçun. Orada seksi seksi otururak dikkatimi dağıtıyorsun."

Elini uzatıp bacağıma bir şaplak attı. "Ciddi misin? Şaka yapmayı bırak!"

"Şaka yapmıyorum. Eva... seninle her şeyi paylaşmamı istiyorsun ki bana destek olabilesin. Anlıyorum. Çaba gösteriyorum bunun için."

"Yeterince göstermiyorsun besbelli."

"Yok yere canını sıkacak şeyleri paylaşmam seninle. Bir manası yok."

"Birbirimize karşı dürüst olmalıyız Gideon. Yalnızca arada sırada değil, her zaman."

"Sahi mi? Ben senden böyle bir şey beklemiyorum. Mesela, babanın ve Cary'nin benimle ilgili yaptıkları nahoş yorumları kendine saklayabilirsin."

Dudaklarını büzdü. Biraz durup düşündükten sonra, "Bu mantıkla, ben de sana Brett'ten bahsetmeyebilirim, değil mi?"

"Hayır. Kline ilişkimizi etkiliyor. Annem etkilemiyor."

Alaycı bir ses çıkardı.

"Bu konuda haklıyım" dedim düz bir ifadeyle.

"Annenin bana bok atmasının seni rahatsız etmediğini mi söylüyorsun yani?"

"Hoşuma gitmiyor. Ama bu ne seninle ilgili hissettiklerimi değiştiriyor, ne de annemle. Ve sana söylemem de senin

onunla ilgili hislerini değiştirmeyecek. Sonuç her şekilde aynı olacağına göre, ben de en az aksaklığa neden olacak yolu tercih ediyorum."

"Erkek gibi düşünüyorsun."

"Öyle yapıyorumdur umarım." Uzanıp saçlarını omzundan çektim. "Annemin aramızda sorun yaratmasına izin verme meleğim. O buna değmez."

Eva bana baktı. "Annenin ne söylediği ve ne yaptığının senin üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranıyorsun. Bunun doğru olmadığını biliyorum."

Sırf konuyu kapatmak için inkâr etmeyi geçirdim aklımdan ama karım saklamayı tercih edeceğim her şeyi görebiliyordu. "Beni etkilemesine izin vermiyorum."

"Ama etkiliyor. Canını acıtıyor ve sen de uğraşmak istemediğin diğer her şeyle beraber bir kenara itiyorsun bunu."

"Beni analiz etmeyi bırak" dedim gergince.

Eli bacağıma dokundu. "Seni seviyorum. Acını dindirmek istiyorum."

"Dindirdin zaten." Elini tuttum. "Annemin benden aldığı her şeyi verdin sen bana. Artık almasına izin verme."

Gözlerini virajlı yoldan ayırmadan kenetli ellerimizi dudağına götürdü ve alyansımın üstünü öptü. "Anlaşıldı."

Bana, konuyu kapattığını –en azından şimdilik kapattığını– ifade eden hızlı bir tebessüm yolladı ve bizi eve götürdü.

12

Duş alan Gideon Cross'tan daha hayranlık uyandıran bir manzara bulunamayacağına dair herkesle bahse girebilirim.

Ellerini bütün o gergin, bronz tenin ve o mükemmel biçimli kas tabakalarının üzerinde gezdirirken nasıl o kadar soğukkanlı olabiliyordu anlamıyordum. Sabunlu suların karnındaki baklava dilimlerinin ve güçlü bacaklarının üstünden oluk oluk akışını seyrediyordum banyomdaki duşun buğulu camından. Vücudu bir sanat eseriydi, mükemmel durumda tuttuğu bir makineydi. Bayılıyordum. Bakmaya, dokunmaya, tatmaya bayılıyordum.

Uzanıp buğuyu eliyle sildi ve o nefes kesen yüzünü gösterdi. Koyu renkli kaşlarından biri sessizce soru sorar gibi kalkmıştı.

"Gösterinin tadını çıkarıyorum sadece" diye açıkladım. Sabununun kokusu, bunu eşimin kokusu olarak tanımayı öğrenmiş olan duyularımı harekete geçiriyordu. Bedenimi soyup zevkten hezeyan noktalarına getiren adamdı bu.

Gideon, aletinin uzunluğunu şöyle bir sıvazlayınca dudaklarımı yaladım. Bir keresinde, eskiden her duş aldığında mastürbasyon yaptığını söylemişti bana; bu boşalma, dişlerini fırçalamak gibi rutin bir şeymiş onun için. Cinsel iştahının ne kadar güçlü olduğunu bildiğimden bunun nedenini anlayabiliyordum. Duşta benim için mastürbasyon yaparken na-

sıl göründüğünü asla unutmayacağım – erkeksi, güçlü ve orgazma aç.

Benimle tanıştığından beri kendini tatmin etmiyordu artık. Bunu yaparsa beni tatmin edemeyeceğinden ya da ben onunla bu çabayı gereksiz kılacak kadar sık ilgilendiğimden değil. Her ikimiz için de birbirimizle sevişmeye hazır olmak asla sorun olmamıştı, çünkü hissettiğimiz açlık fiziksel olandan daha derindi.

Gideon, doymak bilmez iştahımı doyurabilmek için kendini bana sakladığını söyleyerek benimle dalga geçiyordu ama ben kendini tutmasının asıl nedenini biliyordum – zevkini bana teslim etmişti Gideon. Benimdi o, yalnızca benim. Bensiz zevk almıyordu, ki bu inanılmaz bir armağandı. Özellikle de geçmişini, cinsel boşalımın ona karşı bir silah olarak kullanıldığı günleri düşününce.

"Etkileşimli bir gösteri bu" dedi sıcacık bakarken. "Bana katılsana."

"Sen bir hayvansın." Sabahlığımın altında, uyluklarım menisiyle ıslaktı, çünkü sabah onun şehvetiyle uyanan şanslı kızdım ben.

"Sadece senin için."

"Vay, doğru yanıt."

Pis pis güldü. Aleti uzamıştı. "Beni ödüllendirmelisin."

Eşikten ayrılıp ona yaklaştım. "Bunu nasıl yapmamı önerirsin?"

"Nasıl istersen öyle."

Bu da bir armağandı. Gideon kontrolü nadiren bir başkasına bırakırdı ve bunu yaptığı tek kişi de bendim.

"Senin hakkını verecek kadar zamanım yok şampiyon. Tam enteresanlaştığı sırada işleri kısa kesmek hiç hoş olmaz." Elimi cama dayadım. "Bu akşam ben spordan gelince bu konuyu yeniden ele almaya ne dersin? Sen, ben ve sana ne yapmak istiyorsam o?"

Dönüp tam karşıma geçti ve elini camın diğer yanından elime yasladı. Bakışları öyle sıcak bir okşayışla dolaştı ki yüzümde, neredeyse tenimde hissedecektim. Yüzü, hiçbir şeyi açık etmeyen yakışıklı bir maske gibi ifadesizdi. Ama gözleri... o baş döndürücü mavi derinlikler... onlardan şefkat, aşk ve kırılganlık okunuyordu.

"Tamamen seninim meleğim" dedi. Öyle sessizce söylemişti ki bunu, duymaktan çok görmüştüm sözcükleri.

Serin cama bir öpücük kondurdum. "Evet" dedim. "Öylesin."

Yeni hafta. Aynı süper odaklanmış Gideon. Bentley yola çıkar çıkmaz çalışmaya başlamıştı, parmakları arabanın açılır kapanır masasında yer alan klavyenin üstünde uçuyordu. Yoğun konsantrasyonunu ve özgüvenini aşırı derecede seksi bularak seyrediyordum onu. Güçlü, azimli bir adamla evliydim ve onu hırsla çalışırken seyretmek ciddi bir tahrik unsuruydu.

Onu seyretmeye öyle dalmıştım ki cep telefonum kalçamın yanında duran çantamın içinde titreşince birden sıçradım.

"Amaan" diye homurdanarak bulmaya çalıştım telefonu.

Ekranda Brett'in adı ve fotoğrafı vardı. Eğer beni aramayı bırakmasını istiyorsam onunla bir noktada konuşmam gerektiğini bilerek açtım telefonu.

"Selam" dedim ihtiyatla.

"Eva." Brett'in artık meşhur olan sesinin titreşimi her zamanki kuvvetiyle vurdu beni, ama aynı şekilde değil. Şarkı söyleyişini seviyordum ama o sevgi mahremiyet içermiyordu artık. Kişisel değildi. Bir düzine başka şarkıcıya da hayran olduğum gibi hayrandım ona. "Kahretsin, bir haftadır sana ulaşmaya çalışıyorum!"

"Biliyorum. Affedersin, meşguldüm. Nasılsın?"

"Daha iyi zamanlarım olmuştu. Seni görmem gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zaman geliyorsun şehre?"

Kaba bir kahkaha attı; çıkardığı tatsız ses sinirime dokunmuştu. "İnanılır gibi değil. Dinle, telefonda girmek istemiyorum konuya. Bugün görüşebilir miyiz? Konuşmamız lazım."

"New York'ta mısın? Ben senin turnede oluğunu..."

Gideon'ın yıldırım hızıyla yazan parmakları yavaşlamamıştı ve bana da bakmıyordu ama enerjisindeki değişimi hissedebiliyordum. Dikkati bendeydi ve kimle konuştuğumu biliyordu.

"Seni gördüğümde anlatırım olup bitenleri" dedi Brett.

Bir ışıkta durmuştuk; kaşlarımı çatmış, karşıdan karşıya geçen yaya seline bakıyordum. New York yaşamla ve çılgınca bir enerjiyle dolup taşıyor, dünyayı sarsacak işlere hazırlanıyordu. "İşe gidiyorum şimdi. Neler oluyor Brett?"

"Öğle yemeğinde buluşabilirim seninle. Ya da işten çıktığın zaman."

Hayır desem mi diye düşündüm ama sesindeki kararlılık vazgeçirdi beni. "Tamam."

Uzanıp elimi Gideon'ın bacağına koydum. Hareketsiz olduğu halde, güçlü kasları sert sert geliyordu avucuma. Terzi elinden çıkmış takım elbise sayesinde gayet efendi görünse de elbisenin altındaki vücudun ne kadar dinç ve formda olduğunu biliyordum. "Crossfire binasının yakınlarında kalmak şartıyla öğlen görüşebiliriz."

"Tamam. Saat kaçta orada olayım?"

"Öğleden biraz önce gel en iyisi. Lobide buluşuruz."

Kapattık ve telefonumu yeniden çantama attım. Gideon'ın eli elimi kavradı. Ona baktım ama o başını hafifçe öne eğmiş, uzun bir e-mail okuyordu ve saçlarının uçları da biçimli çenesine değiyordu.

Dokunuşunun sıcaklığı içime işledi. Parmağındaki yüzüğe –onun benim olduğunu dünyaya bildiren yüzüğe– baktım.

Birlikte çalıştığı kişiler ellerine dikkat ediyor muydu acaba? Bütün gün kâğıt kalem tutan, klavye üstünde gezinen el-

ler değildi bunlar. Mücadeleci birinin elleriydi; karışık dövüş sanatlarıyla uğraşan ve saldırganlığını kum torbalarını ve idman arkadaşlarını yumruklayarak çıkartan bir savaşçının elleriydi.

Ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı altıma aldım ve Gideon'ın yanına yaslanıp diğer elimi elinin üstüne koydum. Parmaklarımı açıp Gideon'ın parmaklarının arasında öne arkaya gezdirdim ve bir yandan da makyajım tertemiz ceketini mahvetmesin diye çok dikkat ederek başımı omzuna yasladım.

Kokusunu içime çektim ve yakınlığının, desteğinin yarattığı etkinin varlığımın içine işleyişini hissettim. Sabunun kokusu baskın değildi artık; teninin kendiliğinden baştan çıkarıcı olan kokusuyla karışınca daha zengin ve daha leziz bir şeye dönüşmüştü esans.

Huzursuz olduğum zamanlar yatıştırıyordu Gideon beni.

"Ona vereceğim hiçbir şey yok" diye fısıldadım; Gideon'ın bunu bilmesine ihtiyacım vardı. "Seninle dopdoluyum."

Göğsü birden genişledi ve duyulur bir sesle, sertçe verdi soluğunu. Masayı iterek uzaklaştırdı ve sonra da eliyle kucağına hafifçe vurdu, davet eder gibi. "Gel buraya."

Kucağına kıvrıldım ve Gideon beni tutup sanki benim için yapılmış gibi hissettiren o yere yerleştirince mutlulukla iç geçirdim. Birbirimizle geçirdiğimiz huzur dolu her an bir hazineydi. Gideon soluklanmayı hak ediyordu, ben de ona bunu sağlamaya can atıyordum.

Dudakları alnıma dokundu. "İyi misin meleğim?"

"Kollarındayım. Daha ne isterim ki hayattan?"

Crossfire'a vardığımızda kapının dışında üç paparazzi gördüm.

Gideon elini belime koyarak beni önüne katıp girişten içeri soktu ve serin lobiye doğru hızlı ama telaşsız hareketlerle eşlik etti bana.

"Akbabalar" diye homurdandım.

"Bu kadar fotojenik bir ikili olunca yapacak bir şey yok."

"Ne kadar da alçakgönüllü bir adamsınız Gideon Cross."

"Ben sizin sayenizde iyi görünüyorum Bayan Cross."

Başka birkaç kişiyle beraber asansöre bindik. Gideon arkadaki köşeye geçip kolunu belime dolayarak kendine çekti beni; elini karnıma yapıştırmıştı ve sırtımı yasladığım göğsü sıcak ve sertti.

Yirminci kata varana kadar işi ya da Brett'i düşünmeyi reddederek o birkaç dakikanın tadını çıkardım.

Cam güvenlik kapılarına yaklaşırken masasında gördüğüm Megumi'nin hali beni gülümsetti. Cuma akşamı son gördüğümden beri saçlarını kestirmiş, tırnaklarını parlak bir kırmızıya boyamıştı. Yeniden havasına girdiği yönünde küçük işaretler görmek hoşuma gitmişti.

"Selam sana" dedi beni içeri aldıktan sonra ayağa kalkarak.

"Harika görünüyorsun."

Gülümsemesi büyüdü. "Teşekkürler. Nasıl gitti Gideon'ın kız kardeşiyle?"

"Şahane. Çok eğlenceli bir kız. Gideon'ı onunla beraber görünce eriyorum."

"Ben Gideon'ı görünce eriyorum zaten. Seni şanslı kaltak. Her neyse, az önce birileri seni arayıp mesaj bırakmak istedi. Bağladım hattına."

Brett'i düşünerek kıpırdandım olduğum yerde. "Erkek miydi?"

"Hayır, kadın."

"Hmm, bakarım; teşekkürler."

Masama gittim; yerleşirken gözüm Gideon'la ikimizin fotoğraflarından oluşan kolaja takıldı. Onunla Crossroads konusunu konuşmamıştım hâlâ. Hafta sonu uygun bir zaman olmamıştı. Ireland'ı ağırlamak yeterince meşgul etmişti bizi.

Gideon cumartesi gecesi hiç uyumamıştı. Uyuyacağını

umuyor, ama pek de sanmıyordum. Onun iç mücadelesini, kaygı ve korkularını düşünmek zordu benim için. Utanç da duyuyordu Gideon; arızalı olduğuna –defolu mal olduğuna– dair içselleşmiş bir inancı vardı.

Benim gördüğüm şeyi –kendinden daha yüce bir şeylere ait olmayı çok arzulayan o cömert ruhu– görmüyordu o kendinde. Nasıl bir mucize olduğunun farkında değildi. Herhangi bir durumda ne yapması gerektiğini bilmediğinde, içgüdülerinin ve yüreğinin onu yönlendirmesine izin veriyordu. Başına gelen bütün o şeylere karşın müthiş bir hissetme ve sevme kapasitesi vardı.

O beni pek çok anlamda kurtarmıştı. Ben de onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Mesajlarımı dinledim. Mark gelince ayağa kalkıp kocaman bir gülümsemeyle ve heyecandan yerimde duramayarak karşıladım onu.

Kaşlarını kaldırdı. "Nedir seni böyle heyecanlandıran?"

"LanCorp'tan bir kadın aramış sabah. Bu hafta içinde bizimle toplanarak PhazeOne sisteminin lansmanıyla ne yapmayı umdukları hakkında biraz daha konuşmak istiyorlarmış."

Mark'ın koyu renkli gözlerine bildik bir pırıltı geldi. Steven'la nişanladıklarından beri genel olarak daha mutlu bir adam olmuştu ama yeni bir proje konusunda heveslendiğinde bambaşka bir enerji geliyordu üstüne. "Senle ben var ya ufaklık, bizi kimse tutamaz."

Yerimde sıçradım azıcık. "Evet. Bu işi aldın say. Hele bir yüz yüze görsünler seni, avcunun içine alıverirsin sen onları."

Mark bir kahkaha attı. "Özgüvenime iyi geliyorsun sen."

Göz kırptım. "Sana iyi geliyorum, nokta."

Bütün sabahı PhazeOne teklifi üzerinde çalışarak geçirdik; yeni oyun sistemini rakiplerine karşı en iyi nasıl konumlandırabileceğimizi anlayabilmek için karşılaştırma raporla-

rı hazırladık. Bu arada, yeni nesil GenTen konsolunun yakınlarda çıkacak sürümü için kopan tantanayı fark edince bir an duraksadım. GenTen, bir Cross Holding ürünüydü ve PhazeOne'ın piyasadaki bir numaralı rakibiydi.

Mark'ın dikkatini bu duruma çekerek, "Sorun olur mu acaba? Demek istediğim, acaba LanCorp benim seninle bu projede çalışmamda bir çıkar çatışması görür mü dersin?"

Oturduğu yerde sırtını dikleştirip arkasına yaslandı. Ceketini daha önce çıkarmıştı ama beyaz gömleği, parlak sarı kravatı ve lacivert pantolonuyla şık görünüyordu yine de. "Sorun olmaması lazım, hayır. Bizim önerdiğimiz konumlandırmayı topladıkları diğer teklif taleplerinden daha çok beğendikten sonra, senin Gideon Cross'la nişanlı olman hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Kararlarını bizim onların vizyonunu ifade edebilme becerimize göre verecekler."

İçim rahatlasın istiyordum ama rahatlamamıştı. PhazeOne kampanyasını kazanırsak, Gideon'ın rakiplerinden birinin onun pazar payının bir kısmını çalmasına yardım ediyor olacaktım. Bu gerçekten rahatsız etmişti beni. Gideon, Cross adını düştüğü o utanç verici yerden kaldırıp hayranlık, saygı ve sağlam miktarda da korku uyandıracak bir mertebeye taşımak için çok çalışmış, çok fazla şeyin üstesinden gelmişti. Ona asla köstek olmak istemiyordum, hiçbir konuda.

Bir seçim yapmak zorunda kalacağım noktaya kadar biraz daha zamanım olduğunu düşündüm. Ama yapılacak seçimin benim bağımsızlığımla kocama karşı olan sevgim arasında olacağını da düşünmeden edemedim.

Bu ikilem bütün sabah kafamı kurcalayarak, teklif talebiyle ilgili heyecanımı yavaş yavaş yok etti. Sonra saatler öğlene yaklaştı ve düşüncelerim Brett'e kaydı.

Sebep olduğum rezaletin sorumluluğunu üstlenmenin zamanı gelmişti. Brett'e kapıyı ben açmıştım ve sonra da aklımı başıma toplayamadığım için açık bırakmıştım o kapıyı.

Evliliğimi daha fazla etkilemeden bu sorunu halletmek de benim işimdi şimdi.

Biraz erken çıkmak için Mark'tan izin alarak saat on ikiye beş kala lobiye indim. Brett, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, girişe yakın bir yerde beni bekliyordu. Düz beyaz bir tişört ve sandalet giymiş, güneş gözlüklerini de kafasının üstüne kaldırmıştı.

Ayaklarım dolaşır gibi oldu biraz. Sadece seksi olduğu için değil –orası zaten su götürmezdi– Crossfire'ın ortamına hiç uygun düşmediği için de. Times Meydanı'ndaki video lansmanı öncesinde burada buluştuğumuzda kapının dışında randevulaşmıştık. Şimdiyse binanın içinde, Gideon'la ilk karşılaştığım yerin fazlasıyla yakınındaydı.

İki adam arasındaki fark çarpıcıydı ve ne giyimle ne de parayla ilgiliydi.

Brett'in yüzünde bir gülümseme belirdi beni görünce, vücudu dikleşti ve cinsel ilgileri uyanan erkeklerin yaptığı şekilde hareketlendi. Gideon'ın değil, başka erkeklerin. Kocamla ilk kez karşılaştığımda ne vücudu ne de sesi hiçbir şeyi açık etmemişti. Yalnızca gözlerinden okunmuştu hissettiği çekim, o da sadece bir an için.

O anda neler olduğunu daha sonra fark edebilmiştim.

Üzerimde hak iddiasında bulunmuştu Gideon... ve karşılığında kendisini vermişti bana. Tek bir bakışla. Gördüğü an tanımıştı beni. Birbirimiz için ne anlama geldiğimizi –kaderimizde nelerin yazdığını– anlamam daha uzun sürmüştü benim.

Gideon'ın bana bakışındaki sahiplenicilik ve şefkati, beni tepeden tırnağa süzen Brett'in gözlerindeki daha bedensel ve şehvetli bakışla karşılaştırmadan edemedim.

Brett'in beni asla *kendisinin* olarak görmediği fikri birden bütün açıklığıyla belirdi kafamda. Gideon'ın gördüğü şekilde görmemişti yani. Brett beni arzulamıştı, hâlâ da arzuluyordu, ama bana sahip olduğu dönemde bile ne bir mülkiyet id-

diasında bulunmuş, ne de *gerçekten* kendisinden bir şey vermişti bana.

Gideon. Başımı geriye atıp güvenlik kameralarını gizleyen siyah yarım küreleri aradım ve bir tanesini buldum. Elimi kalbimin üstüne koyup bastırdım. Muhtemelen bakmıyordu, biliyordum. Beni görmesi için özel olarak kameraların yayınına girmesi gerekiyordu ve işleri bunu düşünemeyeceği kadar yoğundu, biliyordum, ama yine de...

"Eva."

Elim yanıma düştü. Kendi cazibesinin farkında olan ve şansına güvenen bir erkeğin rahat adımlarıyla bana doğru gelen Brett'e baktım.

Şehrin orta yerindeki bir gökdelende olması beklenece-ği üzere, etrafımızdan durmaksızın akıp giden insan kalabalıklarıyla doluydu lobi. Kollarını sanki bana sarılacakmış gibi kaldırdığını görünce bir adım geriye atarak elimi uzattım, tıpkı San Diego'da son karşılaştığımızda yaptığım gibi. Gideon'a beni Brett'i öperken gördüğü an yaşattığım acıyı bir daha asla yaşatmayacaktım.

Brett'in kaşları kalktı ve gözlerindeki ateş soğur gibi oldu. "Gerçekten mi? Bu noktaya mı geldik artık?"

"Evliyim ben" diye hatırlattım ona. "Birbirimize sarılmamız uygunsuz kaçar."

"Onun götürdüğü bütün o kadınlar ne oluyor peki? Magazin basını bu haberlerden geçilmiyor. Onların sakıncası yok mu?"

"Hadi ama" dedim ayıplarcasına. "Basının her söylediğine inanılmayacağını bilirsin."

Dudakları büküldü. Ellerini yeniden ceplerine soktu. "Benim sana karşı neler hissettiğim konusunda yazdıklarına inanabilirsin."

Midem pır pır etti. "*Sen* inanıyorsun sanırım."

Bu düşünce beni biraz üzdü. Brett, Gideon'la benim aramda ne olduğunu bilmiyordu, çünkü o asla yaşamamıştı öyle bir

şey. Bir gün yaşayacağını umuyordum. Kötü bir herif değildi Brett. Sadece *benim* erkeğim olacak biri değildi, o kadar.

Ağzının içinden küfrederek döndü ve çıkışa doğru işaret etti. "Hadi çıkalım buradan."

Kararsızdım. Ben de mahremiyet istiyordum ama bir yandan da Gideon'ın kaygılarını giderebilecek tanıkların bulunduğu bir yerde kalmak istiyordum. Her halükârda, Crossfire'ın lobisinde piknik yapamayacağımız aşikârdı.

İstemeye istemeye yola koyuldum Brett'le birlikte. "Birkaç sandviç ısmarladım önceden. Böylece konuşacak daha çok zamanımız olur diye düşündüm."

Brett ciddi bir ifadeyle başını salladı ve taşıdığım torbayı almak için elini uzattı.

Kaldırımlardaki çılgın öğlen kalabalığının arasından mekik dokuyarak Bryant Park'a götürdüm onu. Taksiler ve özel araçlar, sinyallere uyacak kadar zamanı olmayan yayaların oluşturduğu insan sellerine korna çalıyordu ısrarla. Güneş upuzun gökdelenlerin arasından yere ulaşacak kadar yükselmişti gökyüzünde ve asfalt sıcaktan ışıldıyordu. Bir polis devriye aracı sirenini çalıştırdı ama çıkardığı kulak tırmalayan robotsu sesler tıkalı caddede ilerleme konusunda pek de işe yaramadı.

Tipik bir Manhattan günüydü ve benim çok hoşuma gidiyordu ama şehirde yol almak için yapmamız gereken karmaşık dansın Brett'in sinirine dokunduğunu görebiliyordum. İnsanların geçmesine izin vermek için omuzlar ve kalçalarla yapılan hareketler, çok büyük çantaların ya da çok yavaş yayaların yanından sıyrılmak için içe çekiliveren nefesler, kaldırımlar boyunca sıralanan kapılardan kalabalığa aniden eklenen yeni bedenlere çarpmamak için gereken çeviklik. New York için normal hayatın bir parçasıydı bunlar ama bu kadar çok insanın nispeten dar bir alanda bir arada bulunmasına alışık olmayınca her şeyin insanın nasıl üstüne üstüne geldiğini hatırlıyordum.

Kütüphanenin hemen arkasındaki parka girerek dönme dolabın yakınlarında, gölgede boş bir küçük masa ve iki sandalye bulup yerleştik. Brett ısmarladığım sandviçleri, cipsleri ve şişe suları çıkardı ama ikimiz de yemeğe başlamadık. Ben, fotoğraflanabileceğimizi düşünerek etrafımızı tarıyordum yemek yemek yerine.

Burayı seçerken bu olasılığı düşünmüştüm ama diğer alternatif gürültülü ve kalabalık bir restoran olacaktı. Vücut dilim konusunda son derece dikkatliydim ve yanlış yorumlanacak herhangi bir şey olmasın diye çabalıyordum. Dünya âlem yalnızca arkadaş olduğumuzu düşünebilirdi. Kocamsa Brett'le ikimizin gerçekten vedalaştığını ona gösterebileceğim her açıdan görecekti.

"San Diego'da yanlış bir izlenim edindin" dedi Brett birdenbire; gözleri güneş gözlüklerinin ardında saklıydı. "Brittany ciddi bir olay değil."

"Bu beni hiç ilgilendirmez Brett."

"Seni özlüyorum. Bazen bana seni hatırlatıyor."

Sözlerini hiç de onur verici bulmayarak yüzümü ekşittim. Elimi kaldırarak beceriksiz bir jest yaptım. "Sana geri dönemezdim Brett. Gideon'dan sonra olmazdı."

"Şimdi böyle söylüyorsun."

"Bensiz soluk bile alamayacağını hissettiriyor Gideon bana. Bundan azına razı olamam artık." Brett'e onun yanında hiç öyle hissetmediğimi söylememe gerek yoktu. Bunu biliyordu zaten.

Birbirine dayadığı parmak uçlarına baktı, sonra aniden doğrularak arka cebinden cüzdanını çıkardı. İkiye katlanmış bir fotoğraf çıkarıp masaya, hemen önüme bıraktı.

"Şuna bak" dedi gergince, "ve bana aramızda bir şey olmadığını söyle."

Fotoğrafı alıp açtım ve kaşlarımı çatarak baktım. Artık ikimizin de hatırlamadığı bir şeye kahkahalarla gülerken ha-

bersizce çekilmiş bir fotoğrafımızdı bu. Arka planda Pete'in yerinin iç mekânını tanıdım. Etrafımızda flu yüzlerden oluşan bir kalabalık vardı.

"Nereden buldun bunu?" diye sordum. Brett'le poz vermeden çekilmiş bir fotoğrafımız için her şeyimi vereceğim bir dönem olmuştu hayatımda, çünkü böyle önemsiz bir şeyin benim yalnızca becerilecek bir kız olmadığımı ispatlayabileceğine inanabilirdim.

"Konserlerden birinden sonra çekmiş Sam."

Sam Yimara'nın adını duyunca seks kasetini hatırlayarak gerildim. Brett'e baktım; ellerim öyle kötü titriyordu ki fotoğrafı bırakmak zorunda kalmıştım. "Senin şeyden haberin var mı?.."

Söylemeye dilim varmamıştı. Ama bu gerekli de değildi, anlaşılan.

Brett'in çenesi kasıldı, alnı ve üstdudağı boncuk boncuk terlemişti yaz sıcağından. Evet anlamında salladı başını. "Seyrettim."

"Aman Tanrım." İrkilerek geri çekildim masadan; aklım, o videoda neler olabileceğiyle ilgili olasılıklarla dolup taşıyordu. Şu anda bana utanç veren bir özsaygı yoksunluğu içinde, Brett'in ilgisini çekmek için yapmayacağım şey yoktu o zamanlar.

"Eva." Bana doğru uzandı. "Düşündüğün gibi değil. Cross sana video ile ilgili ne söylemiş olursa olsun, yemin ederim kötü değil. Yer yer biraz fazla tutkulu, ama seninle yaşadıklarımız da öyleydi zaten."

Hayır... Fazla tutkulu olan benim Gideon'la yaşadıklarım. Brett'le aramdaki çok daha karanlık ve sağlıksız bir şeydi.

Titreyen ellerimi kavuşturdum. "Kaç kişi seyretti? Şeylere gösterdin mi... Gruptakiler seyretti mi?"

Yanıt vermesi gerekmiyordu; yüzünden okuyabiliyordum.

"Tanrım." Midem bulanmıştı. "Benden ne istiyorsun Brett?"

"Ben..." Gözlüklerini yukarı kaldırarak gözlerini ovuşturdu. "Aman be. Seni istiyorum ben. Beraber olmamızı istiyorum. Aramızdaki şeyin henüz bitmediğini düşünüyorum."

"Hiç başlamadı ki öyle bir şey."

"Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Bunu düzeltmek için bana bir şans daha vermeni istiyorum."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Ben evliyim!"

"O sana yaramaz Eva. Sandığın kadar iyi tanımıyorsun onu."

Kalkıp gitme isteğiyle kıpırdanıyordu bacaklarım. "İkimizin özel kayıtlarını hiç kimseye göstermeyeceğini biliyorum! Bunu yapmayacak kadar saygısı var bana."

"Bütün amaç, grubun yükselişini belgelemekti Eva. Bütün kayıtları elden geçirmemiz gerekiyordu."

"Önce tek başına seyredebilirdin" dedim gergince; etraftaki insanların çok da uzağımızda oturmadıklarının fazlasıyla bilincindeydim. "Diğerleri görmeden kesip çıkarabilirdin bizimle ilgili kısımları."

"Sam'in o videoda kaydettiği sadece biz değiliz. Diğer heriflerin de kayıtları var."

"Ah Tanrım." Brett'in huzursuzca kıpırdanışını seyrettim. İçime bir kuşku düştü. "Ve senin başka kızlarla çekilmiş görüntülerin de olmalı" diye tahminde bulundum; bulantım artıyordu. "Bir sürü kızdan biriydim madem, ne önemi vardı?"

"Önemi vardı." Öne doğru eğildi. "Seninle farklıydı Eva. Seninleyken *ben* farklıydım. O zamanlar bunun değerini anlayamayacak kadar genç ve kendini beğenmiştim. Görmelisin Eva. O zaman anlayacaksın."

Başımı şiddetle salladım iki yana. "Seyretmek istemiyorum. Asla. Deli misin sen?"

Yalandı bu. Videoda neler vardı acaba? Ne kadar kötüydü?

"Kahretsin." Güneş gözlüklerini çıkarıp masanın üstüne fırlattı. "O lanet olası videodan bahsetmek istemiyordum ben."

Ama kendini savunur gibi duruşu yüzünden inanmadım

ona. Omuzlarını kasıp kaldırmıştı, ağzı sert bir çizgi olmuştu.

Cross sana ne söylemiş olursa olsun...

Gideon'ın kasetten haberi olduğunu biliyordu. Gideon'ın onun ortaya çıkmaması için mücadele ettiğini de biliyor olmalıydı. Sam söylemişti muhakkak.

"Ne istiyorsun?" diye sordum yeniden. "Kalkıp New York'a gelmeni gerektirecek kadar acil olan neydi?"

Kalbim küt küt atarak bekledim yanıt vermesini. Korkunç bir sıcak ve rutubet vardı ama ben soğuk soğuk terliyordum. Bana beni sevdiğini söyleyemezdi, onu Brittany'yle yakalamıştım bir kere. Beni Gideon'a karşı uyarmaya gelmiş de olamazdı; zaten evlenmiştim artık. Turnenin ortasında kalkıp Manhattan'a gelmesi için grubun rızasını almış olmalıydı. Ve Vidal'in. Bunu neden yapmışlardı? Konser takvimlerini etkileyecek bir şeyden ne geçecekti ellerine?

Brett orada öylece oturup dudaklarını kemirmeye başlayınca kalkıp arkamı döndüm ve çimenden geçerek ferforje parmaklıklardaki en yakın kapıya doğru koşturdum.

Brett arkamdan seslendi ama ben parktaki bana dönük başların fazlasıyla bilincinde olarak kafamı hiç kaldırmadım. Herkesin dikkatini üstüme çekmiştim ama duramazdım artık. Çantamı bırakmıştım arkamda ve bu umurumda değildi.

Uzaklaşmalıydım. Güvenli bir yere gitmeliydim. Gideon'a gitmeliydim.

"Meleğim."

Kocamın sesini duymak sendeletti beni. Başımı çevirdim. Bryant Park Grill'in oradaki piyanonun yakınlarındaki bir sandalyeden kalktı. Sakin ve şıktı, cehennem sıcağına bana mısın demiyordu sanki.

"Gideon."

Gözlerindeki kaygı ve bana sarılışındaki şefkat güç verdi bana. Brett'le olan bu buluşmanın iyi gitmeyeceğini bilmişti. Sinirlerimin bozulacağını ve kendimi muhtaç durumda his-

sedeceğimi... *Ona* ihtiyacım olacağını bilmişti.

Ve oradaydı işte. Nasıl olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Parmaklarımı sırtına batırdım; resmen tırmalıyordum onu.

"Şşş." Dudakları kulağıma dokundu. "Yanındayım ben."

Raúl, elinde çantamla yanımızda belirdi ve Gideon'ın bedeninin bana verdiği korumaya ek bir güvence getirdi duruşuyla. İçimdeki delice panik yatışmaya başladı. O serbest düşüş hissi geçmişti. Gideon altıma gerilmiş bir ağdı sanki, her zaman hazırdı beni tutmaya.

Yanında Angus'ın arka kapıyı açmaya hazır beklediği Bentley'nin olduğu tarafa giden merdivenlerden indirdi beni Gideon. Arabaya bindim, Gideon da yanıma geldi; ben ona sokulurken o da kollarını bana doladı.

Tam o sabah başladığımız yere geri dönmüştük. Ama aradan geçen birkaç saat içinde her şey değişmişti.

"Her şey kontrolüm altında" diye mırıldandı. "Güven bana."

Burnumu boynuna doğru kaldırdım. "Görüntüleri kullanmak istiyorlar, değil mi?"

"Kullanmayacaklar. Kimse kullanmayacak." Kelimeleri jilet keskinliğindeydi.

Ona inandım. Onu o an öyle çok seviyordum ki daha önce bir insanı böyle sevmenin mümkün olduğunu bile bilmediğimi düşündüm.

Ne öğleden sonraydı ama. GenTen'in de aralarında bulunduğu birtakım oyun konsollarının karşılaştırmaları üzerinde harıl harıl çalışarak Brett'i aklımdan çıkarmaya çalıştım; saat beş olduğunda aklım tamamen Gideon'daydı.

Beni endişelendiren tek şey GenTen değildi artık. Kendimle ilgili, bir zamanlarki halimle ilgili endişelerim de vardı. Seks kasetinin Cross adına vereceği zarar rakip bir firmanın verebileceğinden çok daha büyüktü.

Gideon'a mesaj attım. Hemen yanıt versin istiyor ama beklemiyordum. Ofisinde misin?

Neredeyse anında yanıt verdi. Evet.

Eve gidiyorum yazdım. Ama önce hoşça kal demek istiyorum.

Gel yukarı.

Tuttuğumu bile fark etmediğim soluğumu bıraktım. On dakikaya görüşürüz.

Resepsiyonun oradan geçtiğim sırada Megumi gitmişti, o yüzden planladığımdan daha erken ulaştım Gideon'a. Resepsiyon görevlisi, omuzlarına zarifçe dökülen kızıl saçlarıyla hâlâ yerindeydi. Bana kısaca selam verdi başıyla, ben de hiç istifimi bozmadan gülümsedim ona.

Arka tarafa ulaştığımda Scott masasında değildi ama Gideon kendi masasının başında ayaktaydı ve ellerini masanın üstüne koymuş, önünde yayılmış olan birtakım kâğıtları inceliyordu. Arash koltuklardan birinde oturmuş, konuşuyordu; rahat ve tasasız bir duruşu vardı. İkisinin de sırtında ceket yoktu ve her ikisi de gayet hoş görünüyordu.

Ben yaklaşırken dönüp bana baktı Arash ve Gideon'ın başı kalktı. Kocamın gözleri öyle maviydi ki aramızdaki mesafeye rağmen çarpmıştı beni. Yakışıklı yüzü ciddiyetini korudu – klasik Gideon– ama bakışı yumuşadı beni görünce. Parmağını bükerek beni yanına çağırdığında gülümsedim hafifçe.

Ofise girdim ve ayağa kalkan Arash'a elimi uzattım. "Selam" dedim. "Kocamın başını derde sokmasına engel olmaya mı çalışıyorsun?"

"İzin verdiği müddetçe" diye yanıtladı avukat ve yanağıma hafif bir öpücük kondurmak için elimi tutarak kendine doğru çekti beni.

"Uzak dur" dedi Gideon kuru bir sesle ve kolunu belime doladı.

Arash güldü. "Bu yeni kıskançlık numaraların çok eğlenceli."

"Senin espri anlayışınsa hiç değil" diye yapıştırdı Gideon.

Sert bedeninin bedenime verdiği hisse bayılarak kocama yaslandım. Hiç esnekliği yoktu, asla kıpırdamazdı yerinden. Bana baktığı zamanlar dışında.

"Otuz dakika sonra bir toplantım var" dedi Arash, "o yüzden çıkayım artık. Cuma akşamı için teşekkürler Eva. Bir ara yine yapsak ne iyi olur."

"Yaparız" dedim. "Kesinlikle."

O ofisten çıkarken Gideon'a döndüm. "Sana sarılabilir miyim?"

"Asla sorman gerekmez."

Gözlerindeki sıcak anlayış yüreğimi burktu. "Camlar buzlu değil."

"Bırak görsünler" diye mırıldandı beni kollarının arasına alarak. Ben boynuna sarılınca uzun ve yavaş bir soluk verdi. "Konuş benimle meleğim."

"Konuşmak istemiyorum." Hayatımı nasıl mahvettiğimi ve bunun şimdi sevdiğim adamı nasıl etkilediğini konuşmak istemiyordum. "Senin sesini duymak istiyorum. Bir şey söyle. Ne olursa."

"Kline sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum sana."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Ondan bahsetme. İşten bahset."

"Eva..."

Bedenindeki gerginliği, ilgi ve kaygının sebep olduğu sıkıntıyı hissederek açıkladım. "Bir an için sadece gözlerimi kapatmak ve seni hissetmek istiyorum. Seni koklamak, seni duymak. Bir an seni içime çekmeye ihtiyacım var sadece, sonra bir şeyim kalmayacak."

Çenesini kafamın üstüne koyarak ellerini sırtımda gezdirdi aşağı yukarı. "Kaçıp gidiyoruz. Çok yakında. En azından bir haftalığına, gerçi ben iki haftayı tercih ederim. Yine Crosswinds'e gidebiliriz diye düşünüyorum. Bütün zamanımızı çıplak gezip tembellik ederek geçiririz..."

"Sen hiç tembellik etmezsin ki. Hele de çıplakken."

"Asıl *sen* çıplakken" diye düzeltti, burnunu bana sürterek. "Ama hiç öyle tüm bir hafta yanımda olmadın ki. Bitkin düşürürsün beni belki de."

"Bunun mümkün olduğundan kuşkuluyum sapık. Ama elimden geleni yapmaya hazırım."

"Esas balayımız olmayacak yalnız bu. Onun için bir ay istiyorum."

"Bir ay mı?" Geri çekilip yüzüne baktım, moralim düzelmeye başlamıştı. "New York'un bütün ekonomisi çöker, sen o kadar zaman oyun dışı kalırsan."

Yüzümün kenarını avucunun içine aldı, başparmağı kaşımın üstünde geziniyordu. "Sanırım üstün becerili yönetim ekibim birkaç hafta idare edebilir bensiz."

Bileğinden yakaladım ve kaygımın birazını söyleyiverdim. "Ben idare edemezdim. Sana çok fazla ihtiyacım var."

"Eva." Başını eğerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve diliyle araladı onları.

Elimi ensesine koyup sıkı sıkı tuttum ve öpüşmeyi daha da derinleştirdim. İçine düşüp kayboldum hatta. Beni kendine çekerek parmak uçlarıma kaldırdı. Başını yana eğerek mührü daha da sıkılaştırdı, ta ki her bir soluk, her bir inilti ve her bir sızlanma ortak olana kadar.

Hava almak için ayrıldığımızda soluk soluğaydım. "Ne zaman evde olursun?"

"Beni ne zaman orada istersen."

"İşin ne zaman biterse o zaman. Bugün benim yüzümden yeterince zaman kaybettin." Kusursuzca bağlanmış kravatını elimle düzelttim. "Sadece casusluk yapmıyordun bu öğlen. Brett'le yiyeceğim yemeğin tatsızlaşacağını da biliyordun."

"Öyle bir olasılık vardı."

"Casusluk olasılığı mı, tatsızlaşma olasılığı mı?"

Bir bakış attı bana. "Orada, senin yanında olduğum için

kızmıyorsun herhalde bana değil mi? Durum bunun tersi olsaydı sen de aynısını yapardın."

"Brett'in ne istediğini nereden bildin?" Videonun varlığı onu da mı kemiriyordu içten içe? Geçmişte neler yaptığım ve nasıl biri olduğum konusu?

"Christopher'ın ona baskı yaptığını biliyorum; ayrıca grubun diğer üyelerine baskı yapıyor."

"Neden? Sana zarar vermek için mi?"

"Kısmen. Herhangi bir seksi sarışın değilsin sen. Eva Tramell'sin, haber değerin var."

"Belki de saçımı boyasam iyi ederim. 'Golden'dan kurtulurum. Kızıla ne dersin?" Siyaha boyayamazdım, Gideon'ın geçmişinde o kadar koyu saçlı kadın varken olmazdı bu. Her gün aynaya bakmak öldürürdü beni.

Yüzü düştü birden, çelikten bir tuzak gibi kapanıverdi; halbuki başka hiçbir yerde en ufak bir gerilim işareti yoktu. Ensemde bir iğnelenme hissettim, beni bir şeylerin değiştiğine dair uyaran bir karıncalanma.

"Hoşuna gitmedi mi bu fikir?" diye üstelerken birden geçmişindeki kızıl saçlı kadın geldi aklıma: Dr. Anne Lucas.

"Ben seni olduğun gibi seviyorum. Ama yine de bir değişiklik yapmak istersen itiraz etmem. Senin bedenin, senin hakkın. Ama bunu sadece onlar yüzünden yapma."

"Yapsam yine de sever miydin beni?"

Ağzının etrafındaki gerginlik yumuşadı, yüzündeki katılık neredeyse belirdiği hızla yok olup gitti. "Sen beni yine de ister miydin kızıl saçlı olsam?"

"Hmm." Parmağımı çeneme vurarak, değişikliği gözümde canlandırmaya çalışıyormuş gibi yaptım. "Belki de olduğumuz gibi kalsak daha iyi ederiz."

Gideon alnımdan öptü. "Anlaşmamız da böyleydi zaten."

"Bir de bu gece sana ne istersem yapmama izin vereceğine dair anlaşmamız vardı."

"Yeri ve zamanı söyle."

"Saat sekiz? Yukarı Batı Yakası'ndaki dairen?"

"Daire*miz*." Yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Orada olacağım."

13

"Bu arada, nişanınızı da tebrik ederim."

Bakışlarım, proje mühendisimin ekranımdaki yüzünden Eva'nın öpücükler yolladığı fotoğrafa kaydı. "Teşekkür ederim."

Karımın kendisine bakıyor olmayı tercih ederdim. Bir an Eva'yı önceki geceki haliyle, o yumuşacık dudaklarıyla aletimi sarmış olarak gözümün önüne getirdim. Ona bedenimle ilgili tam yetki vermiştim, onunsa bütün istediği beni ağzına almak olmuştu. Tekrar tekrar. Ve tekrar. Tanrım. Geçirdiğimiz geceyi düşünüp durmuştum bütün gün.

"Fırtınanın etkileri konusunda sizi haberdar ederim" dedi mühendis, dikkatimi yeniden işe vermemi sağlayarak. "Durumumuzu sormak için şahsen aramanız büyük incelik. Hava koşulları birkaç haftamıza mal olabilir ama yine de zamanında açacağız."

"Daha zamanımız var. Sen öncelikle kendine ve ekibine göz kulak ol."

"Olurum. Teşekkürler."

Diyalog penceresini kapatıp programımı kontrol ettim; PosIT'teki Ar–Ge ekibinin ileri gelenleriyle yapacağım bir sonraki toplantıya hazırlanmak için tam olarak ne kadar zamanım olduğunu bilmem gerekiyordu.

Telefonumun hoparlöründen Scott'ın sesi geldi. "Christopher Vidal Sr. hatta. Bugün üçüncü arayışı bu. İmkân buldu-

ğunuzda onu arayacağınızı söylüyorum ama ısrar ediyor. Ne yapmamı istersiniz?"

Üvey babamın telefonları asla hayra alamet olmazdı, yani görüşmeyi ne kadar ertelersem üzerime yıkacağı sorun her ne ise onu çözmek için o kadar az zamanım kalacak demekti. "Bağla."

Hoparlör düğmesine bastım. "Chris, senin için ne yapabilirim?"

"Gideon. Dinle, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama seninle konuşmamız gerek. Bugün buluşmamız mümkün olur mu acaba?"

Sesindeki ısrarcı tonun etkisiyle ahizeyi elime alıp hoparlörü kapattım. "Benim ofisimde mi, seninkinde mi?"

"Hayır, senin çatı katında."

Arkama yaslandım, şaşırmıştım. "Eve varmam dokuzu bulur."

"Olsun."

"Herkes iyi mi?"

"Evet, herkes iyi. Endişelenme."

"Konu Vidal o halde. Hallederiz."

"Tanrım." Kesik kesik güldü. "İyi bir adamsın sen Gideon. Tanıdığım en iyi adamlardan biri. Bunu sana daha sık söylemeliyim."

Ses tonundaki gerginliği fark ederek gözlerimi kıstım. "Şu anda birkaç dakikam var. Anlatsana."

"Hayır, şimdi olmaz. Saat dokuzda görüşürüz."

Kapattı. Elimde ahize, uzun bir an öylece oturdum. Midemde bir düğüm vardı, hem de soğuk ve sert bir düğüm.

Ahizeyi yerine koyarak dikkatimi yeniden işime yönelttim, şemalar çıkardım, Scott'ın önceden masama bırakmış olduğu paketi inceledim. Ama zihnim durmuyordu yine de.

Ailemle ilgili şeyleri kontrol edemiyordum, orada asla bir gücüm olmamıştı. Sadece Christopher'ın berbat ettiği şeyleri

düzeltmek ve Vidal'i batmaktan kurtarmak geliyordu elimden. Ama Eva'nın kayıtlarının kullanılmasına izin vermeyecektim. Chris'in söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

PosIT toplantısı hızla yaklaşırken mesaj uygulaması ekranımda açıldı ve Eva'nın avatarı belirdi.

`Tadın hâlâ damağımda. Nefis. ☺`

Kuru bir kahkaha kaçıverdi ağzımdan. Görmezden gelmeye çalıştığım düğüm rahatlayıp yok oldu. Temiz sayfamdı benim Eva. Yepyeni başlangıcımdı.

Sakinleşmiş olarak yanıtladım. `O zevk bana aitti.`

"Bir ipucu yakaladım."

Başım ofisime giren Raúl'a döndü.

Seri adımlarla masama geldi. "Birkaç hafta evvel katıldığınız o davetin konuk listesini tarıyorum hâlâ. Ayrıca günde iki kez de fotoğraf araması yaptırıyorum. Bugün şununla ilgili bir uyarı mesajı aldım. Bir kopyasını sakladım ve birkaç yerini zumladım."

Masamın üstünden bana doğru ittiği fotoğraflara şöyle bir baktım. Alıp daha yakından inceledim tek tek. Arka planda kızıl saçlı bir kadın vardı. Her ardışık fotoğrafta biraz daha öne geliyordu. "Zümrüt yeşili elbise, uzun kızıl saçlar. Eva'nın gördüğü kadın bu."

Anne Lucas'tı bu. Yüzü başka yöne dönüktü ve duruşundaki bir şey tanıdık bir mide bulantısı hissi verdi bana. Başımı kaldırıp Raúl'a baktım. "Konuk listesinde yok muydu?"

"Resmi listede yoktu ama kırmızı halıda olduğuna göre birinin yanında gelmiş olmalı diye düşünüyorum. Kimle geldiğini henüz bilmiyorum ama araştırıyorum."

Huzursuzlanmıştım, koltuğumu geriye iterek ayağa kalktım. "Eva'nın peşindeydi. Onu karımdan uzak tutman gerek."

"Angus'la davetlerdeki güvenlikle ilgili yeni protokoller geliştiriyoruz."

Dönüp ceketimi askısından aldım. "Daha fazla adama ihtiyacınız olursa söyleyin bana."

"Sizi haberdar ederim." Fotoğrafları toplayıp bana doğru geldi. "Bugün muayenehanesinde" dedi, niyetimin ne olduğunu doğru tahmin ederek. "Ben sizi görmek için buraya çıkarken hâlâ oradaydı."

"Affedersiniz." Masanın arkasındaki ufak tefek esmer kız telaşla ayağa fırladı ben yanından geçerken. "Oraya giremezsiniz. Dr. Lucas'ın yanında hastası var şu anda."

Kapının kolunu yakaladım ve açıp hiç hızımı kesmeden Anne'in odasına daldım.

Başı hızla kalktı, kırmızı ağzı hoşnut bir gülümsemeyle kıvrılmadan hemen önce yeşil gözleri irileşti. Karşısındaki kanepedeki kadın gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak bana baktı ve her ne söyleyecekse vazgeçip yuttu.

"Çok üzgünüm Dr. Lucas" dedi esmer kız soluk soluğa. "Durdurmaya çalıştım."

Anne, gözlerini benden ayırmadan yılansı hareketlerle kalktı yerinden. "İmkânsız bir iştir, Michelle. Dert etme, gidebilirsin."

Resepsiyon görevlisi geri gitti. Anne hastasına döndü. "Bugünkü randevumuzu kısa kesmemiz gerekecek. Bu inanılmaz derecede kaba müdahale için özür dilerim" –öfkeyle bana baktı– "ve elbette ücret almayacağım sizden. Yeni bir randevu ayarlamak için Michelle'le konuşun lütfen."

Şaşkına dönen kadın eşyalarını toplarken açık kapıda durup bekledim, sonra da o çıkarken kenara çekildim.

"Güvenliği çağırabilirdim" dedi Anne, masasının önüne yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Beni buraya çekmek için onca zahmete girdikten sonra mı? Hiç sanmam."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama seni gördüğüme se-

vindim yine de." Kollarını indirip masasının kenarına tutunarak özellikle kışkırtıcı bir poza büründü; mavi anvelop elbisesinin aralanan önünden çıplak üst bacağı görünüyordu.

"Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Gülüşü gerginleşti. "Oyuncaklarını kırıp sonra da atıyorsun. Eva biliyor mu günlerinin sayılı olduğunu?"

"Sen biliyor musun?"

Tedirginlik parlak gözlerine gölge düşürdü, gülüşünü çarpıttı. "Bu bir tehdit mi Gideon?"

"Öyle olmasını isterdin." Ona biraz daha yaklaştım ve gözbebeklerinin büyümesini seyrettim. Tahrik oluyordu ve bu da beni parfümünün kokusu kadar tiksindiriyordu. "Oynadığın oyuna heyecan katabilirdi bu."

Doğruldu ve kırmızı tabanlı stilettolarını yumuşak halıya batırarak, kalçalarını sallaya sallaya bana doğru geldi.

"Sen de seversin oynamayı sevgilim" dedi mırıldanarak. "Söyle bakalım, güzel nişanlını bağladın mı? Çıldırtana kadar kırbaçladın mı? Sen yarığını saatlerce becerirken diğer taraftan da düzülsün diye o geniş koleksiyonundaki dildolardan birini kıçına soktun mu? Eva seni tanıyor mu Gideon? Benim tanıdığım gibi tanıyor mu?"

"Yüzlerce kadın tanıyor beni senin tanıdığın gibi Anne. Özel olduğunu mu sanıyorsun? Seninle ilgili hatırlamaya değer tek şey kocan ve sana sahip olmamın onu nasıl yiyip bitirdiği."

Beni tokatlamak için savurduğu elini durdurmadım ve gözümü bile kırpmadan aldım darbeyi.

Keşke söylediklerim doğru olsaydı, oysa onun gülümseyen dudaklarının kıvrımında ve tavırlarında erkek kardeşinin hayaletinden izler gördüğüm için Anne'in yanında iyice sapkınlaşmıştım.

Aletimi kavramak üzere bir hamle yapınca bileğinden yakaladım. "Eva'yı rahat bırak. Bunu bir daha söylemeyeceğim."

"Eva senin zayıf noktan kalpsiz pislik. Senin damarlarında

buz var ama Eva'dan kan akıyor."

"Bu bir tehdit mi Anne?" diye sordum, kendi sözcüklerini sakince ona geri göndererek.

"Kesinlikle." Kendini elimden kurtardı. "Bedel ödeme zamanı geldi ve milyarların yetmeyecek bunu karşılamaya."

"Savaş ilan ederek işi büyütmek ha? O kadar aptal mısın? Yoksa bunun sana neye mal olacağı umurunda değil mi? Kariyerin... evliliğin... her şeyin."

Kapıya doğru yürüdüm; içim öfkeden yansa da adımlarım sakin ve rahattı. Bu derdi Eva'nın başına ben açmıştım. Ben temizlemeliydim.

"Bekle ve gör Gideon" diye bağırdı arkamdan. "Gör bak neler olacak."

"Nasıl istersen." Elim kapının kolunda, bir an durakladım. "Bunu sen başlattın, ama hiç kuşkun olmasın son hamle benim olacak."

"En son görüşmemizden beri hiç kâbus gördün mü?" diye sordu Dr. Petersen; tavrı rahattı ve sakin bir ilgi gösteriyordu, olmazsa olmaz tableti kucağındaydı.

"Hayır."

"Ne sıklıkla görüyorsun sence?"

Ben de rahat tavırlı doktor kadar rahat oturuyordum ama içim rahatsız ve huzursuzdu. Bir saatimi orada harcayamayacak kadar fazla şey vardı ilgilenmem gereken. "Son zamanlarda haftada bir. Bazen biraz daha açılıyor araları."

"*Son zamanlarda* derken ne kastediyorsun?"

"Eva'yla tanıştığımdan beri."

Ekran kalemiyle bir şeyler yazdı. "Eva'yla olan ilişkin üzerinde çalışırken alışık olmadığın türden baskılarla karşılaşıyorsun ama kâbuslarının sıklığı azalıyor – en azından şimdilik. Bunun neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Bunu siz bana açıklayacaksınız sanıyordum."

Dr. Petersen gülümsedi. "Sihirli bir değnek sallayıp bütün yanıtları veremem sana Gideon. Yalnızca senin bulmana yardım edebilirim."

Bir şeyler daha söylemesini beklemek, konuşmanın çoğunu ona yaptırmak geçti aklımdan. Ama Eva'yı ve onun terapinin bir fark yaratacağına olan inancını düşününce konuşmaya karar verdim. Deneyeceğime söz vermiştim, o yüzden deneyecektim. Bir yere kadar. "Eva'yla aramızda işler düzeliyor. Artık daha bir uyum içindeyiz."

"Daha iyi iletişim kurduğunuzu mu hissediyorsun?"

"Sanırım birbirimizin hareketlerinin arkasındaki nedenleri kestirmekte daha başarılıyız artık. Birbirimizi daha iyi anlıyoruz."

"İlişkiniz çok hızlı ilerledi. Düşünmeden hareket eden bir adam değilsin sen, ama birçok kişi bu kadar kısa süredir tanıdığın –ve hâlâ tanımaya çalıştığını kendin de itiraf ettiğin– bir kadınla evlenmenin son derecede düşüncesizce yapılmış bir şey olduğunu söyleyecektir."

"Burada bir soru var mı?"

"Sadece bir gözlem." Bir an bekledi ama ben bir şey söylemeyince devam etti. "Eva'nınki gibi bir geçmişi olan kişilerin eşleri için işler zor olabilir. Eva'nın terapi konusundaki kararlılığının ikinize de faydası oldu; ama Eva'nın senin beklemediğin şekillerde değişmeye devam etmesi mümkün. Bu senin için stresli olacaktır."

"Benimle uğraşmak da çok kolay sayılmaz" dedim kuru bir sesle.

"Sen farklı türden bir bela atlatmış birisin. Kâbuslarının stresle arttığını hissettin mi hiç?"

Soru rahatsız etmişti beni. "Ne fark eder ki? Oluyorlar işte."

"Kâbusların etkisini azaltmak için yapılabilecek değişiklikler olduğunu düşünmüyor musun?"

"Daha yeni evlendim. İnsan hayatındaki en büyük değişik-

liklerden biri sayılır bu, sizce de öyle değil mi doktor? Bence şimdilik bu kadarı yeter."

"Neden bir sınır olsun ki? Genç bir adamsın sen Gideon. Önünde çok değişik seçenekler var. Değişim mutlaka sakınılması gereken bir şey olacak diye bir şey yok. Yeni bir şeyler denemenin ne zararı var? İyi olmazsa önceden yaptığına geri dönme şansın var her zaman."

Acı bir gülünçlük vardı bunda. "Bazen geri dönemez insan."

"Hadi şimdi küçük bir değişiklik yapmayı deneyelim" dedi Dr. Petersen tabletini kenara bırakırken. "Yürüyüşe çıkalım."

O tepemden bakarken oturup kalmak istemediğim için o kalkınca ben de kalktım. Aramızda orta sehpası, yüz yüze bakıyorduk. "Neden?"

"Neden olmasın?" Kapıyı işaret etti. "Muayenehanem konuşabileceğimiz en iyi yer olmayabilir. İdarenin elinde olmasına alışkın bir adamsın sen. Buradaysa idare bende. Bu yüzden, eşitliği sağlamak için biraz koridora çıkacağız. Binanın ortak alanı ama çalışanların çoğu evlerine gitti bile."

Doktorun önü sıra çıktım muayenehaneden ve onun bana katılmadan önce hem iç hem de dış kapıları kilitlemesini seyrettim.

"Hah işte. Kesinlikle farklı oldu bu" dedi dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle. "Havamı bozdu biraz."

Omuzlarımı silkerek yürümeye başladım.

"Akşamın geri kalanı için planların neler?" diye sordu, adımlarını adımlarıma uydurarak.

"Antrenörümle bir saat çalışacağım." Sonra daha fazlasını da söyledim. "Üvey babam geliyor daha sonra."

"Eva'yla seni ziyarete mi geliyor? Yakın mısınız onunla?"

"Her iki sorunun cevabı da hayır." Dümdüz karşıya bakıyordum. "Ters giden bir şey vardır. Beni sadece bu nedenle arar."

Bakışını hissettim. "Öyle olmamasını ister miydin?"

"Hayır."

"Sevmiyor musun onu?"

"Sevmiyor değilim." Orada bırakacaktım aslında ama yine Eva geldi aklıma. "Sadece birbirimizi pek iyi tanımıyoruz."

"Bunu değiştirebilirsin."

Sinirli bir kahkaha attım. "Bu akşam bayağı bastırıyorsunuz o açıdan."

"Söyledim ya, herhangi bir açı filan yok." Durdu, beni de durmak zorunda bıraktı.

Çenesini yukarı kaldırıp gözlerini tavana dikti; düşünüyordu besbelli. "Bir şirketi alıp almamayı ya da işleri yeni bir mecraya taşımayı düşünürken sana danışmanlık yapacak birilerini çağırırsın değil mi? Kendi alanlarında uzman olan kişileri?" Yeniden bana baktı gülümseyerek. "Beni de benzer şekilde düşünebilirsin, uzman bir danışman."

"Hangi konuda?"

"Geçmişin konusunda." Yeniden yürümeye başladı. "Ben sana bu konuda yardım ederim, hayatının geri kalanında ne yapacağın da sana kalır."

"Aklını oyuna ver Cross."

Gözlerim kısıldı. James Cho, matın diğer yanında, çıplak ayakları üstünde zıplayarak beni kışkırtmaya çalışıyordu. Dile getirilmeyen meydan okumanın beni harekete geçireceğini bildiğinden şeytanca sırıtıyordu. Benden bir on beş santim kısa ve neredeyse on beş kilo daha hafif olan eski dövüş sanatı şampiyonunun ölümcül bir hızı ve bunun kanıtı olan bir kemeri vardı.

Omuzlarımı geriye atarak duruşumu düzelttim. Yumruklarımı kaldırarak o son yumruğun karnımla buluşmasına neden olan açıklığı kapattım.

"Zahmetime değsin ama Cho" diyerek karşı saldırıya geçtim; Cho'nun haklı olması sinirime dokunmuştu. Aklım hâlâ Dr. Petersen'ın muayenehanesindeydi. Ciddi bir dönüm nok-

tası yaşanmıştı orada bu akşam ve ben bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştım.

James'le birbirimizin etrafında dönüyor, vuracakmış gibi atılıyor, hamleler yapıyorduk ama ikimiz de isabet sağlayamamıştık. Her zamanki gibi, dövüş okulunda bizden başka kimse yoktu. Taiko davullarının insanı gaza getiren ritmi, yerden tavana kadar uzanan bambu duvar panellerin arkasına akıllıca gizlenmiş hoparlörlerden geliyordu.

"Hâlâ tutuyorsun kendini" dedi. "Âşık olunca hanım evladına mı dönüştün?"

"Çok isterdin, di mi? Başka türlü yeneceğin yok çünkü beni."

James güldü ve bir döner tekmeyle geldi üstüme. Eğilerek tekmesini savuşturdum ve onu düşürdüm. O da bacaklarını yıldırım hızıyla makaslayarak kendisiyle beraber beni de düşürdü.

Ayağa zıpladık. Yeniden meydan okumaya başladık birbirimize.

"Zamanımı boşa harcatıyorsun" diye çıkıştı, yumruğunu savurarak.

Kenara kaçtım. Sol yumruğumu savurdum ama James'in yanını sıyırıp geçti. Onun yumruğuysa doğruca kaburgalarımı buldu.

Hırlar gibi bir ses çıkardım. Gazabımı kafamın arkasında bir yerlerde tutuyordum. Onunla ilgilenecek zamanı bulup dikkatimi toplayana kadar orada için için kaynamaya bırakmıştım.

"Evet. Gözlerindeki ateşi görüyorum Cross. Sal onu dostum. Haydi göreyim seni."

Eva senin zayıf noktan...

Bir sol/sağ kombosuyla saldırdım ve James'in bir adım geri atmasını sağladım.

"Bu kadar mı?" dedi alayla.

Tekme atacakmış gibi yapıp bir yumruk çıkardım; James'in başı arkaya savruldu.

"İşte böyle" dedi soluk soluğa, kol kaslarını şişirerek; havaya giriyordu. "Şimdi oldu."

Eva'dan kan akıyor...

Bir hırlama sesi çıkararak ileri atıldım.

Bir duş alıp ferahladıktan sonra tam tişörtümü kafamdan geçirip giyinme işini tamamlamak üzereyken cep telefonum çalmaya başladı. Yatağın üzerinde bırakmış olduğum yerden alıp açtım telefonu.

"Bir iki şey var" dedi Raúl kısa bir selamlaşmadan sonra; arka plandan gelen kalabalık ve müzik sesleri hızla azalmış, sonra tamamen kesilmişti. "Benjamin Clancy'nin hâlâ Bayan Cross'a göz kulak olduğunu fark ettim. Sürekli olarak değil, ama tutarlı bir şekilde."

"Demek öyle" dedim sessizce.

"Sizce bir sakıncası var mı? Onunla konuşmamı ister misiniz?"

"Ben ilgilenirim onunla." Clancy'yle oturup bir konuşmamız gerekiyordu zaten. Yapılacaklar listemdeydi ama şimdi biraz yukarı almam gerekecekti.

"Bir de –belki zaten biliyorsunuzdur ama– Bayan Cross bu öğlen Ryan Landon ve onun şirketinin birtakım yöneticileriyle yemek yedi."

O berbat sessizliğin üzerime çöktüğünü hissettim. Landon. Siktir.

Bakmadığım taraftan sızmıştı işte.

"Teşekkürler Raúl. Eva'nın patronu Mark Garrity'nin özel numarası lazım olacak bana."

"Bulur bulmaz mesaj atarım size."

Konuşmayı bitirip telefonu cebime soktum; aslında duvara atmak geliyordu içimden ama zor da olsa kontrol etmiştim kendimi.

Arash beni Landon hususunda uyarmıştı, bense onun kay-

gılarını başımdan savmıştım. Hayatıma, karıma odaklanmıştım; Landon'ın da kendi karısı vardı ama onun esas odağında hep ben vardım.

Çatı katı telefonunun çalmasıyla sıçradım. Komodinin üstündeki alıcıya gidip sabırsız bir "Cross"la yanıtladım.

"Bay Cross. Ben güvenlik masasından Edwin. Bay Vidal burada, sizinle görüşmek istiyor."

Tanrım. Ahizeyi tutan elim sıkılaştı. "Yukarı gönderin."

"Peki efendim. Baş üstüne."

Çoraplarımla ayakkabılarımı alarak salona götürdüm ve giydim. Chris gider gitmez çıkıp Eva'ya gidecektim. Bir şişe şarap açıp Eva'nın ezbere bildiği o eski filmlerden birini bulmak ve seyrederken onun klişe replikleri tekrarlamasını dinlemek istiyordum yalnızca. Kimse beni Eva'nın güldürdüğü gibi güldüremiyordu.

Asansörün geldiğini duyarak ayağa kalktım ve ıslak saçlarımı elimle düzelttim. Gergindim ve bu zaaftan nefret ediyordum.

"Gideon." Chris antrenin eşiğinde durakladı; kederli ve bitap görünüyordu. Nadir bir şeydi bu ve nedeni de hep erkek kardeşim olurdu. "Eva burada mı?"

"Kendi evinde. Sen çıkınca ben de oraya gideceğim."

Kafasını sertçe sallayarak anladığını belirtti, çenesi açılıp kapandı ama ağzından bir şey çıkmadı.

"Girsene" dedim, orta masasının yanındaki berjer koltuklardan birini işaret ederek. "Sana içecek bir şey vereyim mi?"

Günün o saatine kadar olanlardan sonra, benim kesinlikle ihtiyacım vardı bir içkiye.

Bitkin adımlarla girdi salona. "Kuvvetli bir şeyin varsa çok iyi olur."

"Bana da uyar." Mutfağa gidip her ikimize de birer bardak Armagnac koydum. Tam karafı yerine koyarken cep telefonum titreşti cebimde. Çıkarınca Eva'nın mesajını gördüm.

Küvetin kenarından sarkıttığı çıplak bacağının fotoğrafıydı bu; ıslak teni ışıldıyordu ve arka planda da mumlar vardı. Bana katılmak ister misin?

Akşam için olan planlarımı hızla revize ettim. Eva gün boyu kışkırtıcı mesajlar gönderip durmuştu bana. Onu seve seve tatmin edip ödüllendirecektim. Keşke. Oraya gelince seni yeniden ıslatacağıma söz veriyorum.

Telefonumu yerine koyup arkama döndüğümde Chris'in de yanıma, ada tezgâha geldiğini gördüm. Bardaklardan birini tezgâhın üstünden ona doğru kaydırdım ve kendiminkinden bir yudum aldım. "Neler oluyor Chris?"

Kristal bardağı her iki elinin arasına alarak iç çekti. "'Golden'ın klibini yeniden çekeceğiz."

"Ya?" Gereksiz bir harcamaydı bu; halbuki Chris akıllı davranır, prensip olarak uzak dururdu böyle şeylerden.

"Ofiste Kline'la Christopher'ın tartışmasına kulak misafiri oldum dün" dedi boğuk bir sesle, "ve meseleyi öğrendim. Kline yeniden çekim istiyordu, ben de razı oldum."

"Christopher olmamıştır, eminim." Arkamı tezgâha yasladım dişlerimi sıkarak. Demek Brett Kline birtakım ciddi hisler besliyordu Eva'ya. Hoşuma gitmemişti bu. Hem de hiç.

"Kardeşin atlatacaktır bunu."

Ben o kadar emin değildim bundan ama söylesem de bir şey değişmeyecekti.

Ama Chris söylemediklerimi yüzümden okuyarak başıyla onayladı. "Videonun senle Eva için sıkıntı yarattığını biliyorum. Daha dikkatli olmalıymışım."

"Bu konuda esneklik gösterdiğin için teşekkür ederim."

Bardağının içine bir süre baktıktan sonra büyük bir yudum alarak neredeyse içindekinin hepsini tek yudumda götürdü. "Anneni terk ettim."

Hızlı ve derin bir nefes aldım; ziyaretinin nedeninin işle ilgisi olmadığını anlamıştım. "Ireland söylemişti kavga ettiğinizi."

"Evet. Ireland'ın duymuş olmasına çok üzüldüm." Bana baktı ve gözlerinden anladım bildiğini. Dehşet içindeydi. "Bilmiyordum Gideon. Yemin ederim, bilmiyordum."

Yüreğim hopladı göğsümün içinde, sonra da gübür gümbür atmaya başladı. Ağzım kurumuştu.

"Ben, ee, Terrence Lucas'ı görmeye gittim." Chris'in sesi iyice boğuklaştı. "Muayenehanesine daldım. İnkâr etti yalancı orospu çocuğu, ama gözlerinde gördüm gerçeği."

Bardağımdaki brendi çalkalanmaya başlamıştı. Yerin ayaklarımın altından çekilmeye başladığını hissederek bardağı dikkatle bıraktım. Eva da yüzleşmişti Lucas'la, ama Chris?..

"Yere serdim herifi, bayılttım ama Tanrım... Raflarındaki o ödüllerden birini alıp kafasını kırmak geldi içimden."

"Kes." Sözcük, cam parçaları gibi yırtarak çıkmıştı boğazımdan.

"Asıl bunu yapan pisliğe gelince... Gebermiş pislik herif. Ona bir şey yapamam artık. Kahretsin." Chris bardağını gürültüyle bıraktı tezgâha ama beni neredeyse paramparça eden şey bardağın sesi değil, Chris'in ağzından dökülen hıçkırık oldu. "Ah Gideon. Seni korumak benim görevimdi. Yapamadım."

"*Kes!*" Tezgâhtan uzaklaştım, ellerim sımsıkı yumruk olmuştu. "Sakın öyle bakma bana!"

Gözle görülür şekilde titriyordu Chris ama geri adım atmadı. "Sana söylemek zorundaydım..."

Kırışık gömleği yumruklarımın içindeydi, ayakları yerden kalkmış, havada sallanıyordu. "Kes konuşmayı. Hemen!"

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Seni kendi oğlum gibi severim. Her zaman da sevdim."

İttim onu. Tökezleyerek duvara çarptığı sırada arkamı dönmüştüm. Bunu görmeden salondan geçip çıktım.

"Beni affetmeni beklemiyorum" diye seslendi arkamdan, gözyaşları boğazını tıkıyordu. "Bunu hak etmiyorum. Ama

bilseydim o herifi kendi ellerimle paralayacağımı duyman gerekliydi."

Dönüp üstüne yürüdüm; ayaklanan midemin boğazımı yakmaya başladığını hissediyordum. *"Ne istiyorsun sen be?"*

Chris omuzlarını geriye attı. Kırmızı gözler ve ıslak yanaklarla yüzüme baktı, titriyordu ama kaçmayı akıl edemeyecek kadar aptaldı. "Yalnız olmadığını bilmeni istiyorum."

Yalnız. Evet. Gözlerindeki yaşların arasından bana bakan o acımadan, suçluluktan ve ıstıraptan uzakta. "Defol."

Başını tamam der gibi sallayarak antreye doğru yöneldi. Körük gibi inip kalkan göğsüm ve yanan gözlerimle olduğum yerde hareketsiz kaldım. Kelimeler boğazıma dizilmişti; acıtacak kadar çok sıktığım yumruklarımın içi şiddet duygusuyla zonkluyordu.

Odadan çıkmadan önce durup bana döndü. "İyi ki Eva'ya söylemişsin."

"Eva'dan bahsetme." Onu düşünmeye bile tahammülüm yoktu. Kendimi kaybetmeye bu kadar yakın olduğum o anda yapamazdım bunu.

Chris gitti.

Günün bütün ağırlığı omuzlarıma abanarak dizlerimin üstüne çökertti beni.

Dağıldım.

14

Telefonumun sesiyle sıçrayarak uyandığımda rüyamda bize özel bir kumsaldaydık ve Gideon çıplaktı. Yan dönerek kolumu uzattım ve komodinin üstünü elimle yoklayarak karanlıkta cep telefonumu bulmaya çalıştım. Parmaklarım tanıdık telefonun formuyla buluşunca alıp yatakta oturdum.

Ireland'ın yüzü aydınlatıyordu ekranımı. Kaşlarımı çatarak yatağımın boş yanına baktım. Gideon evde değildi. Gerçi gelip uyuduğumu görünce kendi dairesine de geçmiş olabilirdi...

"Alo?" diyerek açtım; kablo TV kutusunun üstündeki saate göre saat on biri geçmişti.

"Eva. Ben Chris Vidal. Bu kadar geç saatte aradığım için üzgünüm ama Gideon için endişeleniyorum. İyi mi?"

İçim hop etti. "Ne demek istiyorsunuz? Ne oldu ki Gideon'a?"

Bir duraksama oldu. "Bu gece konuşmadın mı onunla?"

Yataktan kalkıp ışığı yaktım. "Hayır. Uyuyakalmışım. Neler oluyor?"

Öyle bir küfür savurdu ki şiddetinden tüylerim diken diken oldu. "Onunla buluştum bu akşam... senin bana söylediğin konuyla ilgili olarak. Pek iyi karşılamadı."

"Aman Tanrım." Ne yaptığımı bilmeden sağa sola döndüm. Giyecek bir şey. Gideon'ı baştan çıkarmak için giydiğim müstehcen tek parça iç çamaşırının üzerine bir şey geçirmem lazımdı.

"Onu bulmalısın Eva" dedi Chris telaşla. "Şu an sana ihtiyacı var."

"Gidiyorum." Telefonu yatağımın üstüne atıp dolabımdan aldığım yünlü bir pardösüyü sırtıma geçirdim ve odamdan dışarı fırladım. Yan dairenin anahtarlarını çantamdan alıp koridoru koşarak geçtim. Kilitle gereksiz yere uğraşarak zaman kaybettim kapıyı açarken.

Bütün mekân bir mezar gibi karanlık ve sessizdi, odalar boştu.

"Neredesin?" diye haykırdım karanlığın içine, panik yüklü gözyaşları boğazımı tırmalıyordu.

Kendi daireme geri döndüm. Cep telefonumda Gideon'ın telefonunu izlemeye yarayan uygulamayı bulup açarken ellerim titriyordu.

Pek iyi karşılamadı.

Tanrım. Tabii iyi karşılamamıştır. Benim Chris'e söylememi de iyi karşılamamıştı ki. Öfkeden kudurmuştu Gideon. Saldırganlaşmıştı. Korkunç bir kâbus görmüştü.

Haritanın üstünde yanıp sönen kırmızı nokta tam olmasını umduğum yerdeydi. "Çatı katı."

Ayaklarıma bir çift parmak arası terlik geçirerek tekrar çantama koştum.

"Ne giymişsin sen öyle ya?" diye sordu Cary mutfaktan ve sıçrattı beni.

"Tanrım, ödümü kopardın!"

Grey Isles *boxer*'ı içinde kahvaltı tezgâhına doğru yürüdü ağır ağır; göğsü ve boynu terden ışıl ışıldı. Apartmanın klimasında bir sorun olmadığını ve o gece Trey'in onda kaldığını bildiğim için Cary'yi tam olarak nasıl ve neden ateş basmıştı, anlayabiliyordum.

"İyi ki de koparmışım – bu şekilde dışarı çıkamazsın" dedi kelimeleri uzata uzata.

"İzle ve gör." Çantamı omuzuma asarak kapıya yöneldim.

"Delisin sen bebeğim" diye bağırdı arkamdan. "Tam benim kafamın dengisin!"

Gideon'ın binasının önünde taksiden indiğimi gören kapı görevlisinin yüzünde en ufak bir hareket olmadı. Adamcağızın beni daha beter halde görmüşlüğü de vardı tabii. Tıpkı beni görünce hiç bozuntuya vermeden gülümseyen ve beni adımla selamlayan içerideki görevli gibi. Halbuki deli bir evsize benziyor olmalıydım. Burberry pardösü giymiş bir evsize.

Parmak arası terliklerle yürünebileceği kadar hızlı yürüyerek çatı katına çıkan özel asansöre ulaştım, gelmesini bekledim ve şifreyi tuşladım. Doğruca yukarı çıktı asansör ama bana hiç bitmeyecekmiş gibi geldi bu çıkış. Şık bir şekilde döşenmiş daracık asansörün içinde ileri geri volta atabilmeyi isterdim. Endişeli yüzüm lekesiz aynalardan bana bakıyordu.

Gideon aramamıştı. Bana ateşli bir gece vaat eden o mesajdan sonra hiçbir şey yazmamıştı. Yalnızca yan dairede uyumak için bile olsa bana gelebilirdi; onu da yapmamıştı. Gideon benden uzakta olmayı sevmezdi.

Acı çektiği zamanlar hariç. Ve utanç duyduğu.

Asansör kapıları açıldı ve gümbürdeyip bağıran bir *heavy metal* müzik doldu içeri. Yüzümü buruşturarak kulaklarımı kapattım; tavana yerleştirilmiş hoparlörlerden gelen ses o kadar yüksekti ki insanın kulakları acıyordu.

Acı. Öfke. Müziğin azgın şiddeti altında ezilmiştim. Göğsümün ta içi acıyordu. Biliyordum. Anlıyordum. Şarkı, Gideon'ın içinde hissedip de dışa vuramadığı şeylerin duyulabilen bir ifadesiydi.

Fazlasıyla kontrollüydü Gideon. Kendine hâkimdi. Anılarıyla birlikte duygularını da sımsıkı dizginlemişti.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken bütün çantayı yere düşürdüm ve içindekiler asansörün zeminiyle da-

malı taş kaplı antreye saçıldı. Diğer her şeyi olduğu yerde bırakarak telefonumu aldım ve ses sistemini kontrol eden uygulamayı bulup açtım. Daha yumuşak bir müzik bulup sesi kıstım ve tamam düğmesine bastım.

Çatı katı uzun bir an için sessizliğe gömüldü, arkasından Howie Day'in "Collide" adlı şarkısının tatlı akorları çalmaya başladı.

Gideon'ın yaklaştığını daha onu görmeden hissetmiştim; hava, yaklaşan bir yaz fırtınasının şiddet yüklü enerjisiyle çatırdıyordu sanki. Gideon yatak odalarına giden koridorun köşesini döndü. Benim soluğum kesildi.

Üstü çıplaktı ve yalınayaktı; saçları, darmadağınık, ipeksi bir yele gibi omuzlarını süpürüyordu. Kalçalarının en alt kısmına tutunan siyah eşofman karın kaslarının sıkı örgüsünün altını çizer gibiydi. Kaburgalarının üstünde ve omzundaki çürükler sıkıca dizginlenmiş öfke ve vahşete dair izlenimimi daha da güçlendiren kavga izleriydi.

Seçtiğim müzik Gideon'dan taşan duygularla çatışma halindeydi. Vahşi zarafetiyle güzel savaşçımdı o benim. Hayatımın aşkı. Öyle acı çekiyordu ki, onu görmek yakıcı yaşlarla doldurdu gözlerimi.

Beni görünce aniden durdu; elleri iki yanında yumruk olup gevşiyordu, gözleri yabaniydi, burun delikleri açılmıştı.

Telefonum elimden kayıp yere düştü. "Gideon."

Sesimi duyunca bir soluk aldı. Bu onu değiştirdi. Değişimin onu etkisi altına alışını seyrettim; tıpkı bir kapının kapanması gibiydi. Daha şimdi duygularla dolup taşarken, bir an sonra buz kesmişti, dış yüzü cam gibi pürüzsüzdü.

"Burada ne işin var?" diye sordu, sesinde tehlikeli bir sakinlikle.

"Seni arıyorum." Çünkü kaybolmuştu.

"Yanında olmak isteyeceğin biri değilim şu anda."

"Benim için sakıncası yok."

Fazlasıyla hareketsizdi, sanki kıpırdamaya korkuyordu. "Gitmelisin. Burası güvenli değil senin için."

Nabzım yükseldi bir anda. Farkındalık bütün duyularımı cayır cayır yakıyordu. Gideon'dan gelen sıcaklığı odanın diğer ucundan hissedebiliyordum. İhtiyacını. Talebini. Birden pardösümün içinde erimeye başlamıştım. "Senin yanında her yerden daha güvendeyim ben." Cesaret için derin bir soluk aldım. "Chris inanmış mı sana?"

Başı arkaya düştü. "Sen nereden biliyorsun?"

"Aradı. Senin için endişelenmiş. Ben de endişeleniyorum senin için."

"Düzelirim ben" dedi sertçe. Ki bundan henüz düzelmediği anlamını çıkarıyordum.

Üzerimden ayırmadığı bakışlarının yakıcı ateşini hissederek ona doğru gittim. "Tabii ki düzeleceksin. Benimle evlisin."

"Gitmen gerek Eva."

Başımı iki yana salladım. "İnsanların sana inanması neredeyse daha çok canını yakıyor değil mi? Neden daha önce söylemediğini sorgulamaya başlıyorsun. Doğru kişiye söylemiş olsaydım daha önce son verebilirdim belki de diyorsun, değil mi?"

"Kes sesini."

"Kafamızın içinde asıl suçlunun biz olduğumuzu düşünen o küçük ses hep var çünkü."

Gözleri de yumrukları gibi sımsıkı kapandı. "Yapma."

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ne yapmayayım?"

"İhtiyaç duyduğum şey olma. Şimdi yapma bunu."

"Neden?"

O delice mavi gözler açılıverdi ve beni öyle bir mıhladı ki yerime, adımım havada kaldı. "Şu anda pamuk ipliğine bağlı duruyorum Eva."

"Durmak zorunda değilsin" dedim ona, ellerimi uzatarak. "Bırak. Ben tutarım seni."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yapamam... Nazik davranamam."

"Bana dokunmak istiyorsun."

Çenesi oynadı. "Seni *düzmek* istiyorum. Sertçe."

Ateşin yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettim. Üzerimdeki gülünç giysilere rağmen çekici bulması beni ne kadar istediğinin göstergesiydi. "Ben dünden hazırım ona. Her zaman."

Parmaklarım pardösümün yakalarına gitti. Kazayla birilerine sağımı solumu göstermemek için takside gelirken kısmen iliklemiştim önümü. Şimdi bayıltıcı hale gelmişti pardesü, tenim terden nemlenmişti.

Gideon ileri atılarak bileklerimden yakaladı ve biraz fazlaca sıktı. "Yapma."

"Seninle baş edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra? Ve hakkında konuşup yapmayı planladığımız onca şeyden?"

Tanrım. Bütün vücudu zorlanıyordu, gerilmişti, her bir kas şişmiş, sertleşmişti. Ve gözleri, nasıl da parlak duruyorlardı yanık teninin üzerinde, ve nasıl da acılı. Tehlikeli ve Gizemlim benim.

Dirseğimi yakaladı ve yürümeye başladı.

"Ne?.." Sendeledim.

Beni asansöre doğru sürüklüyordu. "Gitmen gerek."

"Hayır!" Mücadele ediyordum, terliklerimi fırlatmış, ayaklarımı sürüyerek direniyordum.

"Kahretsin." Bana döndü ve tutup havaya kaldırdı; burun burunaydık şimdi. "Duracağıma söz veremem. Eğer fazla ileri gidersem ve sen güvenlik sözcüğünü söylersen durmayabilirim ve her şey –yani *biz*– cehennemin dibini boylar!"

"Gideon! Tanrı aşkına, beni çok fazla istemekten korkma!"

"Seni cezalandırmak istiyorum" dedi hırlar gibi yüzümü iki eliyle tutarak. "Bunu sen yaptın! Sen getirdin başıma. İnsanları zorladın... beni zorladın. Bak ne yaptın, gördün mü?!"

O zaman aldım nefesindeki alkol kokusunu, pahalı bir içkinin zengin aromasıydı bu. Gideon'ı hiç gerçekten sarhoş görmemiştim –duyularını tümüyle köreltmeyecek kadar düşkündü kontrolüne– ama şimdi sarhoştu.

İlk sakınma belirtileri dalgalar halinde yayıldı her yanıma.

"Evet" dedim titrek bir sesle, "benim hatam bu. Seni çok fazla seviyorum. Bunun için mi cezalandıracaksın beni?"

"Tanrım." Gözlerini kapattı. Sıcak, nemli alnı benimkine değdi ve sertçe sürtündü. Teri tenimi kapladı ve sadece ona ait olan o leziz, erkeksi kokuyla işaretledi beni.

Onun yumuşamaya başladığını hissederek çok azıcık da olsa rahatladım. Başımı çevirerek dudaklarımı ateş gibi yanan yanağına bastırdım.

Kaskatı kesildi. "Hayır."

Gideon beni çekiştirerek antreye getirdi ve çantamdan yere dökülmüş olan şeyleri sağa sola tekmeleyerek asansöre doğru sürükledi beni.

"Kes şunu!" diye bağırdım, kolumu elinden kurtarmaya çalışarak.

Ama dinlemiyordu. Çağırma düğmesine parmağını saplar gibi bastı. Özel asansörü her zaman onu aşağı götürmeye hazır beklediğinden kapılar derhal açıldı. Beni içeri fırlattı ve ben sendeleyerek arka duvara çarptım.

Çaresizlik içinde pardösümün kemerine asıldım, durumun aciliyetinden güç alıyordum. Düğmeleri kopardım, hepsi sağa sola savruldular. Ne giydiğimi görebilsin diye pardösümün yakalarını iki yana açarak Gideon'a döndüğümde kapılar kapanıyordu.

Birden kolunu uzattı ve kapının kapanmasına engel oldu. İterek açtı. Üzerimdeki tek parça çamaşır kan kırmızısıydı – bizim rengimizde– ve neredeyse hiç kumaş kullanılmamıştı yapımında. Şeffaf tül dokusu göğüslerimi ve cinsel organımı gösterirken bandaj benzeri kesikler belimi çevreliyordu.

"Orospu" dedi tıslar gibi, daracık mekâna uzun adımlarla girip iyice daraltarak. "Zorlamadan duramıyorsun."

"*Senin* orospunum" diye yanıtladım hemen, yaşların gözlerime dolup akmaya başladığını hissederek. Nedenini anlasam da onu bana bu kadar kızmış halde görmek canımı yakıyordu. Bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı Gideon'ın ve ben de kendimi hedef olarak yerleştirmiştim. Beni uyarmıştı... korumaya çalışmıştı... "Seninle baş edebilirim Gideon Cross. Her şeyinle baş edebilirim."

Üzerime atılarak arka duvara öyle sert bir şekilde yapıştırdı ki beni nefesim kesildi. Ağzı ağzımı tamamen kapattı, dili ta derinlere daldı. Elleri memelerimi hoyratça sıkıştırıyordu, dizi bacaklarımın arasına sertçe bastırıyordu.

Ona doğru yay gibi bükülerek pardösümü çıkarmaya uğraştım. Çok sıcaktı, sırtımdan ve karnımdan aşağı terler süzülüyordu. Gideon, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan pardösüyü çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Bir minnet iniltisiyle kollarımı boynuna doladım, ona sarılmanın verdiği rahatlamayla dolup taşıyordu kalbim. Parmaklarım saçlarının arasına daldı, ona tırmanmak için dayanak noktası bulmak adına daha da sıkı tutundum.

Gideon önce ağzını çekti sonra da benim ellerimi. "Dokunma bana."

"Siktir git" dedim öfkeyle, dilimi tutamayacak kadar çok kırılmıştım. Sırf hıncımı almak için ellerimi ellerinden kurtararak o taş gibi omuzlarında ve pazılarında gezdirdim.

Beni geriye itti ve göğsümün ortasına koyduğu tek eliyle beni duvara mıhladı. Çelik gibi koluna ne kadar vursam, ne kadar tırmalasam da oynatamıyordum onu. Eşofman altının uçkurunu çekip çıkarırken bütün yapabildiğim seyretmek oldu.

Arzuyla kaygı birbirine karışmıştı içimde. "Gideon?.."

Bakışlarımla buluşan bakışları nasıl da karanlık ve tekinsizdi. "Ellerini benden uzak tutabilecek misin?"

"Hayır. İstemiyorum."

Başını anlaşıldı der gibi sallayarak beni bir an için bırakıp ters yöne çevirdi; yüzüm asansörün arka duvarına dönüktü şimdi. Gideon'ın vücudunun kıskacında, hareket edecek çok az yerim kalmıştı.

"Benimle mücadele etme" dedi, dudakları kulağımın yanındaydı.

Sonra bileklerimi korkuluğa bağladı.

Beni gerçekten bağlıyor olmasına o kadar şaşırmıştım ki öylece donup kalmıştım. Hayret ve inanmazlık içinde karşı bile koyamadım neredeyse. Ancak ince uçkuru düğümlediğini görünce anladım Gideon'ın ciddi olduğunu.

Kalçalarımı yakalayarak saçlarımı burnuyla kenara çekti ve dişlerini omzuma geçirdi. "Zamanını ben söyleyeceğim."

Dehşet içinde ellerime asıldım. "Ne yapıyorsun?"

Bana yanıt vermedi.

Sadece çıkıp gitti.

Dönebildiğim kadar dönüp arkaya baktım ve tam kapılar kapanırken Gideon'ın salona doğru gittiğini gördüm.

"Aman Tanrım" diye fısıldadım. "Olamaz."

Beni bu şekilde gönderdiğine inanmıyordum... üzerimde yalnızca iç çamaşırıyla asansöre bağlanmış halde. An itibariyle kafayı yemiş durumdaydı, evet, ama çılgınca kıskanç bir adam olan kocamın sırf benden kurtulmak için beni şu anda lobide her kim varsa hepsine bu şekilde teşhir edeceğine inanmıyordum.

"*Gideon!* Kahretsin. Sakın beni burada böyle bırakmaya kalkışma! Beni *duyuyor* musun?! Derhal buraya gel diyorum!"

Bileklerimi bağlayan uçkuru çekiştirdim ama sıkıca düğümlenmişti. Saniyeler geçti, sonra dakikalar. Asansör hareket etmiyordu ve sesim kısılana kadar bağırdıktan sonra fark etmiştim ki hareket etmeyecekti de. Bir düğmeye basılmasını bekliyordu, Gideon'ın emrine amade.

Tıpkı benim gibi.

Serbest kalınca canına okuyacaktım o pisliğin. Hiç bu kadar tepem atmamıştı. "*Gideon!*"

Öne eğilerek geriye doğru birkaç adım attım, sonra da bir bacağımı kaldırarak kapıları açan düğmeye uzandım. Başparmağımla bastım düğmeye. Kapılar açılırken bağırmak için derin bir nefes aldım...

... ve şaşkınlık içinde bir anda kaçırdım o nefesi.

Gideon salondan antreye doğru yürüyordu ve... *tamamen çıplaktı*. Ve baştan aşağıya sırılsıklamdı. Aleti öyle sertleşmişti ki göbeğine doğru eğilmişti. Başını geriye atmış, şişeden su içiyordu; yürüyüşü rahat ve zahmetsizdi ama aynı zamanda tamamen yırtıcıydı.

O yaklaşırken doğruldum, hem hislerimin coşkunluğundan hem de açlığımın derinliğinden soluk soluğaydım. Pisliğin teki de olsa karşı koyamayacağım kadar büyük bir arzu duyuyordum ona. Karmaşık ve seksiydi, arızaydı ve mükemmeldi.

"Al bakalım." Muhteşem vücudunu iştahla seyretmekten elinde olduğunu fark etmediğim kristal bardağı dudaklarıma yaklaştırdı. Gideon neredeyse ağzına kadar dolu bardağı eğince içindeki kızılımsı–altın sarısı sıvı dudaklarıma çarptı.

Ağzım içgüdüsel olarak açıldı ve Gideon da yüksek alkolüyle ağzımı ve boğazımı yakan içkiyi içeri döktü. Ben öksürünce durup bekledi, gözleri yarı kapalıydı. Duş alıp tazelendiği için temiz ve serin kokuyordu.

"Bitir hadi."

"Fazla sert!" diyerek itiraz ettim.

Hiç dinlemeden, koca bir yudumu daha aralık dudaklarımdan içeri döktü.

Onu tekmeledim ama acıyan kendi ayağım olunca küfrettim – ona hiç zarar verememiştim. "Kes şunu!"

Boş su şişesini yere bırakıp yüzümü avcunun içine aldı. Başparmağıyla çenemdeki içki damlalarını sildi. "Benim du-

rulmama izin vermen ve senin de biraz rahatlaman gerek. Böyle girişirsek birbirimizi paramparça ederiz."

Aptal bir gözyaşı gözümün köşesinden kayıverdi.

Gideon bir homurtuyla bana doğru eğildi ve diliyle damlanın yanağımda bıraktığı izi yaladı. "Ben zaten harap olmuşum, sen de yumruklarınla saldırıyorsun bana. Dayanamıyorum Eva."

"Ben de senin kendini bana kapatmana dayanamıyorum" diye fısıldadım kahrolası uçkuru çekiştirerek. İçkinin ateşi damarlarıma yayılıyordu. Sarhoşluğun filizlerinin daha şimdiden duyularımı sarmaya başladığını hissedebiliyordum.

Elini elimin üstüme koyarak huzursuz hareketlerimi durdurdu. "Kes şunu. Kendine zarar vereceksin."

"Serbest bırak beni."

"Sen bana dokununca dağılıyorum. Pamuk ipliğiyle duruyorum zaten" dedi yeniden, sesinde umutsuzluk vardı. "Kopamam. Seninle olmaz."

"Ya başkasıyla?" Sesim cırtlaklaşmıştı. "Başkasına mı ihtiyacın var?"

Ben de dağılıyordum. Gideon ilişkimizdeki kayaydı, demirimizdi. Ben de onun için aynısı olabilirim sanmıştım. Onu korumak, sığınağı olmak istemiştim. Ama fırtınadan sığınacak bir yere ihtiyacı yoktu Gideon'ın; fırtınanın *kendisiydi* o. Ve ben de onun çöken ruh halinin ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü değildim.

"Hayır. Tanrım." Öptü beni. Sertçe. "Kontrolün bende olmasına ihtiyacın var. Ve *benim de* seninle birlikteyken kontrolü elimde tutmaya ihtiyacım var."

Büyüyen paniği hissediyordum. Biliyordu. Benim yetersiz olduğumu biliyordu. "Başkalarıyla beraberken farklıydın. Kendini tutmuyordun..."

"*Siktir!*" Gideon olduğu yerde dönerek yumruğunu kontrol paneline geçirdi. Kapılar açıldı, dışarıda Sarah McLachlan'ın

sahiplenmeyle ilgili şarkısı çalıyordu; Gideon'ın antrenin duvarına fırlattığı bardak paramparça oldu. "Evet, farklıydım! *Sen* değiştirdin beni."

"Ve sen de bu yüzden nefret ediyorsun benden." Ağlamaya başladım, vücudum asansörün duvarına doğru çöküyordu.

"Hayır." Kollarını bana doladı, suyun serinlettiği bedeni sırtıma doğru eğilmişti. Yüzünü yüzüme sürdü; o kadar sıkı sarılmıştı ki zor soluk alıyordum. "Seni seviyorum. *Karımsın* sen. Kahrolası hayatımsın. Sen her şeysin."

"Ben sadece sana yardım etmek istiyorum" dedim ağlayarak. "Senin yanında olmak istiyorum ama sen izin vermiyorsun!"

"Tanrım. Eva." Elleri hareket etmeye –okşamaya, gezinmeye– başladı. Sevmeye, yatıştırmaya. "Seni durduramam. Çok fazla seviyorum seni." Korkuluğu her iki elimle birden tuttum, yanağımı serin aynaya yasladım. İçki sihrini göstermeye başlamıştı. Sıcak bir rehavet dolaşıyordu bedenimde; öfkem ve kalan tüm mücadele gücüm alkolün içinde boğulup yok olmuş, geriye kederli, korku dolu ve çaresizce, ürkütücü derecede âşık bir ben kalmıştı.

Eli bacaklarımın arasına girdi, ovalıyor, arıyordu. Kuvvetlice asılarak, tek parça çamaşırımın ön ve arka kısımlarını bir arada tutan çıtçıtları açıverdi. Bu ani rahatlama inletti beni. Gideon'ın ellerinin becerikli hareketleri ve bana doğru yürürken gördüğüm halinin aklımdaki yansıması sayesinde cinsel organım ıslanıp şişmişti.

Başım arkaya, omzuna doğru düştü ve aynadaki yansısını gördüm. Gözleri kapalı, dudakları aralıktı. O şahane yüz hatlarına çöken kırılganlık mahvetti beni. Öyle çok canı yanıyordu ki. Dayanamıyordum.

"Ne yapabileceğimi söyle bana" diye fısıldadım. "Nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Şşş." Dilini kulağımın kepçesinde gezdirdi. "Bırak durulayım."

Meme ucumu kaplayan tülün üstünde tüy gibi hafifçe gezinen başparmağının okşayışı delirtiyordu beni. Parmaklarını yarığımın kaygan kıvrımlarının arasına kaydırmasıyla ürperdim. Nereme dokunacağını, ne kadar bastıracağını biliyordu.

İki parmağını içime soktuğunda bağırdım; ayaklarım kasılmış, parmak uçlarıma kalkmıştım. Dizlerimde güç kalmamıştı, bacaklarım titriyordu zorlanmaktan. Asansörün içindeki hava yoğun ve sıcaktı, Gideon'dan yükselen arzu dalgalarıyla ağırlaşmıştı.

"Ah Tanrım." Cinsel organım parmaklarının etrafında sıkılaşınca inledi, ereksiyonunu kalçalarıma sürtmek için kasıklarıyla dairesel hareketler yapıyordu. "Bu tatlı yarığı bereleyeceğim Eva. Yapabileceğim bir şey yok."

Kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve geriye çekti, böylece kollarım dümdüz olmuş, vücudum öne eğilmişti. Diziyle bacaklarımı ki yana açtı, parmakları ıslak yarığımdan dışarı kaydı. Elinin kalçamı sıyırıp geçtiğini hissettim, bir an sonra penisinin geniş tepesini kaba etlerimin arasından geçirmiş, cinsel organımın dudaklarının arasına yerleştiriyordu.

O pürüzsüz basınç karşısında soluğumu tutarak kıvrandım. Bütün gün arzulamıştım Gideon'ı, aletinin içimde olması hissini özlemiş, onun beni getirmesini istemiştim.

"Bekle" diye homurdandı, hem belime hem de omzuma uzanarak; parmakları sabırsızca kasılıyordu. "İzin ver..."

Cinsel organım kasıldı, o kalın kafanın etrafında sıkılaştı.

Gideon bir küfür savurarak bastırdı ve tek bir sert hamleyle derinlere girdi. Zevkle karışık acı ile çığlık attım, zorlanan iç kasların ve hassas dokuların yanmasını hissederek o kaskatı doluluk hissinden uzaklaşmaya çalıştım kendimi çekerek.

"Evet" dedi dişlerinin arasından ve hızla geri çekti beni kendine, ta ki cinsel organımın dudakları penisinin kalın kökünü sarana kadar. Kasıklarıyla daireler çiziyordu, hayaları şişmiş

klitorisime yaslanıyordu bütün ağırlığıyla. "Nasıl da dar..."

İnledim ve korkuluğa tutunmaya çalıştım; Gideon'ın düzmeye başlamasıyla bedenim de ileri geri gidip gelmeye başlamıştı. Bu his –bu tamamen dolup sonra aniden boşalma hissi– mahvediyordu beni. Dizlerim tutmuyordu, Gideon sertçe sokup çıkardıkça içim zevkle kasılıyordu. Gideon bastırdığı bütün hisleri içime çakarken aletinin amasız hamleleri hassas sinirlerimin her birine masaj yapıyordu.

Orgazmın yaklaştığını bile fark edemeden gelmeye başladım; vücudum şiddetli zevk sarsıntılarıyla titrerken Gideon'ın adını söylüyordum soluk soluğa.

Başım kollarımın arasına düştü, dermansız kaslarım hiçbir işe yaramıyordu. Gideon elleri ve ereksiyonuyla ayakta tutuyordu beni. Bedenimi kullanıyordu. Teslim almıştı onu. En dibime kadar her vuruşunda ilkel bir homurtu çıkarıyordu.

"Nasıl derin" diyordu hırlar gibi. "Nasıl güzel."

Gözümün ucunda bir hareket algıladım ve sersemlemiş gözlerim yansımamıza odaklandı. Alçak perdeden bir sızlanmayla yeniden gelmeye başladım diyeceğim ama belki de hiç durmamıştım zaten. Gideon hayatımda gördüğüm en yakıcı, en erotik şeydi – beni taşıyan pazıları iri ve sertti, kıçı her giriş çıkışta kasılıyordu, kasıklarıyla yaptığı her dairesel hareket karın kaslarını titreştiriyordu.

Gideon düzüşmek için yaratılmıştı ama üstüne bir de iyice ustalaşmıştı; o inanılmaz vücudunun her santimini bir kadını zevk kölesi yapmak için kullanmayı çok iyi biliyordu. Bu onun doğasında vardı, içgüdüsel bir şeydi. Sarhoşluk ve ıstıraptan gözü dönmüşken bile ritmi mükemmel ve şaşmaz, odağı kusursuzdu.

Her hamleyle ta derinlerime giriyor, en tatlı noktalara tekrar tekrar vuruyordu; artık dayanamayacağım yere kadar mest etmeye devam etti beni. Tsunami gibi bir yeni orgazm dalgası kopup geldi içimden.

"İşte böyle" dedi inleyerek. "Sağ aletimi meleğim. Tanrım... Geliyorum."

Aletinin kalınlaşıp uzadığını hissettim. Tenime bir ürperti yayıldı; hava almaya çalışan ciğerlerim körük gibi çalışıyordu.

Gideon başını geriye attı ve bir hayvan gibi kükreyerek sıcak sıcak fışkırttı. Kalçalarımdan tutarak boşalan aletine çekti beni ve sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi, cinsel organım ve uyluklarım meniyle kaplanana kadar doldurdu içimi.

Kasıklarının hamlelerini yavaşlatarak soluksuz bir halde öne doğru eğildi ve çenesini omzuma yasladı.

Dizlerimin üstüne çökmeye başladım. "Gideon..."

Beni yukarı çekti. "Daha bitmedi işim" dedi hoyratça; hâlâ kalın ve sertti içimde.

Sonra yeniden başladı.

Gideon'ın omuzlarımı süpüren saçlarını ve tenime dokunan ılık, sıkı dudaklarını hissederek uyandım. Bitkin bir halde diğer yana dönmeye çalıştım ama belime dolanan bir kol beni geri çekti.

"Eva" diye mırıldandı. Mememi avuçlamış, meme ucumu usta parmaklarının arasında yuvarlıyordu.

Hava karanlıktı ve yataktaydık ama Gideon'ın beni oraya taşıyışını hayal meyal hatırlıyordum. Beni soyup nemli bir bezle silmiş, yüzümü ve bileklerimi öpücük yağmuruna tutmuştu. Sargılıydı bileklerim şimdi, merhemlenmiş ve özenle sarılmışlardı.

Zedelenmiş tenimin üstünde Gideon'ın sevecen dokunuşlarını hissetmenin verdiği, zevkle acı karışımı his tahrik etmişti beni. O da fark etmişti bunu.

Şehvetten yanan gözlerle bacaklarımı ayırmış ve öyle ıs-

rarcı bir talepkârlıkla yüklenmişti ki bana, sonunda ne düşünecek ne de hareket edecek halim kalmıştı. Yarığımı bıkıp usanmadan yalayıp emerek öyle çok getirmişti ki beni sonunda o şeytani dilinin sayesinde yaşadığım orgazmların sayısını unutmuştum.

"Gideon..." Başımı çevirip omzumun üstünden baktım ona. Dirseğinin üstünde hafifçe doğrulmuştu, gözleri ayın solgun ışığında parlıyordu. "Yanımda mı kaldın?"

Uyurken yanımda kaldığını ummak ihtiyatsızlıktı belki, ama onunla bir yatağı paylaşmak sevdiğim bir şeydi. Sevdiğim ve hasret kaldığım.

Başını evet anlamında salladı. "Seni bırakıp gidemedim."

"İyi yapmışsın."

Beni döndürüp kendisine çekti ve şefkatle öptü. Dilinin kışkırtıcı dokunuşlarından bir kez daha tahrik olarak inledim.

"Sana dokunmadan duramıyorum" diye fısıldadıktan sonra ensemden tuttu ve altdudağımı hafif hafif dişleyerek iyice derinleştirdi öpücüğünü. "Sana dokunurken başka hiçbir şeyi düşünmüyorum."

Şefkatle aşk birbirine karışmıştı. "Ben de sana dokunabilir miyim?"

Gözlerini kapatarak yalvardı. "Lütfen."

Ona doğru atılıp ellerimi saçlarının arasına daldırdım ve onun beni tuttuğu şekilde tuttum ben de onu. Dilimi diline değdirdim, ağızlarımız sıcak ve ıslaktı. Bacaklarımız birbirine dolanmış ve vücudum gerilerek onun vücudunun sertliğine dayanmıştı.

Alçak perdeden mırıldanarak beni yavaşlattı, sonra da beni altına alıp yatağa mıhladı. Başını geriye çekerek ağızlarımızın mührünü kırdı ve dişlemeye, emmeye başladı. Dilinin ucunu dudaklarımın kıvrımlarında dolaştırıyordu.

Sızlanarak protesto ettim onu, daha derin öpülmek istiyordum, daha sert. Oysa o telaşsızca yalıyor, diliyle damağımı,

yanaklarımın içini okşuyordu. Bacaklarımı sıkıştırarak onu biraz daha çektim kendime. Kalçalarını oynatarak ereksiyonunu uyluğuma bastırdı.

Dudaklarım şişip yanmaya ve güneş gökyüzünde yükselmeye başlayana dek öptü beni Gideon. Tenimin üstüne sıcacık bir dalga halinde boşalana kadar öptü. Hem de bir değil, iki kere.

Onun geldiğini hissetmek, alçak perdeden zevk iniltilerini duymak, onu sadece öperek orgazma ulaştırabileceğimi bilmek... Arzumun ıslaklığını üst bacağına sürdüm ve gelene kadar sürtünmeye devam ettim.

Yeni gün başlarken, Gideon asansörde aramıza koymuş olduğu mesafeyi kapatmıştı. Seks yapmadan sevişmişti benimle. Beni dünyasının merkezine koyarak bağlılığı konusunda teminat vermişti bana. Yatağımızın kenarlarının ötesinde hiçbir şey yoktu. Sadece biz vardık, bir de bizi çırılçıplak soyarken bile bir bütün haline getiren bir aşk.

Bir daha uyandığımda Gideon'ı yanımda uyur buldum, onun da dudakları benimkiler gibi şişmişti öpüşmekten. Hareketsiz yüzü yumuşaktı ama kaşlarının hafifçe çatık oluşundan istediğim kadar derin bir şekilde dinlenmediğini anlayabiliyordum. Yan yatmış, ince ve uzun bedenini döşeğe uzatmıştı, çarşaflar ayaklarına dolanmıştı.

Geç olmuştu, neredeyse dokuzdu ama ne onu uyandırmaya kıyabildim ne de öylece bırakıp gitmeye. İşi kıracak kadar uzun zaman olmamıştı daha bu işe gireli ama yine de kırmaya karar verdim.

Konu işim oldu mu hep işimle ilgili ihtiyaçlarıma öncelik tanımış, günün birinde aramıza girebilecek kadar fazla önem vermiştim. Bağımsız olmayı arzulamamın yanlış bir şey olmadığını biliyordum ama şu anda doğru da gelmiyordu pek.

Üzerime bir tişört ile *boyshort* kesimli bir külot geçirerek

yatak odasından çıkıp Gideon'ın çalışma odasına geçtim ve onu uyandırmaya çalışan alarmı duymadığı için söylenip duran cep telefonunu buldum. Alarmı kapatıp mutfağa gittim.

Yapmam gerekenlerin listesini aklımdan geçirerek önce Mark'ı aradım ve acil bir ailevi durum yüzünden bugün işe gelemeyeceğime dair mesaj bıraktım. Sonra Scott'ı aradım ve ona da Gideon'ın dokuzda işte olamayacağını, belki de hiç gelemeyeceğini belirten bir mesaj bıraktım. İsterse beni arayabileceğini de söyledim.

Gideon'ı bütün gün evde tutabileceğimi umuyordum ama buna razı olacağından pek emin değildim. Birlikte –baş başa– zaman geçirmeye ihtiyacımız vardı. İyileşme zamanına.

Telefonumu antreden alıp Angus'ı aradım. İlk çalışta açtı.

"Merhaba Bayan Cross. Siz ve Bay Cross gitmeye hazır mısınız?"

"Hayır Angus, şu an itibariyle bir yere gitmiyoruz. Bugün çatı katından çıkıp çıkmayacağımızı bilmiyorum. Sen Gideon'ın o akşamdan kalmalığa iyi gelen karışımı nereden aldığını biliyor musun acaba?"

"Elbette biliyorum. Lazım mı?"

"Gideon uyanınca ona gerekebilir. Her ihtimale karşı bir tane hazır bulunsun istiyorum."

Bir duraksama oldu. "Şayet sormamın bir sakıncası yoksa," dedi Angus, iyice belirginleşen İskoç aksanıyla, "bunun Bay Vidal'in dün akşamki ziyaretiyle bir ilgisi var mı acaba?"

Yaklaşan bir baş ağrısının uyarı işaretlerini hissederek alnımı ovaladım. "Tamamen onunla ilgili."

"Chris inanmış mı?" diye sordu alçak sesle.

"Evet."

İç geçirdi. "Ahh, ondan o zaman. Çocukcağız böyle bir şeye hazır değildi. Tek bildiği inkârdı; başka bir şeyle karşılaşınca ne yapacağını bilememiştir."

"Kötü olmuş."

"Olmuştur tabii. İyi ki sen varsın yanında Eva. Gideon'ın bunu anlaması zaman alabilir ama onun için doğru olanı yapıyorsun sen. Ben gidip şu şişeden getireyim sana."

"Teşekkür ederim."

Bunu da halledince dikkatimi ortalığı temizleme işine verdim. İlk önce ada tezgâhın üstünde bulduğum boş karafla bardağı yıkadım, sonra süpürgeyle faraşı alıp antredeki kırık camları temizlemeye gittim. Çantamdan dökülen ıvır zıvırı toplarken arayan Scott'la konuştum ve kapattıktan sonra dikkatimi antrenin duvar ve yerlerine saçılıp kurumuş olan brendi lekelerini silmeye verdim.

Gideon dün gece kendini darmadağın olmuş hissettiğini söylemişti. Uyandığında evini de öyle görmesini istemiyordum.

Evimizi diye düzelttim kendi kendimi. Yuvamızı. Bu şekilde düşünmeye başlamalıydım. Aynı şey Gideon için de geçerliydi. Beni dışarı atmaya çalışması konusunu konuşmamız gerekecekti. Madem ben hayatlarımızı birbirine bağlama konusunda gayret gösteriyordum, o zaman onun da aynı çabayı göstermesi lazımdı.

Keşke bütün bunları konuşabileceğim biri, beni dinleyip bilgece öğütler verebilecek bir arkadaşım olsaydı şimdi diye düşündüm. Cary ya da Shawna. Hatta insanı rahatlatan haliyle Steven. Dr. Petersen vardı gerçi ama o aynı şey değildi.

Şimdilik sadece birbirimizle paylaşabileceğimiz sırlarımız vardı Gideon'la aramızda ve bu bizi yalnızlaştırıp birbirimize bağımlı hale getiriyordu. Tacizcilerimiz sadece masumiyetlerimizi çalmamıştı; özgürlüğümüzü de almışlardı elimizden. İstismar bittikten çok sonra bile, hâlâ ardında yaşadığımız sahte yüzlerin içinde hapsolmuş durumdaydık. Başka şekilde de olsa, yalanların kıskacındaydık hâlâ.

Tam asansörün aynasındaki lekeleri temizlemeyi bitirmiştim ki asansör içinde benimle beraber inişe geçti. Üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırı vardı.

"Nasıl yani?" diye homurdanarak lastik eldivenlerimi çıkarıp saçıma çekidüzen vermeye çalıştım. Gideon'la alt alta üst üste geçirilmiş gecenin ardından gerçekten berbat görünüyordum.

Kapılar açıldı ve Angus içeri doğru hamle etti ama beni fark edince adımı havada kaldı. Yana kayarak hâlâ korkuluğa bağlı olan uçkuru arkama saklamaya çalıştım. Gideon makasla kesmişti uçkuru; bileklerimi serbest bırakmıştı ama kanıtı yerinde duruyordu.

"Eee, selam" dedim utanç içinde kıvranarak. Tam Angus'ın çağırdığı sırada nasıl olup da üzerimde bu kadar az giysi ve elimde sarı lastik eldivenlerle asansörde bulunduğumu açıklamanın münasip bir yolu yoktu. İşin kötüsü Gideon'ı saatlerce öpmekten dudaklarım o kadar kızarmış ve şişmişti ki bütün gece ne işler çevirdiğimin anlaşılmaması mümkün değildi.

Angus'ın soluk mavi gözleri muzipçe ışıldadı. "Günaydın Bayan Cross."

"Günaydın Angus" diye karşılık verdim olabilecek en ağırbaşlı şekilde.

Sıvı vitaminlerle karıştırılmış bir tür alkol olduğundan emin olduğum akşamdan kalmalık "ilacını" uzattı bana. "Buyurun."

"Teşekkür ederim." Yürekten söylenmiş sözcüklerdi bunlar ve hiç soru sormadığı için de ek bir miktar minnettarlık vardı içlerinde.

"Bir şey lazım olursa arayın beni. Yakınlarda olacağım."

"Süpersin Angus." Çatı katına geri çıktım. Kapılar açıldığında çatı katı telefonunun çaldığını duydum.

Sesin Gideon'ı uyandırmadığını umarak mutfağa koştum ve çıplak ayaklarımın üstünde kayarak ahizeyi kaptım.

"Alo?"

"Eva, ben Arash. Cross seninle mi?"

"Evet. Uyuyor sanırım. Bir bakayım." Koridora çıktım.

"Hasta değil, değil mi? Hiç hastalanmaz o."

"Her şeyin bir ilki vardır." Yatak odasının kapısından baktığımda kocamı yüzünü kollarını doladığı yastığıma gömmüş, muhteşem bir şekilde yayılmış uyur halde buldum. Parmaklarımın ucuna basarak akşamdan kalmalık şişesini komodinin üstüne bıraktım ve yine parmaklarımın ucuna basarak geri dönüp kapıyı arkamdan kapattım.

"Hâlâ uyuyor" dedim fısıltıyla.

"Hadi ya? Peki planlarda değişiklik yapacağız o zaman. Bugün dörtten önce ikinizin de imzalaması gereken bazı evraklar var. Kuryeyle yollatayım onları size. İmzaladığınızda beni arayın, birini gönderip aldırayım."

"*Benim* bir şey mi imzalamam gerekiyor? Neymiş o?"

"Sana söylemedi mi?" Bir kahkaha attı. "O zaman sürprizi bozmayayım. Evraklar gelince görürsün. Soracağın bir şey olursa beni ararsın."

Hafiçe homurdanır gibi çıktı sesim. "Peki. Teşekkürler."

Kapattık; gözlerimi kısarak koridorun ötesine, yatak odasına doğru baktım. Ne işler çeviriyordu acaba Gideon? Benimle konuşmadan birtakım işlere kalkışması ve sorunları tek başına halletmesi deli ediyordu beni.

Cep telefonum mutfakta çalmaya başladı. Salonu koşarak geçip ekrana baktım. Tanıdık olmayan bir New York numarasıydı bu.

"Hey Tanrım" diye homurdandım, saat daha on buçuk olmadan bütün bir günün işini çıkarmış gibi hissediyordum kendimi. Aynı anda bu kadar çok yere çekiştirilmeye nasıl dayanıyordu acaba Gideon? "Alo?"

"Eva, ben Chris yine. Numaranı Ireland verdi bana, umarım sakıncası yoktur."

"Hayır, sakıncası yok. Daha önce aramadığım için üzgünüm. Sizi endişelendirmek istememiştim."

"İyi mi peki?"

Bar taburelerinden birine gidip oturdum. "Hayır. Zor bir geceydi."

"Ofisini aradım. Bu sabah gelmediğini söylediler."

"Evdeyiz. Gideon uyuyor hâlâ."

"Kötü o zaman."

Erkeğimi tanıyordu Chris. Gideon alışkanlıkların insanıydı, hayatı keskin bölümlere ayrılmıştı ve katı bir düzeni vardı. Yerleşmiş kalıplarının dışına çıkması o kadar ender olan bir şeydi ki endişeye neden oluyordu.

"Düzelecek" diyerek güvence verdim Chris'e. "Hiç kuşkunuz olmasın. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey gelirse haber veririm."

"Teşekkür ederim." Yorgun ve endişeli geliyordu sesi. "Bana söylediğin ve Gideon'ın yanında olduğun için teşekkür ederim. Keşke zamanında ben de yanında olsaydım. Olmadığım gerçeğiyle yaşamak zorundayım."

"Hepimiz yaşamak zorundayız bununla. Senin suçun değil Chris. Bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor, biliyorum, ama yine de aklında tutmak zorundasın, yoksa kendini yiyip bitirirsin. Ve bunun Gideon'a bir faydası olmaz."

"Yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipsin Eva. Gideon iyi ki bulmuş seni."

"Asıl benim için şanstı onu bulmak" dedim alçak sesle. "Hem de çok büyük şans."

Konuşmayı bitirince ister istemez annem geldi aklıma. Gideon'ın yaşadıklarını gördükçe annemi daha da çok takdir eder olmuştum. Hep yanımda olmuştu annem; benim için savaşmıştı. O da suçluluk hissediyordu ve bu da zaman zaman delilik derecesine varacak kadar korumacı davranmasına neden oluyordu ama onun sevgisi sayesinde Gideon kadar büyük zarar görmemiş bir tarafım vardı benim.

Annemi aradım, ilk çalışta açtı.

"Eva. İnadına uzak duruyorsun benden. Senden hiç fikir almadan nasıl planlayabilirim düğününü? Öyle çok konuda karar vermek gerekiyor ki ve eğer yanlış karar verirsem..."

"Selam anne" diyerek sözünü kestim. "Nasılsın?"

"Stresli" dedi, doğuştan soluklu olan sesinde hiç de az olmayan bir suçlama tonu vardı. "Ya nasıl olacaktım? Hayatının en önemli günlerinden birini tek başıma planlıyorum ve..."

"Cumartesi bir araya gelip her şeyi konuşuruz diye düşünmüştüm, programına uyuyorsa tabii."

"Sahi mi?" Annemin sesindeki umutlu memnuniyet kendimi suçlu hissettirdi bana.

"Evet, sahi." Bu ikinci düğünü daha çok annem için diye düşünüyordum ama yanlıştı bu. Düğün, aramızdaki kopmaz bağı bir kez daha teyit etme fırsatı olarak, Gideon ve benim için de önemliydi. Dünya âlem görsün diye değil, ikimiz için.

Gideon beni korumak için kendinden uzaklaştırarak cezalandırmaktan vazgeçmek zorundaydı, bense Bayan Gideon Cross olduğum an görünmez olacağım kaygısını bir yana bırakmak zorundaydım.

"Yaşasın Eva! Düğün organizatörüyle birlikte kahvaltı yaparız burada. Öğleden sonrayı da seçeneklerimizin üstünden giderek geçiririz."

"Küçük bir nikâh istiyorum anne. Biz bize." İtiraz etmesine fırsat vermeden Gideon'ın bulduğu çözümle devam ettim. "Düğün kısmında ne kadar uçmak istiyorsan uçabiliriz ama nikâhın kendi aramızda olmasını istiyorum."

"Eva, insanları düğüne çağırıp nikâha çağırmazsak çok ayıp olur!"

"Hiç umurumda değil. Onlar için evlenmiyorum ben. Hayallerimdeki adama âşık olduğum için ve onunla hayatımızın geri kalanını beraber geçireceğimiz için evleniyorum. Bu odaktan asla sapmak istemiyorum."

"Tatlım..." Sanki ben ne dediğimin farkında değilmişim gibi bir iç çekti. "Bunları cumartesi daha detaylı konuşuruz."

"Tamam. Ama fikrimi değiştirmeyeceğim." Sırtımda bir ürperti hissederek arkama döndüm.

Gideon, mutfağın eşiğinin hemen dışında durmuş beni seyrediyordu. Önceki geceki eşofman altını geçirmişti üstüne ve uykudan saçları darmadağınık, gözleri yarı kapalıydı hâlâ.

"Kapatmam lazım" dedim anneme. "Hafta sonu görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Eva. O yüzden de senin için her şeyin en iyisini istiyorum."

Görüşmeyi bitirip telefonu ada tezgâhın üstüne bıraktım. Tabureden aşağı kayarak Gideon'a döndüm. "Günaydın."

"İşe gitmemişsin" dedi, sesi her zamankinden daha hırıltılı, daha seksiydi.

"Sen de öyle."

"Geç mi gideceksin?"

"Hayır. Ve sen de gitmeyeceksin." Yanına giderek kollarımı beline doladım. Yatağın sıcaklığı vardı hâlâ üzerinde. Şehvetli rüyalarım gerçek olmuş, Gideon'ın uykulu bedenine bürünmüştü. "Bugün köşemize çekiliyoruz şampiyon. Sadece sen ve ben, pijamalarımızı çekip dinleniyoruz."

Bir kolu sıkıca kalçalarıma dolanırken diğer eli yüzüme dökülen saçları kenara çekti. "Kızgın değilsin."

"Neden olayım ki?" Parmak uçlarımda yükselerek çenesinden öptüm onu. "Sen bana kızgın mısın?"

"Hayır." Ensemden tutup yanağımı yanağına bastırdı. "Burada olduğun için mutluyum."

"Ben hep burada olacağım. Ölüm bizi ayırana dek."

"Düğünü planlıyorsunuz ha?"

"Duydun demek. Eğer birtakım taleplerin varsa ya şimdi söyle bana, ya da sonsuza dek sus."

Uzun bir süre sustu, ekleyecek bir şeyi yoktu besbelli.

Başımı çevirerek dudaklarını yakaladım ve ona kısacık, tatlı bir öpücük verdim. "Başucuna senin için bıraktığım şeyi gördün mü?"

"Evet, teşekkür ederim." Bir tebessümün gölgesi dolaştı dudaklarında.

Güzelce düzüşmüş bir adam hali vardı üzerinde, bu da bir kadın olarak beni gururlandırıyordu. "İşe gitmekten de kurtardım seni ama Arash bize göndermesi gereken birtakım kâğıtlar olduğunu söyledi. Ne olduklarını söylemedi."

"Bekleyip görmen gerekecek demek ki."

Parmak uçlarımı kaşının üstünde gezdirdim. "Nasılsın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Şu anda bok gibi hissediyorum kendimi."

"Şu dün gece kaçırdığın banyo olayına geri dönelim."

"Mmm, şimdiden daha iyi hissetmeye başladım bile."

Parmaklarımızı birbirine geçirerek onu yatak odasına geri götürmeye başladım.

"Hayallerindeki adam olmak istiyorum meleğim" diyerek şaşırttı beni. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

Dönüp ona baktım. "O iş çantada keklik zaten, merak etme."

Önümdeki kontrata bakarken kalbim baş döndürücü bir aşk ve mutluluk karışımı içinde deliler gibi çarpıyordu. Gideon odaya girerken kafamı orta masasından kaldırıp ona baktım; birlikte yaptığımız banyodan hâlâ ıslaktı saçları, uzun bacaklarına ipek bir pijama altı geçirmişti.

"Outer Banks'teki evi mi alıyorsun?" diye sordum. Kanıtı önümde olsa da onun doğrulamasına ihtiyacım vardı.

Seksi dudaklarında bir gülümseme belirdi. "*Biz* alıyoruz. Almaya karar vermiştik ya."

"Sadece konuşmuştuk." Üzerinde anlaşılan fiyatın biraz dudak uçuklatıcı olmasından ev sahiplerinin pek de kolay ikna olmadığı anlaşılıyordu. Gideon ayrıca *Naked in Death* kita-

bının o nüshası ile büyük yatak odasındaki mobilyaları da bırakmalarını istemişti. Her zaman her şeyi düşünürdü zaten.

Gideon kanepede yanıma yerleşti. "Şimdi de gerçekleştiriyoruz işte."

"Hamptons daha yakın olurdu. Ya da Connecticut."

"Jetle hop diye gidilir." Çenemi parmağıyla havaya kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "İşin lojistik yanını düşünme" diye mırıldandı. "Orada, o kumsalda mutlu olmuştuk. Hâlâ seni sahilde yürürken getirebiliyorum gözümün önüne. Verandada seni öpüşümü hatırlıyorum... ve seni o büyük beyaz yatağa sere serpe yatırdığımı. Bir meleğe benziyordun ve orası da cennetti benim için."

"Gideon." Alnımı alnına yasladım. Onu o kadar çok seviyordum ki. "Nereyi imzalıyoruz?"

Geri çekilip sözleşmeyi önümüze çekti ve sarıyla işaretlenmiş ilk *imzalayın* yerini buldu. Bakışları orta masasını taradı, sonra kaşları çatıldı. "Kalemim nerede?"

Ayağa kalktım. "Çantamda var bir tane."

Bileğimden yakalayıp geri çekti beni. "Hayır. Benim kalemim olması lazım. Bunun geldiği zarf nerede?"

Arash'ın gönderdiği şeyin ne olduğunu anladığımda elimden düşürdüğüm yerde, kanepeyle orta masasının arasında gördüm zarfı. Yerden kaldırırken hâlâ ağır olduğunu fark ederek içindekiler dökülsün diye sehpanın üstünde baş aşağı ettim zarfı. Önce bir dolmakalem düştü camın üstüne tangır tungur, sonra da bir fotoğraf uçtu.

"Hadi bakalım" dedi ve kalemi alıp noktalı çizginin üstünü imzaladı. O diğer sayfaları da imzalarken ben resmi aldım elime ve kalbimin sıkıştığını hissettim.

Gideon'la babasının kumsaldaki fotoğrafıydı bu; Kuzey Carolina'da bana sözünü ettiği fotoğraf. Gideon küçüktü, dört ya da beş yaşında filandı herhalde; babasının yaptığı kumdan kaleye yardım ederken ciddiyetle çatılmıştı küçük kaşla-

rı. Geoffrey Cross oğlunun karşısında oturuyordu, koyu renk saçları okyanus rüzgârıyla uçuşuyordu, yüzü bir film yıldızınınki kadar yakışıklıydı. Üzerinde sadece mayo vardı ve Gideon bugün gururla taşıdığı vücudu çok andıran bir vücuda sahipti.

"Vay canına" diye fısıldadım; bu fotoğrafın kopyalarını yaptırıp yaşadığımız her yer için bir tane çerçeveletecektim kesinlikle. "Bayıldım buna."

"Al bakalım." Sözleşmeyi üzerinde kalemle beraber bana doğru itti.

Fotoğrafı bırakıp kalemi aldım ve elimde çevirince gövdesine işlenmiş *GC* harflerini fark ettim. "Batıl inançlarımız mı var ne?"

"Babamın kalemiydi o."

"Ya?" Ona baktım.

"Her şeyi bununla imzalardı. Bunu cebine koymadan hiçbir yere gitmezdi." Saçlarını elleriyle yüzünden arkaya doğru taradı. "Adımızı o kalemle yok etti."

Elimi bacağına koydum. "Ve sen de aynı kalemle yeniden yaratıyorsun. Anlıyorum."

Parmak uçları yanağıma dokundu, bakışı yumuşak ve ışıl ışıldı. "Anlayacağını biliyordum."

15

"Evin beyi ve hanımı için ayrı odalı ebeveyn süiti – tam bir klasik." Kalemi tahta bir tablete tutturulmuş büyük not defterinin üstünde uçarca gezinen Blaire Ash gülümsüyordu.

Bakışlarını kaldırıp Eva'nın çatı katındaki odasının tamamında gezdirdi. Bu odayı karımın Yukarı Batı Yakası'ndaki yatak odasının aynısı olacak şekilde tasarlattığım kişi de oydu.

"Ne kadar büyük bir değişiklik düşünüyorsunuz?" diye sordu içmimar. "Tamamen sıfırdan başlamak mı istersiniz yoksa iki odayı birleştirecek en kolay yapısal değişikliği mi tercih edersiniz?"

Bunu yanıtlamayı Eva'ya bıraktım. Bu değişikliğin ikimizin de gerçekten istemediği bir şey olduğunu bildiğim için katkıda bulunmak zor geliyordu bana. Evimiz, benim ne kadar kafayı yemiş olduğumu ve bunun evliliğimizi ne kadar kötü etkilediğini yansıtacaktı yakında. Göğsüme saplanmış bir hançer gibi acıtıyordu bu iş canımı.

Eva bana şöyle bir bakıp sordu: "Kolay yoldan gidersek nasıl bir şey çıkar ortaya?"

Ash, hafifçe çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. Hoş bir adamdı –en azından Ireland öyle söylemişti bana– ve yırtık bir kot pantolon, bir tişört ve terzi elinden çıkmış bir ceketten oluşan her zamanki kıyafeti vardı üzerinde. Nasıl göründüğü hiç umurumda değildi. Önemli olan ne kadar yetenekli

olduğuydu, ki ben de onu hem ofisimin hem evimin dekorasyonunu ona teslim edecek kadar takdir ediyordum bu açıdan. Hoşuma gitmeyen şey ise karıma nasıl baktığıydı.

"Sadece ebeveyn banyosunun planını değiştirip şu duvardan oraya kemerli bir giriş açarız, böylece iki odayı banyo aracılığıyla birleştirmiş oluruz."

"Bizim ihtiyacımız olan da tam olarak bu" dedi Eva.

"Tamam. Hızlı ve etkili bir çözüm olur, hem inşaat işleri de hayatınızı çok etkilemez. Ya da" –diye devam etti– "başka alternatifler gösterebilirim size."

"Ne gibi?"

Eva'nın yanına geçti ve o kadar yaklaştı ki omzu omzuna değiyordu. Ash neredeyse Eva kadar sarışındı ve başını Eva'nın başına doğru eğince çarpıcı bir görüntü oluşturmuşlardı.

"Eğer her üç yatak odası ile ebeveyn banyosunun toplam alanını kullanırsak" diye yanıtladı, sanki ben orada değilmişim gibi yalnızca Eva'yla konuşarak, "o zaman size iki tarafı dengeli bir ebeveyn süiti yapabilirim. Her iki oda da aynı boyutta olur, her ikisinin de yanında çalışma odaları olur – ya da oturma odası, isterseniz."

"Oo." Dalgın dalgın altdudağını kemirdi bir an Eva. "Bunu bu kadar hızlı çizdiğinize inanamıyorum."

Ash göz kırptı ona. "Sloganım hızlı ve eksiksizdir. Üstelik o kadar iyi iş çıkarırım ki yeniden yapmak istediğinizde ilk aklınıza gelen ben olurum."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslanarak seyrettim onları. İçmimarın kullandığı sözlerin iki tarafa da çekilebileceğinin farkında bile değildi Eva. Bense fena halde farkındaydım.

Ev telefonu çaldı ve Eva başını kalırdı. Bana baktı. "Kesin Cary gelmiştir."

"Sen baksana meleğim" dedim kelimeleri uzata uzata. "Hatta belki inip sen getirirsin onu yukarı, heyecanını paylaşırsın onunla."

"Evet!" Odadan hızla çıkarken elini kolumda dolaştırdı; bu uçarı dokunuş her yanımda titreşti.

Ash'e odaklanarak doğruldum. "Karımla flört ediyorsun."

Birden kaskatı kesildi, gülümsemesi uçup gitti yüzünden. "Affedersiniz. Kötü bir niyetim yoktu. Yalnızca Bayan Tramell'in kendisini rahat hissetmesini istemiştim."

"Sen onu dert etme, o benim işim. Sen beni dert et." Ondan uygulamasını istediğimiz düzenin kafasında soru işaretlerine neden olduğuna kuşkum yoktu. Gören herkesin aklına takılacaktı bu. Hangi kanlı canlı adam Eva gibi bir karısı olup da sadece ayrı bir yatakta değil apayrı bir odada yatardı ki?

Bu düşünce biraz daha derine batırdı ve kanırttı hançeri.

Ash'in koyu renk gözleri ifadesiz bir ciddiyete büründü. "Elbette Bay Cross."

"Şimdi görelim bakalım neler çizmişsin şu ana dek."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Eva, pepperoni ve fesleğenli pizzasından aldığı ısırıkların arasında. Cary'yle benim durduğumuz tarafın karşısında, bir bacağını arkasında havaya kaldırarak ada tezgâhın üstüne eğilmişti.

Vereceğim yanıtı düşündüm.

"İki tarafı birbirinin aynı olan bir ebeveyn süiti fikri hoş bence" diye devam etti Eva, ağzını bir kâğıt peçeteyle silerek, "ama kolay yolu seçersek daha çabuk biter. Üstelik, şayet bir gün odayı başka bir amaç için kullanmayı düşünürsek duvarı yeniden ördürebiliriz."

"Mesela bebek odası olarak" dedi Cary, pizza diliminin üstüne pul biber serperken.

İştahım kaçtı, yediğim pizzayı kâğıt tabağımın üzerine bıraktım. Son günlerde evde pizza yeme işi yaramıyordu bana.

"Ya da misafir odası" diye düzeltti Eva. "Blaire'le kendi dairen hakkında konuştuğun şeyleri beğendim."

Cary ona bir bakış attı. "Süper çevirdin konuyu."

"Bak, senin aklın bebeklerde olabilir ama geri kalanımızın listelerinde daha henüz yapılmamış başka şeyler var."

Eva tam benim söylemek istediğim şeyi söylüyordu ama...

Onda da var mıydı bendeki korkuların aynıları? Belki de kendisine engel olamadığı için koca olarak kabul etmişti beni ama iş çocuklarına baba olmama gelince çizgiyi çekecekti.

Tabağımı çöpe götürüp attım. "Benim yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var" dedim Cary'ye. "Sen kal. Eva'yla zaman geçir biraz."

Başını olur anlamında salladı. "Teşekkürler."

Mutfaktan çıkıp salondan geçtim.

"E, bebeğim" diye başladı Cary ben henüz duyma mesafesinden çıkmadan, "seksi içmimarın erkeğinde gözü var, ha?"

"Yok artık!" Eva bir kahkaha attı. "Delisin sen."

"Orası kesin de, Ash denen herif de bütün akşam gözünü Cross'tan hiç ayırmadı yalnız; sana hiç bakmıyordu neredeyse."

Alaycı bir gülüş sesi kaçtı burnumdan. Demek Ash mesajımı almıştı, bu da onun zekâsına olan güvenimi bir kez daha teyit etmiş oldu. Cary bunu neye yormak istiyorsa yorabilirdi.

"Eğer gerçekten öyleyse" dedi Eva, "zevkine hayran olduğumu söylemem gerek."

Koridordan geçerek çalışma odama girdim ve gözlerim Eva'nın duvardaki fotoğraflarına takıldı.

Kafamın içinde kolayca bir rafa kaldıramadığım tek şeydi Eva. Her zaman ön plandaydı, yaptığım her şeyi yönlendiriyordu.

Masama yerleştim ve işe koyuldum; bugünkü eksiklerimi elimden geldiğince kapatmayı umuyordum ki haftanın geri kalanı da raydan çıkmasın. Kafamı toplamam biraz zaman aldı ama bir kez toplayınca rahatladım. Kesin çözümleri olan sorunlara odaklanmak iyi gelmişti.

Bayağı ilerleme kaydetmiştim ki salondan Eva'nın sesi-

ne benzeyen bir bağırtı geldi. Durup kulak kabarttım. Sessiz bir an geçti, sonra aynı şeyi yeniden duydum, arkasından da Cary'nin yükselen sesini. Kapıya gidip açtım.

"Benimle konuşabilirsin Cary!" dedi karım öfkeyle. "Neler olup bittiğini anlatabilirsin bana."

"Ne bok olup bittiğini biliyorsun" diye karşılık verdi Cary; sesindeki sertlik çalışma odamdan çıkmama neden oldu.

"Yeniden kesmeye başladığını bilmiyordum!"

Koridorda ilerledim. Eva'yla Cary salonda atışıyorlardı, iki arkadaş birbirlerinden birkaç metre uzakta durmuş, öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı.

"Seni hiç ilgilendirmez" dedi Cary; omuzlarını kaldırmış, çenesini bir savunma pozu içinde yana eğmişti. Dönüp bana baktı. "Seni de."

"Haksız değilsin" diye karşılık verdim ama aslında tam da doğru değildi bu. Cary'nin kendi kendine nasıl zarar verdiği değilse bile, bunun Eva'yı nasıl etkilediği ilgilendiriyordu beni.

"Saçmalık. Tam bir saçmalık bu." Eva'nın bakışları hızla bana döndü, zira beni de tartışmanın içine çekmeye çalışıyordu. Sonra yeniden Cary'ye baktı. "Dr. Travis'le konuştuğunu sanıyordum."

"Nasıl zaman bulacağım ona?" dedi Cary dalga geçer gibi ve saçlarını eliyle yüzünden geriye doğru taradı. "Kendi işlerim, Tat'in işleri, artı Trey'i kaybetmemeye çalışmak derken uyuyacak zaman bulamıyorum ki!"

Eva başını iki yana salladı. "Buna yan çizmek denir."

"Bana konferans vermeye kalkma bebeğim" diye uyardı. "Senin zırvalarına ihtiyacım yok şu anda."

"Aman Tanrım." Eva başını geriye atıp tavana baktı. "Hayatımdaki erkekler bana en çok ihtiyaçları olan anlarda beni dışlamak konusunda neden ısrar ediyorlar acaba?"

"Cross adına konuşamam ama benim ihtiyaç duyduğum anlarda yanımda değilsin artık. Kendi başıma yapabildiği-

min en iyisiyle idare ediyorum işte ben."

Eva başını hızla öne indirdi. "Haksızlık ama bu! Bana ihtiyacın olduğunda söylemen gerek. Müneccim değilim ki ben!"

Topuklarımın üstünde dönerek onları baş başa bıraktım. Halletmem gereken kendi sorunlarım vardı benim. Eva hazır olduğunda bana gelirdi ve ben de fikirlerimi fazla da açık etmemeye dikkat ederek onu dinlerdim.

Cary olmasa onun için daha iyi olacağına inandığımı duymak istemezdi Eva, biliyordum.

Erken sabah güneşinin eğik ışıkları yatağa vuruyor, uyuyan Eva'nın saçlarının uçlarına değiyordu. Perdahlı altına benzeyen yumuşak, sarı teller, sanki kendilerinden ışıklıymış gibi parlıyordu. Bir eli, güzel yüzünün yanında zarifçe kıvrılmıştı yastığın üstünde; diğeriyse memelerinin arasına saklanmıştı güvenli bir şekilde. Beyaz çarşaf kalçasından üst bacağına kadar bir yeri örtüyor, bronzlaşmış bacakları uyumadan önce yarattığımız dağınıklığın arasından görünüyordu.

Saçma şeylere pabuç bırakan bir adam değildim ama karım o anda gerçekten tam da dediğim gibi bir meleğe benziyordu. Bu manzarayı sonsuza dek saklamak arzusuyla fotoğraf makinesini alıp ona odakladım.

Kameranın perdesi açılıp kapanınca Eva kıpırdanıp dudaklarını araladı. İyi ki karımın hakkını verebilecek bir fotoğraf makinesi almışım diye düşünerek bir poz daha çektim.

Eva'nın gözleri kırpışarak açıldı. "Ne yapıyorsun şampiyon?" diye sordu, gözbebekleri kadar dumanlı bir sesle.

Fotoğraf makinesini şifoniyerin üstüne bıraktım ve Eva'nın yanına uzandım. "Seni hayranlıkla seyrediyorum."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nasıl hissediyorsun kendini bugün?"

"Daha iyi."

"Daha iyi iyidir." Yan dönerek nane şekerlerine uzandı.

Bana döndüğünde ağzı tarçın kokuyordu. Bakışları yüzümde dolaştı. "Bugün dünyaya girişmeye hazırsın, değil mi?"

"Evde seninle kalmayı tercih ederim aslında."

Gözleri kısıldı. "Hadi ordan. Küresel hâkimiyet faaliyetlerine geri dönmeye can atıyorsundur."

Eğilip burnunun ucundan öptüm. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Eva'nın içimi bu kadar iyi okuması hâlâ şaşırtıyordu beni. İçimde bir huzursuzluk, hafif bir keyifsizlik vardı. Kendimi işe vermek –şahsen takip ettiğim projelerden herhangi birinde kayda değer bir ilerleme görmek– iyi gelecekti buna. Yine de "Sabah evden çalışıp öğleden sonrayı seninle geçirebilirim" dedim.

Başını iki yana salladı. "Konuşmak istiyorsan evde kalırım. Aksi takdirde, benim de dönmem gereken bir işim var."

"Benimle çalışıyor olsaydın sen de evden çalışabilirdin."

"Beni o konuda sıkıştırmayı tercih ediyorsun, ha? Bu stratejiyi mi denemek istiyorsun?"

Sırtüstü yatıp kolumu gözlerimin üstüne koydum. Önceki gün zorlamamıştı beni Eva, ve bugün de zorlamayacaktı, biliyordum. Ne de yarın yapacaktı bunu. Tıpkı Dr. Petersen gibi o da sabırla bekleyecekti benim açılmamı. Ama onun beklediğini bilmek yeterli bir baskıydı benim için.

"Söyleyecek bir şey yok" diye geveledim. "Oldu işte. Chris biliyor artık. Olmuş bitmiş bir şey hakkında konuşmak bir şeyi değiştirmez."

Eva'nın bana doğru döndüğünü hissettim. "Olayların kendisi hakkında konuşmak değil önemli olan, senin onlar hakkında hissettiklerin."

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece... şaşırdım. Sürprizleri sevmem. Şimdi, atlattım, geçti."

"Zırvalık." Ben yakalayamadan fırlayıp kalktı yataktan. "Eğer sadece yalan söyleyeceksen çeneni kapalı tut daha iyi."

Doğrulup oturarak Eva'nın yatağın ucundan dönmesini seyrettim; omuzlarının gergin duruşu onun ne kadar büyüleyici olduğu gerçeğini zerre kadar değiştirmiyordu. Eva'ya duyduğum ihtiyaç, sürekli damarlarımda atıyordu ve onun ateşli Latin öfkesiyle kolayca azıp huzursuz ve sabırsız bir isteğe dönüşebiliyordu.

Kimilerinin karımın annesi gibi nefes kesici olduğunu söylediğini duymuştum, ama buna katılmıyordum. Monica Stanton'ınki soğuk bir güzellikti, hafif bir ulaşılmazlık havası yayıyordu çevresine. Eva'ysa baştan aşağı ateşli ve seksiydi – ona ulaşabilirdiniz ama tutkusuyla yakıp küle çevirirdi sizi.

Yataktan fırlayıp banyoya ulaşmadan önünü kestim ve kollarından tuttum. Fırtınalı bakışlarının çalkantılı derinliklerine bakarak, "Şu anda seninle kavga edemem" dedim dürüstçe. "Eğer seninle uyum içinde olmazsak günün sonunu getiremem."

"Madem dağılmamak için mücadele ediyorsun, bana atlattığını söyleme o zaman."

Bezgin bir homurtu çıktı ağzımdan. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Chris'in öğrenmiş olmasının neyi değiştireceğini anlamıyorum."

Eva çenesini kaldırdı. "Senin için endişeleniyor. Onu arayacak mısın?"

Başımı başka tarafa çevirdim. Üvey babamı yeniden görme düşüncesi midemi bulandırmıştı. "Bir noktada konuşurum. Beraber idare ettiğimiz bir şirket var."

"Ama görüşmemeyi tercih ederdin. Söyle, neden?"

Ondan uzaklaştım. "Birdenbire en iyi arkadaşım olacak değil ya Eva. Zaten nadiren görüşürdük, şimdi de bunun değişmesi için bir neden görmüyorum."

"Ona kızgın mısın?"

"Tanrım. Onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak neden benim üstüme vazife olsun?" Duşa yöneldim.

Peşimden geldi. "Hiçbir şey onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlayamaz ve senden böyle bir şey beklediğini de sanmıyorum. Sadece toparlanıp normale döndüğünü bilmek istiyor."

Duş kabininin içine uzanıp muslukları açtım.

Eva'nın eli sırtıma dokundu. "Gideon... duygularını bir kutuya tıkmakla olmaz. Tabii eğer geçen geceki gibi bir patlama istemiyorsan. Ya da yeni bir kâbus."

Tekrarlayan kâbuslarımdan söz etmesi ona çıkışmama neden oldu. "Son iki geceyi atlattık işte!"

Eva gazabım karşısında geri adım atmamıştı diğerleri gibi ve bu da beni daha çok azdırmıştı. Ayrıca aynalarda onun sayısız çıplak imgesini görmek de hiç kolaylaştırmamıştı işimi.

"Salı gecesi uyumadın" diyerek meydan okudu. "Dün gece de o kadar yorgundun ki rüya filan görmemişsindir herhalde."

Gecenin bir kısmında diğer yatak odasında uyuduğumu bilmiyordu Eva ve ben de bundan bahsetmeye niyetli değildim. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bu benimle ilgili bir şey değil! Meseleleri konuşmak işe yarar Gideon. Her şeyi ortaya sermek perspektif kazandırır bize."

"Perspektif? Ondan yeterince var bende. Önceki gece Chris'in yüzünde gördüğüm acımanın anlaşılmayacak bir yanı yoktu. Senin yüzündekinin de! Kimsenin merhametine ihtiyacım yok benim. Onların kahrolası suçluluk duygularına ihtiyacım yok."

Eva'nın kaşları kalktı. "Chris adına konuşamam ama bende gördüğün şey acıma değildi Gideon. Duygudaşlıktı belki, çünkü senin neler hissettiğini biliyorum. Ve ıstıraptı kesinlikle, çünkü yüreğim yüreğine bağlı. Senin canın yandığında benimki de yanıyor. Bununla baş etmeyi öğrenmelisin çünkü seni seviyorum ve vazgeçmeye de niyetim yok."

Sözleri perişan etmişti beni. Uzanıp kabinin camına tutundum.

Eva yumuşayarak yanıma geldi ve kendini bana doladı. Başımı öne eğip onun varlığını içime çektim. Kokusunu, dokunuşunu. Serbest olan kolum kalçalarına dolanarak kıçının dolgun kıvrımını avuçladı. Onunla tanıştığım zamanki adam değildim artık. Kimi açılardan daha güçlüydüm, kimi açılardansa daha zayıf. İşte bu zayıflıktı bana zor gelen. Eskiden hiçbir şey hissetmezdim. Şimdiyse...

"Seni güçsüz görmüyor Chris" diye mırıldandı, her zamanki gibi içimi okuyarak. Yanağı kalbimin üstündeydi. "Kimse öyle göremez. Bütün o yaşadıklarından sonra... bugün olduğun gibi bir adam olabilmek. *Buna* güç denir bebeğim. Ve ben buna hayranım."

Parmaklarım onun yumuşak etine gömüldü. "Sen taraflısın" diye mırıldandım. "Sen bana âşıksın."

"Tabii ki öyleyim. Başka ne olacaktım? Şahane ve mükemmelsin..."

Homurdandım.

"*Benim* için mükemmel" diye düzeltti. "Ve bana ait olduğun için de iyi bir şey bu."

Onu kendime çekip kabinin içine aldım ve tepemize inen sıcak suyun altına soktum. "Bunun bir şeyleri değiştirdiğini hissediyorum" diye itiraf ettim, "ama nasıl bir değişiklik olduğunu bilmiyorum."

"Onu birlikte çözeriz." Ellerini omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi. "Sen beni kendinden uzaklaştırma yeter ki. Beni korumaya çalışmaktan vazgeçmelisin, özellikle de kendinden!"

"Sana zarar veremem meleğim. Riske giremem."

"Neyse işte. Kontrolden çıkarsan seni alaşağı edebilirim şampiyon."

Bu doğru olsaydı içim rahat edebilirdi.

Etkileri günümün geri kalanına dalga dalga yayılacak bir tartışmaya girmemek için vites değiştirdim. "Çatı katının tadilatı konusunu düşünüyordum."

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Konuyu bitirdik. Kapatmadık ama" diye belirttim. "Sadece üzerinde durmamızı gerektiren yeni birtakım veriler çıkana kadar rafa kaldırdık."

Kuşkuyla baktı bana. "Karşıma geçip böyle alfa işadamına bağlaman neden tahrik ediyor acaba beni?"

"Sakın seni tahrik etmediğim zamanlar da olduğunu söyleme bana."

"Tanrım, keşke. O zaman daha üretken bir insan olabilirdim."

Islak saçlarını alnından geriye çektim. "Ne istediğini düşündün mü?"

"Sonunda aletinin içime girmesini ne sağlayacaksa onu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çatı katından bahsediyordum yalnız ben."

Omuzlarını silkti, gözleri muzır bir ışıkla parlıyordu. "Onun için de aynı şey geçerli."

Turistlerin asla dönüp bakmadığı türden bir mahalle restoranıydı burası. Küçük ve estetik yoksunu mekânın önündeki naylon tente onu sıra dışı ya da samimi bir yer gibi göstermekten çok uzaktı. Spesiyalleri çorbaydı ama daha iştahlı müşteriler için sandviç seçenekleri de vardı. Kapının yanında yer alan buzdolabındaki içecek çeşitleri sınırlıydı ve müzelik kasa da sadece nakit alabiliyordu.

Hayır, gezginler, New York'un "büyük elma"sından bir ısırık almaya karar vermiş göçmenlerin işlettiği bu mekâna asla gelmezlerdi. Filmlerde ya da dizilerde gördükleri ünlü mekânlara giderlerdi onlar, ya da Times Meydanı denen o cafcaflı gösteriye hâkim bir yerlere. Buralılar, halbuki, mahallelerindeki cevherin farkındaydı ve kapının dışında kuyruk olmuşlardı.

O kuyruğun arasından geçerek restoranın arka tarafına, emaye yüzeyleri yer yer kırılmış bir avuç masanın bulunduğu minik odaya ulaştım. Masalardan birinde yalnız bir adam

oturmuş, masadaki çorbasının dumanları tüterken günün gazetesini okuyordu.

Adamın karşısındaki sandalyeyi çekerek oturdum.

Benjamin Clancy kafasını kaldırmadan konuştu. "Sizin için ne yapabilirim Bay Cross."

"Sana bir teşekkür borcum var sanırım."

Gazeteyi sakince katlayıp kenara koydu ve bakışlarını bana çevirdi. Sağlam yapılı, kaslı bir adamdı. Koyu sarı saçları asker modeli kesilmişti. "Öyle mi? O halde kabul ediyorum teşekkürünüzü. Sizin için yapmamıştım gerçi."

"Benim için yaptığını düşünmemiştim zaten." Dikkatle baktım Clancy'ye. "Hâlâ göz kulak oluyormuşsun Eva'ya."

Clancy başını evet anlamında salladı. "Başına yeterince şey geldi zaten. Daha fazlası gelmesin diye uğraşıyorum."

"Bunu benim yapabileceğime güvenin yok mu?"

"Güvenecek kadar tanımıyorum sizi. Kanaatimce Eva da tanımıyor. Bu nedenle bir süre daha göz kulak olmaya devam edeceğim."

"Eva'yı seviyorum. Onu korumak için neler yapabileceğimi de gösterdim sanırım."

Bakışları sertleşti. "Bazı adamların kuduz köpekler gibi itlaf edilmeleri gerekir. Bazı adamların da bunu yapan kişiler olmaları. Sizi bu iki kefeden birine yerleştirmiş değilim. Bu sizi hâlâ tanımsız kılıyor benim kitabımda."

"Bana ait olan şeylerle kendim ilgilenirim."

"İlgilendiniz zaten, orası kesin." Gülümsemesi gözlerine pek ulaşmadı. "Ben de gerisiyle ilgilendim. Eva sizinle mutlu olduktan sonra o işi orada bırakırız. Ama eğer bir gün istediğiniz şeyin Eva olmadığına karar verirseniz, ondan saygı çerçevesinde ve efendi gibi ayrılmalısınız. Onu herhangi bir şekilde incitecek olursanız, ben ister hayatta olayım ister mezarda, başınız derde girer. Beni anladınız mı?"

"Eva'ya iyi davranmam için beni tehdit etmene gerek yok

ama söylediklerini duydum." Eva güçlü bir kadındı. Geçmişini atlatacak ve geleceğini bana adayacak kadar güçlü. Ama insanların çoğunun görmediği kırılgan yanları da vardı. Bu yüzden onu korumak için yapmayacağım şey yoktu ve besbelli Benjamin Clancy de böyle hissediyordu.

Öne eğildim. "Eva peşinde casus dolaşmasından hoşlanmaz. Eğer onun başına dert olmaya başlarsan yeniden oturup konuşuruz seninle."

"Bunu dert haline getirmek gibi bir planınız mı var?"

"Hayır. Eğer seni yakalarsa ben gammazladığım için olmayacaktır bu. Yalnız, Eva'nın, hayatını sağını solunu kolaçan ederek ve annesi tarafından sıkboğaz edilerek geçirdiğini unutma. İlk kez biraz rahat nefes alıyor. Onu bundan mahrum etmene izin vermem."

Clancy gözlerini kıstı. "Birbirimizi anladığımızı zannediyorum."

Sandalyemi geri iterek ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Sanırım öyle."

Günümün sonuna doğru masamı temizlemiştim, kendimi sağlam ve durulmuş hissediyordum.

Orada, Cross Holding'in dümenindeyken en ufak detaylara bile hâkimdim. Hiçbir şeyden, hele de kendimden, en ufak bir kuşkum yoktu.

Ayağımın altındaki zemin düzleşmişti. Çarşamba günkü iptaller yüzünden karışan işleri toparlamakla kalmamış, perşembe günümün işlerini de halletmiştim. Tam bir gün kaçırmış olmama rağmen geride değildim artık.

Scott içeri girdi. "Yarınki programınızı teyit ettim. Bayan Vidal sizinle ve Bayan Tramell'le The Modern'da buluşacak yarın öğlen."

Siktir. Annemle öğle yemeği yiyeceğimizi unutmuştum.

Scott'a baktım. "Teşekkür ederim Scott. İyi akşamlar."

"Size de Bay Cross. Yarın görüşmek üzere."

Omuzlarımla geriye doğru daireler çizerek pencereye doğru yürüdüm ve şehre baktım. Her şey daha basitti Eva'dan önce. Kolaydı. Gün içinde, işime dalıp gitmişken bir an o kolaylığı özlediğimi fark etmiştim.

Şimdi, akşam yaklaşırken ve düşünecek zaman bulmuşken, bugüne dek sığınağım olarak gördüğüm eve büyük tadilatlar yapma fikrinin, beni karıma itiraf edebileceğimden daha fazla rahatsız ettiğini fark ediyordum. Karşı karşıya olduğum bütün diğer kişisel baskıların üstüne bir de yaptığım onca ayarlama binince neredeyse ezilmiştim.

Eva'nın bu sabahki gibi hallerine uyanmak bütün bunlara değerdi ama bu, onun hayatıma girmesiyle olanların beni zorlamadığı anlamına gelmiyordu.

"Bay Cross."

Scott'ın sesini duyunca döndüm ve onun ofisimin kapısında durduğunu gördüm. "Sen hâlâ burada mısın?"

Gülümsedi. "Tam asansörlere doğru giderken Cheryl resepsiyonun orada durdurdu beni. Lobide Deanna Johnson adında biri varmış, sizinle görüşmek isteyen. Ona bugün görüşemeyeceğinizi söylemeden önce sizinle bir teyit etmek istedim."

Onu kabul etmemek iyi olurdu aslında. Muhabirlere pek tahammülüm yoktu, özellikle de eski sevgili olanlara. "Yukarı gönderebilirler."

"Benim kalmama gerek var mı?"

"Hayır, sen gidebilirsin. Teşekkür ederim."

Scott'ın çıkışını izledim, ardından da Deanna'nın gelişini. Uzun bacakları ve topuklu ayakkabıları üzerinde uzun adımlarla ofisime doğru geliyordu, ince kumaştan gri eteği dizlerinin hemen üstüne kadar iniyordu. Omuzlarına dökülen uzun koyu renk saçları aslında gayet klasik sayılabilecek bluzuna değişik bir hava kazandıran fermuarı çerçeveliyordu.

Yüzünde abartılı bir gülümsemeyle elini uzattı bana. "Gideon. Önceden haber vermeden geldiğim halde beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Elini hızlı ve kısa bir hareketle sıktım. "Önemli bir konu olmasaydı doğruca buraya gelme zahmetine girmezdin diye düşünüyorum."

Söylediğim gerçek olduğu kadar bir uyarıydı da. Onunla bir anlaşmaya varmıştık ama eğer Deanna aramızdaki bağlantıyı benim razı olduğumdan daha fazlası için kullanmaya kalkarsa yürümezdi bu iş.

"Manzara için değer" dedi ve bakışlarını yandaki pencereye çevirmeden önce bir an fazlaca tuttu benim üstümde.

"Üzgünüm ama bir randevum var, o nedenle kısa kesmemiz gerekecek."

"Benim de acelem var." Saçlarını omzundan arkaya doğru savurarak gidip en yakındaki koltuğa oturdu ve sıkı bacaklarının görmek istediğimden fazlasını gösterecek bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Büyük çantasını karıştırmaya başladı.

Cep telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim ve Angus'ı aradım. "On dakikaya hazır oluruz" dedim açtığında.

"Arabayı getiriyorum."

Telefonu kapatıp Deanna'ya baktım, sadede gelmesi için sabırsızlanıyordum.

"Eva nasıl?" diye sordu.

"Birazdan burada olur. Kendin sorabilirsin ona."

"Ya." Başını kaldırıp baktı bana; saçları tek gözünün önüne dökülmüştü. "O gelmeden gitsem iyi olur herhalde. Sanırım aramızdaki eski... hikâye rahatsız ediyor onu."

"Eskiden nasıl biri olduğumu da" dedim düz bir sesle, "artık öyle olmadığımı da biliyor Eva."

Deanna anladım der gibi başını salladı. "Elbette biliyor ve elbette öyle değilsin ama hiçbir kadın erkeğinin geçmişinin gözüne sokulmasından hoşlanmaz."

"O halde bunu yapmamaya çalış sen de."

Bir uyarı daha.

Çantasından ince bir dosya çıkardı. Ayağa kalkarak bana doğru yürüdü. "Yapmam. Özrünü kabul edip teşekkür ettim sana."

"Güzel."

"Endişelenmeni gerektiren kişi Corinne Giroux olabilir ama."

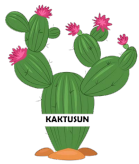
Var olan sabrım da tükenmişti. "Corinne kocasının sorunu, benim değil."

Deanna dosyayı bana uzattı. Alıp açtım ve içinde bir basın açıklaması buldum.

Okudukça daha çok sıkıyordu dosyayı ellerim, sonunda kenarlarını kırış kırış yapmıştım.

"İlişkinizin ipliğini pazara çıkaracak bir kitap için anlaşma yapmış" dedi Deanna açıklamasına gerek olmasa da. "Basın açıklaması resmen pazartesi sabahı dokuzda yapılacak."

16

"Başka çiftler tanışırlar, birbirlerine kanları kaynar, arkadaşları biraz ince eleyip sık dokusalar da genelde destekleyici bir tavır içindedirler ve sadece birbirlerinin tadını çıkararak bu çift olma halinin keyfine varırlar bir dönem." İç geçirerek kanepede yanımda oturan Gideon'a baktım. "Bizse bir rahat nefes alamıyoruz."

"Rahat nefes almak derken nasıl bir şeyden bahsediyorsun?" diye sordu Dr. Petersen, bizi sevecen bir ilgiyle inceleyerek.

Bu sevecenlik umut veriyordu bana. Gideon'la içeri girdiğimiz an fark etmiştim, onunla Dr. Petersen arasındaki dinamiklerin değiştiğini. Aralarında bir şeyler daha gevşemişti sanki, yeni bir rahatlık gelmişti. Daha az ihtiyatlıydılar.

"Beraber olmamızı gerçekten isteyen yegâne insanlar annem –ki onun için birbirimize âşık olmamız Gideon'ın milyarlarının yanında gelen bir bonus sadece– ve Gideon'ın üvey babasıyla kız kardeşi."

"Bu söylediğinle annene biraz haksızlık ettiğini düşünüyorum" dedi Dr. Petersen arkasına yaslanıp gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Senin mutlu olmanı istiyor o."

"Tabii ama annem için mutlu olmanın büyük kısmı finansal olarak güvende olmakla ilgilidir ve ben bunu hiç anlayamıyorum. Hiç para sıkıntısı filan çekmiş de değil yani, ne-

den bu kadar korkuyor bilmiyorum parasız kalmaktan. Neyseee..." Omuz silktim. "Şu anda herkese sinir oluyorum, hepsi bu. Gideon'la ikimiz baş başa olduğumuzda gül gibi geçinip gidiyoruz. Yani arada kavga etsek de her zaman atlatıyoruz. Ve bir kez atlattık mı da hep daha güçlü oluyoruz gibi geliyor bana."

"Hangi konularda kavga ediyorsunuz?"

Yeniden Gideon'a baktım. Yanımda gayet rahat bir şekilde oturuyor ve terzi elinden çıkmış güzel takım elbisesi içinde şahane ve başarılı görünüyordu. Bir daha gardırobunu yenileyeceği zaman onunla beraber gitmek yapılacaklar listemdeki şeylerden biriydi. Adamların o göz kamaştırıcı vücudun ölçülerini alışını seyretmek, kumaş ve tarz seçişlerini görmek istiyordum.

Gideon'ı bir kot ve tişörtle de deli gibi seksi buluyordum ve smokin giydiğinde de aklımı başımdan alıyordu. Ama bu çok sevdiği üç parçalı takım elbiselerin benim için hep ayrı bir yeri olacaktı. Ona ilk rastladığımdaki halini, nasıl güzel ve ulaşılmaz göründüğünü hatırlatıyorlardı bana; o adamı öyle delice istemiştim ki duyduğum arzu kendimi koruma içgüdüme bile baskın çıkmıştı.

Tekrar Dr. Petersen'a döndüm. "Bana anlatmadığı şeylerle ilgili tartışıyoruz hâlâ. Ve bir de kendisini kapatıp beni dışarıda bırakmaya çalıştığı zamanlarda."

Dr. Petersen bakışlarını Gideon'a çevirdi. "Eva'yla aranda belli bir mesafe bırakma ihtiyacı mı hissediyorsun?"

Kocamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bizim aramızda hiç mesafe yok doktor. Eva, beni rahatsız eden ne varsa onun üstüne yığmamı istiyor, ama ben böyle bir şey yapmam. Asla. İkimizden birinin bu nedenle sıkılıyor olması yeterince kötü zaten."

Gözlerimi kısarak baktım ona. "Bence saçmalık bu. İlişkinin bir parçası da yükü bir başkasıyla paylaşmaktır. Belki

her zaman sorunla ilgili bir şey yapamayabilirim ama derdini dinlerim. Bence bazı şeyleri bana anlatmıyorsun çünkü onları görmezden gelebileceğin bir köşeye tıkıştırmayı tercih ediyorsun."

"İnsanlar aldıkları bilgileri farklı şekillerde işlerler Eva."

Gideon'ın baştan savma yanıtı kesmemişti beni. "Sen işlemiyorsun ki, görmezden geliyorsun. Ve canın yandığından beni kendinden uzaklaştırmanı asla kabullenmeyeceğim."

"Nasıl uzaklaştırıyor seni?" diye sordu Dr. Petersen.

Ona baktım. "Gideon... benden ayırıyor kendini. Yalnız kalabileceği başka bir yere gidiyor. Ona yardım etmeme izin vermiyor."

"Nasıl 'başka bir yere gidiyor'? Duygusal olarak mı geri çekiliyorsun Gideon? Yoksa fiziksel olarak mı?"

"Her ikisi de" dedim. "Duygusal olarak kapanıyor ve fiziksel olarak da uzaklaşıyor."

Gideon uzanıp elimi eline aldı. "Sen yanımdayken kapanamıyorum. Sorun da bu."

"Bu sorun değil ki!"

Kafamı iki yana salladım. "Mesafeye ihtiyacı yok" dedim Dr. Petersen'a, "bana ihtiyacı var ama beni de engelliyor çünkü bunu yapmazsa bana zarar vereceğini düşünüyor."

"Ona nasıl zarar verebilirsin Gideon?"

"Bu..." Ofladı sertçe. "Eva'nın tetikleyicileri var. Onları her zaman aklımda tutuyorum. Dikkatliyim. Ama bazen, düzgün düşünemediğim zamanlarda, çizgiyi aşmam mümkün."

Dr. Petersen dikkatle bize bakıyordu. "Aşmaktan çekindiğin çizgiler neler?"

Gideon'ın elimi sıkması huzursuzlandığına dair dışarıya verdiği tek belirtiydi. "Ona haddinden fazla ihtiyaç duyduğum zamanlar oluyor. Hoyrat olabiliyorum... ve talepkâr. Bazen ihtiyacım olan kontrole sahip olamıyorum."

"Cinsel ilişkilerden mi bahsediyorsun?" Gideon'ın evet an-

lamında salladığı başına aynı şekilde karşılık verdi Doktor. "Daha önce kısaca değinmiştik bu konuya. Her gün birkaç kez seviştiğinizi söylemiştiniz. Bu durum hâlâ devam ediyor mu?"

Yüzümün yandığını hissettim.

Gideon başparmağıyla elimin üstünü okşadı. "Evet."

Dr. Petersen tabletini kenara bıraktı. "Endişelenmekte haklısın. Seksi Eva'yla aranda duygusal bir mesafe bırakmak için kullanıyor olabilirsin Gideon. Seviştiğiniz zaman ne o konuşuyor ne de sen yanıt veriyorsun. Hatta bedenin kontrolü ele aldığı, beyninse sadece endorfin için takıldığı bir nokta var ki o zaman düşünmüyorsun bile. Diğer taraftan, Eva gibi cinsel taciz kurbanlarında da seksi duygusal bir bağ kurmak için kullanma eğilimi vardır. Buradaki problemi görebiliyor musun? Sen seksle mesafe yaratmaya çalışırken Eva yakınlaşmaya çalışıyor."

"Mesafe yok dedim size az önce." Gideon elimi kucağına doğru çekerek öne eğildi. "Eva'yla aramda mesafe yok."

"O halde söyle bana, duygusal bir güçlük yaşıyorsun ve seks yapmak amacıyla Eva'ya yaklaşıyorsun, aradığın nedir?"

Gideon'a bakmak için biraz yan döndüm, vereceği yanıta bel bağlamıştım tamamen. Nasılını sorgulamıştım ama onun *neden* içimde olmaya ihtiyaç duyduğunu hiç sorgulamamıştım. Benim için, ona ihtiyaç duyduğu şeyi vermek kadar basitti olay.

Göz göze geldik. Gözlerinin önündeki perde kalkmış, maskesi düşmüştü. Hasreti gördüm orada, aşkı gördüm.

"Bağ" diye yanıtladı. "Öyle bir an geliyor ki Eva açılıyor ve ben... ben de açılıyorum ve orada oluyoruz. Beraber. Buna ihtiyacım var işte."

"Hoyratça olmasına ihtiyacın var mı?"

Gideon ona baktı. "Bazen. Eva'nın kendini tuttuğu zamanlar oluyor. Ama onu da oraya getirebiliyorum. Onu oraya getirmemi istiyor, onun da benim gibi ihtiyacı var buna. Üste-

lemem gerekiyor. Dikkatlice. Kontrollü bir şekilde. Kontrolü sağlayamayacaksam geri çekilmem gerek."

"Nasıl üsteliyorsun?"

"Var birtakım yollarım."

Dr. Petersen dikkatini bana çevirdi. "Gideon'ın hiç fazla ileri gittiği oldu mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Gidebileceğinden korktuğun oluyor mu hiç?"

"Hayır."

Çatık kaşlarının altında yumuşaktı bakışları. "Korkmalısın Eva. Her ikiniz de korkmalısınız."

Ön kapının açıldığını duyduğum sırada, sebzelerle küp küp kesilmiş tavukları ocağın üstünde çevirerek bir *curry* karışımı yapmaktaydım. Kimin geldiğini görmek için merakla bekledim; Cary'nin eve yalnız geldiğini umuyordum.

"Güzel kokuyor" dedi ve kahvaltı tezgâhına doğru geldi beni seyretmek için. Haki şortu ve bol kesimli, V–yakalı, beyaz tişörtüyle havalı ve rahat görünüyordu. Güneş gözlüğü yakasına takılıydı ve her iki kolunda da önceki gece gördüğüm sicim gibi kesikleri saklayan geniş, kahverengi deri bileklikler vardı.

"Bana da yetecek kadar var mı?" diye sordu.

"Sadece sana mı?"

Kendinden emin bir tavırla gülümsedi ama ağzının çevresindeki gerginlik gözümden kaçmadı. "Evet."

"O zaman yeterince var, *eğer* şarabı sen koyarsan."

"Anlaştık say."

Yanıma gelip omzumun üstünden tencereye baktı. "Beyaz mı, kırmızı mı?"

"Tavuk var."

"Beyaz o halde. Cross nerede?"

Cary'nin şarap dolabına gidişini seyrettim. "Antrenörüyle beraber, spor yapıyor. Günün nasıldı?"

Omuz silkti. "Her zamanki gibi boktan."

"Cary." Ateşi kısıp ona döndüm. "Yalnızca birkaç hafta önce ne kadar mutluydun New York'ta olduğun ve iş bulabildiğin için. Şimdiyse... ne kadar mutsuzsun."

Bir şişe çıkarıp omuz silkti yine. "Onunla bununla düşüp kalkmanın cezası bu."

"Yanında olamadığım için üzgünüm."

Şişe açacağını ararken şöyle bir baktı bana. "Ama?.."

Başımı iki yana salladım. "Aması yok. Üzgünüm. Sadece şunu söyleyeceğim, benim evde olduğum gecelerin çoğunda senin yanında birileri vardı ve ben de eskisi kadar konuşmamamızı buna bağlamıştım, ama senin zor bir dönem geçirdiğini bildiğim halde yardımına koşmamamı affettirmez bu."

Cary başını öne eğerek iç geçirdi. "Dün gece her şeyi senin üstüne yıkmam haksızlıktı. Cross'un kendi derdi de başından aşkın ve sen onunla uğraşıyorsun, biliyorum."

"Bu senin de yanında olmayacağım anlamına gelmiyor." Elimi omzuna koydum. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa yalnızca söylemen yeterli, koşar gelirim."

Aniden dönerek kuvvetle sarıldı bana ve soluğumu kesti. İşin gerisini de, yüreğimi yakalayıp sıkan duygudaşlık yaptı.

Ben de ona sarılarak karşılık verdim ve bir elimle başının arkasını sevdim. Koyu kahverengi saçları ipek gibi yumuşacık, omuzları taş gibi sertti. Üstlerine binen stresi taşıyabilmek için öyle olmaları gerekiyordu herhalde. Suçluluk duygusuyla daha da sıkı sarıldım ona.

"Tanrım" diye homurdandı. "Gerçekten sıçtım batırdım her şeyi."

"Neler oluyor?"

Beni bırakıp şişeyi açma işine geri döndü. "Hormonlardan filan mı bilemiyorum ama Tat öfkeden kudurmuş bir orospu

oldu bu aralar. Hiçbir şeyi beğenmiyor. Hiçbir şey mutlu etmiyor onu, özellikle de hamile olmak. Benim gibi bir baba ve ondan nefret eden, bencil, kaprisli bir anneyle ne şansı olabilir ki zavallı oğlanın?"

"Belki de kızdır" dedim, dolaptan çıkardığım şarap kadehlerini Cary'ye verirken.

"Tanrım. Öyle söyleme. Zaten yeterince paniğe kapılmış durumdayım." İki bardağı da bolca doldurup bir tanesini bana doğru itti ve büyük bir yudum aldı kendininkinden. "Ve bebeğimin annesi hakkında o şekilde konuşunca kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ama gerçek de bu. Tanrı yardımcımız olsun, kahrolası gerçek bu."

"Eminim hormonlardandır. Hepsi yerine oturacak ve o zaman da ışıldamaya başlayacak Tat ve mutlu olacak." Söylediğim her şeyin gerçek olacağını umarak bir yudum aldım şarabımdan. "Trey'e söyledin mi?"

Cary başını iki yana salladı. "Şu anda hayatımdaki tek makul şey o. Onu kaybedersem aklımı da kaybederim."

"Bugüne dek yanında kaldı."

"Ve benim bunun için uğraşmam gerekiyor Eva. Her gün. Hiç bu kadar çok çaba göstermemiştim. Ve düzüşmekten de bahsetmiyorum şu anda."

"Ondan bahsettiğini düşünmemiştim." Bulaşık makinesinden iki temiz kâse ile iki de kaşık aldım. "Senin müthiş bir herif olduğunu düşünüyorum; bence kim olsa sana sahip olduğu için kendini şanslı hisseder. Trey'in de öyle hissettiğine eminim."

"Yapma. Lütfen." Gözleri gözlerimi buldu. "Dürüst olmaya çalışıyorum şurada. Beni pohpohlamana gerek yok."

"Pohpohlamıyorum. Söylediğim şey derin değildi belki ama doğruydu." Pilav pişiricisinin önünde durakladım. "Gideon çoğu zaman neler olup bittiğini anlatmıyor bana. Beni korumaya çalıştığını söylüyor ama asıl yaptığı kendisini korumak."

Ve sözcükler ancak yüksek sesle söyleyince gerçekten dank etti kafama.

"Ne kadar çok şey anlatırsa, bana onu terk etmek için o kadar çok sebep vereceğinden korkuyor. Ama aslında tam tersi Cary. O anlatmadıkça ben bana güvenmediğini hissediyorum ve bu da bize zarar veriyor. Trey'le ilişkin Gideon'la benimki kadar bir süredir var." Uzanıp koluna dokundum. "Ona söylemelisin. Eğer bebeği başka bir şekilde duyarsa – ki duyacaktır– seni hiç affetmeyebilir."

Cary ada tezgâha yığılır gibi yaslandı; çok daha yaşlı ve yorgun göründü gözüme birden. "Sanki her şeye hâkim olmak için birazcık daha zamanım olsa Trey'i halledebilirmişim gibi geliyor."

"Beklemenin faydası yok" dedim şefkatle, kâselere pilav koyarken. "Yoldan çıkıyorsun."

"Başka neyim var ki?" Sesi öfkeli ve sert çıkmıştı. "Kimseyle düşüp kalkmıyorum artık. Keşişler benden daha çok yapıyordur."

Cary'nin Dr. Petersen'ın sözünü ettiği şeye bir örnek oluşturduğunu bildiğim için üzüntüyle buruşturdum yüzümü. Sevişirken beynini kapatıp, kısacık bir zaman için bile olsa vücudunun ona güzel şeyler hissettirmesine izin verebiliyordu Cary. Duyularından ötesini düşünmesi ya da hissetmesi gerekmiyordu. Ta eskiden, düzülenin kendisi olduğu zamanlarda –hem de daha bunu isteyemeyecek kadar küçükken– mükemmelleştirmek zorunda kaldığı bir baş etme mekanizmasıydı bu.

"Ben varım" dedim karşılık olarak.

"Bebeğim, seni seviyorum, ama idare etmek için ihtiyacım olan şey her zaman sen olmuyorsun."

"Kendini kesmek ve becerebildiğin herkesi becermek de idare etmene yaramıyor. Kendini iyi hissetmene de yardım etmedikleri kesin."

"İşe yarayacak bir şey olmak zorunda."

Pilavın üstüne *curry* koyup bir kaşıkla beraber uzattım kâseyi. "Kendini gözetmek işe yarar. Seni seven insanlara güvenmek de öyle. Kendine ve onlara karşı dürüst olmak. Kulağa kolay geliyor ama öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. Yine de, tek yolu bu Cary."

Kısacık ve kederli bir gülümsemeyle baktı ve uzattığım yemeği aldı. "Korkuyorum."

"İşte" dedim yumuşak bir sesle, gülümsemesine karşılık vererek. "Bu dürüsttü bak. Trey'le konuştuğun sırada yanında olmam işini kolaylaştırır mı?"

"Evet. Tek başıma yapamadığım için kendimi ödleğin teki gibi hissederim ama kolaylaştırır yine de."

"O halde orada olacağım."

Cary arkamdan yakalayarak sarıldı bana, yanağını omzuma dayadı. "Her zaman yanımdasın gerçekten. Bunun için seviyorum seni."

Geriye uzanıp ellerimi saçlarında dolaştırdım. "Ben de seni seviyorum."

Yorganın tenimden uzaklaşmasıyla uyandım, arkasından yatak koynuma giren adamın ağırlığıyla hareket etti.

"Gideon."

Gözlerim kapalı, ona doğru döndüm. Derin derin soluk alarak teninin kokusunu içime çektim. Ellerim bedeninin serin kuvvetini buldu, üzerinde dolaştı ve ısıtmak için kendime çekti onu.

Derin ve ısrarlı bir öpücükle yapıştı dudaklarıma. Açlığının yarattığı şokla iyice uyanmış; dokunuşundaki açgözlülükle nabzım yükselmişti. Üzerime çıkıp aşağı kaydı; ağzı önce meme uçlarımı yaktı, ardından karnımı ve sonra da cinsel organımı.

Soluğum kesilmiş bir halde yay gibi gerildim. Klitorisimi

talepkâr bir ısrarla dilleyerek ve ben dil darbelerinin altında kıvrandıkça elleriyle kalçalarımı sabitleyerek tırmandırdı beni.

Çığlık atarak geldim. Gideon dudaklarını uyluklarımın içine silerek gecenin karanlığında baştan çıkarıcı bir gölge gibi kalktı. Üzerime çıktı ve sertçe girdi içime.

Adımı, sanki bana sahip olmak dayanılmaz bir zevkmiş gibi homurdanışını duyuyordum kendi inlememin üstünden. Ben onun belini kavramıştım; o da çarşafları. Kasıkları hem ileri geri gidip hem de dairesel hareketler yaparak o muhteşem penisle bıkmadan usanmadan okşuyordu derinlerimi.

Yeniden uyandığımda güneş yükselmişti ve yanım soğuk ve boştu.

17

Ertesi sabah cep telefonum çalmaya başladığında Eva'ya bir fincan kahve hazırlıyordum. Kahve kremasını tezgâhta bırakarak, ceketimi astığım bar taburesine gidip telefonumu cebimden aldım.

Kendimi hazırlamaya çalışarak açtım, "Günaydın anne."

"Gideon. Böyle son dakikada iptal ettiğim için üzgünüm" – titrek bir soluk aldı, – "ama bugün sizinle öğle yemeği yiyemeyeceğim."

Önümdeki uzun gün için ihtiyacım olacağını düşünerek kahveme geri döndüm. "Sorun değil."

"İçin rahatlamıştır eminim" dedi dargın bir sesle.

Keşke daha sert bir şey olsaydı diye düşünerek bir yudum aldım kahvemden, halbuki saat daha sekizi yeni geçmişti. "Yapma. Eğer seninle öğle yemeği yemek istemeseydim *ben* iptal ederdim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu annem. "Son günlerde Chris'i gördün mü?"

Bir yudum daha aldım, bir yandan Eva'yı bekliyordum koridora doğru bakarak. "Salı günü gördüm."

"O kadar çok mu oldu?" Sesinde bir korku tınısı vardı. Bunu duymak en ufak bir hoşnutluk duygusu vermedi bana.

Eva, üzerinde vücudunun bütün kıvrımlarına oturduğu halde yine de işyerine uygun görünmeyi başaran, dar kesim-

li, soluk bej bir elbiseyle salona koştu yalınayak. Bu rengin Eva'nın ten rengini ve sarışınlığını vurgulayacağını bilerek ben seçmiştim elbiseyi.

Onu görmenin verdiği hoşnutluk, kahvemin içinde olmasını dilediğim alkol gibi dolaştı damarlarımda. Bunu yapabiliyordu Eva beni sarhoş edip büyüleyebiliyordu.

"Şimdi kapatmam lazım" dedim. "Sonra ararım seni."

"Hiç aramıyorsun ki."

Eva'nınkini almak için kendi fincanımı bıraktım. "Aramayacak olsam ararım demezdim."

Telefonu kapatıp cebime attım ve karıma kahvesini uzattım. "Göz kamaştırıcı görünüyorsun" diye mırıldanarak yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eden biri için bayağı iyisin kadın giyimi konusunda" dedi, kahvesinden bir yudum alırken kupanın üstünden bana bakarak.

Kahvesini yudumlarken ağzından kaçan hafif inilti, aletimi ona kaydırdığımda çıkardıklarına çok benziyordu. Kahvenin Eva'nın bağımlılıklarından biri olduğunu öğrenmiştim.

"Geçmişte hatalarım oldu ama öğreniyorum." Arkamı tezgâha yaslayarak onu açık bacaklarımın arasına aldım. Dolabındaki Vera Wang elbiselerden birinin yokluğunu fark etmiş miydi acaba? O enfes memelerini ne kadar çok ortaya çıkardığını fark edince gardırobundan çıkarmıştım o elbiseyi.

Kahve kupasını havaya kaldırdı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti." Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Ya? N'oldu şampiyon?"

"Benimle ilgili Google uyarı mesajlarına hâlâ abone misin?"

Kupasının içine baktı. "Konuşmama hakkımı şimdi mi kullanıyorum?"

"Buna gerek yok." Yeniden bana bakana kadar bekledim.

"Corinne beraber olduğumuz döneme dair bir kitap için anlaşma yapmış."

"*Ne?*" Soluk gri gözleri koyulaşıp taş grisine büründü.

Boynunu kavrayıp deli gibi atan nabzının üstünü başparmağımla okşadım. "Basın açıklamasından anladığım kadarıyla o dönemde günce tutmuş. Elindeki fotoğrafları da paylaşacakmış."

"Neden? Neden bunları satıp milletin diline düşürür ki insan?"

Eva'nın kupayı tutan eli titredi, ben de kupayı alıp yeniden tezgâha bıraktım. "Nedenini onun da bildiğini sanmıyorum."

"Durdurabilir misin?"

"Hayır. Ama eğer düpedüz yalan söylerse ve ben de ispatlayabilirsem bunun için peşine düşerim."

"Ama ancak yayınlandıktan sonra." Ellerini göğsümün üstüne koydu. "Senin okumak zorunda kalacağını biliyor. Bütün fotoğrafları görmek ve onun seni ne kadar çok sevdiğini okumak zorunda kalacaksın. Zamanında yaptığın ama artık hatırlamadığın şeyleri okuyacaksın."

"Ve bunun bir önemi olmayacak." Dudaklarımı alnına yasladım. "Onu hiç seni sevdiğim gibi sevmedim. O döneme dönüp bakınca birden senin yerine onunla olma isteği uyanmayacaktır içimde."

"O seni zorlamıyordu" diye fısıldadı. "En azından benim zorladığım gibi zorlamıyordu."

Dudaklarımı teninden ayırmadan konuştum; keşke sözcükleri oradan doğruca aklına sokabilseydim de asla kuşku duymadan kabul etseydi söylediklerimi. "Aynı zamanda yüreğimi de yakmadı. Senin gibi arzu, umut ve hayaller de vermedi bana. Aranızda mukayese bile yapılamaz meleğim, artık geri dönüşü yok bunun. Olmasını da asla istemezdim."

Güzel gözleri kapandı. Bana yaslandı. "Darbelerin biri bitmeden biri geliyor, değil mi?"

Eva'nın başının üstünden pencereye, dışarda bizi bekleyen dünyaya baktım. "Bırak gelsinler."

Sert bir soluk verdi Eva. "Evet, gelsinler bakalım."

Tableau One'a girer girmez gördüm Arnoldo'yu. Pırıl pırıl beyaz şef ceketi ve siyah pantolonu içinde, arkalardaki küçük bir masanın yanında durmuş, görüşmeye geldiğim kadınla konuşuyordu.

Ben yaklaşırken kadının başı bana doğru döndü ve uzun siyah saçları omzundan aşağı kaydı. Mavi gözleri bir an parladı beni görünce ama sonra çabucak söndü o ışık. Benimle selamlaşırken soğuk ve epeyce de kendini beğenmiş bir gülüş vardı yüzünde.

"Corinne." Onu başımla selamladıktan sonra Arnoldo'yla tokalaştım. Arnoldo'nun benim desteğimle açıp işlettiği restoran öğle yemeği müşterileriyle dolup taşıyordu ve etraftaki sayısız muhabbetin uğultusu gömme hoparlörlerden yayılan İtalyan temalı enstrümantal müziği bastıracak kadar yoğundu.

Arnoldo, mutfakla ilgilenmek için izin istedi ve Corinne'in elini dudaklarına götürerek veda etti. Uzaklaşmadan önce bana attığı bakıştaki sonra konuşuruz mesajını almıştım.

Corinne'in karşısındaki sandalyeye geçtim. "Benimle görüşmek için zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Hoş bir sürpriz oldu davetin."

"Beklenmedik olduğunu sanmıyorum." Arkama yaslanıp Corinne'in hafifçe iniş çıkışlı konuşmasına bıraktım kendimi. Eva'nın gırtlaktan gelen sesi derin bir arzuyu ateşliyordu, Corinne'in sesiyse hep sakinleştirmişti beni.

Görünmez bir toz zerresini kırmızı elbisesinin derin dekoltesinden silkelerken gülümsemesi büyüdü. "Hayır, pek değildi herhalde."

Oynadığı oyundan rahatsız olarak ters ters konuştum. "Ne yapıyorsun sen? Mahremiyetine sen de benim kadar düşkünsündür."

Corinne'in dudakları gerilip incecik bir çizgi oldu. "Eva'yla senin parkta kavga edişinizin videosunu ilk kez gördüğümde ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm. Seni tanımadığımı söylüyorsun ama tanıyorum ve özel hayatının magazin dergilerine saçılması senin normal koşullar altında asla izin vermeyeceğin bir şeydir."

"Normal ne ki?" dedim karşılık olarak; Eva'ylayken farklı bir adam olduğumu inkâr edememiştim. Birtakım büyük jestler bekleyerek beni sınayan kadınların suyuna asla gitmezdim eskiden. Eğer peşime yeterince hırsla düşerlerse beni bir geceliğine yakalamalarına izin verirdim yalnızca. Halbuki Eva'yla, takipte olan hep bendim.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum – hatırlamıyorsun. Çünkü tutkulu bir ilişkiye kapılıp gittin ve ötesini göremiyorsun."

"Ötesinde hiçbir şey yok Corinne. Ölene dek onunla birlikte olacağım."

İç geçirdi. "Şimdi böyle diyorsun ama fırtınalı ilişkiler uzun sürmez Gideon. Saman alevi gibi yanıp geçerler. Sen düzen ve sakinlikten hoşlanırsın, ama onunlayken buna sahip olamayacaksın. Asla. İçinde bir yerlerde sen de biliyorsun bunu."

Sözleri beni can evimden vurdu. Benim bu konuyla ilgili düşündüklerimi dile getirmişti bilmeden.

Bir garson geldi masamıza. Corinne bir salata ısmarladı; ben bir içki –duble.

"Demek ipliğimizi pazara çıkarıyorsun... peki neden?" diye sordum garson uzaklaştığında. "Benden intikam almak için mi? Eva'nın canını yakmak için mi?"

"Hayır. Hatırlamanı istiyorum."

"Bu şekilde olmaz o."

"Peki nasıl olur?"

Gözlerimi gözlerine diktim. "Bu iş bitti Corinne. Anılarımızı ifşa etmen bunu değiştirmeyecek."

"Belki" dedi hak verircesine; sesi öyle kederli geldi ki bir pişmanlık sızısı düştü içime. "Ama beni hiç sevmediğini söyledin. En azından bunun öyle olmadığını ispatlamış olacağım. Avuturdum ben seni. Huzur verirdim. Benimle mutluydun. Onunlayken aynı tür bir iç huzuru görmüyorum sende. Sen de öyle hissettiğini söyleyemezsin herhalde."

"Söylediğin her şeyden, derdinin benim sana dönmem olmadığı anlamını çıkarıyorum. Ama Giroux'yu terk ediyorsan belki de derdin paradır. Bana olan 'aşkını' ayağa düşürmen için kaç para teklif ettiler sana?"

Çenesini kaldırdı. "Kitabı onun için yazmıyorum."

"Sadece Eva'yla birlikte olamayayım istiyorsun demek."

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum Gideon. Ve onunla tanıştığından beri seni hiç mutlu görmedim."

Eva kitabı okuduğunda nasıl karşılayacaktı acaba? Benim "Golden"ı karşıladığımdan daha iyi olmayacaktı herhalde.

Corinne'in bakışları sol elime doğru indi. "Eva'ya annenin nişan yüzüğünü vermişsin."

"Uzun bir zamandır ondaydı."

Geldiğimde masada olan şarabından bir yudum aldı. "Senle ben beraberken de sende miydi o yüzük?"

"Evet."

Yüzünü acıyla buruşturdu.

"Sen istediğin kadar Eva'yla benim uyumsuz olduğumuzu anlat kendine" dedim gergince. "Ya düzüşüp ya kavga ettiğimizi, arada da dişe dokunur hiçbir şey yapmadığımızı söyle. Ama gerçek şu ki Eva benim diğer yarım ve yaptığın şey onu incitirken beni de incitecek. Kitabı geri çekersen yaptığın yayın sözleşmesini feshetmen için tazminat öderim sana."

Uzunca bir süre baktı bana. "Ben... bunu yapamam Gideon."

"Nedenini söyle."

"Benden seni bırakmamı istiyorsun. Bu onu yapmanın bir yolu işte benim için."

Öne eğildim. "Senden rica ediyorum Corinne, eğer bana karşı en ufak bir şey hissediyorsan vazgeç bundan."

"Gideon..."

"Eğer vazgeçmezsen, benim için güzel olan hatıralardan nefret ettiğim bir şey yaratacaksın."

Turkuaz rengi gözleri yaşlarla parladı. "Üzgünüm."

Sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. "Daha da üzüleceksin."

Arkamı dönüp restorandan çıktım ve bekleyen Bentley'ye doğru yürüdüm. Angus kapıyı açarken bakışları benden öteye, Tableau One'ın devasa ön camına kaydı.

"Kahretsin." Arkaya geçtim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Onlara bir şekilde kazık attığımı düşünen insanlar, Eva'nın hayatımda oluşunu fırsat bilerek, örümcekler gibi çıkmaya başlamışlardı gölgelerin içinden.

En zayıf noktamdı Eva ve ben de bunu pek iyi saklayamıyordum. Çözüm bulmam gereken bir sorun haline geliyordu artık bu. Christopher, Anne, Landon, Corinne... ve bu daha başlangıçtı sadece. Bana garezi olan başkaları da vardı. Babama kin güdenlerin sayısıysa daha da fazlaydı.

Zor şeyler hoşuma gittiği için üstüme gelsinler diye nicedir meydan okuyordum hepsine. Oysa şimdi, karımdan doğru saldırıyorlardı bana soysuzlar. Hep birden. Bu nedenle de aynı anda pek çok şeyle uğraşmak zorunda kalıyordum. Eğer tamamen tetikte olmazsam, dikkatim kusursuz olmazsa Eva'yı saldırıya açık ve savunmasız bırakacaktım.

Ne yapıp edip bunu engellemem gerekiyordu.

"Bu gece yine de görmek istiyorum seni" dedi Eva; baştan çıkarıcı sesi duman gibi tütüyordu ahizeden.

"Orası kesin" dedim çalışma sandalyemde arkama yaslanarak. Pencerelerin dışında güneş alçalmaya başlamıştı. İş günü sona ermişti. İş haftasının çılgın akışının bir noktasında ağustos, yerini eylüle bırakmıştı. "Sen Cary'yle ilgilen, ben de Arnoldo'yla oturayım biraz; işimiz bittiğinde de kendi hafta sonumuzu başlatırız."

"Tanrım bu hafta nasıl da uçup gitti. Spor yapmam lazım. Bir sürü gün kaçırdım."

"Yarın benimle dövüş antrenmanı yap."

Kahkaha attı. "Ha, tabii."

"Şaka yapmıyorum." Eva'yı spor sutyeni ve vücudunu saran taytı içinde düşününce aletim ilgiyle kıpırdandı.

"Seninle dövüşemem!" diyerek karşı çıktı.

"Tabii ki dövüşebilirsin."

"Çok fazla şey biliyorsun sen. Fazla iyisin."

"Senin şu özsavunma becerilerini bir sınayalım bakalım meleğim." Öylesine ortaya atıverdiğim fikir bütün gün aklıma gelen en iyi şey gibi görünmüştü birden gözüme. "Uzak ihtimal de olsa, şayet bir gün kendini savunmak zorunda kalırsan bunu yapabileceğini bilmek istiyorum."

Bu hiç olmayacaktı ama onun bir tehdit karşısında kaldığında paçayı kurtarabileceğini bilmek içimi rahatlatırdı.

"Yarın düğün işlerim var ama bu konuyu düşüneceğim" dedi. "Bir dakika bekle."

Araba kapısının açıldığını ve Eva'nın kapıcısıyla selamlaştığını duydum. Girişteki görevlisine de merhaba dedi, sonra da lobisindeki asansörün geldiğini haber veren çın sesini duydum.

"Biliyor musun," –iç geçirdi– "Cary için cesur bir ifade takınıyorum ama Trey'le neler olacağı konusu endişelendiriyor beni. Eğer Trey çıkıp giderse Cary tamamen kendine zarar verme moduna geçebilir sanırım."

"Cary çok fazla şey istiyor" diyerek uyardım Eva'yı ve o sırada bir çınlama daha duydum. "Temel olarak bu adama söy-

lediği, bırakmayı düşünmediği, hamile bir metresi olduğu. Yok öyle de değil. Asıl Trey'in metres olacağını söylüyor. Bunu kimsenin iyi karşılayacağını sanmıyorum."

"Biliyorum."

"Telefonum bütün akşam yanımda olacak. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Sana her zaman ihtiyacım var. Eve geldim, o nedenle kapatmam gerekiyor. Sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

Bu sözcükler hep soluğumu kesecek kadar fena mı çarpacaktı acaba beni?

Tam kapattığımız sırada tanıdık bir sima köşeyi dönerek ofisime doğru yaklaştı. Mark Garrity açık kapıma ulaştığı sırada kalktım ve onu yarı yolda karşılayarak elimi uzattım.

"Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim Mark."

Gülümsedi ve elimi güçlü bir şekilde tutarak tokalaştı. "Asıl müteşekkir olan benim Bay Cross. Benim şu anda bulunduğum yerde olmak için neler neler verecek çok sayıda insan var bu şehirde – hatta dünyada."

"Bana Gideon de lütfen." Oturma alanına doğru bir işaret yaptım. "Steven nasıl?"

"Gayet iyi, teşekkür ederim. Asıl gönlünde yatan mesleğin düğün organizatörlüğü olduğunu düşünmeye başladım."

Gülümsedim. "Eva da bu hafta sonu o işlere dalmak üzere."

Takım ceketinin önünü açıp pantolonunun paçalarını hafifçe yukarı çekerek kanepeye oturdu Mark. Gri takımı koyu teniyle ve çizgili kravatıyla güzel bir kontrast yaratarak yükselişteki şehirli işadamı görüntüsünü tamamlıyordu.

"Eğer Steven'ın yarısı kadar keyif alırsa bu işten" dedi, "çok eğlenecek demektir."

"Umalım çok da fazla eğlenmesin" dedim kelimeleri uzata uzata, daha oturmadan. "Planlamayı hızla geçip düğünün kendisine ulaşmak istiyorum ben."

Mark güldü.

"Sana içecek bir şey vereyim mi?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Pekâlâ. Bu işi hızlıca halledelim." Oturdum. "Senden benimle işten sonra buluşmanı istedim çünkü Waters Field & Leaman için çalıştığın saatler içinde seni çağırıp Cross Holding'de bir iş teklif etmem yakışık almazdı."

Kaşları kalktı.

Bunu hazmetmesi için bir iki saniye verdim ona. "Cross Holding'in, önemli bir kısmı emlak ve eğlence sektörlerinde yoğunlaşan çok sayı ve çeşitte uluslararası şirketleri ve birtakım lüks markaları –ya da o seviyeye çıkarabileceğimize inandığımız varlıkları– var.

"Kingsman Votka gibi."

"Aynen. Reklam ve pazarlama kampanyaları çoğunlukla alt seviyelerde halledilir ama marka revizyonları ya da mesaj ayarlamaları burada onaylanır. Sözünü ettiğim çeşitlilik nedeniyle, yerleşmiş bir markada imaj değişikliği ya da güçlendirmesi gibi şeyler için her zaman yeni stratejiler düşünüyoruz. Seni kullanabiliriz."

"Vay canına." Mark avuçlarını dizlerine sürdü. "Ne beklediğimden çok emin değildim ama buna çok hazırlıksız yakalandım."

"Başlangıç olarak sana şu anki maaşının iki katını vereceğim."

"Müthiş bir teklif bu."

"*Hayır* sözcüğünü seven bir adam değilimdir."

Ani bir gülümseme belirdi yüzünde. "Pek sık duyduğunuzu sanmıyorum. Bu Eva'nın Waters Field & Leaman'dan ayrılacağı anlamına geliyor herhalde?"

"Henüz vermedi o kararı."

"Öyle mi?" Kaşları yine kalktı. "Ben ayrılırsam işini kaybeder."

"Ve burada bir başka iş bulur elbette." Yanıtlarımı olabildiğince kısa ve kapalı tutmaya çalışıyorum. Ondan işbirliği is-

tiyordum, yanıtlarını beğenmeyebileceği sorular değil.

"Adım atmadan önce benim kabul etmemi mi bekliyor?"

"Senin kararının onunkini kolaylaştırıcı bir etkisi olacak."

Mark elini kravatının üstünde gezdirdi. "Hem koltuklarım kabardı hem de heyecanlandım ama..."

"Bunun planladığın bir hamle olmadığını anlıyorum" diyerek yumuşakça kestim sözünü. "Bulunduğun yerden memnunsun ve belli ölçüde iş güvenliğin olduğunu hissediyorsun. Bu nedenle ben de sana bu pozisyon için –makul primler ve yıllık artışlarıyla birlikte– üç yıllık bir teminat veriyorum; görevi kötüye kullanma gibi durumlar bu teminatın dışında olmak kaydıyla tabii."

Öne doğru eğilerek parmaklarımı Scott'ın masaya bıraktığı dosyanın üstüne koydum. Dosyayı Mark'a doğru ittim. "Bütün bilgiler, detaylı olarak yer alıyor bunun içinde. Eve götür, Steven'la konuş ve kararını bana pazartesi bildir."

"Pazartesi mi?"

Ayağa kalktım. "Waters Field & Leaman'a yeterli ihbar süresi vermek isteyeceğini düşünüyorum ve bunun benim için bir sakıncası yok ama geleceksen bunun sözünü en kısa sürede vermen gerekiyor."

Dosyayı alarak ayağa kalktı. "Ya sorularım olursa?"

"Ara beni. Kartım dosyanın içinde." Kolumdaki saate baktım. "Affedersin. Bir başka randevum var."

"Ah, evet, elbette." Mark uzattığım eli sıktı. "Affedersiniz. Her şey o kadar çabuk oldu ki, daha tam olarak kavrayamadığımı hissediyorum. Sizin bana harikulade bir teklif yaptığınızı anladım gerçi, ve bunun için müteşekkirim."

"Yaptığın işte iyisin" dedim ona dürüstçe. "Hak ettiğini düşünmesem yapmazdım bu teklifi. Düşün üzerinde, sonra da evet de."

Güldü. "Üzerinde ciddi olarak düşüneceğim ve kararımı pazartesi bildireceğim size."

O çıkarken başımı Landon'ın şirketinin yönetim binasının bulunduğu binaya çevirdim. Landon bir daha beni arkam dönük yakalayamayacaktı.

"Sen çıkar çıkmaz ağlamaya başladı."

İçinde iki parmak Scotch bulunan bardağımın üstünden Arnoldo'ya baktım. Yutkunduktan sonra, "Kendimi bunun için suçlu hissetmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Ben olsam onun için üzülmezdim de. Ama Corinne'in tamamen kalpsiz olmadığını bilmen gerekir diye düşündüm."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece o kalbi kocasına verdiğini düşünmüştüm."

Arnoldo tek omzunu silkti. Yıpranmış kot pantolonunun üstüne giydiği yakası açık, kolları kıvrılmış beyaz gömleğiyle çevredeki dişilerin epey ilgisini çekiyordu.

Bar tıka basa doluydu ama VIP balkonunun bizim bulunduğumuz kısmı gayet iyi korunduğu için diğer müşteriler yaklaşamıyordu. Eva'yla Crossfire'ın dışında ilk kez karşılaştığım akşam Cary'nin oturduğu hilal biçimli kanepede şimdi Arnoldo oturuyordu. Burası Eva yüzünden her zaman güçlü anılar çağrıştıracaktı bana. Eva'nın her şeyi değiştirdiğini fark ettiğim geceydi o.

"Yorgun görünüyorsun" dedi Arnoldo.

"Öyle haftalardan biriydi işte." Bakışını yakaladım. "Hayır, Eva değil."

"Anlatmak ister misin?"

"Anlatacak bir şey yok aslında. Daha akıllı davranmalıydım. Eva'nın benim için ne kadar önemli olduğunu dünya âlemin görmesine izin verdim."

"Sokaklarda ateşli öpüşmeler, parklarda daha da ateşli kavgalar." Kederli bir gülümseme belirdi yüzünde. "Nasıl derler? Rengini fazla belli ettin, öyle mi?"

"Kapıyı açtım bir kere, şimdi de herkes girmek istiyor. Be-

nimle uğraşmanın en dolaysız yolu Eva ve bunu herkes biliyor."

"Brett Kline dahil mi?"

"O artık dert değil."

Arnoldo dikkatle baktı bana ve sanırım aradığı şey her neyse onu buldu yüzümde. Başıyla onayladı. "Sevindim dostum."

"Ben de." Bir yudum daha aldım içkimden. "Sende ne haberler var?"

Elini şöyle bir sallayarak savuşturdu soruyu Arnoldo; bakışları, etrafımızda Lana Del Rey'in müziği eşliğinde salınan kadınların üstünde dolanıyordu. "Restoran iyi gidiyor bildiğin gibi."

"Evet. Gayet memnunum. Kâr beklentilerini her açıdan aşıyor."

"Bu hafta yeni sezonla ilgili birkaç promosyon videosu çektik. Food Network kanalı bunları ve yeni bölümleri göstermeye başladı mı işlerde de güzel bir artış görmemiz lazım."

"Senin için, 'Ben onun ta ne zamanki halini bilirim' derim ben de artık herkese."

Bir kahkaha atarak kadehini şerefine kaldırdığım bardağıma tokuşturdu.

Arnoldo'yla muhabbetimiz yeniden rayına oturmuştu ve bu da hissettiğim huzursuzluğun birazını gidermişti. Arnoldo ile olan ilişkim, Eva'nın arkadaşlarına karşı hissettiği ya da Cary'nin Eva'ya karşı hissettiği türden bir sırt dayama ilişkisi değildi ama yine de önemliydi benim için. Kendimi yakın hissettiğim çok fazla insan yoktu hayatımda. Onunla aramızda kaybolan ritmi yeniden bulunca, bir savaşı yitirmişim gibi hissettiren bir haftanın sonunda en azından bir tane önemli zafer kazanmış gibi olmuştum.

18

"Aman Tanrım" diye inledim, ağzımda çikolatalı karamelli mini–pasta lokmasıyla. "İlahi bir şey bu."

Düğün organizatörü Kristin'in yüzü bir gülümsemeyle ışıldadı. "Benim de en sevdiklerimden biri. Ama durun. Tereyağlı–vanilyalı olan daha da iyi."

"Çikolata yerine vanilya mı?" Orta masasının üstündeki enfes şeylere göz gezdirdim. "Mümkün değil."

"Normalde size katılırdım" dedi Kristin, not alarak, "ama bu pastane fikrimi değiştirmeme neden oldu. Limonlu da çok güzel ayrıca."

Özel oturma odasının bir duvarını oluşturan devasa pencerelerden süzülen öğleden sonra güneşi annemin açık altın rengi buklelerini ve taş bebek gibi cildini aydınlatıyordu. Kısa süre önce yeniden dekore etmişti odasını; seçtiği açık gri–mavi duvar boyası hem ortama yeni bir enerji vermiş hem de anneme çok yakışmıştı.

Onun becerilerinden biriydi bu – kendini en doğru ışıkta sergilemek. Aynı zamanda büyük kusurlarından da biriydi bu bence. Görünüşe öyle çok önem veriyordu ki.

Annemin son trendlere göre ikide bir ev dekore etmekten nasıl sıkılmadığını anlamıyordum – hele Stanton'ın beş yüz elli küsur metrekarelik çatı katı dairesinin bütün oda ve koridorlarını elden geçirmenin bir yıldan fazla sürdüğü düşünülürse.

Blaire Ash'le yaptığım tek görüşme, dekorasyon geninin benin kuşağımı atladığını anlamama yetmişti. Fikirleri ilgimi çekmişti ama bütün o detayları kendime dert edemeyecektim doğrusu.

Ben ağzıma bir tane daha mini–pasta atarken annem çatalını kibarca sapladı bozuk para büyüklüğündeki pastalardan birine.

"Çiçek aranjmanlarıyla ilgili tercihleriniz nedir?" diye sordu Kristin, uzun, kahve tonlu bacaklarından birini diğerinin üstüne atarak. Topuklu Jimmy Choo'ları zarif ama bir o kadar da seksiydi; Diane von Furstenberg imzalı anvelop elbisesiyse gerçek bir klasikti. Omuz hizasına gelen koyu renk bukleleri ince yüzünü çerçeveleyip güzelleştiriyor, soluk renkli dudak parlatıcısı ise dolgun geniş dudaklarını vurguluyordu.

Yırtıcı ve şahane bir hali vardı ve görür görmez hoşlanmıştım ondan.

"Kırmızı" dedim, ağzımın köşesine bulaşan kremayı silerken. "Kırmızı ne varsa."

"Kırmızı?" Annem tumturaklı bir şekilde iki yana salladı başını. "Bu ne çiğlik Eva. Bu senin ilk düğünün. Beyaz, krem ve altın renginden git."

Bakakaldım ona. "Kaç tane düğünüm olacağını düşünüyorsun acaba?"

"Öyle demek istemedim. İlk kez evlenen bir gelinsin diyorum."

"Kırmızı gelinlik giymekten bahsetmiyorum ki" diye savundum kendimi. "Sadece detaylarda kullanılacak vurgu rengi kırmızı olsun dedim."

"Bunun nasıl olacağını aklım almıyor hayatım. Ve bunu bilmeye yetecek kadar düğün organize ettim."

Annemin daha önceki düğün organizasyonu süreçlerini hatırlıyordum; her seferi bir öncekinden daha detaylı ve unutulmazdı. Asla abartıya kaçmadan, hep son derece zevkli. Genç,

güzel bir gelin için güzel düğünler. Annemin hiç değilse yarısı kadar güzel yaşlanacağımı umuyordum, çünkü Gideon yıllar geçtikçe daha da seksi olacaktı. Tam o tip adamlardandı.

"Sana kırmızının nasıl olabileceğini göstermeme izin ver Monica" dedi Kristin, çantasından deri kaplı bir klasör çıkararak. "Kırmızı müthiş olabilir. Özellikle de akşam düğünlerinde. Önemli olan törenin ve resepsiyonun hem gelini hem de damadı temsil etmesi. Unutulmaz bir gün olması için onların tarzını, geçmişlerini ve gelecek için ümitlerini görsel olarak yansıtmak çok önemli."

Annem uzatılan klasörü alarak sayfadaki fotoğraflara baktı. "Eva... ciddi olamazsın."

Kristin'e bir teşekkür bakışı attım; bu işe faturayı annemin ödeyeceğini varsayarak dahil olduğu halde bana arka çıktığı için minnettardım. Tabii, Gideon Cross'la evleniyor olduğum gerçeği de onun bana doğru meyletmesine neden oluyor olabilirdi. İleride bunu referans olarak kullanmak yeni müşteriler kazandıracaktı ona muhakkak.

"Bir orta yol bulacağımızdan eminim anne." En azından ben öyle umuyordum. En büyük bombayı patlatmamıştım daha.

"Bütçeyle ilgili bir fikrimiz var mı?" diye sordu Kristin.

Ve işte gelmişti o an...

Annemin ağzının ağır ağır açıldığını gördüm ve kalbim yarı panik moduna geçiverdi. "Nikâh töreni için elli bin" deyiverdim. "Eksi gelinliğin fiyatı."

Her iki kadın da kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi.

Annem kulaklarına inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı, eli göğüslerinin arasında sallanan üç halkalı Cartier Trinity kolyeye gitti. "Tanrım Eva. Şaka yapmanın da tam sırası!"

"Nikâh masraflarını babam karşılıyor anne" dedim ona; en korktuğum anı atlattığım için sesim daha güçlü çıkıyordu şimdi.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, mavi gözlerinde –kısa-

cık bir an için– beliren tatlı yumuşama gözümden kaçmamıştı. Sonra çenesi kasılıverdi. "Sadece gelinliğin bile ondan fazla tutar. Çiçekler, mekân..."

"Sahilde evleneceğiz" dedim; o an aklıma gelmişti bu fikir. "Kuzey Carolina'da. Outer Banks'de. Gideon'la yeni satın aldığımız evde. Nikâhta görev alacaklara yetecek kadar çiçek lazım sadece."

"Anlamıyorsun." Annem destek arayışıyla Kristin'e baktı. "Bunun olması imkânsız. Hiçbir şey üzerinde kontrolün olmaz."

Yani *onun* kontrolü olmayacaktı.

"Hava nasıl olacak bilemezsin" diye devam etti, "her yer kum... Artı, herkesten şehirden o kadar uzağa gelmesini istemek bazılarının gelmeme olasılığını artıracaktır. Hem herkes nerede kalacak?"

"Herkes kim? Söyledim sana, küçük bir tören olacak, sadece arkadaşlar ve aile arasında. Ulaşımı Gideon sağlayacak. Eminim, konaklamayla ilgili düzenlemeleri de seve seve üstlenecektir."

"Ben de yardımcı olabilirim o konuda" dedi Kristin.

"Destek vermesene şuna!"

"Kabalaşma!" dedim karşılık olarak. "Bunun bir reklam fırsatı değil, *benim* düğünüm olduğunu unutuyorsun sanırım."

Annem derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştı. "Eva, babanın durumuna bu şekilde uyum sağlamaya çalışman çok tatlı bence ama baban böyle bir şey isteyerek sana ne kadar büyük bir yük bindirdiğini anlamıyor. Onun verdiğinin üstüne bir o kadar da ben koysam yine yetmez..."

"Bol bol yeter." Ellerimi sıkıca birbirine geçirip kucağıma koydum, parmaklarımdaki yüzükler kemiğe batarak canımı acıtıyordu. "Ayrıca yük filan da değil."

"İnsanları gücendireceksin. Gideon'ın pozisyonundaki bir adamın ilişkiler ağını sağlamlaştırmak için her fırsatı değerlendirmesi gerektiğini anlamak zorundasın. O da ister ki..."

"... kaçarak evlenelim isterdi o" dedim öfkeyle, bakış açılarımız arasındaki bu malum çelişki canımı sıkıyordu. "Ona kalsa, uzak bir sahile kaçıp birkaç şahit ve muhteşem bir manzaranın önünde nikâhlanırdık."

"Öyle söylüyor olabilir..."

"Hayır anne. İnan bana. *Tam olarak* böyle yapardı."

"Şey, izninizle." Kristin öne eğildi. "Bu olmayacak bir şey değil Monica. Birçok ünlü, düğünlerini kapalı yapıyor. Bütçemiz kısıtlı olunca biz de detaylara odaklanırız. Ve eğer Gideon ve Eva için de uygun olursa seçeceğimiz bir kısım fotoğrafı magazin dergilerine satıp elde edilen geliri de hayır işlerine bağışlarız."

"Ah, bayıldım buna!" dedim ama bir yandan da bunun Gideon'ın Deanna'ya teklif ettiği kırk sekiz saat öncelik anlaşmasıyla nasıl işleyebileceğini merak ediyordum.

Annem perişan görünüyordu. "Doğduğun günden beri senin düğününü hayal ediyorum" dedi alçak sesle. "Her zaman prenseslere layık bir şey istemiştim senin için."

"Anne." Uzanıp elini elimin içine aldım. "Düğün konusunda zıvanadan çıkabilirsin, tamam mı? Ne istersen yap. Kırmızıyı bırak, dünya âlemi davet et, ne istersen. Nikâh kısmına gelince, prensimi bulmuş olmam yeterli değil mi?"

Elimi tutan eli sıkılaştı ve mavi gözlerinde yaşlarla baktı bana. "Yeterli olmak zorunda sanırım."

Mercedes'in arka koltuğuna yerleştiğim sırada cep telefonum çalmaya başladı. Çantamdan çıkarıp ekrana bakınca arayanın Trey olduğunu gördüm. İçim sıkıldı biraz.

Dün akşamki perişan yüz ifadesi gözümün önünden gitmiyordu. Cary'nin salonda Trey'le oturup ona Tatiana ve bebekle ilgili durumları anlattığı süre boyunca mutfakta kalmıştım. Fırına bir güveç atmış sonra da tabletimi alıp kahvaltı tezgâhına oturarak kitap okumuştum ve bütün bunlar sıra-

sında Cary'nin görüş alanında kalmaya özen göstermiştim. Trey'in haberleri ne kadar kötü karşıladığını profilden bile görebiliyordum.

Yine de yemeğe ve sonrasında yatıya kalmıştı, bu nedenle işlerin sonunda tatlıya bağlanacağını umuyordum. En azından kapıyı vurup çıkmamıştı.

"Selam Trey" diye açtım telefonu. "Nasılsın?"

"Selam Eva." Derin bir iç çekti. "Nasıl olduğum hakkında en ufak bir fikrim yok. Sen ne yapıyorsun?"

"Saatlerce düğün hakkında konuştuktan sonra tam annemin evinden çıkıyordum şu anda. Olabilecek en kötü şekilde geçmedi ama daha iyi de olabilirdi. Ama işin içinde annem olunca bayağı normal bir şey bu."

"Ah... tabii ya, senin de işin başından aşkın. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Trey. Hiç sorun değil. Aradığına sevindim. Konuşmak istiyorsan ben hazırım."

"Buluşabilir miyiz acaba? Ne zaman uygunsan?"

"Şimdi olur mu?"

"Sahi mi? Batı yakasında bir sokak şenliğindeyim ben. Kız kardeşim sürükledi beni buraya ama hiç iyi bir arkadaş olamadığım için birkaç dakika önce beni bırakıp gitti. Ben de tam burada ne işim var diye düşünüyorum."

"Seninle buluşabilirim."

"Seksen İki'yle Seksen Üçüncü Sokak'ın arasındayım ben, Amsterdam Caddesi'ne yakın. Burası tıklım tıklım, haberin olsun."

"Tamam, orada dur sen. Birazdan geliyorum."

"Teşekkürler Eva."

Telefonu kapatıp Raúl'un bakışlarını yakaladım dikiz aynasında. "Amsterdam'la Seksen İki'nin köşesi. Ne kadar yaklaşabilirsen."

Başıyla onayladı.

"Teşekkürler." Bir köşeyi dönerken camdan dışarı baktım ve şehrin bu güneşli cumartesi öğleden sonrasındaki halini içime çektim.

Hafta sonları Manhattan'ın ritmi biraz yavaşlıyordu, giysiler daha spor, sokak satıcıları daha fazla oluyordu. Sandaletli, yazlık elbiseli kadınlar sakin sakin vitrinlere bakarken, şort ve tişört giymiş adamlar da gruplar halinde dolaşarak kadınlara bakıyor ve erkekler ne konuşursa onları konuşuyorlardı. Tasmaların ucunda her boydan köpekler koştururken pusetlerdeki çocuklar ya keyif yapıyor ya da uyukluyorlardı. Ayaklarını sürüyerek el ele yürüyen yaşlı bir çift, onca yıllık aşinalığa rağmen hâlâ birbirlerine hayran, kaybolup gitmişlerdi.

Daha farkında bile olmadan Gideon'ı aramıştım.

"Meleğim" diye açtı. "Eve mi geliyorsun?"

"Pek sayılmaz. Annemle işim bitti ama Trey'le buluşacağım."

"Ne kadar sürer?"

"Emin değilim. Bir saati aşmaz sanırım. Tanrım, umarım bana Cary'yle işinin bittiğini söylemeye kalkmaz."

"Annenle nasıl gitti?"

"Outer Banks'deki evde, kumsalda evleneceğimizi söyledim ona." Duraksadım. "Affedersin. Önce sana sormalıydım."

"Bence mükemmel bir fikir bu." Hırıltılı sesi, hislendiği zamanlardaki o özel tınıya bürünmüştü.

"Herkesi nasıl ağırlamayı planladığımızı sordu. Ben de topu seninle düğün organizatörüne atmış gibi oldum biraz."

"Sorun değil. Yaparız bir şeyler."

Ona olan aşkım sıcak bir dalga gibi hızla yayıldı her yanıma. "Teşekkür ederim."

"Demek büyük badireyi atlattın" dedi, sık sık olduğu gibi beni anlayarak.

"Orası tam belli değil aslında. Ağlamaya filan kalktı. Biliyorsun işte, çok büyük hayalleri varmış, artık gerçekleşemeyeceklermiş. Umarım bunları aşar da organizasyona dahil olur."

"Annenin ailesi ne olacak? Onların gelmesi için yapılacak organizasyonu hiç konuşmadık."

Omuz silktim ama sonra Gideon'ın beni göremediğini hatırladım. "Davetli değiller. Onlar hakkında bütün bildiğim bir Google aramasıyla bulduklarımdan ibaret. Annem bana hamile kalınca onu reddettikleri için hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmadılar."

"Tamam o zaman" dedi sakince. "Eve geldiğinde sana bir sürprizim var."

"Ya?" Keyfim bir anda yerine geldi. "Biraz ipucu verir misin?"

"Tabii ki hayır. Merak ediyorsan acilen eve gelmen gerekecek."

Surat astım. "Gösterip de vermemek denir buna."

"Vermeyeceğim demedim ki. Vereceğim."

Sesinin pütürlü kadife tonu içimi bir hoş yapmıştı. "En çabuk şekilde gelmeye çalışacağım."

"Bekliyorum" diye mırıldadı.

Şenliğin yakınlarında trafik aşılması imkânsız bir hal aldı. Raúl, Mercedes'i bizim apartmanın altındaki garaja bırakarak benimle beraber sokak şenliğine kadar yürüdü.

Bir blok yürümüştük ki yemek kokuları gelmeye ve ağzım sulanmaya başladı. Amsterdam Caddesi'ne vardığımızda, kulağıma çalınan müziğin küçük bir sahnede tıka basa bir seyirci kitlesine şarkı söyleyen bir kadından geldiğini gördüm.

Satıcılar, hem mallarını hem de başlarını güneşten koruyan beyaz tentelerin altında, kalabalıktan dolup taşan caddenin iki yanına dizilmişlerdi. Fulardan şapkaya, takıdan sanat eserlerine, taze sebze meyveden çeşitli ulusların yiyeceklerine, insanın arayıp da bulamayacağı hiçbir şey yoktu.

Trey'i kalabalığın içinde bulmak birkaç dakikamı aldı. Sözleştiğimiz köşeden çok da uzak olmayan bir yerde, basamaklara oturmuştu. Bol kesimli bir kot pantolon ve zeytin ren-

gi bir tişört giymiş, güneş gözlüklerini de bir zamanlar kırılmış olan burnunun yamuk kemerine kondurmuştu. Sarı saçları her zamanki gibi karmakarışıktı ve güzel ağzı gerilip ince bir çizgi olmuştu.

Beni görünce ayağa kalkarak tokalaşmak için elini uzattı. Bense onu kendime çekerek sarıldım ve o da gevşeyip bana sarılana kadar bekledim. Hayat etrafımızdan akıp gidiyordu – New York'lular sokakta her türden gösteriye alışkındılar. Raúl saygılı bir mesafeye çekilmişti.

"Berbat durumdayım" diye mırıldandı Trey omzuma doğru.

"Normal." Geri çekildim ve onu bulduğum basamaklara doğru işaret ettim. "Kim olsa sersemlerdi."

Orta basamağa oturdu. Ben de yanına çöktüm.

"Bunu yürütebileceğimi sanmıyorum Eva. Yürütmemeliyim de sanırım. Hayatımda tamzamanlı birini istiyorum ben, okulumu bitirip muayenehanemi oturtana kadar bana destek olacak birini. Cary'yse o modeli destekliyor olacak ve bana da fırsat buldukça zaman ayıracak. Nasıl gücenmem ki ben buna?"

"Haklı bir soru bu" dedim bacaklarımı ileri doğru uzatarak. "Cary'nin babalık testi yapılana dek bebeğin kendisinden olduğundan emin olamayacağını biliyorsun."

Trey başını iki yana salladı. "Bunun bir şey değiştireceğini sanmıyorum. Konuya fazlasıyla dahil olmuş görünüyor."

"Bence fark eder. Belki öylece bırakıp gitmez de bebeğe amcalık filan eder. Bilmiyorum. Şimdilik babanın o olduğu varsayımıyla hareket etmemiz gerekiyor, ama belki de değildir. Bu da bir olasılık."

"Bana bir altı ay daha sabret mi diyorsun yani?"

"Hayır. Sana birtakım yanıtlar vermemi istiyorsan, bil ki o yanıtlar bende değil. Sana bütün söyleyebileceğim, Cary'nin seni sevdiği – hem de benim gördüğüm kadarıyla şu ana dek kimseyi sevmediği kadar. Eğer seni yitirirse bu onu yıkar.

Suçluluk duymana neden olarak onunla kalmanı sağlamaya çalışmıyorum. Sadece eğer onu bırakırsan acı çekecek tek kişinin sen olmayacağını bilmen gerekir diye düşünüyorum."

"Bunun bana ne faydası var?"

"Belki de yoktur." Elimi dizinin üstüne koydum. "Belki sadece ben böyle bir şeyden teselli çıkaracak kadar küçük kafalıyımdır. Gideon'la ilişkimizi yürütemeyecek olsak onun da benim kadar perişan olduğunu bilmek isterdim."

Kederli bir gülümseme belirdi Trey'in dudaklarında. "Evet, anlıyorum ne demek istediğini. Onun bir başkasını hamile bıraktığını bilsen yanında kalır mıydın peki? Seninle beraberken yattığı birini?"

"Ben de düşündüm bunu. Gideon'sız olmayı hayal bile etmek zor benim için. O sırada kapalı bir ilişki içinde değilsek ve kadın önceden hayatında olan biriyse, Gideon artık onunla değil benimleyse, belki dayanabilirdim buna."

Bir kadının, çocuğunun pusetinin zaten dolup taşan tutamağına bir torba daha asışını seyrettim. "Ama eğer çoğunlukla o kadınlaysa ve beni sadece arada görüyorsa... sanırım bırakırdım."

Gerçek, Cary'nin söylememi isteyeceği şeyin tam tersiyken dürüst olmak zordu ama doğrusunun bu olduğunu hissediyordum.

"Teşekkürler Eva."

"Ne olursa olsun, eğer dişini sıkıp Cary'nin yanında kalırsan senin hakkındaki fikrim değişmez. Sevdiğin insan büyük bir hatayı düzeltmeye çalışırken onun yanında kalmak da, önce kendini düşünmek de zayıflık değildir. Ne karar verirsen ver, ben yine de senin müthiş bir herif olduğunu düşüneceğim."

Bana doğru yaslanarak başını omzuma koydu. "Teşekkürler Eva."

Parmaklarımı parmaklarına geçirdim. "Bir şey değil."

"Ben arabayı alıp ön tarafa getireyim" dedi Raúl, bizim apartmanın lobisine girdiğimiz sırada.

"Tamam. Ben de posta kutusuna bakayım." Resepsiyon masasının yanından geçerken görevliye ele salladım. Raúl asansöre doğru giderken ben de posta odasına doğru döndüm.

Anahtarımı kilide sokarak metal kapağı açtım ve kutunun içine bakmak için eğildim. Birkaç reklam kâğıdından başka bir şey yoktu; yukarıya çıkmaktan kurtulmuştum. Broşürleri yakındaki çöp kutusuna attım ve posta kutusunu kapatıp kilitledim.

Tam lobiye geri döndüğüm sırada bir kadının binadan çıktığını gördüm. Dik dik yapılmış kızıl saçları dikkatimi çekti. Sokağa dönsün de profilini göreyim diye dikkatle baktım arkasından.

Soluğum kesildi birden. Saçlar Google'da yaptığım görsel aramasından tanıdıktı. Yüzü ise Gideon'la birkaç hafta evvel katıldığımız o hayır yemeğinden hatırlıyordum.

Ve kadın gözden kayboldu.

Peşinden koştum ama ben kaldırıma ulaştığımda o büyük, siyah bir arabanın arkasına biniyordu bile.

"Hey!" diye bağırdım.

Araba hızla uzaklaştı ve ben arkasından bakakaldım.

"Her şey yolunda mı?"

Dönüp hafta sonlarında kapıda görev yapan Louie'ye baktım. "O kadının kim olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Burada oturmuyor."

Yeniden içeri girerek aynı soruyu masadaki görevliye de sordum.

"Kızıl saçlı bir kadın mı?" diye sordu şaşkın şaşkın. "Bugün yanında apartman sakinlerinden biri olmadan gelen hiç ziyaretçimiz olmadı. O yüzden ben de pek dikkat etmedim doğrusu."

"Hmm. Peki, teşekkür ederim."

"Araban geldi Eva" dedi Louie kapıdan.

Masadaki görevliye teşekkür ederek Raúl'a doğru yöneldim. Kendi evimle Gideon'ınki arasındaki yolu Anne Lucas'ı düşünerek geçirdim. Özel asansörden çıkarak çatı katının antresine adım attığım sırada, kafamda dönüp duran düşünceler yüzünden dikkatim dağılmıştı.

Gideon beni bekliyordu. Yıpranmış kot pantolonu ve Columbia tişörtüyle çok genç ve yakışıklı görünüyordu. Sonra bana öyle bir gülümsedi ki ben neredeyse dünyayı hepten unuttum.

"Meleğim" diye mırıldandı, siyah beyaz damalı zemini çıplak ayaklarıyla aşarken. Gözlerinde çok iyi bildiğim o bakış vardı. "Gel buraya."

Doğruca açık kollarının arasına girdim ve sert bedenine sıkı sıkı sarıldım. Onu içime çektim. "Deli olduğumu düşüneceksin" diye geveledim göğsüne doğru, "ama Anne Lucas'ı benim apartmanın lobisinde gördüğüme yemin edebilirim."

Kaskatı kesildi. Psikiyatristin Gideon'ın en sevdiği insan olmadığını biliyordum.

"Ne zaman?" dedi gergince.

"Yirmi dakika önce filan herhalde. Buraya gelmeden hemen önce."

Beni bırakarak arka cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Diğer eliyle elimi yakalayarak beni salona doğru çekti.

"Bayan Cross az önce Anne Lucas'ı kendi apartmanında görmüş" dedi telefonu her kim açtıysa ona.

"Gördüğümü *sanıyorum*" diye düzelttim, sert ses tonu karşısında kaşlarımı çatarak.

Ama o beni dinlemiyordu. "Ne olduğunu öğren" diye emir verip kapattı.

"Gideon. Neler oluyor?"

Beni kanepeye doğru yönlendirdi ve oturdu. Ben de çantamı orta sehpasının üstüne bırakarak yanına yerleştim.

"Anne'le geçen gün görüştüm" diye açıkladı elimi tutarak. "Raúl, bağış yemeğinde seninle konuşan kadının o olduğunu teyit etti. Anne kabul etti bunu, ben de onu senden uzak durması konusunda uyardım ama durmayacaktır. Bana zarar vermek istiyor ve bunu sana zarar vererek gerçekleştirebileceğini biliyor."

"Peki." Bunu hazmetmeye çalıştım.

"Onu nerede görecek olursan ol derhal Raúl'a haber vermen lazım. Hatta gördüğün kişinin o olduğundan *emin olmasan* bile."

"Bir dakika şampiyon. Geçen gün onu görmeye gittin ve bana söylemedin mi?"

"Şimdi söylüyorum işte."

"Neden o zaman söylemedin?"

Sert bir of çekti. "Chris'in geldiği gündü."

"Ya?"

"Ya."

Bir süre altdudağımı kemirdim. "Nasıl zarar verecek ki bana?"

"Bilmiyorum. Ama bunu istiyor olması yeterli benim için."

"Bacağımı mı kırar? Ya da burnumu?"

"Şiddete başvuracağını sanmam" dedi kuru bir ifadeyle. "Birtakım akıl oyunları yapmak daha çok hoşuna gidecektir. Senin bulunduğun yerlerde belirmek. Onu görür gibi olmanı sağlamak."

Ki böylesi daha sinsiceydi. "Senin ona gitmeni sağlamak için. Aslında istediği bu" diye homurdandım. "Seni görmek istiyor."

"Bu isteğini yerine getirmeyeceğim. Söyleyeceğimi söyledim ben."

Kenetlenmiş ellerimize bakarak Gideon'ın alyansıyla oynadım. "Anne, Corinne, Deanna... Biraz manyakça bir durum bu Gideon. Yani çoğu erkek için normal bir şey olduğunu sanmı-

yorum. Daha kaç kadın kafayı yiyecek senin yüzünden?"

Hiç de hoşnut görünmeyen bir bakış attı bana. "Corinne'e ne oldu anlamıyorum. New York'a döndüğünden beri yaptıklarının hiçbirini yakıştıramıyorum ona. Bilmiyorum, aldığı ilaçlardan mı, düşük yaptığı için mi, boşanıyor diye mi..."

"Boşanıyor mu?"

"O ses tonunu takınma Eva. Onun evli ya da bekâr olmasının en ufak bir önemi yok. *Ben* evliyim. Bu asla değişmeyecek ve ben karısını aldatacak bir adam değilim. Öyle bir koca olmayacak kadar saygım var sana – ve kendime."

Öne doğru eğilerek dudaklarımı uzattım, o da yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu. Tam duymak istediğim şeyi söylemişti.

Gideon geri çekilerek burnunu burnuma sürttü. "Diğer ikisine gelince... Deanna'nın bir tür ikincil hasar olduğunu anlamalısın. Siktir ya. Bütün hayatım savaş alanı gibiydi ve kimi insanlar da ateş hattında kaldılar."

Çenesini avcumun içine aldım ve başparmağımla okşayarak gerginliğini geçirmeye çalıştım. Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum.

Güçlükle yutkundu. "Eğer Deanna'yı Anne'e aramızdaki kapının kapandığı mesajını yollamak için kullanmamış olsaydım sadece tek gecelik bir ilişki olacaktı. Geçip gidecekti."

"Ama Deanna iyi şimdi, değil mi?"

"Sanırım." Parmak uçları yanağımda dolaştı, tıpkı benim ona dokunduğum şekilde. "Hazır her şeyi paylaşırken söyleyeyim, Deanna'ya pas verirsem –ki vermeyeceğim– reddedeceğini sanmıyorum ama yine de onun artık gururuyla oynanmış kadın kategorisinde olmadığını düşünüyorum."

"Evet, elinden gelse seninle yatağa gireceğini biliyorum. Onu suçlamıyorum da. Yatakta bu kadar iyi olmak zorunda mıydın? Seksi olman, şahane bir vücudun ve kocaman bir aletin olması yetmiyor muydu?"

Başını iki yana salladı, bariz bir bıkkınlıkla. "*Kocaman* değil yahu."

"Her neyse. Büyük işte. Hem nasıl kullanacağını da biliyorsun. Ve kadınlar şahane seksi pek öyle sık bulamıyorlar; o nedenle bulduk mu da biraz delirebiliyoruz. Sanırım Anne'le ilgili soruma da yanıt oluyor bu, ne de olsa tekrar tekrar sevişmişsin onunla."

"Onunla hiç sevişmedim ben." Gideon yığılırcasına yaslandı arkasına. Somurtuyordu. "Bir noktada, benim ne biçim bir pislik olduğumu duymaktan gına gelecek sana."

Yanına kıvrılarak başımı omzuna koydum. "Bu gezegende kadınları kullanan ilk delice seksi adam sen değilsin. Sonuncu da olmayacaksın."

"Anne'le farklıydı" diye homurdandı. "Sadece kocasıyla ilgili değildi."

Donup kaldım ama sonra onu daha da fazla germemek için gevşemeye zorladım kendimi.

Hızlı ve derin bir soluk aldı. "Anne bazen Hugh'yu hatırlatıyor bana" dedi aceleyle. "Hareketleri, söylediği bazı şeyler... Aileden gelen bir benzerlik var aralarında. Ve dahası. Açıklayamıyorum."

"Açıklama o zaman."

"Bazen ikisinin arasındaki çizgi bulanıklaşıyordu kafamda. Sanki Anne'in üstünden Hugh'yu cezalandırıyormuşum gibi geliyordu. Başka hiç kimseye yapmadığım şeyler yaptım Anne'e. Sonrasında düşündüğümde midemi bulandıran şeyler."

"Gideon." Kolumu beline doladım.

Bana bunu anlatmamıştı. Cezalandırdığı kişinin Dr. Terrence Lucas olduğunu söylemişti daha önce ve onun da bir payı olduğuna emindim. Ama şimdi bütün meselenin o olmadığını öğrenmiştim. Gideon arkasına yaslandı. "Anne'le aramda olanlar hastalıklıydı. Onu yoldan çıkardım. Eğer geri dönüp bir şeyleri değiştirebilecek olsam..."

"Hallederiz bunu. Bana söylediğine sevindim."

"Söylemek zorundaydım. Dinle meleğim, nerede olursa olsun, onu gördüğün an Raúl'a haber vermen gerekiyor. Emin olamasan da. Ve hiçbir yere yalnız gitme. Anne'le baş etmenin bir yolunu bulacağım. O zamana kadar senin güvende olduğunu bilmem gerek."

"Tamam." Bu planın uzun vadede nasıl işleyeceğinden emin değildim. Kadınla ve kocasıyla aynı şehirde yaşıyorduk ve Lucas'ın kendisi de daha önce yaklaşmıştı yanıma. Bizim için bir sorun teşkil ediyorlardı ve buna çözüm bulmamız gerekiyordu.

Ama o çözümü bugün bulmayacaktık. Cumartesi. Kocamla baş başa bu kadar çok zaman geçirebildiğim için dört gözle beklediğim iki günden biri.

"Evet" diye başladım, sıcak tenine dokunmak için elimi Gideon'ın tişörtünün altına sokarak. "Sürprizim nerede?"

"Sürprizin..." Sesindeki o seksi hırıltı daha da kalınlaştı. "Ona gelmeden biraz daha bekleyelim. Şarapla başlamaya ne dersin?"

Başımı geriye atarak ona baktım. "Beni baştan mı çıkaracaksın şampiyon?"

Burnumdan öptü. "Her zaman."

"Hmm... Hiç durma."

Gideon duşta yanıma gelmeyince bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Bana sırılsıklamken dokunma fırsatını kaçırdığı tek zaman sabahları, benimle birlikte olduktan hemen sonraydı.

Üzerimde şortum ve sutyensiz giydiğim atletimle salona döndüğümde bir kadeh kırmızı şarapla beni bekliyordu. Seçtiği *Son Üç Gün* filmini açarak kanepeye yerleştik. Kocam beni çok iyi tanıyordu, tam sevdiğim türden bir filmdi bu – biraz komik, bayağı da abartılı. Üstelik Kevin Costner oynuyordu, ki bu da her zaman bir artıydı benim için.

Buna rağmen, Gideon'la tembellik etmek ne kadar keyifli olsa da saatler geçtikçe beklenti iyice germeye başlamıştı beni. Ve üçkâğıtçı Gideon da bunu biliyor, bunu kullanıyordu. Şarap kadehimi doldurup duruyor, ellerini üzerimden eksik etmiyordu – ya saçımla oynuyor, ya omzumu okşuyor, ya bacağımda gezdiriyordu.

Saat dokuz olduğunda resmen üzerine tırmanıyordum artık. Kucağına çıkmış, dudaklarımı boynuna bastırıyor, dilimi atan şahdamarının üstünde gezdiriyordum. Nabzının hızlandığını hissettim ama kılını kıpırdatmadı buna tepki olarak. Kendini film bittikten sonra kanallar arasında gezinirken bulduğumuz tekrar gösterime kaptırmış gibi oturuyordu öylece.

"Gideon?" diye fısıldadım, becer–beni ses tonumu kullanarak; bacaklarının arasına kaydırdığım elim onu her zamanki gibi sert ve hazır buldu.

"Hmm?"

Kulak memesini dişimle yakalayarak hafifçe çekiştirdim. "Sen televizyon seyrederken ben o büyük aletini kullanarak kendimi mutlu etsem senin için bir sakıncası olur mu?"

Eli dalgın dalgın sırtımda dolaştı. "Önüme gelirsen televizyonu göremeyebilirim" diye karşılık verdi, sanki dikkati dağılmış gibi. "Onun yerine diz çöküp emsen daha iyi edersin belki de."

Geriye çekilerek ağzım açık bakakaldım ona. Gözleri gülüyordu.

Omzunu ittim. "Çok kötüsün!"

"Zavallı meleğim benim" dedi mırıldanır gibi. "Azdın mı yoksa?"

"Sence?" Göğsümü işaret ettim. Meme uçlarım sertleşip dimdik olmuş, Gideon'ın ilgisini çekmek için sessiz bir uğraş veriyorlardı ince kumaşın altından.

Omuzlarımdan tutarak beni kendine çekti ve mememin ucunu dişleriyle yakalayıp diliyle hafifçe okşadı. İnledim.

Beni bıraktı. Gözleri öyle koyuydu ki bir çift safir gibiydiler. "Islandın mı?"

Islanıyordum, hızla. Gideon ne zaman bana öyle baksa vücudum onun için yumuşuyor, ıslanıp hevesleniyordu. "Neden kendin bakmıyorsun?" diye sordum cilveli bir şekilde.

"Göster bana."

Buyruğundaki otoriter tını daha da azdırmıştı beni. Dikkatle kalktım kucağından, anlamsız bir mahcubiyet gelmişti üstüme. Gideon orta masasını tek ayağıyla iterek önünde durabileceğim daha geniş bir alan yarattı bana. Bakışları üzerimde dolaşıyordu, yüzü ifadesizdi. Yüreklendirmek için hiçbir şey yapmıyor olması daha da artırıyordu gerginliğimi, sanırım amacı da buydu zaten.

O kendine has yolla zorluyordu beni.

Omuzlarımı geriye atarak gözlerimi gözlerine diktim ve dilimi altdudağımda gezdirdim. Gözleri yarı kapandı. Başparmaklarımı spor şortumun lastiğine geçirerek aşağı ittim ve daha bir striptize benzesin ve kendimi rahatsız hissediyormuş gibi görünmeyeyim diye kalçalarımı biraz oynattım.

"Külot yok" diye mırıldandı cinsel organıma bakarak. "Yaramaz bir kızsın sen meleğim."

Dudağımı büktüm. "Cici kız olmaya çalışıyordum."

"Aç kendini benim için" diye mırıldandı. "Göreyim seni."

"Gideon..."

Sabırla bekledi ve ben o sabrın sonunun olmadığını biliyordum. İster beş dakika ister beş saat sürsün, beni bekleyecekti. Ona güvenmemin nedeni de buydu. Mesele hiçbir zaman ona boyun eğip eğmeyeceğim değildi, buna *ne zaman* hazır olacağımdı ve bu kararı da çoğu zaman bana bırakıyordu.

Bacaklarımı araladım ve hızlanan soluğumu yavaşlatmaya çalıştım. Her iki elimle uzanıp cinsel organımın dudaklarına dokunarak onları araladım ve klitrorisimi ulaşmak için kıvrandığı adama gösterdim.

Gideon ağır ağır doğruldu. "Nasıl güzel bir yarığın var senin Eva."

O daha da yaklaşırken soluğumu tuttum. Bacaklarının üstünde duran elleri ellerime uzandı beni sabit tutmak için. "Kıpırdama" diye emir verdi.

Sonra hiç acele etmeden yalamaya başladı beni.

"Ah Tanrım" diye inledim, dizlerim titriyordu.

"Otur" dedi boğuk bir sesle ve ben emrini yerine getirirken o da yere, dizlerinin üstüne indi.

Camın çıplak popomun altındaki serinliği tenimin ateşiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Gideon bacaklarıma avuçlarıyla bastırarak beni iki yana açarken kollarımı geriye uzatarak sehpanın uzak kenarına tutundum dengemi sağlamak için.

Soluğu sıcak sıcak vuruyordu nemli tenime, dikkati tamamen cinsel organımdaydı. "Daha ıslak olabilirdin."

Başını eğip klitorisimi dudaklarıyla sararken soluk soluğa seyrettim onu. Sıcaklığı yakıyor, dil darbeleri mahvediyordu. Çığlık attım, kıvranmak istiyordum ama kıskıvrak tutuyordu beni. Başım arkaya düştü, kulaklarım akan kanımın sesiyle ve Gideon'ın homurtusuyla çınlıyordu. O sımsıkı sinir topunun üstünde kıpır kıpır dolanan dili amansızca orgazma sürüklüyordu beni. Zevk yoğunlaşırken karnım kasıldı, saçlarının yumuşacık, ipeksi dokunuşu iç bacaklarımı okşuyordu.

Alçak perdeden bir inilti kaçtı ağzımdan. "Geliyorum" dedim soluk soluğa. "Gideon... Tanrım... Geliyorum."

Dilini içime soktu. Gücü kesilen dirseklerim eskisi gibi taşıyamaz oldu beni. Cinsel organımın açılıp kapanan girişini diliyle düzüyor, hassas dokuları okşuyor ve gerçekten hasretle beklediğim o girişin vaadiyle baştan çıkarıyordu beni.

"Düz beni" diye yalvardım.

Gideon geri çekildi, dudaklarını yalayarak. "Burada değil."

O ayağa kalkınca bir itiraz sesi çıkardım; orgazma o kadar yakındım ki tadını alabiliyordum neredeyse. Gideon elini

uzattı bana, doğrulmama ve sonra da ayağa kalkmama yardım etti. Ben sendeleyince yakalayıp omzuna attı beni.

"Gideon!"

Ama o sırada eli bacaklarımın arasına girerek ıslak ve şişmiş cinsel organıma masaj yapmaya başladı ve ben, bececeği bir yere götürdüğü sürece beni nasıl taşıdığını filan artık umursamaz oldum.

Koridora ulaşıp döndük, ama Gideon'ın yatak odasına gelmiş olamayacağı kadar kısa bir süre sonra durduk. Kapı tokmağının döndüğünü duydum, sonra ışık yandı.

Benim olan yatak odasındaydık. Beni, yüzüm kendisine dönük şekilde bıraktı ayaklarımın üstüne.

"Neden burası?" diye sordum. Belki bazı erkekler ilk buldukları yatağa yönelebilirlerdi ama Gideon bundan daha kontrollüydü. Eğer beni ikinci yatak odasında istiyorsa bunun bir nedeni olmalıydı.

"Arkana dön" dedi alçak sesle.

Sesindeki bir şey... bana bakışı...

Omzumun üstünden baktım.

Ve salıncağı gördüm.

Beklediğim şey bu değildi.

Gideon ilk kez sözünü ettiğinde internette bakmıştım seks salıncaklarına. Benim bulduklarım, kapı kasasına asılan eften püften bir şeylerle, dört ayaklı çerçevelere asılan daha az eften püften şeylerdi, bazıları da tavana takılan bir vidalı halkaya asılıyordu. Hepsinde de, vücudun çeşitli kısımları için askı görevi yapan birtakım zincirler ve/veya kayışlar vardı. Lanet şeylere bağlanmış kadınların fotoğrafları rahatsız görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, insanın bırakın orgazm olmayı, bu tuhaflığı ve düşme korkusunu atlatabileceğini bile düşünemiyordum.

Gideon'ın aklında başka bir şey olduğunu bilmeliydim.

Dönüp tam karşıdan baktım salıncağa. Gideon odayı boşaltmıştı bir noktada. Yatak ve mobilyalar gitmişti. Odadaki tek nesne, kafes benzeri sağlam bir yapıya asılmış olan salıncağın kendisiydi. Geniş, sağlam bir metal platform, çelik yanlarla tavanı birbirine bağlıyor, tavan da minderli, metal bir oturma yeri ile zincirlerin ağırlığını taşıyordu. El ve ayak bilekleri için kırmızı deri bileklikler uygun yerlere asılmıştı.

Gideon'ın kolları arkadan dolandı bana; bir eli tişörtümün altına girerek mememi avuçlarken diğeri bacaklarımın arasına girip iki parmağını içime soktu.

Burnuyla saçlarımı aradan çekip boynumu öptü. "Ne hissediyorsun ona bakarken?"

Düşündüm bunu. "Merak ediyorum. Biraz da endişeliyim."

Tenime değen dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Bakalım içinde nasıl hissedeceksin kendini."

Bir beklenti ve kaygı ürpertisi yayıldı her yanıma. Bileklikler pozisyonundan anlayabiliyordum tamamen âciz olacağımı; ne hareket edebilecektim ne de geri kaçabilecek. Başıma gelebilecekler üzerinde hiçbir kontrolüm olamayacaktı.

"Bunu düzgün yapmak istiyorum Eva. Asansördeki o gece gibi olmasın. Kontrolün bende olduğunu ve bu işte beraber olduğumuzu hissetmeni istiyorum."

Başımı geriye atıp ona yasladım. İstediği rızayı teslim etmek daha zordu nedense. O doğrudan idareyi eline aldığında daha az... sorumluluk oluyordu.

Ama bu yan çizmekti.

"Güvenlik sözcüğün ne meleğim?" diye mırıldandı, dişlerini nazikçe geçiriyordu boynuma. Elleri sihirliydi, parmakları fazla derine gitmeden içime kayıyordu.

"Crossfire."

"Bunu söylediğin an her şey durur. Hadi söyle bir daha."

"Crossfire."

Becerikli parmakları meme ucumu çekiştiriyor, ustaca sa-

ğıyordu. "Korkacak hiçbir şey yok. Sen yalnızca arkana yaslanıp aletimi alacaksın. Senin hiçbir şey yapmana gerek kalmadan gelmeni sağlayacağım ben."

Derin bir soluk aldım. "Sanki seninle aramızda zaten hep böyle oluyor gibi geliyor bana."

"Bir de böyle dene" diye teşvik etti beni, elleri tişörtümü çıkarmaya girişmişti. "Eğer hoşuna gitmezse yatağa geçeriz."

Bir an için ertelemeyi, bütün bunları hazmedebilmek için biraz daha zaman istemeyi geçirdim aklımdan. Salıncak konusunda sözüm vardı ama Gideon bunu bana karşı kullanmazdı.

"Crossfire" diye fısıldadı, arkamdan sarılarak.

Bana güvenlik sözcüğümü mü hatırlatıyordu, yoksa beni çok fazla sevdiği için bunu anlatacak kelime bulamadığını mı anlatıyordu, bilemedim. Her halükârda, üzerimde yarattığı etki aynıydı. Kendimi güvende hissediyordum.

Gideon'ın heyecanını da hissediyordum ayrıca. Ben salıncağı gördüğüm an onun solukları hızlanmıştı. Kalçalarıma değen ereksiyonu çelik gibi, teni sıcaktı. Onun arzusu benimkini de kışkırtıyor ve bende ona dayanabileceği en fazla zevki vermek için ne gerekiyorsa yapma isteği uyandırıyordu.

Eğer Gideon'ın bir şeye ihtiyacı varsa bunu ona verecek kadın ben olmak istiyordum. O bana öyle çok şey vermişti ki. Her şeyi vermişti hatta.

"Tamam" dedim alçak sesle. "Tamam."

Omzumdan öptü, sonra da yanıma geçip elimi tuttu.

Gideon'ın ardı sıra salıncağa doğru yürüdüm, dikkatle inceliyordum bir yandan da. Dar oturma yeri Gideon'ın bel hizasındaydı, yani beni kendine çevirip havaya kaldırarak oturtması gerekecekti koltuğa. Çıplak kıçım serin deriye değdiği sırada Gideon'ın ağzı da ağzıma dokundu ve dili dudaklarımın mührünü araladı. Titredim. Serinlikten miydi, öpüşünden mi, yoksa kaygıdan mı bilemedim.

Gideon geri çekildi, gözleri yarı kapalı, bakışları ateşliy-

di. Ben oturma yerinin arkasına yaslanırken o zincirleri sabit tutarak yerleşmeme yardım etti; oturma yerinin açısı Gideon'dan uzağa doğru olduğundan dengemi sağlamak için bacaklarımı uzatmak istiyordum.

"Rahat mısın?" diye sordu beni dikkatle seyrederken.

Sorunun fiziksel konforumdan daha fazlasıyla ilgili olduğunu biliyordum. Başımı evet anlamında salladım.

Bakışlarını yüzümden hiç ayırmadan bir adım geri attı. "Ayak bileklerini bağlayacağım. Eğer herhangi bir şeyden rahatsız olursan söyle bana."

"Peki." Sesim soluklu çıkıyor, nabzım deli gibi atıyordu.

Eli sıcak ve kışkırtıcı bir okşamayla bacağımdan aşağı kaydı. Kırmızı deriyi ayak bileğime dolayıp metal tokayla sıkıştırırken gözlerimi ayırmadan seyrettim. Bileklik sağlam şekilde oturmuştu ama çok sıkı değildi.

Gideon hızlı ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Bir an sonra diğer bacağım da askıdaydı.

Bana baktı. "İyi mi buraya kadar?"

"Bunu yapmışsın sen daha önce." Suratımı astım. Hareketleri, acemi birine göre fazla alışıktı.

Yanıt vermedi. Onu yerine beni bağlarkenki gibi ağır ve sistemli hareketlerle soyunmaya başladı.

Büyülenmiş gibi, açgözlülükle içtim teninin açılan her santimini. Kocamın öyle inanılmaz bir vücudu vardı ki. O kadar sert, o kadar sıkı, o kadar erkeksiydi ki. Onu çıplak görüp de tahrik olmamak mümkün değildi.

Dili, ağır, erotik bir okşayışla ağzının alt kıvrımında dolaştı. "İyi misin meleğim?"

Gideon onu görmenin bana neler yaptığını gayet iyi biliyordu ve onun bu zaafımı bana karşı kullanacak kadar küstah olması beni daha da çok baştan çıkarıyordu. Tanrı biliyordu ya, ben de ona her fırsatta aynı şeyi yapıyordum.

"O kadar seksisin ki" dedim, kendi dudaklarımı yalayarak.

Gülümseyerek bana doğru yaklaştı, kalın, uzun aleti karnına doğru kıvrılıyordu. "Sanırım bu gerçekten hoşuna gidecek."

Neden öyle dediğini sormam gerekmedi, çünkü yanıma ulaşıp ellerimi ellerine aldığında ortaya çıkmıştı nedeni. Salıncağın oturma yerinden baktığımda manzaramı engelleyen hiçbir şey yoktu. İki yana açılmış bacaklarımın arasında, Gideon'ın uyluklarından yukarısı tamamen gözümün önündeydi.

Eğilip bir kez daha öptü beni. Yumuşacık. Tatlı tatlı. Aromasında bulduğum beklenmedik sevecenlik ve lezzet karşısında inledim.

Ellerimden birini bırakarak ikimizin arasına uzandı ve aletini tutup aşağı doğru eğerek cinsel organımın dudaklarının arasını okşamaya başladı. Geniş başı şehvetimin kayganlığından geçerek açıkta kalmış klitorisimi dürttü. Zevk, dalgalar halinde her yanıma yayılırken ne kadar savunmasız durumda olduğumu fark ettim. Kasıklarımı kaldıramıyordum. O hissin peşinden gitmek için iç kaslarımı sıkamıyordum.

Alçak perdeden bir sızlanma kaçtı ağzımdan. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ama tek yapabildiğim bunu Gideon'ın bana vermesini beklemekti.

"Bana güveniyorsun" diye fısıldadı ağzımın içine.

Bu bir soru değildi ama ben yine de yanıtladım. "Evet."

Gideon başıyla onayladı. "Zincirlere tutun."

Başımın üstünde bileklerimi bağlayabileceği bileklikler vardı. Neden onları kullanmadığını merak ettim ama bir bildiği vardır diye düşündüm. Eğer hazır olmadığımı düşündüyse beni çok iyi tanıdığındandı bu. Bazı açılardan benden bile iyi tanıyordu beni.

Ona duyduğum aşk bir bayrak gibi açılarak doldurdu göğsümü ve aklımın karanlık köşelerinde gezinen korku zerrelerini kovaladı. Gideon'a hiç bu kadar yakın hissetmemiştim kendimi ve birine bu derece eksiksiz bir güven duyulabileceğini de hiç bilmemiştim.

Gideon'ın emrine uyarak zincirlere tutundum. Yeniden yakınıma geldi, karın kasları ilk ter buğusunun altında ışıldıyordu. Nabzının atışını boynunda, kollarında ve penisinde görebiliyordum. Benim gibi hızlı hızlı soluk alıyordu o da. Aletinin başı cinsel organım gibi ıslanmıştı heyecandan. Aramızdaki açlık odanın içinde canlı bir yaratıktı sanki, etrafımızda kıvrıla kıvrıla dolanarak dünyayı küçültüp sadece ikimizden ibaret hale getiriyordu.

"Bırakma" diye emretti ve ben başımla onaylayana kadar bekledi.

Zincirlerden birini oturma yerine en yakın noktasından kavradı. Diğer eliyle aletini yarığıma doğru yönlendirdi. Kalın tepesiyle baştan çıkarıcı bir şekilde bastırıyor, zevk vaadiyle kışkırtıyordu beni. Bir adım ileri gelsin ve içime kaysın diye soluk soluğa bekliyordum, doldurulma ihtiyacıyla sızlıyordu içim.

Onun yerine oturma yerini iki eliyle kavradı ve beni aletine doğru çekti.

Gırtlağımdan kopan ses insan sesi gibi değildi, bu kadar derinlerime girilmesinin verdiği vahşice erotik his çıldırtmıştı beni. O tek ve kolay kayışla ta derinlerime gömülmüştü ve vücudumun buna direnç göstermesi mümkün değildi.

Gideon, bütün vücuduna yayılan bir sarsıntıyla bir hırıltı çıkardı. "Hassiktir" dedi tıslar gibi. "Yarığın çok güzel."

Ona uzanmaya çalıştım ama Gideon salıncağı geri iterek beni kaya gibi sert ereksiyonundan ayırdı. Boş kalma hissi üzüntüyle inlememe neden oldu.

"Lütfen" diye yalvardım alçak sesle.

"Sana bırakmamanı söylemiştim" dedi gözlerinde şeytanca bir parıltıyla.

"Bırakmayacağım" diye söz verdim; zincirleri öyle sıkı tutuyordum ki canım yanıyordu.

Beni kendine çekerek aletinin üstüne kaydırırken kolları

kasıldı. İçim bir hoş oldu. Böyle ağırlıksız ve tamamen teslim durumunda olmak tarif edilemez bir histi.

"Konuş benimle" dedi sertçe. "Bundan hoşlandığını söyle bana."

"Kahretsin" dedim soluksuzca, kendi ensemden akan teri hissediyordum. "Sakın durma."

Bir an sabit duruyordum, bir sonraki an akışkan hareketlerle sallanıyordum; cinsel organım nefes kesen bir süratle Gideon'ın kaskatı aletinin üstüne geçip tekrar ayrılıyordu. Vücudu iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor, kolları, göğsü, karın kasları ve uylukları salıncağı ustaca kullanmanın gerektirdiği çabayla kasılıyordu. Onun güçlü hareketlerinin görünüşü, ikimize de zevk vermeye odakladığı dikkatinin yoğunluğu, bana o kadar derin ve hızlı girip çıkmasının verdiği his...

İçimde hızla yükselen dalgayı kontrol edemeyerek bir çığlıkla orgazm oldum. Gideon kaba homurtularla düzmeye devam etti ben gelirken, yüzü şehvetle kızarıp gerilmişti. Hayatımda hiç bu kadar şiddetle ve bu kadar çabuk gelmemiştim. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca ne bir şey görebildim ne de duydum, vücudum daha önce hiç hissetmediğim şiddette bir zevkle harap olmuştu.

Salıncak yavaşlayarak durdu. Gideon öne doğru bir adım atarak içimde gömülü kaldı. Ahlaksızlık ve ilkel bir yabanıllık vardı kokusunda. Safi günah ve seks.

Yüzümü avuçlarının içine aldı. Parmaklarıyla, nemli yanaklarıma yapışan saç tellerini geri çekti. Onun hâlâ ne kadar sert ve kalın olduğunun fazlasıyla farkında olan cinsel organım aletinin etrafında kasılmaktaydı.

"Sen gelmedin" dedim suçlar gibi, o çılgınca orgazmdan sonra fazlasıyla savunmasız hissediyordum kendimi.

Gideon, hoyrat ve talepkâr bir öpüşle yapıştı dudaklarıma. "El bileklerini bağlayacağım. Sonra da içine geleceğim."

Meme uçlarım acıyacak kadar dikleşti. "Ah Tanrım."

"Bana güveniyorsun" dedi bir kez daha, bakışları yüzümde bir şeyler arar gibiydi.

Hâlâ yapabiliyorken dokundum ona, ellerimi terli göğsünde dolaştırdım, kalbinin delice çarpışını hissettim. "Hem de her şeyden çok."

19

"Günaydın şampiyon."

Eva'nın sesini duyunca omzumun üstünden baktım ve onun ada tezgâhın etrafından dolanarak kahve makinesine doğru gelişini gülümseyerek seyrettim. Saçları karmakarışıktı, bacakları üzerine geçirdiği tişörtün altında seksi görünüyordu.

Dikkatimi yeniden ocağa ve tavada kızartmakta olduğum yumurtalı ekmeğe vererek sordum. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Şeyyy..."

Ona yeniden baktım ve yanaklarının kızardığını gördüm.

"Sızlıyor" dedi makineye bir kahve kapsülü yerleştirirken. "Ta derinlerim."

Sırıttım. Salıncak onu mükemmelen yerleştirmiş, en uygun girişi mümkün kılmıştı. Hiç bu kadar derinlerine girmemiştim daha önce. Bütün sabah bunu düşünmüş ve Ash'le tadilat planları hakkında konuşmaya karar vermiştim. Yatak odalarından birinde iki gömme dolap olması gerekecekti – biri giysiler, diğeri de salıncak için.

"Öff" diye homurdandı Eva. "Şu kibirli sırıtışa bak. Erkekler de amma domuz oluyor."

"Ve zavallı ben, ocağın başından köle gibi çalışıyorum senin için."

"Ya, ya." Elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle yanım-

dan geçerken kıçıma hafif bir şaplak attı.

Çok fazla uzaklaşamadan bileğinden tutup yakaladım ve yanağına sert bir öpücük konduruverdim. "Dün gece inanılmazdın."

Aramızda bir şeylerin son derece güçlü bir şekilde yerine oturduğunu hissetmiştim; öyle ki bu değişim parmaklarımda taşıdığım yüzükler kadar somut olmuştu ve benim için onlar kadar değerliydi.

Baş döndürücü bir gülücük attı bana, sonra da buzdolabını açarak krema kutusunu çıkardı. O kremayla uğraşırken ben de ilk yumurtalı ekmeği tabağa çıkardım.

"Seninle ne zamandır konuşmak istediğim bir şey vardı" dedi Eva, ada tezgâhın başına gelip bar taburelerinden birine yerleşmeye çalışırken.

Kaşlarım kalktı. "Pekâlâ."

"Crossroads Vakfı'na katkıda bulunmak istiyorum – finansal ve yönetimsel olarak."

"Bu birçok anlama gelebilir meleğim. Aklında tam ne olduğunu söylesene bana."

Omzunu silkerek çatalını eline aldı. "Nathan'n babasından aldığım tazminatı düşünüyordum. Bankada durup duruyor öylece. Megumi'nin başına gelenlerden sonra... o paranın bir işe yaramasını sağlamam gerektiğini fark ettim ve daha fazla beklemek de istemiyorum. Hem Crossroads'ın sunduğu programların finansmanına, hem de o programları genişletmenin yollarını bulmaya yardım etmek istiyorum."

Eva'nın doğru yönde adımlar attığını gördüğüme sevinerek içten içe gülümsedim. "Pekâlâ. Yaparız bir şeyler."

"Öyle mi?" Güneş gibi, dünyamı aydınlatan ışık gibi parladı yüzü.

"Elbette. Ben de vakfa daha fazla zaman ayırmak istiyordum."

"Beraber çalışabiliriz!" Hoplamaya başladı. "Çok heyecanlandım Gideon."

Gülümsememi dışa vurdum. "Belli oluyor."

"Bu bizim için doğal yönde bir ilerlemeymiş gibi geliyor. *Bizim* bir uzantımız gibi hatta." Tabağındakinden bir lokma keserek ağzına attı. Beğeniyle mırıldandı. "Nefis."

"Beğendiğine sevindim."

"Hem seksisin hem de yemek pişirebiliyorsun. Amma da şanslıyım."

Tarifini o sabah internetten bulup indirdiğimi söylememeye karar verdim. Onun yerine Eva'nın söylediklerini düşündüm.

Mark konusunda fazla hızlı hareket ederek taktik hatası mı yapmıştım acaba? Olayı kısacık bir süre daha oluruna bıraksam belki de Eva kendiliğinden karar verecekti Cross Holding'de çalışmaya.

Ama Landon ensemdeyken Eva'ya biraz daha fazla zaman verme lüksüm var mıydı? Şimdi bile sanmıyordum olduğunu.

Öngörmediğim olası tepkileri azaltmak açısından Mark'ın Cross Holding'e geçişi konusunu şimdi mi yoksa daha sonra mı açsam daha iyi olur diye düşündüm. Eva birlikte çalışmamızdan bahsederek kendi açmıştı kapıyı. Eğer o kapıdan şimdi geçmezsem Eva'nın başka şekilde öğrenmesi riskini almış olacaktım.

Eva'yla Mark'ın iş dışında da konuşan iki arkadaş olduğunu bile bile o riski almıştım cumartesi. Aslında Eva'yı her an arayabilirdi ama önce düşünmek, hayat arkadaşıyla konuşmak ve Waters Field & Leaman'dan ayrılma fikrine kendini alıştırmak isteyeceğini tahmin etmiştim.

"Benim de seninle konuşmam gereken bir şey var meleğim."

"Dinliyorum."

Kayıtsız görünmeye çalışarak akçaağaç şurubunu alıp tabağıma biraz döktüm. "Mark Garrity'ye iş teklifi yaptım."

Bir an hayret dolu bir sessizlik oldu, sonra: "Ne yaptın?"

Eva'nın sesinin tonu, daha fazla beklemek yerine konuyu

bir an önce açmakla iyi ettiğimi doğruluyordu. Ona baktım. Bana dik dik bakıyordu.

"Mark'a Cross Holding'de çalışmasını istediğimi söyledim."

Rengi attı. "Ne zaman?"

"Cuma."

"Cuma" diye tekrarladı papağan gibi. "Bugün pazar. Ve sen bunu anca şimdi mi getiriyorsun gündeme?"

Retorik bir soru olduğu için yanıt vermedim ve işleri daha beter yapmaktan korktuğum için durumu daha iyi değerlendireceğim bir anı beklemeye karar verdim.

"Neden Gideon?"

Mark'ın üstünde kullandığım taktiği kullanmaya karar verdim – yani gerçeğin, kabul görmesi en muhtemel olan kısımlarını söyledim ona. "Sağlam bir çalışan. Ekibe katacağı çok şey var."

"Hadi ordan." Öfkeli bir dalga halinde geri geldi yüzünün rengi. "Beni aptal yerine koyma. Hem beni işimden ediyorsun hem de bunu önce benimle konuşman gerektiği aklına bile gelmiyor."

Taktik değiştirdim. "LanCorp doğrudan Mark'la çalışmak istedi değil mi?"

Bir an sessiz kaldı. "Mesele bu muydu? PhazeOne sistemi mi? Gerçekten ciddi misin sen ya?"

Ryan Landon'ın Eva'ya yaklaşmak için hangi ürünü mazeret olarak kullanacağını merak etmiştim. Şirketinin kârlılığı için bu kadar hayati önemi olan bir ürünü seçmesine önce şaşırmış, sonra da bunu tahmin edemediğim için kendime kızmıştım. "Soruma yanıt vermedin Eva."

"Ne fark eder ki ya?" diye çıkıştı. "Evet, Mark'ı istemişler. Ne olmuş? Rakiplerinin Mark'ı kullanmasını mı istemiyorsun? Bunun profesyonel bir karar olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun bana?"

"Hayır, kişiseldi." Çatalımı bıçağımı bıraktım. "Eric Landon,

Ryan Landon'ın babası, babama ciddi para yatırmış ve her şeyini kaybetmişti. Ryan Landon o günden beri intikam için peşimde."

Çatılan kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Sen de bizim onun kampanyalarında çalışmamızı istemedin, öyle mi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım, Ryan Landon'ın Mark'ı sana ulaşmak için istediği."

"Ne? Neden?" Rahatsızlıkla öfke birbirine karışmıştı yüzünde. "Adam evli yahu. Geçen gün bizimle yemeğe çıkarken karısını da getirdi yanında. Kıskançlık etmen için hiçbir neden yok."

"O şekilde ilgilenmezdi zaten seninle" diyerek hak verdim ona. "Seni kendisi için çalıştırmak daha büyük bir zafer. Sana bir emir verdiğinde onu yerine getirmek için koşturmak zorunda olduğunu bilmenin vereceği tatminin peşinde."

"Çok saçma bu."

"Hikâyenin tamamını bilmiyorsun Eva. Onun kaç yıldır, mümkün olan her şekilde ayağımı kaydırmaya çalıştığını bilmiyorsun. Aldığı her iş kararının arkasında Landon ve Cross isimleri arasındaki bağlantıyı yeniden yazma ihtiyacı var. Kazandığı her başarı, babasının nasıl babamın üçkâğıtçılığını fark edemediği, bunun Landon'lara neye mal olduğunun bahsiyle beraber geçer hep."

"Tabii ki bilmiyorum" dedi soğuk soğuk. "Çünkü sen bana anlatmaya gerek görmedin."

"Şimdi anlatıyorum işte."

"Artık bir önemi kalmamışken!" Bar taburesinden aşağı kayıp öfkeyle çıktı mutfaktan.

Her zaman yaptığım gibi koştum peşinden. "Eva."

Dirseğinden yakaladım ama çekip kurtardı kendini elimden ve bana döndü. "Bana dokunma!"

"Sen de kalkıp gitme yanımdan" dedim hırlar gibi. "Kavga edeceksek edelim de çıksın aradan."

"Buna güveniyorsun değil mi? Canın ne isterse yapıp sonra da dil dökerek ya da düzüşerek paçanı kurtarabileceğine kanaat getirdin herhalde. Ama bunu düzeltemezsin Gideon. Bir iki kelimeyle ya da yatağa atıp becererek aklımı başımdan almakla kurtulamazsın bu sefer."

"Neyi düzeltemem? Birinin senden faydalanmak için yaptığı manevrayı gördüm ve gerekeni yaptım."

"Sen öyle mi görüyorsun bunu?" Ellerini kalçalarına koydu. "Ben hiç öyle görmüyorum. Landon risk alıyor. Ya Mark'la ben boktan bir iş çıkarırsak? PhazeOne'ın başarısı çok önemli onun için."

"Kesinlikle. Tıpkı benim gibi onun da kendi reklam, pazarlama ve promosyon ekipleri var. Bir servet –benim standartlarımla bile bir servet– yatırdığı bir şeyi alıp neden kendini bilgi sızmasına ya da devasa bir başarısızlığa açık hale getiriyor?"

Burnundan seslice nefes verip ellerini havaya kaldırdı.

"Bak işte" dedim sertçe. "Buna yanıt veremiyorsun çünkü verilecek iyi bir yanıt yok. Gereksiz bir kumar bu. GenTen'in bir sonraki sürümünün lansmanı üzerinde çalışan yegâne kişiler ruhlarını satın aldığım insanlardır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Landon'ın yarım kilo Cross eti için çok uzun zamandır beklediğini söylüyorum. Belki de senin bu adı evlenme yoluyla almış olmanın bir önemi yoktur onun için. Aklında ne olduğunu bilmiyorum. En azından bizi birbirimizle bilgi alışverişinde bulunamayacak şekilde köşeye sıkıştırıyor."

Tek kaşı kalktı. "Bunun ilişkimizin normal işleyişinden farkı ne ki?"

"Yapma." Yumruklarımı sıktım iki yanımda, inatçılığından bezmiştim. "Onunla ilgili olan bir şeyi bizimle ilgili hale getirme. Landon'ın benim yüzümden sana cehennem azabı çektirmesine izin verecek değilim."

"Haksızsın demiyorum! Bunu bana anlatmış olsaydın ben

de verebilirdim doğru kararı. Onun yerine tutup sevdiğim bir işten ettin beni!"

"Dur bir dakika. Ne olacaktı peki o karar?"

"Bilmiyorum." Kanımı donduran, soğuk, sahte bir gülümseme belirdi yüzünde. "Ve artık asla öğrenemeyeceğiz."

Yeniden sırtını döndü bana.

"Dur."

"Hayır" dedi omzunun üstünden. "Şimdi giyiniyorum. Sonra da çıkıp gidiyorum."

"Zor gidersin." Peşi sıra yatak odasına gittim.

"Şu anda senin yakınında olamam Gideon. Sana bakmak bile istemiyorum."

Beynim deli gibi çalışıyor, onu sakinleştirecek sözcükleri bulmak için çabalıyordu. "Mark işi kabul etmedi daha."

Başını iki yana salladı ve bir çekmeceyi açıp bir şort çıkardı. "Eder. Ona reddedemeyeceği bir teklif yaptığına eminim."

"Geri çekerim teklifimi." Tanrım. Çark ediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu ama Eva o kadar öfkeliydi ki ona ulaşamıyordum. Onu hiç bu kadar mesafeli görmemiştim. Uzak ve dokunulmaz. Geride bıraktığımız vahşice erotik geceden sonra, tam birbirimize hiç olmadığımız kadar yaklaşmışken, bu tavrı dayanılmazdı.

"Hiç uğraşma Gideon. Olan olmuş artık. Ama ekibine çok şey katacak sağlam bir çalışanın olacak." Şortu altına geçirerek gömme dolabın içine girdi.

Parmak arası terlikleri ayaklarına geçirdiği sırada tam arkasındaydım ve çıkışı bloke ediyordum. "Lanet olsun, dinle beni. Senin peşindeler. Hepsi. Senin üzerinden bana ulaşmaya çalışıyorlar. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Eva. Bildiğim tek yoldan giderek bizi korumaya çalışıyorum."

Duraksayıp bana döndü. "Bu bir sorun. Çünkü bu yol bana uymuyor. Ve *asla* da uymayacak."

"Kahretsin, *deniyorum*!"

"Tek yapman gereken benimle konuşmaktı Gideon. Zaten ben kendim yolu yarılamıştım. Crossroads'da seninle çalışmak sadece başlangıçtı. Seninle çalışma kararını verecektim ama sen bunu benim elimden aldın. Her ikimizin elinden de aldın. Ve bunu asla geri alamayacağız."

Ses tonundaki buz gibi kesinlik aklımı başımdan aldı. Tartışmalar raydan çıkınca ne yapacağımı biliyordum. Ayaküstü yön değiştirip yeni stratejiler geliştirebilirdim. Baş edemediğim şey Eva'nın ellerimden kayıp gitmesiydi. Birbirimize evlilik yemini ettiğimizde, onu elimde tutabilmek uğruna her şeyden –hırsımdan, gururumdan, yüreğimden– vazgeçmek konusunda geri dönülmez bir karar vermiştim. Onu elimde tutamazsam elimde hiçbir şey kalmıyordu.

"Bunu başıma kakma şimdi meleğim" diye uyardım. "Beraber çalışma konusunu ne zaman açsam derhal kapatıyordun."

"Sen de dozerle dümdüz etmeye mi karar verdin beni?"

"Sana zaman vermeyi ben de istiyordum! Bir planım vardı. Seni çeşitli olasılıklarla baştan çıkaracak, sonra da kendi potansiyelini benim yanımda geliştirmek için en iyi yolun ne olduğunu seçme kararını sana bırakacaktım."

"O plana sadık kalmalıymışsın. Çekil yolumdan."

Olduğum yerde durdum. "Şu son birkaç haftada herhangi bir plana sadık kalmam mümkün olabilir miydi sence? Kendini çok haklı görüyorsun ama bir de benim nelerle uğraştığımı düşün. Brett ve birlikte çekilmiş o lanet kasetiniz, Chris, erkek kardeşim, terapi, Ireland, annem, Anne, Corinne, kahrolası Landon..."

Eva kollarını kavuşturdu. "Hepsini kendi başına halletmen gerekiyor değil mi? Ben gerçekten senin karın mıyım Gideon? Arkadaşın bile değilim. Bahse girerim Angus'la Raúl hayatın hakkında benden daha çok şey biliyordur. Arash da. Ben sadece becerdiğin güzel yarığım."

"Kes şunu."

"Bu iş daha da çirkinleşmeden yolumdan çekilmelisin."

"Gitmene izin veremem. Yapamam bunu, biliyorsun. Bu şekilde olmaz."

Çenesi kasıldı. "Şu anda bende olmayan bir şeyi sana vermemi istiyorsun. İçim bomboş Gideon."

"Meleğim..." Ona uzandım, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. Eva'nın yüzündeki yıkılmış ifade öldürüyordu beni. O ifadeye neden olan bir başkası olsa canına okurdum ama bu kez ben yapmıştım. "Madem sen de aynı kararı verecektin o halde ne önemi var ki?"

"Konuşmayı kesmen gerekiyor" dedi boğuk bir sesle. "Çünkü ağzından çıkan her kelime, birbirimizden bu kadar uzakken ne demeye evlendik ki diye düşünmeme yol açıyor."

Eğer göğsüme bir bıçak saplamış olsaydı anca bu kadar yakardı canımı. Gömme dolabın içi havasızlaşıp ısınmış, boğazımı kurutmaya, gözlerimi yakmaya başlamıştı. Yer ayaklarımın altından kayıyordu sanki; Eva benden giderek daha da uzaklaşırken hayatımın temeli yerinden oynuyordu.

"Bana ne yapacağımı söyle" diye fısıldadım.

Gözleri doldu. "Şimdi bırak, gideyim. Düşünmem için izin ver biraz. Bir iki gün..."

"Hayır. *Hayır!*" Panik öyle bir bastırdı ki sonunda ayakta durabilmek için kapının kasasına tutunmam gerekti.

"Belki de birkaç hafta. Kendime yeni bir iş bulmam gerekiyor ne de olsa."

"Yapamam" dedim boğulur gibi, soluk alamıyordum. Siyah bir halka, sonunda ışık giren tek iğne deliği olarak Eva kalana kadar görüşümü daralttı, daralttı. "Tanrı aşkına, başka bir şey olsun Eva!"

"Şu anda ne yapacağıma karar vermem gerek." Alnını hoyratça ovaladı parmaklarıyla. "Ve sen bana o şekilde bakarken düşünemiyorum. Düşünemiyorum..."

Yanımdan geçerken onu kollarından yakalayıp öptüm ve

bir an için yumuşar gibi olduğunu hissedince inledim. Tadını aldım, gözyaşlarının tadını aldım. Ya da belki benim gözyaşlarımdı onlar.

Elleri saçlarıma gitti ve iki tutam saçı kavrayıp sertçe çekti. Dudaklarımın mührünü kırarak başını yana çevirdi.

"Crossfire" dedi hıçkırarak; silah sesi gibi patlamıştı kelime.

Onu derhal bırakarak arkaya doğru sendeledim, halbuki aklım, "Bırakma!" diye bağırıyordu tüm gücüyle.

Onu bıraktım, o da beni terk etti.

Denizden gelen esinti saçlarımı savuruyor; gözlerimi kapatıp yüzüme tokat gibi vuran rüzgârı içime çekiyorum. Dalgaların sahile ritmik vuruşu ve martıların şamatası o ana ve oraya demirli tutuyor beni.

Sadece birkaç gün geçirdiğim halde uzun zamandır unuttuğum bir yuva hissi veriyor burası bana. Yalnızca Eva'yla paylaştığım bir yer burası, yani burayla ilgili anılarım baştan aşağı Eva'yla kaplı, tıpkı kumların üstünü kaplayan günışığı gibi. Tıpkı kum gibi, çevremdeki güçlerin etkisiyle kırılıp un ufak olmuştum ben de. Eva'ysa tıpkı güneş gibi neşe ve sıcaklık getirdi varoluşuma.

Verandaya çıkıyor o da, arkamda duruyor korkuluğun yanında. Elini omzumda hissediyorum, sonra da çıplak sırtıma dayadığı yanağını.

"Meleğim" diye mırıldanarak elimi elinin üstüne koyuyorum.

İhtiyacımız olan şey buydu, buraya geri gelmekti. Dünya üzerimize çöküp de bizi ayırmaya kalkıştığında sığındığımız yer burası. Birbirimizi burada iyileştiriyoruz.

Bir rahatlama hissiyle yıkanıyorum tepeden tırnağa. Geri geldi Eva. Beraberiz. Artık anlıyor yaptıklarımı neden yaptığımı. Çok kızmış, çok incinmişti. Bir an için, hayatımın en değerli parçasını yerle bir ettiğim korkusuyla elden ayaktan kesilmiştim.

"Gideon" diye fısıldıyor, o baştan çıkarıcı boğuk sesiyle. Bir

kolunu belime doluyor arkadan sarılmak için.

Başımı geriye atıp Eva'nın aşkının gücünün içime dolmasına izin veriyorum. Parmakları kasığımda dolaşıyor, derken aletimi eline alıyor. Kökünden başına doğru sıvazlıyor. Sertleşip kalınlaşıyorum, ona hazırım. Eva'ya hizmet etmek, ona zevk vermek için yaşıyorum ben. Bundan nasıl şüphe duyabildi ki?

Ona karşı her an duyduğum arzu içimde yükselirken ruhumun derinlikleri bir iniltiyle gümbürdüyor. Aletimin şişmiş başından zevk suyu sızıyor, hayalarım ağır ve dolu.

Omzumdaki eli sırtımdan aşağı kayıyor, hafifçe bastırarak beni öne eğilmeye teşvik ediyor.

İtaat ediyorum çünkü bana nasıl sahip olduğunu görsün istiyorum. O kendini güvende ve mutlu hissetsin diye yapmayacağım, vermeyeceğim şey olmadığını anlasın istiyorum.

Eli, hafifçe okşayarak omurgam boyunca ilerliyor. Verandayı çevreleyen ahşap korkuluğa tutunuyorum ve Eva'nın teşvikiyle bacaklarımı aralıyorum.

Şimdi her iki eli de bacaklarımın arasında, soluğu sırtımda, sıcak ve hızlı. Sıkı, çalışılmış bir tutuşla aşağı yukarı sıvazlıyor aletimi. Ondan görmeye alışık olmadığım kadar sertçe yapıyor bunu. Talepkâr. Diğer eli hayalarıma masaj yaparak iyice kızıştırıyor beni.

Aletimin tepesinden durmaksızın akan zevk suyuyla kayganlaşıyor kavrayışı. Üzerime esen tuzlu hava tenimi kaplayan teri serinletiyor.

"Eva..." diyorum soluk soluğa, çok sertim, delice âşığım ona.

Kaygan parmakları, her zamanki gibi becerikli hareketlerle arkaya kayarak anüsümün koyu halkasıyla oynuyor. İstemediğim halde hoşuma gidiyor bu. Penisim öyle sıvazlanırken soluk almak, düşünmek, mücadele etmek zor...

"İşte böyle" diyerek teşvik ediyor Eva.

Kurtulmaya çalışıyorum ama penisim elinde, kıskıvrak yakalamış beni.

"Yapma" diyorum, kıvranarak.

"Hoşuna gidiyor" diyor mırıldanarak ve aletimle oynuyor bir yandan; dokunuşuna bayılıyorum, karşı koyamıyorum. "Beni ne kadar istediğin göster bana."

İki kaygan parmağını daldırıyor içime. Bağırıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama beni gelmekten başka bir şey düşünemez hale getiren noktayı bulmuş bastırıp ovalıyor Eva. Gözlerimi yakan gözyaşlarına rağmen giderek büyüyor aldığım zevk.

*Başım öne düşüyor. Çenem körük gibi inip kalkan göğsüme değiyor. Geliyor. Geliyor*um. *Durduramıyorum. Eva olunca durduramıyorum...*

İçimdeki parmaklar kalınlaşıp uzuyor. Hamleler çılgınlaşıyor, etin ete vururken çıkardığı ses okyanusun seslerini bastırıyor. Kaba, şehvetli bir hırlama sesi duyuyorum ama kendi sesim değil bu. Bir alet var içimde, düzüyor beni. Canım yanıyor ama acının yanında istemediğim, hastalıklı bir zevk hissi de var.

"Sıvazlamaya devam et" diyor soluk soluğa. "Neredeyse geldin."

Bağrım ıstıraptan patlıyor sanki. Eva burada değil. Gitmiş. Beni terk etmiş.

Kusacak gibi oluyorum. Adamı şiddetle atıyorum sırtımdan, arkamızdaki kapıya çarpıp camını paramparça ediyor. Histerik bir kahkaha atıyor Hugh; üstüne yürüyorum ve onu ışıldayan cam kırıklarının arasına serilmiş buluyorum, saçları kan kırmızısı, gözleri o iğrenç, şehvet dolu açgözlülükle parlıyor.

"Eva'nın seni isteyeceğini mi sanmıştın?" diyor dalga geçer gibi, bir yandan da ayağa kalkıyor. "Ona her şeyi anlattın. Ondan sonra kim ister ki seni?"

"Siktir git!" Üzerine atılıp deviriyorum onu. Yumruğum tekrar tekrar iniyor suratına.

Cam parçaları deliyor, kesiyor her yanımı ama acısı içimdeki acının yanında hiçbir şey değil.

Eva gitti. Terk edeceğini, onu tutamayacağımı biliyordum. Biliyordum ama bir ümidim vardı. O ümide direnememiştim.

Hugh'nun kahkahası kesilmiyor. Burnunun paramparça olduğunu hissediyorum. Elmacıkkemiğinin, çenesinin. Kahkahası hırıltıya dönüşüyor ama hâlâ kahkaha.

Bir kere daha vurmak için geri çekiliyor kolum...

Altımda Anne yatıyor, yüzü neredeyse tanınmayacak kadar dağılmış. Yaptığım şey karşısında dehşete kapılarak geri çekilip ayağa fırlıyorum. Camlar ayak tabanlarıma saplanıp batıyor.

Anne kahkahalarla gülerken ağzından ve burnundan köpüre köpüre akan kan bir zamanlar bir sığınak olan eve yayılıyor. Her şeyi kirletiyor, güneşi kaplıyor leke ve geriye sadece kanlı bir ay kalıyor.

Boğazımda bir çığlıkla uyandım. Saçlarım ve tenim terden sırılsıklam olmuştu. Karanlık boğuyordu beni.

Gözlerimi ovuşturarak dönüp ellerim ve dizlerimin üstüne kalktım, ağlıyordum. Görebildiğim tek ışığa, tek yol gösterenim olan o soluk gümüşi parlaklığa doğru emekledim.

Yatak odası. Tanrım. Yere yığılarak gözyaşlarına boğuldum. Eva beni terk ettikten sonra içinde onun olmadığı bir hayata doğru tek bir adım bile atmaktan korkarak yerimden kıpırdayamamış, gömme dolabın içinde uyuyakalmıştım.

Saatin kadranı karanlık odada parlıyordu.

Saat gecenin biriydi.

Yeni bir gün başlamıştı. Eva hâlâ yoktu.

"Erkencisiniz."

Scott'ın şen sesiyle gözlerim Eva'nın masamın üstündeki fotoğrafından ayrıldı.

"Günaydın" diyerek selamladım onu, hâlâ bir kabusta gibi hissediyordum kendimi.

Saat üçü biraz geçe işe gelmiştim çünkü ne uyuyabiliyor ne de Eva'ya gidebiliyordum. Gitmek istedim, giderdim de –hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı– ama cep telefonunu takip ettirince onu Stanton'ın çatı katı dairesinde, yani ulaşamayacağım bir yerde buldum. Eva'nın kendini mahsus benden uzak tuttuğunu bilmenin verdiği acı, tıpkı asit gibi içten dışa doğru yiyordu beni.

Evde kalıp sabahki işe hazırlık rutinini Eva'sız yapamazdım. Ondan önce sıklıkla uyguladığım programa geri dönmek ve ay hâlâ gökteyken işe gelip kontrolümü eksiksiz şekilde uygulayabildiğim bu yerde huzur bulmak daha kolay gelmişti.

Ama bugün huzur yoktu bana. Sadece onun benimle aynı binaya gelmiş olduğunu bilmenin eziyeti vardı; ne kadar yakınımdaydı ama hiç olmadığı kadar da uzaktı bana.

"Geldiğimde Bay Garrity resepsiyonda bekliyordu" diye devam etti Scott. "Bugün gelmesini söylemişsiniz, öyle dedi?.."

Mideme bir ağrı girdi. "Görüşeyim onunla."

Koltuğumu geri iterek kalktım. Aklımda sadece Eva vardı ve bir de Mark'a yaptığım teklif; başka nasıl hareket edebilirdim diye düşünmeye çalışıyordum. Eva'yı çok iyi tanıyordum. Ona Ryan Landon'dan bahsetmem Waters Field & Leaman'dan ayrılmasını sağlamazdı, tıpkı Anne'den bahsetmemin onun daha dikkatli davranmasını sağlamayacağı gibi.

Aksine, kendisine yönelik tehlikeyi görmeden, beni korumak için bir dişi aslan gibi kükreyerek kafadan saldırırdı Eva onlara. Tarzı buydu ve ben onu bunun için seviyordum ama gerektiğinde ben de onu savunacaktım.

"Mark." Odaya girdiği sırada elimi uzattım ona, evet diyeceğini anında anlamıştım. Etrafa enerji saçıyordu ve koyu renk gözleri heyecanla parlıyordu.

Waters Field & Leaman'a neredeyse bir aylık ihbar süresi vererek ekimde başlaması için anlaştık. Eva'yı da yanında getirmek istiyordu; Eva'nın kabul edeceğini sanmasam da bu

teklifi ona götürmesi konusunda destek verdim ben de. Benim bazı koşullarıma itiraz etti ve ben de içgüdüsel olarak pazarlık ettim, aklımı pek veremeden.

Sonunda mutlu ve değişen pozisyonundan hoşnut şekilde çıktı Mark. Bense Eva'nın beni asla affetmeyeceğine dair giderek derinleşen korkumla baş başa kaldım.

Pazartesi salıya karıştı. Günün sadece üç diliminde kendimi biraz yaşıyor gibi hissediyordum – dokuzda, Eva işe geldiğinde, öğlende ve beşte, Eva'nın iş günü biterken. Onun benimle temasa geçmesini bekliyordum tükenmeyen bir umutla. Arasın ya da bir şekilde iletişime geçsin diye. Bu sancılı sessizliktense korkunç bir kavgaya razıydım.

Aramadı. Sadece güvenlik ekranlarında seyredebiliyordum onu; açlıktan ölen bir adam gibi gözlerimle silip süpürüyordum onun geliş gidişlerindeki görüntülerini ama aramızdaki uçurumu daha da derinleştirme riski yüzünden ona yaklaşmaktan korkuyordum.

Eve gitmekten korktuğum için geceleri ofiste kalıyordum. Onunla paylaştığım evlerden birine gidersem neler yapabileceğimden korkuyordum. Ofisimde kalmak bile bir eziyetti benim için aslında, onu becerdiğim kanepe daha birkaç gün öncesine kadar sahip olduklarımı hatırlatıyordu kaçınılmaz olarak. Ofisimdeki banyoda duş alıp işyerinde bulundurduğum çok sayıda takımdan birini geçiriyordum sırtıma.

Çalışmak için yaşamak hiç tuhaf gelmezdi bana eskiden. Şimdiyse Eva'nın hayatımın ne kadar büyük bir kısmını doldurduğunu anlıyor ve dile getiremediğim duyguların altında eziliyordum.

Yine Stanton'ın yanında kaldı. Benimle uğraşma riskini almaktansa annesiyle zaman geçirmeyi tercih ettiği gözümden kaçmamıştı.

Sürekli mesaj atıyordum ona. Beni araması için dil dökme-

ler: Sadece sesini duymaya ihtiyacım var. Havadan sudan şeyler: Bugün daha serin değil mi? İşle ilgili şeyler: Scott'ın sürekli mavi giydiğini hiç fark etmemiştim. Ve hepsinden fazla: Seni seviyorum. Nedense o iki sözcüğü yazmak söylemekten daha kolaydı. Bol bol yazıyordum. Yeniden, yeniden. Eva'nın bunu unutmasını istemiyordum. Ne kadar arızam ve hatam olursa olsun, yaptığım, düşündüğüm ya da hissettiğim tek şey olan âşkımdı.

Bazen de bana –bize– yaptığı şeyden nefret ediyor, öfkeleniyordum. Lanet olsun! Ara beni. Yapma bana bunu!

"Bok gibi görünüyorsun" dedi Arash; ben onun masama bıraktığı kontratları incelerken bana bakıyordu. "Yine mi hastalanıyorsun yoksa?"

"İyiyim ben."

"Dostum, iyiden başka her şeye benziyorsun."

Öfkeyle bakarak susturdum onu.

Eva nihayet benimle temas kurduğunda saat neredeyse altı oluyordu ve ben Dr. Petersen'a doğru gidiyordum.

Ben de seni seviyorum.

Gözlerim yanmaya, kelimeler birbirine karışmaya başladı. Hissettiğim rahatlamayla neredeyse başım dönerek, titreyen parmaklarla yazdım. Seni çok özledim. Konuşabilir miyiz lütfen? Seni görmem lazım.

Ben Dr. Petersen'a varana kadar yanıt yazmadı Eva, bu da neredeyse şiddete başvuracak kadar kararttı ruhumu. Mümkün olan en kötü şekilde cezalandırıyordu beni. Bir bağımlı gibi gergindim, Eva'dan bir doz almadan çalışmıyordu kafam. Düşünemiyordum.

"Gideon." Beni ofisinin kapısında karşıladığı sırada Dr. Petersen'ın yüzündeki gülümseme beni görür görmez silinip

gitti. Kaşları kaygıyla çatıldı. "İyi görünmüyorsun."

"Değilim" dedim öfkeyle.

Sakince yer gösterdi bana oturmam için. Ayakta durmaya devam ettim, içim bulanıyordu, çıkıp karımı aramaya gitmek geçiyordu aklımdan. Daha fazla durup bekleyemezdim, bu kadarı çok fazlaydı benim için.

"Belki yine yürüsek iyi olur" dedi. "Biraz bacaklarımı esnetmek bana da iyi gelir."

"Eva'yı arayın" diye emrettim. "Buraya gelmesini söyleyin. Sizi dinler."

Gözlerini kırpıştırdı. "Eva'yla aranızda sorun mu var?"

Takım elbisemin ceketini çıkararak kanepenin üstüne attım. "Mantıksız davranıyor! Benimle görüşmüyor... konuşmuyor. Konuşmaya bile yanaşmazsa nasıl çözeceğiz aramızdaki sorunları?"

"Makul bir soru bu."

"Lanet olsun! Makul bir adamın ben. Eva'ysa kahrolası aklını yitirmiş durumda. Böyle yapmaya devam edemez. Onu buraya getirmelisiniz. Benimle konuşturmalısınız."

"Tamam. Ama öncelikle neler olduğunu anlamam gerek." Koltuğuna oturdu. "Ne olup bittiğini anlamazsam sana pek bir faydam olmaz."

Parmağımı ona doğrulttum. "Benimle o akıl oyunlarını oynamaya kalkmayın Doktor. Bugün olmaz."

"Ben de senin kadar makul olduğumu düşünüyorum" dedi sakince. "Ben de senin Eva'yla arandaki sorunları çözmeni istiyorum. Sanırım sen de biliyorsun bunu."

Oflayarak kanepenin ucuna çöktüm ve başımı ellerimin arasına bıraktım. Deli gibi zonkluyordu başım, hem önden hem arkadan vuruyordu ağrı.

"Eva'yla kavgalısınız" dedi.

"Evet."

"En son ne zaman konuştun onunla?"

Güçlükle yutkundum. "Pazar."

"Pazar günü ne oldu?"

Anlattım ona. Öyle bir hızla döküldü ki cümleler, adamcağız çılgın gibi yazmak zorunda kaldı tabletine. Öfkeli bir temizlik yapıyormuşum gibi akıp gitti kelimeler ve sonunda yorgun ve bitkin kalakaldım.

Ben bitirdikten sonra bir an daha yazmaya devam etti doktor, sonra bakışlarını bana doğru kaldırdı. Gözlerinde gördüğüm merhamet boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"Eva'nın işine mal olmuş yaptıkların" dedi. "Ne kadar sevdiğini ikimize de söylediği bir işti hem de. Sana neden kızdığını anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, anlıyorum. Ama geçerli nedenlerim vardı. Onun da anladığı nedenler. İşte benim anlayamadığım da bu. Hem beni anlıyor hem de bana sırt çeviriyor."

"Bunu neden önce Eva'yla konuşmadığını *ben* de anlamıyorum galiba. Bana izah edebilir misin?"

Gerginliği çelik kablolar gibi hissettiğim yer olan ensemi ovaladım. "Endişelenecekti" dedim söylenir gibi. "İkna olması zaman alacaktı. Bu arada benim idare etmem gereken bir dolu başka boktan şey var. Her yandan darbe alıyoruz."

"Corinne Giroux'nun sen hakkındaki kitabıyla ilgili haberleri gördüm."

"Ya, evet." Acı bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Muhtemelen 'Golden' klibinden gelmiştir bu fikir aklına. Landon gardımdaki bir açıktan ulaştı Eva'ya. Eva'yla ikimizin şu ara uğraştığımız diğer şeyler yüzünden dikkatim dağılmışken ona başka açık verme riskini alamazdım."

Dr. Petersen başıyla onayladı. "Çok baskı altındasın. Aldığın kararlarda yardım etme konusunda Eva'ya güvenmiyor musun? Onun annesiyle olan çatışmalarının çoğunlukla bir şeyler yapılmadan önce fikrinin alınmamasından kaynaklandığını biliyor olmalısın."

"Biliyorum." Kaotik düşüncelerimi düzgünce dile getirmeye çalıştım. "Ama benim ona bakıp kollamam gerekiyor. Bütün o yaşadıklarından sonra..."

Gözlerim kapandı. Onun neler çektiğini bilmek bazen düşünemeyeceğim kadar ağır geliyordu bana. "Onun adına güçlü olmalıyım. Zor kararları ben vermeliyim."

"Gideon, sen tanıdığım en güçlü adamlardan birisin" dedi sessizce.

Gözlerimi açıp ona baktım. "Siz beni Eva'nın gördüğü hallerde görmediniz."

Çocuk gibi ağlarken. Anıların pençesinde kıvranırken. Kendini bilmez halde mastürbasyon yaparken. Uykumda şiddete savrulurken. Zayıfken, çok zayıfken. Çaresizken.

"Seni savunmasız halde görmesine izin verdiğin için sana güvenmediğini mi düşünüyorsun Eva'nın? Bu, Eva'nın yapacağı bir şey değilmiş gibi geliyor bana."

Gözlerim yanıyordu. "Her şeyi bilmiyorsunuz. Siz sadece... Bilmiyorsunuz."

"Ama Eva biliyor. Ve yine de evlendi seninle. Her şeye rağmen seviyor seni –hem de çok." Yüzündeki nazik gülümseme nedense bir bıçak gibi kesip açtı beni. "Bir keresinde bana ilişkilerin karşılıklı ödün vermekle ilgili olup olmadığını sormuştun. Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım evet der gibi.

"İşte o ödünün bir anlamı da her zaman senin güçlü olmak zorunda olmamandır Gideon. Ağır yükü ara sıra sen yüklenebilirsin ama bazen de bunu Eva'nın yapmasına izin verirsin. Evlilik senin bir birey olarak güçlü olup olmadığınla ilgili değildir. Sizin ikinizin birlikte ne kadar güçlü olduğunuzla ve yükü sırayla taşıma lüksüyle ilgilidir.

"Ben..." Başım yine önüme düştü. Eva da aynısını söylemişti. "Deniyorum. Yemin ederim deniyorum."

"Denediğini biliyorum."

"Eva'nın beni geri alması lazım. Geri gelmesi lazım. Ona ihtiyacım var. Beni öldürüyor şu anda. Paramparça ediyor." Ellerime baktım, Eva'nın bana verdiği ve beni onun kılan yüzüklere baktım. "Ne yapacağım ben? Ne yapmam gerektiğini söyleyin bana."

"Eva senin değişmeye istekli olduğunu bilmek isteyecektir. Bunu göstermek için adımlar attığını görmek isteyecektir. Ama böyle büyük kararlar çok sık çıkmaz insanın karşısına, bu nedenle Eva bir bekle–ve–gör yaklaşımı içine girebilir. Bu senin için zor olur sanırım. Hem de çok zor."

Başımı evet der gibi salladım yavaşça, ama daha fazla bekleyemedim. Madem Eva'nın onun için her şeyi yapacağıma dair kanıta ihtiyacı vardı, o halde bunu ona verecektim.

Ellerim sımsıkı yumruklar haline geldi. Bakışlarım ayaklarımın arasına, halıya sabitlendi. "Ben..." Boğazımı temizledim. "Terapistim. Çocukkenki terapistim."

"Evet?"

"O... beni taciz etti. Neredeyse bir yıl boyunca. Bana... tecavüz etti."

20

Seni çok özledim. Konuşabilir miyiz lütfen? Seni görmem lazım.

"Hâlâ o mesaja mı bakıyorsun?" diye sordu Cary, yanımda sırtüstü dönüp alnını alnıma yaslayarak.

"Uyuyamıyorum." Gideon'dan uzak kalmak işkenceydi. Her dakikayı –uyur, uyanık fark etmeksizin her dakikayı– sanki birisi kalbimi söküp çıkarmış ve göğsümde koca bir boşluk bırakmış gibi hissederek yaşıyordum.

Annemin misafir yatağının üstündeki tenteye baktım. Tıpkı kendi oturma odası gibi, beni yatırdığı misafir odası da yeni dekore edilmişti. Krem ve yosun yeşili tonlarıyla insanı sakinleştiren, zevkli, şık bir havası vardı. Cary'nin kaldığı misafir odası ise gri ve mavi tonlarıyla daha erkeksi bir havada dekore edilmişti ve orada kullanılan ceviz mobilyalar benim odamdaki altın yaldızlı beyaz parçalarla taban tabana zıttı.

"Onunla ne zaman konuşacaksın bebeğim?"

"Yakında. Sadece..." Telefonu göğsüme doğru indirip kalbime bastırdım. "Sanırım ikimizin de biraz zamana ihtiyacı var."

Gideon'la kavgalıyken düşünmek çok zordu. Nefret ediyordum bu durumdan.

İşin kötüsü her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran oydu ve her şey gibi bunu da muhteşem bir şekilde yapmıştı. Onu affedersem kendimle nasıl barışacaktım bilemiyordum. Öte yandan,

yola nasıl onsuz devam edip yaşayabileceğimi de bilemiyordum. İçim ölmüştü sanki. Ayakta durmamı sağlayan tek şey, bir şekilde bu sorunları aşıp beraber olacağımıza olan inancımdı. Nasıl beraber olmazdık ki? Bir insana kendimden bu kadar çok şey verip sonra da gitmesine nasıl göz yumabilirdim?

Trey'e verdiğim öğüdü ve nasıl ikimizin de aynı kararla karşı karşıya olduğumuzu düşündüm – aşkı mı seçecektik, kendimizi mi? Elimi zorlayan kişi Gideon'un kendisi olduğu için çok bozuluyordum. Bazı durumların beni o noktaya doğru ittiğini fark etmiştim ama bunu kocamın yapacağı hiç aklıma gelmemişti.

Hem niye bu iki karar birbirini dışlamak zorundaydı ki? Haksızlıktı bu.

"Adama cehennem azabı çektiriyorsun" dedi Cary durduk yerde.

"*Kendisi* yaptı bunu. Ben değil." Gideon kıymetli bir şeyi almıştı elimden, elimizden – benim özgür irademi ve Gideon'ın buna saygı göstereceğine olan güvenimi. Geçirdiğimiz o son geceden sonra... ona o kadar güvenip kendimi açmışken... Üstelik Mark'la zaten konuşmuşmuş. İhanet duygusu yüreğimi parçalıyordu. "Yanımda olduğun için teşekkürler."

Omuz silkti. "Stanton'ı severim. Birkaç gün onda kalmanın hiç sakıncası yok benim için. Ama *nihayetinde* döneceğiz eve, değil mi?"

"Sonsuza dek saklanamam."

"Sen hep öyle dersin" diye homurdandı. "Ben, şahsen, saklanmayı severim. Ve biraz mola alıp bütün boktan şeyleri unutmayı."

"Ama boktan şeyler dışarıda bekliyor seni her zaman." Ve ben de bunu bildiğim için her şeye kafadan dalmayı –bir an evvel aradan çıkarıp geride bırakmayı– tercih etmişimdir hep..

"Bırak beklesinler" dedi uzanıp saçlarımı karıştırarak.

Başımı çevirip yanağına bir öpücük kondurdum. Son üç

günde, üstüne litrelerce gözyaşı dökmüş, geceleri yanına kıvrılmıştım. Bazı anlarda onun kollarından başka beni ayakta tutan bir şey yokmuş gibi gelmişti.

Tanrım. Yine canım yanıyordu. Şu capcanlı New York şehrinde bir zombi gibiydim, halim haraptı.

Gideon neredeydi acaba şu anda? Ayrılığımızın acısı biraz hafiflemeye başlamış mıydı? Yoksa o da hâlâ benim kadar perişan mıydı?

"Mark onunla beraber Cross Holding'e geçip geçmeyeceğimi sordu bana" dedim, sırf kafamı başka bir konuya yöneltmiş olmak için.

"Bunu bekliyordun zaten."

"Öyle sanırım, ama yine de gerçekdışı geldi Mark konuyu açınca." İç geçirdim. "Öyle heyecanlı ki Cary. Sağlam bir zam alıyor ve Steven'la onun için çok şeyi değiştirecek bu. Bayağı havalı bir düğün ve uzun bir balayı için paraları olacak ve bir de daire almayı düşünüyorlar şimdi. Bu iş Mark'a bu kadar yararken kendi küskünlüğümde ısrarcı olmak zor."

"Gideon'ın yanında çalışacak mısın?"

"Bilmiyorum. Bıraksa o karara kendim varmak üzere olduğumu söylerken şaka yapmıyordum. Ama şimdi... içimden sırf onu sinir etmek için başka bir yere başvurmak geçiyor."

Cary yumruklarını kaldırıp dövüşür gibi yaptı. "Göster ona gününü."

"Evet ya." Ben de bir iki yumruk savurdum sırf kendimi biraz gaza getirmek için. "Ama bu aptalca. Beni ben olduğum için mi yoksa Gideon'ın adı için mi işe aldıklarını, bunun iyi mi kötü mü olduğunu asla bilemeyecektim. Her neyse, Mark ayrılana kadar bir ay var daha. Düşünecek zamanım var."

"Belki Waters Field & Leaman senin kalmanı ister. Bu olasılığı düşündün mü hiç?"

"Öyle bir olasılık var. Ne yanıt veririm bilemiyorum. İş aramaktan kurtarır beni ama Mark orada olmayacak ve işi-

mi sevme nedenim Mark'tı. O olmayınca orada kalmak ister miyim ki?"

"Megumi'yle Will orada olacak."

"Orası doğru" diyerek hak verdim.

Dostane bir sessizlik içinde öylece yattık bir süre.

Sonra Cary, "Görünüşe göre, ikimiz de bindik bir alamete durumunda sürükleniyoruz."

"Trey mutlaka arayacak" diye güvence verdim ona ama Trey'in aradığında ne diyeceğine dair en ufak bir fikrim yoktu aslında.

"Tabii. Kibar çocuktur. Habersiz bırakmaz beni." Cary'nin sesi çok bitap geliyordu. "Önemli olan *ne zaman* arayacağı değil, *ne* diyeceği."

"Biliyorum. Aşk bundan daha kolay olmalı" diye yakındım.

"Bu bir romantik komedi olsaydı adı *Aşk Her Yerde Başa Bela* olurdu."

"Belki de *Sex and the City*'yle yetinmeliydik."

"Ben onu denedim. Ama *Kaza Kurşunu*'na uğradım sonunda. En iyisi *40 Yıllık Bekâr'ı* hedeflemekmiş ama biraz fazla erken başlamıştım onun için."

"Bir Erkek 10 Haftada Nasıl Kaybedilir diye el kitabı yazabiliriz seninle."

Cary bana baktı. "İşte bu mükemmel oldu."

Çarşamba sabahı akşamdan kalmış gibiydim.

İşe annemin evinde hazırlanmak Gideon'ı çok fazla aramamamı sağlıyordu ama durmaksızın düğünden konuşarak beni deli eden annemden kurtarmadığı kesindi. Annemin nevrozlarını sineye çekme konusunda sınırsız bir kapasitesi olan Stanton bile acıyarak bakar olmuştu bana.

Şu anda düğünü düşünemiyordum. Bir saat sonrasını bile düşünemiyordum. Bu şekilde başarabiliyordum yaşamayı – saat saat.

Lobiden caddeye çıktığımda karşımda Mercedes'le bekleyen Raúl yerine, Bentley'yle bekleyen Angus'ı buldum. Onu gördüğüme gerçekten sevinerek gülümsemeyi başardım ama bir yandan da tedirgin olmuştum.

"Günaydın Angus." Çenemle arabayı işaret ederek fısıldadım. "İçeride mi yoksa?"

Başını iki yana salladı, sonra da şoför şapkasının tereğine dokundu. "Günaydın Bayan Cross."

Açtığı kapıdan içeri girerken omzunu hafifçe sıktım ve arka koltuğa geçtim. Kısa süre içinde sabah trafiğine karışmış, Manhattan'ın orta kısmına doğru ilerliyorduk.

Öne doğru eğilerek, "Gideon nasıl?" diye sordum.

"Senden kötü sanırım." Aynadan bir an bana baktıktan sonra dikkatini tekrar trafiğe verdi. "Acı çekiyor çocukcağız. Dün gece en fenasıydı."

"Tanrım." Yeniden koltuğa gömüldüm, ne yapacağımı bilmiyordum.

Gideon'ın canı yansın istemiyordum. Zaten çok canı yanmıştı şimdiye dek.

Cep telefonumu çıkarıp mesaj attım ona. `Seni seviyorum.`

Yanıtı anında geldi neredeyse. `Arıyorum. Ltf aç.`

Bir an sonra telefon elimde titreşti ve Gideon'ın fotoğrafı ekranda belirdi. Son birkaç günü onu görmemeye çalışarak geçirdikten sonra yüzünü görüverince kalbime bıçak saplanmış gibi oldum. Sesini duymaktan da bir o kadar korkuyordum. Güçlü olabileceğimden emin değildim. Ve duymak istediği yanıtlar bende yoktu.

Telesekreterim devreye girdi ve telefon sustu. Hemen yeniden titreşmeye başladı.

Açtım ve konuşmadan kulağıma götürdüm telefonu.

Soluksuz, uzun bir an boyunca sessizlik hâkimdi hatta. "Eva?"

Gideon'ın sesini duyunca gözlerim doldu; hırıltılı sesi o kadar derindi ki sanki boğazı pütürlü gibiydi. Ama daha kötüsü

adımı söylerken sesine sinen o umut, o perişan hasretti.

"Konuşmasan da olur" dedi boğuk bir sesle. "Ben sadece..." Titrek bir soluk verdi. "Üzgünüm Eva. Ne kadar üzgün olduğumu ve ne istiyorsan yapacağımı bilmeni istiyorum. Bu işi düzeltmek istiyorum."

"Gideon..." Adını söylediğimde sertçe soluk aldığını duydum. "Şu anda beraber olmadığımız için üzgün olduğuna inanıyorum. Ama senin yine böyle bir şey yapacağına da inanıyorum. Böyle bir şeyle yaşayıp yaşayamayacağımı anlamaya çalışıyorum."

Sessizlik asılıp kaldı aramızdaki hatta.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu nihayet. "Diğer alternatif ne ki?"

Birden kendimi çok yorgun hissederek iç geçirdim. "Verecek yanıtım yok. Bu nedenle uzak kaldım senden. Sana her şeyi vermek istiyorum Gideon. Sana hayır demek o kadar zor ki benim için, bunu hiç istemiyorum. Ama şu anda, eğer herhangi bir ödün verirsem, senin nasıl biri olduğunu ve değişmeyeceğini bile bile seninle kalırsam sana içerleyeceğim ve sonunda da sana olan aşkım bitecek."

"Eva... Tanrım. Öyle deme!" Nefesi tekledi. "Dr. Petersen'a anlattım. Hugh'yu."

"Ne?" Başımı kaldırdım. "Ne zaman?"

"Dün akşam. Ona her şeyi anlattım. Hugh'yu. Anne'i. Bana yardım edecek Eva. Bazı şeyler söyledi..." Duraksadı. "Aklıma yattı söyledikleri. Benimle ve sana karşı olan tutumumla ilgili."

"Ah Gideon." Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyordum. Ben de yaşamıştım o itiraf deneyimini. "Seninle gurur duyuyorum. Kolay bir şey olmadığını biliyorum."

"Yanımda kalmak zorundasın. Söz verdin. Sana bu işi elime yüzüme bulaştıracağımı söylemiştim. Yine yapacağım. Ne yaptığımı bilmiyorum ama Tanrım... *seni seviyorum*. Seni

öyle çok seviyorum ki. Bunu sensiz başaramam. Sensiz yaşayamam. Mahvediyorsun beni Eva. Yapamam..." Alçak perdeden acılı bir ses çıkardı. "Sana ihtiyacım var."

"Ah Tanrım, Gideon." Gözyaşları yüzümden aşağı dökülüp göğsümü ıslatıyor, elbisemin yakasında içeri akıyordu. "Ben de bilmiyorum ne yapacağımı."

"Beraber düşünüp bulamaz mıyız? Beraberken daha iyi – *daha güçlü*– değil miyiz?"

Makyajımın mahvolduğunu bilerek ve hiç umursamayarak sildim yüzümü. "Öyle olalım istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama oraya varıp varamayacağımızı bilemiyorum. Bir kere olsun bir şeyleri seninle beraber düşünüp bulmama izin vermedin ki. Bir kez bile."

"Yapsaydım... yaparsam –ki *yapacağım*– bana geri gelir misin?"

"Seni terk etmiş değilim Gideon. O nasıl yapılır bilmiyorum." Pencereden dışarı baktım ve bir döner kapının önünde öpüşerek vedalaşan genç bir çift gördüm, sonra adam koşarak uzaklaştı. "Ama evet, eğer gerçekten bir ekip olabilirsek beni hiçbir şey senden uzak tutamaz."

"Duydum ki PhazeOne kampanyasını kapmışsınız."

Dikkatimi karıştırdığım kahveden Will'e çevirip kaşlarımı kaldırdım. "Ben bir şey duymadım."

Gülümsedi, gözleri gözlüklerinin ardında ışıldıyordu. Yürüyen bir ilişki içinde sapasağlam duran, mutlu bir adamdı Will. O dinginliği nasıl da kıskanıyordum. Gideon'la beraber olduğumdan beri sadece birkaç kez hissetmiştim bunu ve her seferinde de müthiş bir... saadetti. O noktaya varıp orada *kalmayı* başarabilsek ne harika olurdu.

"Benim kulağıma çalınanlar bu yönde" dedi.

"Vay canına." Abartılı bir şekilde iç geçirdim. "Neden hep en son duyan ben oluyorum acaba?"

Oscar'a layık bir performans sergilemiştim bütün hafta. Mark'ın heyecanı, iş durumumda her an beklenen değişiklikler, regl dönemimin başlaması ve özel hayatımdaki kaosla uğraşmak derken, geriye kalan enerjimin her gramını sakinmiş gibi yapmaya harcıyordum. Bu nedenle, insanlarla olan temasımı azaltmak için ofis dedikodularından da uzak kalmıştım. Oynayabileceğim mutluluk/keyif/coşku sahnelerinin de bir sınırı vardı.

"Mark sana söylediğim için öldürecek beni." Zerre kadar pişman olmuş görünmüyordu Will. "Seni ilk kutlayan ben olmak istedim."

"Tamam. Teşekkür ederim. Herhalde."

"O sistemi elime almak için ölüyorum, biliyor musun? Teknoloji blogları PhazeOne'ın özellikleriyle ilgili dedikodulardan yıkılıyor." Yanıma gelip tezgâha yaslanarak umutla baktı yüzüme.

Parmağımı salladım ona. "Benden bir şey sızdıramazsın."

"Kahretsin. Oysa neler ummuştum." Omuz silkti. "Bir şey sızmasın diye sizi muhtemelen bir yere kapatırlar sürüme kadar."

"İnsan LanCorp'un böyle bir şeyi neden bir dış ajansa verdiğini merak ediyor, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Sanırım. Bunu düşünmemiştim."

Ben de. Ama Gideon düşünmüştü.

Yeniden kahve kupama bakıp dalgın dalgın karıştırdım. "Yeni bir GenTen çıkıyor yakında."

"Duydum. O kaçmaz ama. Onu herkes alacak zaten."

Parmaklarımı açıp kapayarak alyansıma baktım ve onu takarken ettiğim yeminleri düşündüm.

"Öğle yemeği için planın var mı?" diye sordu.

Kupamı alıp Will'e döndüm. "Evet, Mark ve partneriyle beraber yemek yiyeceğiz."

"Ha, tamam." Ben yoldan çekilince kahve makinesine yö-

neldi. "Belki bu hafta bir gün işten sonra bir şeyler içeriz. Sevgililerimizi de getiririz. Gideon'a da uyarsa. Meşgul bir adam, biliyorum."

Ağzımı açtım. Sonra yine kapattım. Gideon'ın katılamayacağını açıklamak için mükemmel bir pas vermişti Will bana. Bu pası alabilirdim almasına ama hayatımın sosyal yanlarını kocamla paylaşmak istiyordum. Yanımda olmasını istiyordum. Eğer onu hayatımdan çıkarmaya başlarsam sonun başlangıcı olmaz mıydı bu?

"Kulağa hoş geliyor" diye yalan söyledim; gerginlik yüklü bir akşam olurdu muhtemelen. "Onunla konuşurum. Bakalım ne yapabiliriz."

Will başını salladı. "Harika. Haber verirsin bana."

"Bir derdim var."

"Aa?" Masanın diğer yanında oturan Mark'a baktım. Steven'ın seçtiği Küba restoranı hem büyük hem de popülerdi. Tavandaki devasa pencereden gün ışığı doluyordu içeri ve renkli duvar resimleri mekânı papağanlar ve palmiye yapraklarıyla doldurmuştu. Şen müzik sayesinde egzotik bir yerlere tatile gitmişim gibi hissediyordum kendimi, zengin baharat kokuları da midemin günlerdir ilk kez canlanmasını sağlamıştı.

Ellerimi ovuşturdum. "Hadi çözelim."

Steven başıyla onayladı. "Eva haklı. Anlat bize."

Mark menüyü kenara çekerek dirseklerini masaya dayadı. "Bay Waters bu sabah bana LanCorp dosyası üzerinde çalışmaya başlamamı söyledi."

"Heyo!" Alkışladım.

"O kadar acele etme. Bunun üzerine ben de ona işten ayrılma ihbarımı verdim. Cumaya kadar beklemeyi umuyordum

ama işin başına bir ay sonra bırakacak değil, kampanyanın sonuna dek orada olacak birinin geçmesi lazımdı."

"Haklısın" dedim, gülümsemem solmuştu. "Hay aksi."

"Hoş değildi, ama..." Omuz silkti. "Olan oldu işte. Sonra Bay Waters diğer ortakları da çağırdı. Bana LanCorp'un yüksek rütbelilerinin bizim firmayla ilk temasa geçtiklerinde kampanyayı benim yürütmem konusunda ısrarcı olduklarını söylediler; o kadar ki, eğer işin başında ben olmazsam müşteriyi kaybedeceklerinden korkuyorlardı şirket ortakları."

Steven sırıtarak bir şaplak attı Mark'ın sırtına. "Biz de böyle şeyler duymak istiyoruz!"

Mahcup bir şekilde gülümsedi Mark. "Evet, kesinlikle gaz verdi bana da. Her neyse işte, sonuçta bana kalmam için terfi ve zam önerdiler."

"Ohaa." Arkama yaslandım. "Bak bu *ciddi* bir gaz olmuş ama."

"Cross'un yaptığı gibi bir teklif yapamazlar. Hatta yarısını bile veremezler, ama dürüst olalım Cross da biraz fazla veriyordu bana."

"Kim demiş?" dedi Steven dudak bükerek. "Her kuruşuna değersin sen."

Gideon'ın masaya ne koyduğuna dair en ufak bir fikrim olmasa da başımla onayladım ben de. "Buna katılıyorum."

"Ama Waters Field & Leaman'a da bir sadakat borcum var gibi geliyor." Mark çenesini ovaladı. "Bana karşı her zaman iyi oldular ve şimdi de bir başka şirket tarafından kaçırılabileceğimi bildikleri halde kalmamı istiyorlar."

"Yıllardır iyi işler çıkardın onlar için" dedi Steven buna karşılık. "Onlar da senden çok faydalandı. Onlara bir iyilik borcun yok."

"Bunu biliyorum. Ve arkamda boş bir ofis bırakmakla ilgili bir derdim de yoktu çünkü çabucak doldururlardı nasılsa. Ama şimdi ayrılarak onların LanCorp kampanyasını kaybet-

mesine neden olmak içime sinmiyor."

"Ama bu sana bağlı değil ki" dedim. "Eğer LanCorp ajanstan vazgeçerse bu kendi bileceği bir şey."

"Ben de öyle düşünmeye çalıştım. Ama yine de olmasını istediğim bir şey değil bu."

Garson siparişlerimizi almaya geldi. Steven'a baktım. "Sen ev sahipliği yapar mısın?"

"Elbette." Mark'a baktı, Mark da çabucak bana uyar anlamında başını salladı. Steven hepimiz için sipariş verdi.

Konuşmak için yeniden yalnız kaldığımız zamanı bekledim, söylenmesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Sonunda açık konuşmaya karar verdim. "Ben PhazeOne kampanyasında çalışamam."

Mark'la Steven bana bakakaldılar.

"Bak, Landon'larla Cross'ların meselesi çok eskilere gidiyormuş" diye başladım açıklamaya. "Ve aralarında bir tür kan davası varmış. Gideon'ın bazı çekinceleri var ve ben de onu anlıyorum. Temkinli davranmamı gerektirecek kadar güçlü çekinceler bunlar."

Mark kaşlarını çattı. "Landon senin kim olduğunu biliyor. O bunu dert etmiyor."

"Biliyorum. Ama PhazeOne sistemi bayağı önemli bir olay. Ona erişimin olmasının getirdiği riskler var zaten, buna bir de ben katkıda bulunmasam daha iyi olur." Gideon'ın haklı olduğunu kabul etmek zordu çünkü ben de haklıydım, biliyordum. Bu da bizi nasıl aşacağımı bilmediğim bir açmazda bırakıyordu.

Steven bana doğru eğilerek dikkatle baktı. "Sen ciddisin."

"Korkarım öyle. Senin kararın herhangi bir şekilde benim durumumdan etkilenecek değil tabii Mark, ama bunu da açık açık söylemem gerektiğini düşündüm."

"Anladığımı sanmıyorum" dedi Mark.

"Eğer şimdiki işinde kalırsan hem para kaybedeceksin hem de asistanını diyor" diye açıkladı Steven. "Ya da zaten razı

olduğun gibi Cross Holding'e geçersin ve hem parayı alırsın hem de Eva seninle kalır."

"Şey..." Tanrım. Bu iş tahmin ettiğimden daha zordu. Böyle hikâyeleri daha önce duymuştum ama şimdi kendim yaşıyordum: Bir erkek yüzünden sevdiği bir işi kaybeden ya da işinden vazgeçmek zorunda kalan her kadın buna içerlerdi... Nasıl olup da benim bundan bir şekilde muaf olacağımı düşünmüştüm ki acaba? "Seninle birlikte oraya geçeceğime de söz veremem henüz."

Mark kendini bordo koltuğun arkalığına bıraktı. "Bu iş gittikçe sarpa sarıyor."

"Kesin olarak gelmem demiyorum." Sanki önemsiz bir şeymiş gibi umursamaz davranmaya çalıştım. "Gideon'la ikimizin beraber çalışmasının iyi bir fikir olacağından emin değilim. Yani onun patronum olmasını isteyip istemediğimden... ya da her neyse işte. Siz anladınız ne demek istediğimi."

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor" dedi Steven. "Ama kız haklı."

"Benim sorunumu çözmüyor ama bu" diye söylendi Mark.

"Üzgünüm." Onlara gerçekten ne kadar üzgün olduğumu söyleyemiyordum. Herhangi bir tavsiyede bulunabilecek gibi bile hissetmiyordum kendimi. Mark'ın önündeki seçenekler konusunda nasıl tarafsız olabilirdim ki ben?

"Ama işin güzel yanı" dedim onun yerine, "kesinlikle paylaşılamayan bir adamsın sen."

Steven sırıtarak bir dirsek attı Mark'a. "Ben onu zaten biliyordum."

"Evet" –Cary kolunu omzuma attı yanına sokulduğumda– "işte yine buradayız.

Annemlerde geçirilen bir gece daha. Art arda dördüncü ge-

ceyi de onun evinde geçirmeye kalkınca nihayet şüphelenmişti annem. Ben de Gideon'la tartıştığımızı itiraf etmiş ama nedenini söylememiştim. Anlayacağını sanmıyordum. Eminim ki annem, Gideon'ın konumundaki bir adamın her türlü sinir bozucu ayrıntıyı halletmesinin gayet normal olduğunu. Ve benim işimi kaybetmeme gelince de... Niye çalışmak istiyordum ki zaten, bunu gerektiren hiçbir finansal nedenim yokken?

Anlamadı. Bazı kızlar büyüyünce aynı anneleri gibi olmak ister; ben tam tersini istedim hep. Ve Gideon'ın yaptığı şeye bu kadar tepki göstermemin temel nedeni de içimdeki bu anti–Monica olma ihtiyacıydı. Ondan gelecek her öğüt işleri daha beter yapacaktı. Neredeyse Gideon'a bozulduğum kadar bozuluyordum anneme de.

"Yarın eve gideriz" dedim.

Ne de olsa Gideon'ı Dr. Petersen'ın muayenehanesinde görecektim en azından. Seansın nasıl gideceği konusunda delice bir merak içindeydim. Gideon'ın terapi konusunda önemli bir eşik atlamış olduğunu ummadan edemiyordum. Eğer öyleyse, belki atlayabileceğimiz başka eşikler de olabilirdi. Beraberce.

Böyle olması için şans diledim kendime.

Hem gerçekten, beni istediğim kadar rahat bıraktığı için de Gideon'ı ayrıca takdir etmem lazımdı. Beni bir asansörde ya da Crossfire lobisinde yakalayabilirdi. Raúl'a beni istediğim yere değil de ona götürmesini emredebilirdi. Gideon *gerçekten* çabalıyordu.

"Trey'den haber var mı?" diye sordum.

Cary'yle ikimizin sık sık böyle aynı durumda kalmamız şaşılacak şeydi gerçekten. Ya da paylaştığımız bir lanetti, belki de.

"Mesaj attı; beni düşünüyormuş ama henüz konuşmaya hazır değilmiş."

"Eh, o da bir şeydir."

Eli sırtımda dolaştı. "Öyle midir?"

"Evet" dedim. "Ben de Gideon konusunda aynı yerdeyim.

Sürekli onu düşünüyorum ama şu an için ona söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

"Peki ne olacak şimdi? Bundan sonraki adım ne? Söyleyecek bir şeyin olduğuna ne zaman karar vereceksin?"

Sesi kısık televizyonda oynayan *Kaçak*'ta yanıtların peşinde koşan Harrison Ford'u dalgın dalgın seyrederek bir dakika kadar düşündüm bunu. "Bir şeyler değiştiğinde herhalde."

"*Gideon* değiştiğinde, demek istiyorsun. Ya değişmezse?"

Ona bir yanıtım yoktu henüz ve bu konuyu düşünmeye çalıştığımda da aklımı kaçıracak gibi oluyordum.

Onun yerine Cary'ye bir soru sordum ben de. "Bebeği her şeyin önüne koymak istiyorsun biliyorum ve doğrusu da bu. Ama Tatiana mutlu değil. Sen de değilsin. Trey hiç değil. Bu durum hiçbirinize iyi gelmiyor. Trey'le beraber olup ikiniz birlikte Tatiana'nın bebeği büyütmesine yardım etmeyi düşündün mü hiç?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Tatiana kabul etmez. Eğer o mutsuzsa herkesin mutsuz olması lazım."

"Bunun onun kararı olmaması gerektiğini düşünüyorum. Onun da senin kadar sorumluluğu var bu hamilelik işinde. Senin bir tür kefaret ödemen gerekmiyor Cary." Elimi kucağına bırakmış olduğu kolunun üstüne koyup, iç kısmındaki taze yara izlerini başparmağımla dikkatlice okşadım. "Trey'le mutlu ol. Onu mutlu et. Ve eğer Tatiana da iki tane seksi herifin kendisine bakmasından mutlu olamıyorsa, o zaman... bir yerlerde bir hata yapıyor demektir."

Cary hafifçe gülerek dudaklarını kafamın tepesine bastırdı. "Sen kendi sorununu böyle kolayca çöz de göreyim."

"Keşke çözebilsem." Bunu her şeyden çok istiyordum. Ama kolay olmayacağını biliyordum.

Hatta imkânsız olabileceğinden korkuyordum.

Cep telefonumun titreşmesiyle uyandım.

Vızıltının nereden geldiğini anladığımda, ellerimi yatakta gezdirerek kör kör arandım telefonu bulana kadar. Ve o arada arayan kişi kapattığı için de kaçırdım.

Ekranın aşırı parlaklığına gözlerimi kısarak bakınca saatin üç, arayanın da Gideon olduğunu gördüm. Endişe uykumu hızla dağıtırken kalbim sıkışır gibi oldu. O gece de Gideon'ın attığı sayısız mesajı okumayı bırakamayarak yatağa elimde telefonla girmiştim. Onu geri aradım.

"Meleğim" diye açtı ilk çalışta, sesi boğuktu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Hayır." Ofladı. "Kâbus gördüm."

"Ah." Karanlıkta göremediğim tenteye doğru kırpıştırdım gözlerimi. Annem her türlü ışığı bloklayan perdelere bayılıyor, asla tam karanlık olmayan bu şehirde bu tür perdelerin şart olduğunu söylüyordu. "Üzüldüm."

Yavan bir yanıt olmuştu ama başka ne diyebilirdim ki? Anlatmak isteyip istemediğini sormanın anlamı yoktu. Hiç istememişti.

"Son zamanlarda çok görüyorum" dedi bitkin bir sesle. "Her uyuduğumda."

Yüreğim biraz daha acıdı. Ne zaman bu kadar çok acıya dayanması imkânsız gibi gelse daha fazlası çıkıyordu karşısına. Bunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Streslisin Gideon. Ben de iyi uyumuyorum." Ve sonra da söylenmesi gerektiği için: "Seni özledim."

"Eva..."

"Affedersin." Gözlerimi ovaladım. "Belki de söylememem gerekirdi bunu."

Belki de işleri onun için daha da kötüleştirmekten başka işe yaramayacak karışık bir mesajdı bu. Her ne kadar haklı nedenlerim olduğunu bilsem de ondan uzak durduğum için suçlu hissediyordum kendimi.

"Hayır, bunu duymaya ihtiyacım var. Korkuyorum Eva. Hiç bu kadar korkmamıştım. Geri gelmeyeceğinden... bana bir şans daha vermeyeceğinden korkuyorum."

"Gideon..."

"Önce babamı gördüm rüyamda. Kumsalda el ele yürüyorduk. Son zamanlarda sık sık rüyama giriyor kumsal."

Güçlükle yutkundum, göğsüm ağrıyordu. "Belki bir anlamı vardır."

"Belki. Küçüktüm rüyada. Babamın yüzünü görmek için çok yukarılara bakmam gerekiyordu. Gülümsüyordu, ama ben zaten onu hep gülümserken hatırlıyorum. Sonuna doğru sık sık annemle kavga ettiklerini duysam da babamın yüzünde gülümsemeden başka bir ifade gördüğümü hatırlamıyorum."

"Eminim sana bakınca mutlu oluyordu. Ve gurur duyuyordu. Muhtemelen hep gülümseyerek bakıyordu sana."

Bir dakika sessiz kaldı Gideon; belki de hakikaten öyleydi diye düşündüm. Sonra devam etti. "Kumsalın ilerisinde seni gördüm, bizden uzaklaşıyordun."

Yattığım yerde yan döndüm, dikkatle dinliyordum.

"Güneşin altında parlayan saçların rüzgârda uçuşuyordu. Güzel olduğunu düşündüm. Seni babama gösterdim. Başını çevir de yüzünü görelim istiyordum. Çok güzel olduğunu biliyordum. Onun seni görmesini istiyordum."

Yaşlar gözlerime dolup oradan aşağı akarak yastığımı ıslatıyordu.

"Peşinden koşmaya çalıştım. Babamın elini çekiştiriyordum, o ise daha bu yaşta güzel kızların peşinden mi koşuyorsun diye gülerek geri çekiyordu beni."

Sahneyi gayet net olarak getirebiliyordum gözümün önüne. Neredeyse saçlarımı dağıtan serin rüzgârı hissedebiliyor, martıların seslerini duyabiliyordum. Bana verdiği fotoğraftaki küçük Gideon'ı ve yakışıklı, karizmatik Geoffrey Cross'u görebiliyordum.

Öyle bir gelecek istiyordum ben de. Gideon kumsalda tıpkı ona benzeyen oğlumuzla yürüsün, tüm dertlerimiz geride kaldığı ve önümüzde parlak, mutlu bir gelecek olduğu için kocamın yüzü gülsün istiyordum.

Ama Gideon kâbus demişti, o nedenle onun gördüğü şeyin benim hayal ettiğim geleceğe benzemediğini biliyordum.

"Öyle bir asılıyordum ki eline" diye devam etti, "ayaklarımı kuma bastırıyordum güç almak için. Ama o benden çok daha kuvvetliydi. Sen giderek uzaklaşıyordun. Babam yeniden güldü. Ama bu kez onun kahkahası değildi duyduğum. Hugh'nunkiydi. Ve yeniden başımı kaldırıp baktığımda yanımdaki babam değildi artık."

"Ah Gideon." Hıçkıra hıçkıra söyledim adını, içimdeki acıma ve kederi kontrol edemiyordum artık. Ve onun nihayet benimle konuşuyor olmasının verdiği rahatlamayı.

"Senin beni istemediğini söyledi Hugh; her şeyi bildiğin ve bundan tiksindiğin için gidiyormuşsun. Benden bir an evvel uzaklaşmak istiyormuşsun."

"Bu doğru değil!" Kalkıp oturdum yatağın içinde. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seni seviyorum. Seni o kadar çok sevdiğim için bu kadar çok kafa yoruyorum buna. *Bize*."

"Seni rahat bırakmaya çalışıyorum ben de. Ama kolayca birbirimizden uzağa savrulabileceğimizi hissediyorum bir yandan da. Bir gün geçiyor, sonra bir gün daha. İçinde benim olmadığım yeni bir rutin bulacaksın kendine... Tanrım Eva, beni unutup gitmeni istemiyorum."

Kelimeler ağzımdan paldır küldür dökülerek hızla konuştum. "Bunu atlatmanın bir yolu var Gideon, olduğunu biliyorum. Ama senin yanındayken sende kaybediyorum kendimi. Sadece seninle olmak ve mutlu olmak istiyorum, o nedenle de işlerin peşini bırakıp erteliyorum. Sevişiyoruz ve sırf o var ve o kadar mükemmel diye her şeyin düzeleceğini sanıyorum."

"Mükemmel ama. Her şey o."

"Sen içimdeyken, bana bakarken, sanki her şeyi yenebilirmişiz gibi geliyor bana. Ama gerçekten bunun üzerinde çalışmamız gerek! Birbirimizi kaybetmekten korktuğumuz için sırtımızdaki yükleri görmezden gelemeyiz."

Hafifçe hırlar gibi bir ses çıkardı. "Bütün boktan şeylerle uğraşmadan sadece birlikte zaman geçirelim istiyorum ben!"

"Biliyorum." Göğsümde ağrıyan yeri ovaladım. "Ama bunu hak etmeliyiz bence. Bir hafta sonu ya da bir hafta için kaçarak yoktan var edemeyiz bunu."

"Nasıl hak edeceğiz?

Yanaklarımda kurumakta olan yaşları sildim. "Bu gece iyiydi. Beni arayıp rüyanı anlatman. Doğru bir adım bu Gideon."

"Adımlar atmaya devam ederiz o zaman. Birlikte hareket etmeye devam etmek zorundayız, yoksa birbirimizden uzaklaşırız. Bunun olmasına izin verme! Ben burada varımla yoğumla mücadele ediyorum. Sen de benim için mücadele et."

Gözlerim yeni yaşlarla yanmaya başladı. Gideon'ın beni duyabildiğini ve bunun onu üzdüğünü bile bile bir süre öylece oturup ağladım.

Sonunda, yutkunarak acımı bastırdım ve ani bir karar verdim. "Broadway'le Seksen Beşinci Sokak'ın köşesinde sabaha kadar açık olan bir kafe var ya, oraya bir kahveyle kruvasan yemeye gidiyorum ben."

Uzun bir dakika boyunca sessizdi Gideon. "Ne? *Şimdi mi?*"

"Hemen şimdi." Yatağın üstündeki örtüleri kenara atarak ayağa kalktım.

Derken anladı durumu. "Tamam."

Telefonu kapatarak yatağın üstüne attım ve ışığı bulmaya çalıştım. Seyahat çantamın yanına giderek bavula sığdırması kolay ve giymesi rahat olduğu için oralara bir yerlere tıkıştırdığım sarı maksi elbisemi bulup çıkardım.

Gideon'ı görmeye karar verdiğim için sabırsızlanıyordum şimdi de ama güzelliğimden de feragat edemezdim. Saçı-

mı fırçalayıp azıcık makyaj yapmaya biraz zaman harcadım. Dört günden sonra beni görüp sonra da ben bunun için mi bu kadar perişan olmuşum diye düşünmesini istemiyordum.

Telefonum bir mesaj uyarısıyla titredi; koşup baktığımda mesajın Raúl'dan olduğunu gördüm: `Arabayla ön taraftayım.`

Bir heyecan bastı bana. Gideon da beni görmek için sabırsızlanıyordu. Yine de, hiçbir şey kaçmıyordu adamdan.

Telefonumu çantama atıp sandaletlerimi ayağıma geçirdim ve asansöre doğru koştum.

Raúl kaldırıma yanaştığında Gideon sokakta bekliyordu. Sokağın kendisi iyi aydınlatılmış olsa da Broadway'deki dükkânların çoğunun kepenkleri kapalı ve karanlıktı. Kocam kafenin tentesinden yayılan ışığın çeperi içinde durmuştu, elleri koyu renkli kot pantolonunun ceplerindeydi, Yankees armalı beyzbol kasketi kaşlarının üstüne çekilmişti.

Gece geç vakit sokakta dolaşan herhangi bir genç adam olabilirdi bu. Giysilerinin sert vücudunun üstünde duruşuyla ve kendini taşıyışındaki özgüvenle çekici bir adam olduğu barizdi. Bir daha, bir daha dönüp bakardım ona. Üzerinde ona çok yakışan üç parça takım elbiselerden biri olmayınca o kadar göz korkutucu olmasa da, insanda delice yakışıklı bir adam karşısında çoğunlukla hissedilen o tasasız oynaşma isteğini kontrol etme ihtiyacı uyandıracak kadar karanlık ve tehlikeliydi yine de.

İster kot giymiş olsun, ister Fioravanti takım elbise, hafife alınacak adam değildi Gideon Cross.

Neredeyse Raúl tam durmadan arabaya doğru atılıp kapıyı açtı ve öylece donup kaldı; bana öyle yakıcı bir açlık ve sahiplenicilikle bakıyordu ki soluk almakta zorlandığımı fark ettim.

Boğazımdaki düğümün etrafından yutkunarak aynı açlıkla ben de ona baktım. İnanılmazdı ama eskisinden de güzel-

di, yüzünün usta elinden çıkmış çizgileri çektiği azapla daha da incelmiş gibiydi. Şu son birkaç günü nasıl geçirmiştim ben bu yüzü görmeden?

Elini bana uzattı, ben de ona dokunacak olmanın heyecanıyla titreyen elimi uzattım. Teninin tenime değmesiyle her yanıma bir farkındalık ürpertisi yayıldı ve onunla yeniden temas halinde olmak yaralı kalbime hayat verdi.

İnmeme yardım etti, sonra kapıyı kapatıp arabanın üstüne eliyle iki kez vurarak Raúl'u gönderdi. Mercedes yanımızdan ayrıldığı sırada, birbirimize otuz santim mesafede duruyorduk ve aramızdaki gerilim yüzünden havaya kıvılcımlar saçılıyordu. Bir taksi, bakmadan Broadway'e dönen bir başka araca korna çalarak hızla geçti yanımızdan. Kulakları tırmalayan ses her ikimizi de yerinden sıçrattı.

Gideon bana doğru bir adım attı, gözleri şapkasının tereğinin altında koyu ve sıcaktı. "Seni öpeceğim" dedi sertçe.

Sonra çenemi avucuna alıp başını yana eğdi ve ağzını ağzımın üstüne yerleştirdi. Dudakları, bütün yumuşaklığı, sıkılığı ve kuruluğuyla bastırarak araladı dudaklarımı. Dili derinlere girip okşadı, geri çekildi, yeniden girdi derinlere. Sanki acıların en büyüğü içindeymiş gibi inledi. Ya da zevkten belki. Benim için her ikisi de geçerliydi. Dilinin ağzımın içindeki yakıcı hareketi ağır çekim, tatlı bir düzüşme gibiydi. Hoş bir ritimle, ustaca okşuyor, dizginlenmiş tutkuları mükemmel bir şekilde gıdıklıyordu. Şampanya köpükleri gibi her yanıma yayılan baş döndürücü bir mutluluk hissiyle inledim; ayağımın altındaki zemin kayıp gidiyordu sanki. Dengemi sağlamak için ellerimi Gideon'ın bileklerine dolayarak ona tutundum.

Geri çekildiği zaman sızlanarak itiraz ettim; dudaklarım sancılı ve şişmiş gibiydi, cinsel organım arzuyla ıslanmıştı.

"Şuracıkta geleceğim senin yüzünden" diye mırıldandı, dudaklarını benimkilerin üstünde son bir kez gezdirme arzusuna direnemeyerek. "Ramak kaldı."

"Umurumda değil."

Dudaklarında beliren gülümseme bütün bulutları savuşturdu yüzünden. "Bir daha geldiğimde, senin içine olacak bu."

Bunu düşününce titrek bir soluk aldım heyecanla. Bunu istiyordum ama şu an çok erken olacağını da biliyordum. Kurduğumuz sağlıksız düzene kolayca geri dönerdik, biliyordum. "Gideon..."

Tebessümüne keder yerleşti. "Anlaşılan şimdilik kahve ve kruvasanla yetineceğiz."

Onu o kadar çok seviyordum ki o an. Ani bir hareketle şapkasını başından çekip aldım ve koskocaman bir öpücük kondurdum dudaklarına.

"Tanrım" diye fısıldadı, bakışları öyle sevgi doluydu ki yeniden ağlayacak gibi oldum. "Seni öyle çok özledim ki."

Şapkayı yeniden başına geçirerek elini tuttum ve kafenin önündeki oturma alanını yaya trafiğinden ayıran alçak metal parmaklığın etrafından dolaştırdım onu. Kafeye girip cam kenarındaki bir masaya yerleştik karşılıklı. Ama ellerimizi bırakmamıştık; parmaklarımız birbirini okşayıp seviyor, birbirimizin alyanslarına dokunuyordu.

Garson elinde menülerle yanımıza geldiğinde siparişimizi verdik ve sonra dikkatimizi yine birbirimize çevirdik.

"Aç değilim bile" dedim ona.

"En azından yiyeceğe duyulan türden açlık değil hissettiğin" dedi buna karşılık.

Şakadan öfkeli bir bakış attım; gülümsedi. Sonra ona Waters Leaman & Fields'ın Mark'ı kendi ellerinde tutmak için yaptığı teklifi söyledim.

Kalbim aşktan ve rahatlamadan pır pır ederken böyle pratik ve sıradan meselelerden konuşmak yanlış geliyordu ama konuşmaya devam etmek zorundaydık. Yeniden bir araya gelmek yeterli değildi; tam ve eksiksiz bir uzlaşma istiyordum. Onunla beraber, yenilenen çatı katına taşınmak, ortak

hayatımızı başlatmak istiyordum. Bunu yapabilmek için, bütün ilişkimiz boyunca uzak durmaya çalıştığımız konularda iletişim kurmaya devam etmeliydik.

Lafımı bitirdiğimde Gideon ciddiyetle salladı başını. "Şaşırmadım. Öyle bir müşterinin ortaklardan biri tarafından idare edilmesi gerekirdi. Mark işinde iyi ama kıdemsiz bir yönetici henüz. LanCorp onu almak için ısrar etmiş olmalı. Onu ve seni. Ortakları kaygılandıracak kadar sıra dışı bir talep bu."

Aklıma Kingsman Votka geldi. "Sen de aynısını yapmıştın."

"Yaptım, evet."

"Mark'ın ne yapacağını bilmiyorum." Birbirine geçmiş ellerimize baktım. "Ama ona şirkette kalıp PhazeOne kampanyasını üstlense bile bu işte onunla çalışamayacağımı söyledim."

Gideon daha bir sıkı tuttu elimi.

"Yaptığın şeyleri haklı nedenlerle yapıyorsun" dedim sessizce, "benim hoşuma gitse de gitmese de."

Ağır ve derin bir nefes aldı. "Eğer Mark gelirse sen de onunla birlikte gelecek misin Cross Holding'e?"

"Henüz emin değilim. Şu anda bayağı kırgın hissediyorum bu konuda. Eğer bu değişmezse, ikimiz için de sağlıklı işleyen bir ilişki olmaz."

Başıyla onayladı. "Hakkın var."

Garson siparişlerimizle geri geldi. Ona tabaklarımızı koyması için yer açmak üzere mecburen bıraktık birbirimizi. Kız gittikten sonra ağır bir sessizlik çöktü aramıza. Söylenecek çok şey vardı ama bir o kadar şeyin de çözülmesi gerekiyordu önce.

Gideon gırtlağını temizledi. "Bu akşam –Dr. Petersen'dan sonra– seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

"Evet." O sıkıntılı evreyi atlatıp harekete geçtiğimiz için minnettarlıkla, seve seve kabul ettim. "Hoşuma gider bu."

Benzer bir rahatlama hissiyle onun da omuzlarının gevşe-

diğini görerek ben de buradan devam etmek için payıma düşeni yapmak istedim. "Will, bu hafta bir ara o ve Natalie'yle bir şeyler içmeye gider miyiz diye sordu."

Belli belirsiz bir gülümseme dolaştı Gideon'ın dudaklarında. "Bence harika olur."

Küçük adımlar. Bunlarla başlayacak ve onların bizi nereye götürdüğüne bakacaktık.

Sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. Gideon da hızla ayağa kalktı, bana kaygılı bir dikkatle bakarak. Masanın diğer yanına dolanarak Gideon'ın yanındaki yere oturdum ve onun yeniden oturmasını bekledim ki ona yaslanabileyim.

Kolunu bana dolayarak başımı boynunun oyuğuna yerleştirdi. Ben iyice sokulunca hafif bir ses kaçtı boğazından.

"Sana hâlâ kızgınım" dedim.

"Biliyorum."

"Ve sana hâlâ aşığım."

"Tanrı'ya şükür." Yanağını başımın tepesine dayamıştı. "Gerisini çözeriz nasılsa. Yeniden rayımıza otururuz."

Yan yana oturup şehrin uykusundan uyanışını seyrettik. Gökyüzü ağardı. Hayatın temposu artmaya başladı.

Yeni bir gün başlıyordu ve beraberinde bir kez daha denemek için yeni bir fırsat getiriyordu bize.

Teşekkür

Yazmamı, verdiğim sözleri tutabilmemi ve akıl sağlığımı koruyabilmemi mümkün kılan sayısız insan var arkamda.

Ben yazdıkça her kitabımın editörlüğünü yaparak raydan çıkmama engel olan Hilary Sares'e teşekkürler. Sana ne kadar bel bağladığımı bilemezsin.

Olağanüstü ajan Kimberly Whalen, tüm yaptıkların için, ama özellikle de verdiğin bütün destek için teşekkürler.

Omuzlarımdan kaldırdığın bütün stres için teşekkürler Samara Day. Sen olmasan ne kadar geri kalırdım, hayal bile edemiyorum.

Ben çalışırken uzun dönemler boyunca bensiz olmaya (ve bunun getirdiği tüm güçlüklere) katlanan çocuklarıma teşekkürler. Desteğiniz olmadan bu yaptıklarımı yapamazdım. Sizi seviyorum.

Penguin Random House'daki bütün müthiş ekiplere teşekkürler: Cindy Hwang, Leslie Gelbman, Alex Clarke, Tom Weldon, Rick Pascocello, Craig Burke, Erin Galloway, Francesca Russell, Kimberley Atkins... ve Amerika ve İngiltere ekiplerindeki daha niceleri. Avustralya, İrlanda, Kanada, Yeni Zelanda, Hindistan ve Güney Afrika'da da canla başla çalışan ekipler var. Kitaplarımın yayımlanması işine adadığınız bütün o zaman ve çaba için hepinize minnettarım.

Liz Pearsons'a ve Brilliance Audio ekibine okuyucuların

anlata anlata bitiremediği o sesli kitapları hazırladıkları için teşekkürler!

Ve kendi bölgelerinde yorulmak bilmeden çalışan tüm uluslararası yayımcılarıma teşekkürler. Keşke her birinize tek tek teşekkür edebilseydim burada. Lütfen sizinle çalıştığım için kendimi çok şanslı hissettiğimi bilin.